DANA SCHWARTZ

YOUNG

Nemurire

O poveste de iubire

CONTINUAREA BESTSELLERULUI ANATOMIE

BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

TRADUCERE DE MIHAELA APETREI

TREI

FICTION CONNECTION

DANA SCHWARTZ

YOUNG

Nemurire

O poveste de iubire

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
ANATOMIE

BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

TREI

TRADUCERE DE MIHAELA APETREI

FICTION CONNECTION

DANA SCHWARTZ

YOUNG

Nemurire

O poveste de iubire

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
ANATOMIE

BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES

TREI

TRADUCERE DE MIHAELA APETREI

FICTION CONNECTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Dana Schwartz

Nemurire
O poveste de iubire

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Ioana Petridean

Design copertă: Kerri Resnick

Ilustrație copertă: Zachary Meyer

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

Oana Apostolescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Immortality: A Love Story

Autor: Dana Schwartz

Copyright © 2023 by Sidley Park

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1933-2

ISBN (EPUB): 978-606-40-2014-7

Pentru toți aceia care trăiesc înaintea timpului lor

— Nu toată lumea, a spus Elinor, are pasiunea dumitale pentru frunze moarte.

Jane Austen, Rațiune și simțire

Prolog

Paris, 1794

Piața gemea de oamenii treziți în zorii zilei, ca să vadă sânge. Înconjuraseră platforma de lemn pe care fusese ridicată ghilotina, înghiontindu-se unul pe altul și împingându-se tot mai în față, pentru că fiecare încerca să ajungă cât mai aproape de locul unde se întâmplau lucrurile. Puținii norocoși ce răzbătuseră până în primele rânduri își fluturau batistele — când capetele urmau să înceapă a se rostogoli, aveau să le înmoaie cu toții în sânge. Suveniruri. O moștenire pe care o puteau lăsa copiilor și copiilor copiilor lor. Vedeți? Am fost acolo, vor spune ei, despăturind peticul de pânză. Am văzut Revoluția. I-am văzut pe trădători pierzându-și capetele.

Lumina dimineții se reflecta în piatra albă a sălii de judecată. Chiar dacă avea mâinile legate, Antoine Lavoisier a reușit să-și îndrepte manșetele cămășii. În dimineața aceea îmbrăcase cea mai simplă cămașă de lucru, un veșmânt de in colorat, în genul celor purtate în laborator, unde știa că ar putea să se păteze de sudoare sau cu una dintre sutele de substanțe chimice pe care le păstra în eprubete de sticlă. Soția lui, Marie-Anne, îl amenințase de zeci de ori c-o să i le arunce pe toate. Antoine îmbrăcase această cămașă, sperând că astfel le poate dovedi judecătorului și mulțimii urlătoare de afară că era un om din popor. Pentru tot binele pe care-l făcuse, ar fi putut să poarte brocart de mătase.

— Vă rog, îi spusese el judecătorului.

(Cuvântul ăla blestemat aproape că-i rămăsese în gât; dacă împrejurările n-ar fi fost atât de cumplite, natura lui l-ar fi împiedicat cu totul să implore.)

— Vă rog, repetase el, Franța are nevoie de munca mea. Imaginați-vă ce aș putea face pentru națiunea noastră — pentru Republică — dacă aș avea mai mult timp pentru a-mi continua cercetările științifice. Am ajuns deja atât de departe în studierea oxigenului. A hidrogenului, în știința combustiei! Lăsați-mă cel puțin să mă întorc acasă, să-mi pun în ordine hârtiile. Sunt acolo ani întregi de calcule. De posibilități pentru…

Judecătorul l-a întrerupt cu o tuse spartă, hârâită.

— Destul, a spus el. Republica nu are nevoie nici de oameni de știință și nici de chimiști care au furat de la popor. Iar justiția trebuie să-și urmeze cursul.

Apoi a lovit cu un ciocănel în pupitru.

— Vinovat.

Lavoisier a oftat.

— Păcat, a spus el ca pentru sine, prea încet ca să poată fi auzit peste strigătele și râsetele mulțimii înveselite.

Oficial, Antoine Lavoisier fusese acuzat de evaziune fiscală și comercializare de tutun neconform, pe motiv că ar fi escrocat oameni obișnuiți, umezindu-l cu apă, ca să-l îngreuneze. Dar, la fel ca toată lumea, știa și el că fusese târât la judecată pentru cu totul altceva: pentru că era aristocrat și savant. Pentru că-și petrecuse ultimul deceniu din viață alături de soția lui, găzduind în apartamentul lor întruniri de intelectuali și artiști, evenimente la care Marie-Anne oferea ceai, gustări și biscuiți preparați de servitorii lor.

Franța se schimba, se schimbase mai repede decât crezuse Lavoisier că era posibil. Plutea în aer o sete de sânge, o frenezie pentru ceva ce intitulaseră justiție, dar care părea mai degrabă cruzime. Șase dintre prietenii lui fuseseră deja scurtați cu un cap pentru acuzații fără sens, apărute peste noapte. Restul prietenilor fugiseră la Londra sau în Italia. Și familia Lavoisier avusese șansa de a fugi în Anglia, dar nu-i lăsase inima să-și abandoneze experimentele. Laboratorul. Fuseseră atât de aproape.

Acum era prea târziu.

Cu doar câteva luni în urmă, Lavoisier privise cum regina însăşi fusese purtată pe străzile Parisului într-o căruţă, transportată nici mai mult, nici mai puţin decât ca o grămadă de lemne, într-o cuşcă deschisă, aşa încât loialii cetăţeni ai Republicii să-i poată vedea chipul, să poată azvârli spre ea fructe putrede şi varză. Lavoisier se forţase să privească; ultima dată când o văzuse pe regină fusese din ipostaza de oaspete la Versailles, pentru a demonstra, în faţa Regelui Ludovic şi a curţii sale, o nouă formă de combustie chimică. Regina era îmbrăcată în satin galben, cu părul pudrat şi tapat, împodobit cu pene de struţ şi perle. Îşi amintea că ea râsese. Şi atunci când Lavoisier provocase mici explozii — fumul a fost mai întâi albastru, apoi verde, apoi violet, menit să-i uimească şi să-i amuze — chipul reginei a părut tânăr şi îmbujorat.

În ziua în care o duseseră la ghilotină, Lavoisier văzuse o faţă trasă şi brăzdată de riduri. Părea cu decenii întregi mai bătrână decât era cu adevărat. Părul îi albise cu totul şi părea atât de rar, încât în unele locuri i se vedea scalpul. Când căruţa a trecut pe lângă el, Lavoisier i-a observat ochii goi şi pustiiţi. Parcă murise deja, cu mult timp în urmă.

Un soldat cu baionetă l-a împins pe Lavoisier spre platformă. Unii dintre cei veniţi să caşte gura au încercat să-i pună piedică sau să-l lovească, dar Lavoisier abia dacă a observat, într-atât era de concentrat să cerceteze miile de chipuri, căutându-l din priviri pe cel al soţiei sale, Marie-Anne.

— Acolo! a strigat el.

Soarele o lumina dindărăt, iar părul ei luase forma unei aure strălucitoare. Stătea lângă scara de lemn a platformei, căutând hotărâtă din ochi prin mulţime, cu buzele strânse într-o linie dreaptă. Soldatul a privit spre Lavoisier, confuz, fără să-şi dea seama la ce anume se referea strigătul acestuia.

Chiar în clipa aceea, Marie-Anne şi-a zărit soţul şi a început să înoate spre el împotriva curentului de trupuri, încercând să-l ajungă.

Soldatul l-a smucit pe Lavoisier, încercând să-l oblige să-şi continue drumul.

El s-a opus.

— În mod sigur, justiția Republicii mai poate aștepta cât să-mi sărut soția de rămas-bun, nu-i așa?

Soldatul a oftat, dar s-a oprit și i-a lăsat pe cei doi să se îmbrățișeze. Marie-Anne a șoptit ceva la urechea soțului ei. Nimeni n-a observat când i-a strecurat în palmă o mică fiolă.

Lama ghilotinei era maronie, murdară de sânge. În dimineața aceea căzuseră deja două capete, iar paiele de pe platformă se pătaseră și se năclăiseră. Cineva ținea pregătit un coș în care să prindă capul lui Lavoisier, când avea să se desprindă de gât. Alții își ridicaseră batistele în aer, sperând să fie împroșcate de jetul de sânge.

Marie-Anne Lavoisier nu și-a privit soțul urcând mica scară de lemn spre platformă. Nu voia să știe dacă el o să tremure sau dacă o să i se înmoaie genunchii. Circulau chiar și povești că osândiții făceau pe ei.

Așa că a ales să se strecoare iute prin mulțime, îndepărtându-se de centrul pieței și pornind-o spre apartamentul lor, unde avea să strângă cât de mult putea din cercetările făcute de soțul ei, înainte să sosească vulturii și să prade orice ar fi putut considera valoros. Noul regim acapara tot ce putea. Marie-Anne se consola cu ideea că, indiferent cine ar fi furat lucrările soțului ei, aproape sigur nu le-ar fi putut înțelege.

Cu pași iuți și siguri, s-a strecurat pe o alee îngustă, mergând cu capul în pământ. Mulțimea pe care-o lăsase în urmă vuia entuziastă. Oamenii strigau cuvinte pe care nu le înțelegea. Iar apoi a ajuns-o și sunetul de neconfundat al unei lame vâjâind prin aer. Marie-Anne Lavoisier a rostit o rugăciune scurtă pentru soțul și pentru țara ei, apoi și-a continuat drumul.

1

Edinburgh, 1818

— O să te doară. Îmi pare rău.

Lui Hazel Sinnett i se părea că n-are niciun rost să mintă. Băiatul a mușcat mai tare din bucata de piele pe care i-o adusese exact în scopul acesta, apoi a dat din cap. În creierii nopții, la ușa ei se ivise o fată tânără, care o implorase s-o ajute; i-a descris cum fratele ei mai mare își rupsese brațul cu săptămâni în urmă, în timp ce lucra pe șantierul naval, și cum brațul se vindecase prost: era contorsionat și inert. Dimineața, la prima oră, când ajunsese în locuința murdară a celor doi, aflată în apropiere de Fundătura Mary King’s, Hazel descoperise că brațul băiatului era umflat și fierbinte, cu pielea îngălbenită și pe alocuri verzuie, întinsă ca un maț pentru cârnați.

Hazel și-a pregătit instrumentele: un scalpel, ca să facă o incizie în umflătură și să dreneze cea mai rea parte a infecției, acul și firul pe care avea să le folosească pentru a coase tăietura și niște fâșii de pânză și bucăți de lemn, pe care urma să le potrivească astfel încât să imobilizeze brațul după ce îl fractura iar și îl așeza cum trebuie. Ultima dintre manevre avea să doară cel mai tare.

Pe pacient îl chema Martin Potter și era, probabil, de-o seamă cu ea — șaisprezece sau șaptesprezece ani, poate —, dar fața i se înnegrise deja și trăsăturile se transformaseră în cele ale unui adult. Hazel și-a imaginat că băiatul lucra la docurile din Leith încă de când avea zece ani.

— Te cheamă Martin, nu-i așa? Eu sunt Hazel. Dr. Sinnett. Domnișoara Sinnett, a spus ea. Și o să fac tot ce pot ca să îndrept situația.

Martin a dat din cap cu un gest atât de scurt, încât putea fi la fel de bine un tremurat. Tăcerea încordată, nervoasă a fost spartă de râsetele unor copii care tropăiau un etaj mai sus. Martin a scos din gură bucata de piele.

— Sunt fraţii şi surorile mele, a spus el, încercând să se scuze. Suntem opt suflete, dar eu sunt cel mai mare. Pe Rose ai cunoscut-o deja. Ea a venit să te cheme. A auzit că există o femeie medic, care nu cere mulţi bani.

— Opt fraţi! Vai de biata voastră mamă, a spus Hazel. Noi nu suntem decât trei. Eu şi cei doi fraţi ai mei.

Imediat după ce cuvintele i-au ieşit pe gură, Hazel şi-a dat seama ce spusese. Fuseseră trei: George, Hazel şi micuţul Percy. George, copilul de aur, atletic şi puternic, mai deştept decât Hazel şi bun la suflet; Hazel, care o provocase dintotdeauna pe maică-sa să născocească noi modalităţi de-a o critica; şi Percy, prinţişorul răsfăţat, care a primit, practic, tot ce a vrut, fiind transformat în pudelul mamei lor.

Însă acum nu erau trei. Nu mai erau. George murise cu câţiva ani în urmă, când febra romană se răspândise în oraş, făcând adevărate ravagii; el a fost unul dintre miile de oameni care se prăpădiseră, înainte să înţeleagă cineva ce era boala aceea. Fusese atât de tânăr şi atât de puternic, atât de sănătos, încât Hazel îşi amintea că, până şi atunci când îl văzuse căzut la pat, se întrebase dacă se va simţi îndeajuns de bine pentru jocul de popice pe iarbă programat pentru weekendul acela sau dacă va trebui să mai aştepte o săptămână, pentru ca George să-şi recapete energia. Pe urmă însă, la fel de repede cum venise, boala îl şi luase. Într-o dimineaţă, Hazel s-a trezit în ţipetele şi suspinele grele ale mamei lor. Iar trupul lui George se răcise deja.

Înainte, de câte ori se gândea la el, Hazel simţea cum i se strânge un nod în gâtlej. Trebuia să se întoarcă şi să respire adânc de câteva ori, ca să stăvilească lacrimile care îi înţepau ochii. Însă, în anii din urmă, amintirea lui semăna cu un ţesut cicatrizat, vindecat iar şi iar, până când devenise lucios şi neted la atingere, aproape deloc dureros. Avea să rămână acolo pentru totdeauna, însă durerea nu mai era atât de ascuţită. Moartea lui Jack era în continuare o rană deschisă. Dar acum nu se putea gândi la el. Nu în timp ce lucra.

— Eşti gata? a întrebat Hazel.

Braţul lui Martin, umflat şi strâmb, reprezenta o distragere suficientă. A răsfoit în minte paginile memorate din cărţile în care se vorbea despre poziţionarea corectă a oaselor braţului şi a ligamentelor care conectau muşchii. A ridicat bisturiul.

— Eşti gata? a repetat ea.

Lama a pătruns chiar sub cot. Într-o clipă, rana a început să supureze, eliberând un lichid gros, gălbui. Infecţia din cauza căreia braţul lui Martin era ţeapăn şi fierbinte. Băiatul a tresărit.

Puroiul curgea întruna — halbe întregi, se pare, fără ca Hazel să mai apese, aşa cum făcea de obicei.

— O să am nevoie de-o cârpă. Aveţi aşa ceva pe-aici?

Imediat după întrebarea ei, pe scări s-a auzit tropăitul unor paşi coborând. Două fetiţe mici, cu părul castaniu, cârlionţat şi cam murdar, au alergat spre Hazel, aducând nişte cârpe de un alb cenuşiu. Fetele păreau să fie gemene, nu mai mari de opt ani.

— Am adus eu, a spus una dintre ele, ridicând pânza spre Hazel.

Sora ei a înghiontit-o zdravăn între coaste.

— Nu, eu am adus!

Hazel a luat cu delicateţe ambele cârpe şi le-a pus imediat la treabă, pentru a absorbi lichidul care curgea încă din incizie.

— Vă mulţumesc, fetelor, a spus. Martin e fratele vostru?

Gemenele au dat din cap, dar au rămas cu gurile lor micuţe căscate de uimire, incapabile să-şi ia ochii de la braţul rupt al fratelui lor. Martin a observat şi şi-a tras din gură bucata de piele, folosindu-şi mâna sănătoasă.

— Sue, May — plecaţi de-aici. Vă aduceţi aminte că v-am zis să rămâneţi

sus?

Fetele se purtau ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. Una dintre ele — poate Sue — a întins degetul arătător, încercând să împungă rana fratelui.

Hazel i-a îndepărtat mâna, înainte să apuce să-l atingă pe băiat.

— Fratele vostru are dreptate. Trebuie să vă duceţi înapoi sus, dacă vreţi ca Martin să se facă bine.

Fetele au chicotit, netulburate de şuvoiul de puroi galben care se mai domolise, îngroşându-se în şuviţe verzui. Hazel a decis să încerce o altă strategie.

— Fetelor, a spus ea, pescuind în buzunar după câteva monede. Puteţi să mergeţi să cumpăraţi o portocală pentru fratele vostru? Este foarte important ca Martin să mănânce o portocală, ca să se facă bine.

Oricât de vrăjite ar fi fost de operaţie, monedele din mâna lui Hazel le-au ameţit şi mai tare. Au înşfăcat banii cu atâta repeziciune, de parcă s-ar fi aşteptat ca palma să se închidă în orice moment şi apoi, fără să-i dea lui Hazel timp să se răzgândească, au zbughit-o spre uşă, ca să facă ce li s-a cerut.

În încăpere s-a făcut din nou linişte. Hazel a terminat de stors puroiul din rană şi a spălat-o cu apă şi cu alcool din sticluţa furată din colecţia tatălui ei.

— În regulă, a spus, acum o să coasem rana.

Erau câteva dezavantaje în a fi femeie-chirurg, şi încă una tânără, dar exista şi un avantaj: toţi acei ani din copilărie pe care şi-i petrecuse brodând — stăpânind măiestria împunsăturilor ordonate şi uniforme care, după cum o asigurase maică-sa, vor reprezenta într-o zi daruri minunate pentru soacra ei — o transformaseră într-o maestră când venea vorba de cusut răni.

Fratele ei mai mare avusese profesor de latină, istorie şi matematică; când venea vorba de ştiinţe, Hazel fusese obligată să asculte pe la uşi şi să înveţe din cărţi împrumutate şi din lecţiile scrise pe care i le dădea George. Ea primise lecţii de vioară şi pian. Învăţase franceză şi italiană. Şi era obligată să

stea și să coasă ore și ore în șir, în sera inundată de căldura neclintită și înăbușitoare a după-amiezilor târzii.

Când se îmbrăcase în hainele fratelui ei și se strecurase în amfiteatrele Societății Anatomiștilor sub un nume fals, pretinzând că e băiat, fusese în fruntea clasei la toate disciplinele. Însă cusăturile ei erau cele care-l obligaseră pe dr. Straine, celebru pentru severitatea și răceala lui, să-i recunoască îndemânarea.

— Păi da, sigur! pufnise unul dintre băieții din clasă, după ce Straine recunoscuse că lucrătura lui Hazel pe iepurele mort pe care-l primise era impecabilă. Are mâinile alea mici de tot, ca de fată! Prefer să nu mă pricep la cusut și să am mâinile mai mari, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Restul clasei izbucnise în râs, până când Straine le aruncase tuturor o privire ucigătoare. Hazel însăși și-a înăbușit chicotelile.

* * *

Brațul lui Martin a fost cusut în câteva secunde, iar cusătura arăta drept și uniform. Hazel a zâmbit, privind rezultatul. Probabil că nici n-o să-i rămână vreun semn. Martin a scuipat bucata de piele dintre dinți.

— Gata, am terminat? a întrebat el. Ai făcut-o, da? Acum sunt mai bine?

— Nu chiar.

Martin și-a coborât privirea spre braț.

— Dar m-ai cusut!

— Ai avut o fractură destul de urâtă, a spus Hazel, apăsându-l ușor, undeva mai sus de cot. În câteva locuri, se simte cu mâna. Dacă nu-l imobilizăm acum în poziția corectă, s-ar putea să nu-ți mai poți folosi brațul. Sau s-ar putea să rămâi fără el.

Martin a strâns tare din pleoape.

— Atunci fă-o şi gata.

Hazel s-a proptit de masă şi l-a prins zdravăn de braţ. Trebuia să se poziţioneze în unghiul potrivit, ca să reuşească să-i rupă osul. A tras adânc aer în piept şi a expirat puternic, apoi a tras tare, adunându-şi toate puterile pe care le-a putut găsi în ea, pentru o singură smucitură în forţă, bine plasată.

Trosnetul a răsunat în mica încăpere.

Înainte ca Martin să apuce să urle, Hazel a reaşezat ferm braţul la locul lui, ca să se poată vindeca bine. Frunţile amândurora sclipeau de sudoare. Părul lui Martin atârna ud peste urechi, iar la subsuori îi înfloreau pete de transpiraţie.

— Asta e, gata, a spus Hazel.

Şi-a şters bisturiul pe şorţ şi l-a băgat înapoi în geantă, apoi s-a întors la treabă, ca să bandajeze braţul băiatului.

— Dar n-ai voie să mişti braţul ăsta cel puţin o săptămână. Schimbă pansamentul de pe cusătură dacă se îngălbeneşte, dar nu înainte, şi spune-i mamei tale că în niciun caz nu te poţi duce pe şantier mai devreme de o lună. Oricum nu poţi munci acum.

Martin a mişcat uşor braţul din umăr, ca să testeze cât de strâns e bandajul.

— N-avem nicio mamă, a spus el, privindu-şi în continuare braţul.

— Ce vrei să zici? Şi toate surorile astea, fetele?

— Mama a murit când le-a născut pe gemene. E un miracol că ele sunt aşa bine. Am încercat să aduc o moaşă, când le-a născut, dar mama a spus că a trecut deja prin asta de şase ori şi că ştie ce face. În plus, a adăugat el, nu ne permiteam cine ştie ce doctor ales.

A privit-o pe Hazel cu o expresie între recunoştinţă şi bănuială.

— Aşa că eu am grijă de noi toţi. De ei toţi. Pot să nu muncesc o săptămână,

dar nu mai mult de-atât.

În clipa aceea, cele două surori mai mici ale lui Martin au reapărut în prag. Una din ele ținea în palmă o portocală mică, perfect rotundă, cumpărată cu un bănuț de la una dintre tarabele aliniate pe High Street.

— Am adus-o, a spus fata. Am adus portocala. Foarte importantă.

— Foarte importantă, s-a auzit sora ei, ca un ecou.

— Da, a zis Hazel. O să ne dați voi o mână de ajutor, s-o curățați?

Fetele au acceptat cu nerăbdare treaba pe care o primiseră, folosindu-și unghiuțele ca să sape în coaja portocalei și s-o îndepărteze. Când fructul dinăuntru a apărut în goliciunea lui — ușor asimetric și cu zeama picurând din pricina excavării aceleia stângace —, una dintre fete l-a ridicat în palmă și i l-a oferit lui Hazel ca pe o bijuterie.

— Nu, asta-i partea cea mai grea, a spus ea. Trebuie să-l împărțiți în trei și să-l ajutați pe fratele vostru să-și mănânce treimea, fără să-și folosească mâinile. Știți ce sunt treimile? Părți suficiente pentru voi trei.

Drept răspuns, fetele au trecut la treabă. Martin a deschis recunoscător gura, ca să-i permită uneia din surorile lui mai mici să-i dea o felie.

— Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată o portocală, a spus el, lăsând un strop de suc să-i alunece din colțul gurii, spre bărbie.

— Ei bine, mâncarea bună o să te ajute să te vindeci, i-a răspuns Hazel. Pentru așa ceva sunt și ăștia.

A arătat spre o grămăjoară de monede lăsate pe masă.

— În felul ăsta, te poți odihni cel puțin o săptămână.

Chipul lui Martin s-a crispat în clipa în care s-a întins, încercând să împingă monedele; n-a reușit însă decât să ridice câțiva centimetri brațul drept, apoi s-a strâmbat de durere și s-a lăsat încă o dată pe-o parte.

— Nu accept mila nimănui, a spus el cu o voce dintr-odată mai rece şi mai teribilă decât fusese cu câteva momente în urmă, când Hazel îi înfipsese în piele lama bisturiului.

— Nu e vorba de milă, a spus Hazel. E un tratament. Care ar fi rostul să vin aici şi să-ţi repar braţul, dacă tu o să-l distrugi mâine cu o zi de muncă la docuri?

Martin a strâns din dinţi. Surorile lui erau într-un colţ al camerei, lipicioase de la sucul portocalei, împărţindu-şi felii din fruct şi sugându-i coaja.

— N-o să-ţi mulţumesc pentru asta, a spus Martin într-un final, arătând spre bani cu o mişcare a capului. Dar îţi mulţumesc pentru că mi-ai reparat braţul.

— Cu plăcere, a replicat Hazel simplu.

A terminat de strâns totul în trusa ei medicală din piele neagră şi s-a înclinat uşor către Martin, apoi către surorile lui.

— Doamnelor, a spus ea.

Apoi, Hazel Sinnett a părăsit casa, ieşind pe străzile din Fundătura Crichton şi păşind vioi spre următoarea programare, cu soarele stând încă să răsară în spatele ei. Mai avea de pus la loc nişte oase, de scos doi dinţi şi de tratat un caz de sifilis. Iar copilaşul doamnei Bede putea veni pe lume dintr-o clipă în alta. Era multă treabă de făcut.

Însemnările lui Hazel Sinnett

Tratat de medicină modernă (nepublicat)

Cu toate că viteza cu care febra romană pune stăpânire pe pacienți variază, apariția simptomelor se încadrează — poate liniștitor — într-o rutină. Mai întâi, pacienții reclamă câteva zile de slăbiciune, dar și incapacitatea de a dormi și o stare febrilă. Curând după aceea le apar pe corp pustule (furuncule), în general pe spate, partea de sus a brațelor și pe picioare.

Furunculele se umplu cu sânge și devin roșii-violet, iar în cele din urmă se sparg. În ciuda părerii generale, febra romană nu este numită astfel pentru că provine din Italia (primele cazuri au fost identificate în Londra și Bavaria), ci pentru că, atunci când furunculele se sparg, cămășile pacienților se pătează cu sânge, în așa fel încât pare că au răni de înjunghiere asemănătoare cu acelea ale lui Iulius Caesar, ucis pe treptele Senatului roman.

Deși nu a fost identificată nicio cură și nicio modalitate de prevenție, în practica mea s-a dovedit că umbreluța apei are rolul de a ameliora simptomele și de a stăvili evoluția bolii. Am aplicat rădăcină de umbreluța apei sub formă de unguent și am administrat-o și ca infuzie, ceea ce s-a dovedit a fi cel mai eficient. Voi ține totodată pasul cu studiile care cercetează prevenirea febrei romane prin intermediul vaccinului. (Nu am avut destulă încredere, ca să-l testez pe pacienți sau pe mine însămi.)

Infuzia de umbreluța apei: usuci și macini câteva codițe, le scufunzi în apă clocotită, cu miere și lămâie. Pentru unguent: macini iarba bine uscată, adaugi ulei și ceară caldă pentru lumânări.

Tratament suplimentar pentru febra romană: semințe de cardamom și lapte cald seara, pentru ca pacienții să prindă putere.

2

Hazel Sinnett a visat degete. Degete osoase, fusiforme, cu noduri umflate ca alunele de pădure şi cu piele verde-cenuşie, jupuindu-se în fâşii subţiri. Câteodată, degetele nu erau ataşate deloc de mâini: uneori existau ca fiinţe vii separate, aşezate pe o masă netedă, zvârcolindu-se ca nişte picioare de insectă. Alteori, în visele ei, vedea degetele doctorului Beecham, felul în care arătau când celebrul chirurg îşi scotea în faţa ei mănuşile de piele, la Societatea Anatomiştilor, ca să-i arate ce ascundea dedesubtul lor: degete umflate, unele dintre ele violacee sau înnegrite, cusute de palmă.

Degete care căzuseră şi fuseseră ataşate ulterior. Un deget mic, ce părea să nu fie la locul lui.

Nu. Nu se trezise niciodată din somn gemând sau ţipând, cu sudoarea umezindu-i părul de pe frunte. Nu-şi simţise niciodată inima luând-o la goană. Nu vorbise niciodată în somn, nici nu strigase. Camerista ei, Iona, nu fusese niciodată nevoită să se repeadă în dormitorul stăpânei cu un şervet înmuiat în apă rece sau cu o ceaşcă de ceai calmant. Pe Hazel n-o mai speriau de mult propriile coşmaruri.

Într-o noapte a visat un singur deget arătător, cu oasele vizibile pe la încheieturi, din care picura încă sângele, târându-se spre ea ca o omidă. Când s-a trezit, Hazel s-a gândit la cusăturile pe care le-ar fi ales pentru a-l reataşa la o mână.

Nu mai avea timp pentru frică, oroare de sânge sau de putreziciune: munca ei de chirurg presupunea că fiecare secundă conta mai mult decât următoarea. O biată clipă, cât i-ar fi luat să se replieze sau să-şi înăbuşe un suspin, putea însemna diferenţa între viaţă şi moarte. Avea de lucru. Şi în ultimele câteva luni fusese foarte, foarte ocupată.

— Uşurel, uşurel!

Hazel a tras de pe masă farfuria cu pâine prăjită, salvând-o de burta Ionei, care aproape că o azvârlise pe podea. Tânăra era deja însărcinată în cinci luni — Hazel o obligase să se supună controalelor şi examinărilor regulate —, dar Iona încă nu părea să-şi dea seama de dezastrul pe care-l putea provoca atunci când se deplasa prin spaţii înguste.

— Ha? a întrebat ea, răsucindu-se şi doborând o farfurie goală.

Din fericire, aceasta s-a rotit pe podea şi apoi s-a oprit, fără să se spargă.

— Nu, nu, o iau eu! s-a repezit Hazel, văzând-o pe Iona că dă să se aplece, ca s-o ridice.

— Burta asta afurisită e de vină, a spus ea, frecând-o absentă. S-a făcut deja cât o pulpă de oaie. Şi cred c-o să mă fac şi mai mare. Câte luni zici că mi-au rămas?

— Patru, a răspuns Hazel. Şi n-am de gând să te las să munceşti prea mult la Hawthornden, mă auzi? Curând va trebui să te odihneşti la pat, mai ales dacă drăguţul ăla mic o să crească în ritmul de până acum. Eu o să te asist la naştere, aşa că o să faci cum îţi zic.

— Charles spune că toţi bebeluşii din familia lui sunt babani. Şi vin pe lume cu părul mare şi cu un rând complet de dinţi, a zis Iona, aşezându-se cu greu la masă, pe scaunul de lângă Hazel, apoi lăsând să-i scape un oof lung.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, a murmurat Hazel.

— Şi, a continuat slujnica, o să muncesc prin casă atât timp cât o să mă simt bine, domnişoară.

Nici măcar nu născuse copilul şi deja i se adresa lui Hazel ca şi cum ar fi fost deja mamă, ignorând faptul că aveau amândouă aceeaşi vârstă.

— Cine aţi vrea să vă hrănească atunci când lucraţi până noaptea, târziu?

Hazel s-a strâmbat.

— Asta se va întâmpla numai până îmi termin tratatul. Apoi o să intru într-un ritm de lucru normal.

— Ah, da, tratatul dumitale.

Iona și-a dat ochii peste cap și a mușcat dintr-o felie de pâine prăjită. În ultimele câteva luni, Hazel nu prea mai vorbise despre altceva: obiectivul ei măreț era de a dezvolta un îndrumar nou și actualizat de anatomie și tratamente de bază ce pot fi făcute acasă, completat cu propriile ilustrații.

Ideea era să realizeze o carte de anatomie scrisă în stilul unui manual casnic, genul de carte pe care oricine știa să citească să fie în stare s-o înțeleagă, cu diagrame despre corpul omenesc și alcătuirea acestuia, precum și sfaturi pentru tratamente aplicate acasă. Tratatul de anatomie al Dr. Beecham; sau Prevenirea și tratarea bolilor moderne era, desigur, o capodoperă în domeniu; reprezenta încununarea muncii dintr-o viață de om (sau din câteva vieți, și-a adus aminte Hazel), dar era deopotrivă și un tom atât de stufos, încât ar fi putut să ucidă un om, dacă i-ar fi căzut în cap de pe un raft aflat la înălțime, și aproape de nepătruns pentru oricine nu avea un interes anume în fiziologie. Cartea lui Hazel urma să fie diferită — influențată de manualele pentru etichetă și distracții potrivite, cărți apărute ca prin minune în salonașul ei, imediat ce împlinise cincisprezece ani.

Oamenii obișnuiți au și ei corpuri, își spunea Hazel; nu există niciun motiv pentru care să nu înțeleagă cum funcționează aceste corpuri. Și atât de mulți dintre ei nu-și permit să plătească un doctor; iar cei pe care-și permit să-i plătească sunt fie șarlatani, fie prost pregătiți. Înțelegea cu o claritate uimitoare faptul că un ghid simplu și explicit despre remediile casnice ar putea salva vieți.

Problema, desigur, era că oricât de nobile ar fi fost intențiile ei, Hazel începuse, în mod necugetat, o întreprindere impresionantă. O carte menită să identifice afecțiunile comune și tratamentul acestora putea să-i ia ani de zile, dacă voia să fie meticuloasă și, pe deasupra, Hazel își dorea să realizeze și schițe și descrieri detaliate ale organelor și sistemelor majore din corpul uman. Desenele reprezentând organe din cartea lui Beecham erau uniforme, precum tiparele de cusut; Hazel fusese șocată când participase pentru prima dată la o disecție și văzuse ce există cu adevărat sub pielea noastră, masa

umedă, întunecată şi sângerândă de carne. Era înfricoşător să afli că asta e tot ce suntem, că sufletul omului există undeva în supa aceea putridă, fremătândă. Dar nu trebuia să fie atât de înfricoşător. Lucrurile puteau fi explicate prin desene, diagrame şi într-un limbaj care imita felul de a vorbi al oamenilor.

De la procesul şi spânzurarea lui Jack, pentru studenţii la medicină devenise aproape imposibil să capete acces la cadavre. Hazel era obligată să lucreze pe notiţele vechi, pe schiţele pe care şi le făcuse pe vremea când studia pentru Examenul Regal. Desigur, până la urmă nu mai dăduse deloc testul. Îl urmărise pe doctorul Beecham, în sala lui de operaţii, şi privise cum încerca să „transplanteze“ un ochi de la un pacient în viaţă la un alt pacient, apoi cum încerca să-i scoată lui Jack Currer din corp inima încă pulsând. Îl oprise pe doctor, dar nu fusese destul. Nu făcuse suficient pentru a-i salva viaţa lui Jack. Jack nu mai era.

Doar gândul la el îi provoca un şoc electric ce pornea din stomac, ca şi cum ar fi înghiţit ceva metalic şi viu totodată. Îi era atât de dor de el, încât o durea tot corpul, îi simţea lipsa ca pe o foame ce-i străbătea măruntaiele. Îi era dor de felul în care o lua în braţe, de mirosul lui, de cum ţepii crescuţi pe obrajii lui îi zgâriau pielea când o săruta pe frunte şi nu-şi dorea decât să-l tragă lângă ea, aproape de tot, pentru totdeauna. Jack nu mai era — se dusese — şi la ce bun să se mai gândească la el? Avea un gol în stomac, un dor pe care nu-l putea umple, dar a cărui fierbinţeală înţepătoare părea să se domolească atunci când lucra, când rămânea concentrată la ce avea de făcut.

Îşi aduna notiţele. Îşi citea notiţele. Îşi copia notiţele, aşa încât să-şi înţeleagă scrisul. Identifica lipsurile din cercetările ei. Încet, metodic, ilustrând sistemul de vene care duce sângele în fiecare membru: desene pentru braţe, picioare, mâini, tălpi. În acele ore lungi, nesfârşite, între momentul în care Iona venea cu cina şi clipa dinaintea ciocănitului în uşa laboratorului ei, pentru micul-dejun — când lumânările ardeau încă şi singurul lucru care umplea mintea lui Hazel era dorinţa să reprezinte caroiajul de vene croindu-şi drum prin degetul mare al unei mâini conservate, comandate de ea de la Paris, în care ceara întărită urmărea traseul venelor ce purtau cândva sânge în ele —, Jack aproape că s-ar fi putut afla acolo, afară, călărind sau dormind la Hawthornden, atât de aproape şi atât de în siguranţă, încât să-l poată chema la

ea.

Dintr-o vâlvătaie aprigă, ce amenința să ardă din temelie lumea lui Hazel, transformând-o în cenușă, dorul se domolise într-o flăcăruie mică, o lumânare pâlpâind, vizibilă doar cu colțul ochiului. Nu-i poți vorbi acum, dar este acolo, dacă ai nevoie de el, spunea lumânarea. E chiar acolo, doar că nu-l poți vedea. Acesta era modul în care supraviețuise pierderii lui Jack: prefăcându-se că nu-l pierduse deloc și că în orice moment putea să se îndrepte spre conac și să-l vadă zâmbindu-i peste ceașca de ceai, să-i vadă caninii încălecați peste ceilalți dinți, să-i vadă părul răvășit, în care se amesteca mereu un degetar de rumeguș. Transformarea lui Jack dintr-o amintire în ceva care nici măcar n-ar fi trebuit s-o preocupe — asta era șmecheria. Asta era magia pe care-o putea folosi numai atunci când întreaga putere a concentrării ei era îndreptată spre scris.

Munca pe care-o făcea era mult prea importantă, ca să-și permită distrageri. Era conștientă de adevărul acesta și și-l repeta încontinuu, în speranța că poate într-o zi va ajunge să-l creadă.

Hazel a frunzărit ziarul de pe măsuța pentru micul-dejun și a frecat ușor între degete foaia imprimată cu cerneală, încercând să-și imagineze costul materialelor și al folosirii presei tipografice, în cazul în care, într-o zi, va putea să-și publice propria carte. Cerneala i-a pătat cu negru vârfurile degetelor. Era o pauză binevenită de la petele pe care le avea de obicei — ruginiul și maroul sângelui uscat.

Iona a icnit, iar Hazel a sărit în picioare.

— Ce e? Bebelușul e în regulă? Ai crampe sau dureri?

Iona se holba la foaia de hârtie, arătând spre un titlu de pe prima pagină.

— Aia e prințesa? Ea e! E Charlotte! Ce zice acolo, Hazel?

Hazel s-a așezat înapoi pe scaun și a tras ziarul mai aproape de ea. Iona știa să citească, dar era un proces lent și laborios, iar Hazel renunțase de mult s-o mai cicălească să exerseze. („Poate că voi, doamnele rafinate, aveți timp să citiți toată ziua romane, dar unii dintre noi mai trebuie și să muncească“,

pufnise ea odată). Iona nu era interesată de romane; dar de bârfele despre ce făcuse Prințesa de Wales, viitoarea regină a Angliei și unicul copil al prințului regent, da.

— Aici zice, a spus Hazel, încercând să-și revină din sperietura pe care-o trăsese, că prințesa Charlotte a ales să pună capăt logodnei sale cu William de Orania.

Iona părea cu adevărat zdrobită.

— Nu! a protestat ea. Formau un cuplu minunat! Și prințesa nu întinerește. Dacă nu face mai repede un copil, cine știe dacă o să mai poată mai încolo.

— Nu e cu mult mai mare decât noi! Câți ani are, douăzeci și unu, poate? Cred că e suficient timp, Iona.

Iona s-a frecat pe burtă cu o expresie de cunoscătoare.

— Mai puțin decât crezi, domnișoară. Zic și de ce? El e vreun fustangiu? Fac prinsoare că nu-i. Fac prinsoare că ea a pus ochii pe altcineva. Socotesc că pe ducele de Gloucester.

Hazel nu s-a putut abține să nu izbucnească în râs.

— Habar n-am. Nu zice. Cred că are de-a face cu boala ei. Poate că nu se simte destul de bine, ca să călătorească în Olanda. Și oare de ce, aș adăuga, ți-ar păsa ție de asta? Ca o bună scoțiană ce te găsești, te-am auzit de mai multe ori blestemând numele regelui și pe cel al prințului, când credeai că nu te aude nimeni.

Iona a roșit, dar expresia ei nu s-a schimbat.

— Așa-i, a spus ea semeață. Pot să-mi displacă regele și Anglia pentru tot ce ne-au făcut și, cu toate astea, s-o simpatizez pe prințesă.

— Cum zici tu.

Toată lumea părea s-o simpatizeze pe prințesă; nu doar Iona. Toată frustrarea și resentimentele față de monarhie — mila și repulsia pe care oamenii le

simţeau faţă de bietul, nebunul rege George şi antipatia făţişă pentru bufonul de prinţ regent — se topeau când venea vorba de prinţesa Charlotte.

— Dumneata ai cunoscut-o, nu-i aşa? a întrebat-o Iona.

O provoca să spună o anecdotă povestită deja de Hazel în repetate rânduri, de care Iona nu părea să se sature.

— Da. A fost o întâlnire scurtă, pe când eram la Londra. Înainte de moartea lui George. Ultima dată când m-a luat mama cu ea, să ne cumpărăm rochii de acolo. Nu ieşisem oficial în societate, aşa că nu participam la niciun bal şi nici la alt gen de evenimente din acestea. Dar Mercer Elphinstone — o fată din Edinburgh, alături de care îmi mai petreceam timpul — era prietenă cu prinţesa. A oferit odată un ceai şi acolo am cunoscut-o pe prinţesă.

— Şi? a întrebat Iona, exact cum era de aşteptat, cu ochii cât cepele.

— Şi, a continuat Hazel, îmi amintesc că era foarte frumoasă şi foarte la modă, dar şi foarte drăguţă. Ea s-a îmbrăcat în rochie cu talie înaltă înaintea noastră, a tuturor, şi arăta uimitor. Şi avea şi pantalonaşi, dacă poţi crede una ca asta — îmi aduc aminte că i se vedea dantela ieşind pe sub rochie. Destul de scandalos. Îmi amintesc că mama mi-a spus, după aceea, că prinţesa folosise furculiţa greşită pentru salată, iar mie mi s-a părut atât de amuzant, încât am râs tot drumul înapoi spre Edinburgh. În primul rând, pentru că exista o anumită furculiţă pentru salată, în al doilea rând, pentru că prinţesa o folosise pe cea greşită şi, în fine, pentru că oamenii ca mama observă chestia asta.

— Şi cu toate astea, a spus Iona cu viclenie, m-ai pus întotdeauna să aşez masa cu furculiţele potrivite, domnişoară, şi mereu ştii pe care trebuie s-o foloseşti.

— Ei bine, a replicat Hazel, tamponându-şi buzele cu şervetul, presupun că unele lucruri devin obişnuinţă.

Era adevărat, lecţiile pe care maică-sa i le băgase în cap prin ore şi ore de repetiţie, pe vremea când era copil, îi rămăseseră încă în minte. După moartea lui George, lecţiile de etichetă ale mamei încetaseră brusc — când femeia

căzuse într-o adâncă melancolie şi abia dacă mai ieşea din camera ei, abia dacă-i mai vorbea lui Hazel, abia dacă-i mai adresa mai mult de o propoziţie. Din momentul acela, Hazel se cam crescuse singură, îmbrăcându-se cu ce găsea ori cu ce decidea să-şi procure, educându-se de una singură, din cărţile aflate în biblioteca tatălui său. Ca urmare, manierele ei erau ciudate, desăvârşite doar pe jumătate. Ştia cele mai multe dintre regulile de conduită potrivite pentru o fată de rangul ei, dar, în anii pe care-i petrecuse mai mult sau mai puţin singură, descoperise că unele dintre bunele purtări erau complet inutile, precum propoziţiile scrise unele peste altele pe un pergament.

Totuşi în dimineaţa aceea a ales stilul potrivit de călărie şi pălăria asortată, pentru a face o vizită la unul dintre modernele conace din piatră albă, aflate în Oraşul Nou din Edinburgh. Unele lucruri, şi-a spus ea, pur şi simplu nu se puteau face altfel.

Călătoria a fost destul de scurtă şi, înainte ca soarele să fi ajuns la amiază, Hazel călărea deja la trap pe străzile de piatră din Oraşul Nou. Cu aproape un secol în urmă, bogaţii se săturaseră de străduţele înguste şi de duhoarea emanată de prea mulţi oameni înghesuiţi unul peste altul în centrul oraşului care înconjura Castelul Edinburgh. Şi astfel, o a doua aşezare, Oraşul Nou, şi-a făcut apariţia, cu pieţele lui frumos amenajate, unde conacele se aliniau, construite din cărămidă albă, curată, şi sprijinite pe coloane neogreceşti. Cele două Edinburghuri erau separate de Princes Street Gardens. Acolo unde, cândva, se afla o baltă vâscoasă de apă reziduală murdară şi tot felul de alte resturi şi gunoaie, acum se întindeau petice largi de iarbă tunsă elegant, un parc unde intrarea era permisă numai pentru cei care plăteau o taxă anuală destul de piperată, deşi se purtau discuţii pentru deschiderea parcului pentru publicul larg. Lui Hazel îi plăcea această idee, şi nu doar pentru că îşi imagina cât de mult ar scandaliza-o pe maică-sa.

Când a început să facă vizite la domiciliu, Hazel era chemată în special de muncitorii săraci din Edinburgh, care nu şi-ar fi permis niciodată un medic privat şi care, terorizaţi de posibilitatea de a sfârşi într-unul dintre deplorabilele spitale pentru săraci, erau dispuşi să se lase pe mâna tinerei femei chirurg, despre care auziseră tot felul de zvonuri. Cu toate acestea, în vremea din urmă, Hazel călătorea tot mai des călare spre Oraşul Nou.

După ce aflase adevărul despre practica medicală din Edinburgh a doctorului

Beecham — anume că acesta își câștiga traiul din răpirea hoților de cadavre, a tâlharilor și a copiilor, cărora le lua cu forța părți din corp, pentru clienții săi bogați —, acesta dispăruse din oraș. De la cei care nu știau adevărul — și nu-l știa nimeni, în afară de Hazel și de Jack —, zvonurile au venit iute și nestăvilit: doctorul se îndrăgostise de o suedeză. Fusese convocat să-l trateze pe țarul Alexandru, în Rusia. Murise în timpul unei călătorii cu vaporul spre India.

Hazel, însă, știa adevărul: dacă Beecham era nemuritor, așa cum pretindea, atunci putea trăi într-un singur loc doar atât timp cât înfățișarea sa nu stârnea bănuieli. Trebuia să dispară o dată la o generație, apărând iar cu un nou nume sau, dacă trecuse suficient timp, să inventeze o poveste cum că ar fi ruda îndepărtată a fostului Beecham și să spere că niciunul dintre supraviețuitori nu mai vedea decât o vagă asemănare cu doctorul pe care-l cunoscuse cândva.

Nu era chip să spui unde se afla. Putea fi oriunde în lume. Ar fi fost imposibil să-l găsești. Să-l obligi să se înfățișeze în fața justiției și să răspundă pentru cei pe care-i ucisese era la fel de îndoielnic. Luni de zile, Hazel fantazase despre tot felul de lucruri pe care i le-ar fi putut spune doctorului Beecham, despre modul în care ar fi putut decurge ultima lor conversație de la Societatea Anatomiștilor. Oare exista vreo combinație de cuvinte pe care ar fi putut-o rosti pentru a-i descătușa empatia, așa cum o cheie descuie o ușă? L-ar fi putut convinge să se supună justiției? Era ceva ce-ar fi putut spune, ca să-l ajute să priceapă cruzimea faptelor sale, să înțeleagă că un medic n-are niciun drept să sacrifice viața unui om în beneficiul altuia?

Când se gândea prea mult la asta, lui Hazel i se strângea stomacul de furie. Și-a spus că cel mai bun lucru pe care-l putea face în prezent era să-i ajute pe oamenii din orașul ei.

Iar acum, cu Beecham plecat, mulți dintre foștii lui pacienți bogați rămăseseră fără un doctor care să-i trateze. Sau, cel puțin, fără un doctor respectabil.

Erau destui medici care să-i viziteze, bărbați tineri, care absolviseră Facultatea de Medicină de la Universitate sau care veniseră de la Londra, cu jobenurile lor înalte și gențile medicale impecabile, confecționate din piele și

imprimate cu iniţialele lor. Dar chirurgia era cu totul altceva. Acei bărbaţi — chirurgii — erau, practic, nişte măcelari. Şi-şi vindeau secretele pentru o priză de tutun.

Cu toate acestea, în anumite cazuri era de folos şi un măcelar.

Într-un fel sau altul, se dusese vorba că nepoata lordului Almont practica această meserie şi era şi capabilă să trateze afecţiuni obişnuite, iar cusăturile făcute de ea erau mici şi aproape că nu lăsau cicatrici. O femeie-chirurg era, eufemistic vorbind, o curiozitate. Dar, dacă inviţi pe cineva în cele mai intime încăperi ale casei tale, atunci, ei bine, acel cineva ar fi indicat şi să se învârtă în cercurile potrivite. Poate că nu ştiau cât de pregătită era Hazel în domeniul medicinei, dar se puteau consola cel puţin cu faptul că ştia ce mănuşi trebuie purtate când ieşi la operă. În plus, reputaţia ei fusese deja compromisă şi cine era mai potrivit pentru a-i încredinţa secretele mai-puţin-savuroase decât o persoană căreia nimeni n-ar catadicsi să-i dea crezare?

Şi astfel, spre surprinderea lui Hazel, mai mult decât a oricui altcuiva, la Hawthornden au început să sosească solicitări discrete de a asista la naşterea copiilor şi a nepoţilor, de a cerceta în deplină confidenţialitate părţile intime, după întâlnirile cu amanta despre care soţiile nu trebuiau să afle, şi de a scoate dinţii înnegriţi sau crăpaţi.

Şi tot astfel, Hazel s-a trezit în salonul privat al lui Richard Parlake, conte de Hammond, inspectând gura rozalie şi urât-mirositoare a iubitului său fiu şi moştenitor, Richard Parlake al III-lea.

Tânărul Richard, un băiat neastâmpărat de vreo doisprezece ani, nu a fost deloc fericit să se lase consultat de o femeie. A stat bosumflat, a refuzat s-o privească pe Hazel în ochi când a intrat în salon şi a refuzat să-şi scoată jobenul. A rămas cu el pe cap chiar şi după ce Hazel i-a făcut semn să vină să se aşeze pe canapeaua de culoarea prunei şi să deschidă gura pentru consultaţie. Dar, când s-a mutat în spatele lui, ca să examineze dintele buclucaş, Hazel i-a dat jos „din greşeală“ jobenul, care a căzut pe podea.

— Ups, a spus ea, azvârlindu-l cu o lovitură de picior direct sub canapea.

Era un caz destul de simplu: doi dinţi se crăpaseră şi aproape că cedaseră.

Bătrânul Richard Parlake, un bărbat care se mândrea nespus cu o coamă argintie lungă până la umăr, s-a implicat personal, holbându-se peste umărul lui Hazel și, nici mai mult, nici mai puțin, vârându-și degetele în gura fiului, alături de ale ei, ca să-i direcționeze mâna spre dintele împricinat.

— De vină e numai zahărul ăla, a declarat el, încuviințând în fața propriei înțelepciuni. Zahărul ăla pe care băieții din ziua de azi și-l pun în ceai. Înnegrește dinții, dar nimeni nu ascultă ce am de spus în privința asta.

În semn de aprobare, Hazel a mormăit ușor, încercând să se întindă prin spatele lui, ca să apuce cleștii din trusa pe care o așezase pe o măsuță, lângă ei.

— Dacă ați putea să vă dați un pic la o parte, lord Parlake…

El a ignorat-o.

— I-am tot spus lui Dickie — nu ți-am spus, Dickie? — că zahărul o să fie moartea noastră, a tuturor. Dacă bărbații din Edinburgh urmau dieta celor din Highlands… Ăștia chiar știu ce trebuie să mănânci. Carne! Nimic cu zahăr. Niciun pic de zahăr în ceai. Eu abia dacă fac față. Ar trebui să fim oameni de onoare, înțelegi, nu muieri.

A aruncat o privire spre Hazel, cerându-și parcă iertare. Ea s-a prefăcut că n-a auzit și a continuat să se uite la dinții cariați ai băiatului. Simțind cum îi alunecă discuția, contele s-a apropiat și mai mult.

— Cum merge, Dickie?

Băiatul stătea cu gura deschisă. Încercând să-i răspundă tatălui său, a scos un sunet gargarisit.

Lordul Parlake l-a bătut puternic pe spate, făcând ca bucata de țesătură pe care Hazel o pusese în gura băiatului să sară de la locul ei și aproape să-l înece.

— Bun băiat, a spus contele cu voioșie, fără să observe haosul pe care-l provocase.

— Sir, o să vă rog să vă daţi câţiva paşi înapoi. Am nevoie de lumină, să mă asigur că scot dintele care trebuie, a spus Hazel.

Pacientul, Dickie, a întors spre ea doi ochi mari, plini de recunoştinţă.

Contele a bombănit ceva, dar s-a supus. Totuşi, cu mândria rănită, a strigat spre Hazel:

— Ştii, i-am trimis o scrisoare doctorului Ferris, ca să-l trateze pe Dickie. Ai auzit de doctorul Ferris? Se presupune că ar fi cel mai bun chirurg din Europa. L-a tratat pe însuşi George al III-lea! El era cel care ar fi trebuit să-i scoată dinţii lui Dickie. Omul este un asemenea geniu, încât presupun că ar fi găsit o cale de a lăsa dinţii la locul lor.

Într-adevăr, Hazel auzise de doctorul Ferris. Se părea că aproximativ o dată pe an se ivea câte un medic nou, incredibil de plin de sine, din Danemarca, Germania sau Rusia, care sosea pe mica lor insulă cu o trusă medicală la subsuoară şi cu o reputaţie de geniu. În opinia ei, inteligenţa lor sclipitoare părea să se limiteze la abilitatea de a-i separa pe fraieri de banii lor. Era genul de doctor care încasa sute de lire ca să le spună oamenilor să mănânce mai multă coajă de cartofi sau, invers, să mănânce mai puţină coajă de cartofi, şi care petrecuse mai mult timp valsând pe la balurile date în onoarea lor, decât în sălile de operaţie. Hazel şi-l putea imagina pe Ferris: cam la şaizeci de ani, probabil, cu un ditamai burdihanul, de la toate festinurile date în cinstea lui şi de la tot vinul primit în dar, tipul de medic cu perucă pudrată şi mâini moi.

— Ce păcat că n-a putut ajunge, a spus ea.

— Chiar aşa! a pufnit contele. Cred că scrisoarea mea s-a pierdut în drum spre Londra.

Dacă doctorul era măcar pe jumătate atât de lăudat pe cât părea contele să creadă, Hazel se îndoia serios că s-ar fi deranjat vreodată să vină în Edinburgh ca să scoată doi dinţi, o treabă pe care o putea face orice bărbier cât de cât decent şi cu care şi un bărbier jalnic ar fi avut şanse destul de mari să se descurce.

Hazel l-a aplecat pe Dickie şi mai mult pe spate, aşa încât lumina de la

fereastră s-o ajute să vadă mai bine dinţii care trebuiau scoşi. Gingiile nu păreau infectate. Hazel a prins cu delicatețe cleștele și, rapidă ca o vulpe care schimbă direcţia, a prins primul dinte cariat şi a răsucit. Dickie a urlat, însă înainte ca sunetul să-i iasă din gură, Hazel prinsese deja zdravăn și al doilea dinte. Încă o răsucire şi a terminat, iar în palma ei zornăiau cei doi dinţișori, în timp ce Dickie își freca șocat falca.

— Vezi, te-a durut tare doar o secundă, dar fac prinsoare că dinţii ăștia doi te supărau de ceva timp, i-a spus ea încet băiatului. Așa se întâmplă cu genul acesta de lucruri: o durere scurtă, fulgerătoare, acum, ca să scăpăm de o suferinţă tot mai mare, pe măsură ce trece timpul.

Apoi s-a întors spre tată:

— Doi șilingi, vă rog, domnule.

La fel ca majoritatea bogaţilor, contele găsea deosebit de neplăcut să înmâneze banii pentru un serviciu care i se făcuse. Strâmbându-se, a depus monedele în palma lui Hazel. Ea a închis pumnul, strângând între degete banii şi cei doi dinţișori înnegriţi. Aveau rădăcini ascuțite, punctate cu sânge roșu.

— Muiați o cârpă în vin și s-o țină pe gingii în noaptea asta și mâine, i-a instruit ea. Trimiteți pe cineva să mă cheme, dacă sângerarea nu se oprește până în zori.

— Da, da, a spus contele pe un ton absent.

Dickie a gemut.

Iar Hazel a zornăit în palmă dinţii şi monedele, făcându-şi deja în minte o ciornă pentru introducerea din tratatul ei, privitoare la mecanica extragerii dinţilor.

3

Castelul Hawthornden, reşedinţa familiei lui Hazel, era construit din piatră, pe marginea unei stânci care dădea spre un mic pârâu, la câţiva kilometri depărtare de vacarmul şi mizeria din inima Vechiului Oraş al Edinburghului, vizibil din depărtare precum un horn fumegând. Cea mai mare parte a mobilierului era acoperită cu cearşafuri care adunau praful în pliurile lor. Pânzele de păianjen revendicaseră salonul din faţă, iar Hazel găsise că nu merita deranjul să le îndepărteze încontinuu. Acum, că era singură, ţinea o jumătate din camerele castelului neluminate şi neîncălzite — n-avea niciun rost să irosească lumânările sau lemnul de foc.

Peste vară, fratele ei mai mic, Percy, fusese admis la Eton, în Anglia — o şcoală bună, spunea tatăl lor în scrisorile pe care le trimisese când aflase vestea —, iar lady Sinnett, nesuportând să fie la o distanţă de zile întregi de scumpul ei băieţel, hotărâse să se retragă pe termen nedefinit într-o casă din Slough, de la ferestrele căreia putea zări turnurile cenuşii ale şcolii. Asta aproape c-o făcea pe Hazel să-l compătimească pe Percy.

Hazel presupunea că, în cele din urmă, vor ajunge şi la urechile părinţilor săi zvonuri despre practica ei medicală clandestină — la mama sa, în Londra, şi la tatăl ei, pe insula Sfânta Elena, unde era încă staţionat în calitate de căpitan în marina regală —, dar au trecut săptămâni, apoi luni, fără nicio mustrare.

Poate că practicarea chirurgiei nu era de natură să provoace un scandal mai mare decât faptul că Hazel refuzase cererea în căsătorie a lui Bernard, anul trecut. Din acel moment, lady Sinnett ajunsese s-o considere pe Hazel o cauză pierdută, alegând s-o vadă ca pe o fiică rătăcită. O situaţie stânjenitoare de-a dreptul. Nimeni nu va dori să ia în căsătorie o fată care îşi petrecea zilele înţepând furuncule şi crestând membre, tratând pacienţi în măruntaiele sărăcăciosului şi demodatului Oraş Vechi din Edinburgh, unde mirosul de urină şi cărbune atârna greu în aerul stătut.

Dacă reputația îi era deja distrusă, și-a spus Hazel, ei bine, atunci așa să fie. N-avea ce rău să se mai întâmple dacă o distrugea în continuare.

Lady Sinnett abia dacă-și luase rămas-bun de la fiica ei atunci când se urcase în trăsura gemând deja sub greutatea celor trei valize mari, legate pe acoperiș. Mama lui Hazel se îmbrăca numai în negru de la moartea fiului ei cel mare, George, și, cu toate că era o zi toridă de august, purta o rochie groasă din catifea neagră și un văl pe față. În nechezatul cailor, lady Sinnett i-a aruncat lui Hazel o privire rece. Și-a ridicat vălul, a coborât din trăsură și a făcut spre fiica ei câțiva pași reținuți; preț de o clipă, Hazel s-a întrebat dacă mama sa avea de gând s-o sărute.

— Ai pantofii murdari, a spus ea simplu. De țărână.

Hazel și-a privit încălțările. Și mai murdare de-atât fuseseră ghetele pe când se strecura împreună cu Jack în cimitire, ca să fure cadavre și să le ducă la ea în laborator, pentru studiu. Nu se gândise să curețe țărâna de pe ele. Își imaginase mereu că ea și Jack se vor întoarce, în cele din urmă, în curtea bisericilor. Înainte ca Hazel să poată găsi răspunsul nimerit, lady Sinnett se urcase la loc în trăsură și închisese ușa, iar Hazel a rămas să se uite cum dispare pe drumul mărginit de copaci.

Din ziua aceea, a rămas aproape singură la castelul Hawthornden. (Bucătăreasa a rămas ca să-i facă de mâncare, deși lady Sinnett insistase pe lângă femeie să se alăture celorlalți membri ai personalului, mutați cu toții în Anglia. „M-am născut în Scoția și o să mor în Scoția“, spusese bucătăreasa. „Nu poate ieși nimic bun din mâinile mele, dacă gătesc legume crescute în bolovani englezești sau carnea vacilor ălora schiloade, de mănâncă buruienile englezilor“.) Rămăsese și camerista lui Hazel, desigur, dar ea era însărcinată cu primul copil, iar Hazel insistase ca Iona să-și petreacă cele mai multe zile odihnindu-se în căsuța de la capătul potecii, unde și locuia.

Pe Hazel n-o deranja că Hawthornden era pe jumătate întunecat și rece. În plus, ea-și petrecea oricum prea puțin timp în castel; când nu făcea vizite la domiciliu, în oraș, lucra în laborator.

Hazel își construise laboratorul bucată cu bucată, aducând mobilier, torțe și cărți, până când ajunsese îndeajuns de confortabil încât să-și poată petrece

zilele acolo, scriind la lucrările ei, înregistrând cu meticulozitate fiecare simptom identificat şi fiecare tratament administrat. Laboratorul servise cândva ca temniţă a castelului Hawthornden, săpată într-o peşteră sub dealul pe care fusese ridicat castelul. În interior, aerul era rece şi îngroşat de mirosul de umezeală şi ţărână. Lumina zilei intra numai printr-o fereastră înaltă, aşa încât Hazel împrejmuise masa de lucru cu zeci de lumânări, ca să poată citi până târziu în noapte.

Îşi adusese din camera ei fotoliul preferat, acoperit cu o pânză roşie decolorată, ca să poată citi în voie, şi luase din biroul tatălui ei o pictură în ulei înfăţişând un portret de familie, pe care o pusese pe unul dintre rafturi. Portretul fusese realizat pe vremea când George trăia încă, iar Percy era doar un bebeluş. Mama sa părea aproape fericită. (Hazel ura felul în care era înfăţişată în portret — avea cam doisprezece ani şi părul aranjat în buclişoare mici, despre care îşi amintea că o trăgeau de scalp şi îi provocau o mâncărime groaznică.)

În noaptea în care a împlinit optsprezece ani, bătaia gongului la miezul nopţii a prins-o pe Hazel citind un jurnal medical despre posibilele daune provocate de lăsarea de sânge în cazul pacienţilor bolnavi de holeră. A ridicat privirea spre clopotul ceasului şi a văzut feţele pictate în ulei ale membrilor familiei, privind-o. Aproape că i s-a părut că sunt cu toţii acolo, alături de ea, urându-i „La mulţi ani!“

În săptămâna următoare a primit o scrisoare de la tatăl ei (doar se ştie că serviciile poştale din insule sunt deosebit de precare, a scris el, scuzându-se în avans), iar în cealaltă săptămână a primit de la Percy un desen cu o pisică. (Ea şi Percy nu avuseseră niciodată pisici, nici nu-şi împărtăşiseră vreodată o anume preferinţă pentru ele, aşa că alegerea unei astfel de creaturi a părut să fie oarecum întâmplătoare, dar Hazel tot a prins desenul pe perete, deasupra biroului ei, ca să-l poată privi în timp ce lucra.)

Scrisoarea pe care o aştepta cu adevărat nu trebuia să vină însă din partea familiei. Hazel aştepta — aşteptase de fapt de luni întregi — să primească un semn de la Jack, singurul băiat pe care-l iubise vreodată. Jack Currer, care trăia în teatru şi lucra noaptea ca recuperator de cadavre, săpând după morţi pe care-i vindea apoi medicilor, pentru studiu. Jack Currer, care o luase cu el la miezul nopţii, ca să sape prin curtea bisericilor, care o sărutase într-un

mormânt, care îi făcuse inima din piept să se simtă ca prinsă în pumn şi aerul din plămâni ca transformat în plumb. Jack Currer, căruia i se înscenaseră morţile comise de doctorul Beecham, care fusese condamnat la moarte şi spânzurat în Piaţa Haymarket. Şi care poate, poate, spera Hazel în adâncul sufletului ei, găsise o cale de a supravieţui.

Hazel ştia că era absurd să creadă că acea fiolă micuţă, cu un lichid negru-violet, pe care i-o dăduse doctorul Beecham, putea să facă pe cineva nemuritor. Era împotriva oricărui principiu ştiinţific pe care-l învăţase vreodată, împotriva oricărei învăţături, din orice carte. Corpul omenesc nu era menit să reziste o veşnicie — era sortit să se degradeze, să consume energie, apoi să-şi elibereze sufletul dumnezeiesc spre odihna eternă din ceruri. Nu exista niciun elixir şi niciun tonic — aşa cum îl numea Beecham — care să facă moartea reversibilă.

Şi totuşi…

Şi totuşi Beecham trăia încă.

Beecham, care îi păruse lui Hazel un bărbat de vârstă mijlocie, trebuie să fi avut cel puţin o sută de ani. Asta numai dacă ce pretindea el era adevărat, îşi tot reamintea Hazel atunci când se trezea că mintea îi hoinărea, pradă imaginaţiei. Poate că Beecham nu era decât un nebun. Poate că găsise o modalitate de a transplanta părţi din organisme tinere în trupurile celor suferinzi, pacienţi dispuşi să plătească pentru ochi noi, ficaţi noi, mâini noi. Dar asta nu însemna că acel Beecham era cu adevărat originalul doctor Beecham — născut cu o sută de ani în urmă —, nu nepotul lui, aşa cum credea lumea. Şi categoric nu însemna că Beecham avea să trăiască pe veci sau că ştia o cale prin care omul să supravieţuiască spânzurătorii.

(Chiar dacă nu trecuse nici un an de la momentul acela, amintirea discuţiei cu Beecham începea să se estompeze. Oare tonicul era violet sau era auriu? Oare dopul era de plută? Oare promitea nemurirea în ciuda oricărei vătămări sau doar o imunitate faţă de boală? Cea mai puternică amintire rămasă era mai degrabă o senzaţie: frenezia şi teroarea invadându-i creierul şi înceţoşându-i vederea, acel sentiment că stă la prova unui vapor, cu oceanul rostogolindu-se sub tălpile ei.)

Cu câteva luni în urmă sosise o scrisoare, netimbrată şi nesemnată, al cărei scris de mână se convinsese pe sine că-i părea familiar.

Inima care-mi bate în piept este tot a ta şi o să te aştept.

O să te aştept.

În josul paginii, expeditorul scrijelise cuvintele: în America. Săptămâni la rând, Hazel a ţinut scrisoarea în corset, lipită de piept, până când hârtia a început să se ferfenițească pe margini, iar cerneala s-a șters. Trebuia să fie de la Jack. Trebuia. De la cine altcineva să fi fost? O fi vorba de vreo farsă crudă? De vreo racolare întâmplătoare?

În unele zile, Hazel era sigură că tonicul lui Beecham funcţionase şi că Jack era în viaţă, undeva, găsindu-şi un mod de trai în Lumea Nouă, un loc unde bărbaţii de condiţie proastă puteau descoperi nişte oportunităţi. În alte zile încleşta dinţii şi-i spunea celeilalte părţi din ea însăşi că se purta ca o copiliţă proastă, nu ca un chirurg căruia oamenii îi încredinţau vieţile lor.

Chiar şi în zilele când era sigură că Jack trăia, locuind undeva în America, lui Hazel îi răsăreau în minte întrebări: cum avea să-l găsească? America era un teritoriu vast, pe un continent şi mai întins. Dacă era în America, de ce nu-i scria încă o scrisoare, să-i spună unde îl găseşte? Să-i spună că încă voia ca ea să vină să-l găsească.

Nu. Astea erau gânduri prosteşti. Jack murise.

În adâncul sufletului ei, Hazel ştia adevărul, chiar dacă uneori îşi lăsa imaginaţia să zboare. Nu mai sosise nicio scrisoare de la el. În primul rând, nici nu ştia dacă el îi trimisese acea primă epistolă. Jack fusese găsit vinovat şi apoi spânzurat. Ea îl iubise cu o dragoste care-i făcea pielea de găină şi îi aducea fără motiv zâmbetul pe faţă. Cunoscuse iubirea, iar asta era mai mult decât capătă o grămadă de oameni de pe planeta asta.

Mai bine era recunoscătoare pentru acest lucru, mai bine accepta că se sfârşise şi îşi vedea de treabă, ajutându-i pe locuitorii din Edinburgh care aveau nevoie de ajutor şi nu îşi permiteau să plătească pentru asta. Învăţa şi devenea mai bună cu fiecare zi, inciziile operate de bisturiul ei erau tot mai

sigure, diagnosticele erau stabilite tot mai repede şi cu mai multă încredere. Pentru asta era făcută, de asta petrecuse ore în şir aşezată pe jos, în biblioteca tatălui ei, studiind cărţi pe care nimeni altcineva nu se obosea să le citească, până când reuşise să înţeleagă corpul omenesc în felul în care cineva înţelege o limbă nouă. Cu sau fără Examenul Regal de Medic, era chirurg, în cele din urmă. Lucra, trata pacienţi, învăţa tot mai multe în fiecare zi despre miracolul anatomiei şi despre infinitele variaţii ale ciudatelor boli şi vătămări care afectau corpul omenesc. Nu-i folosea la nimic să jelească amintirea unui băiat pe care-l iubise cândva.

Cu toate astea… îşi dorea să-şi poată aminti mirosul lui.

Exista totuşi o problemă cauzată de distrugerea reputaţiei printr-un scandal: Hazel era singură.

Câteodată, dacă nu avea pacienţi de văzut şi Iona avea zi liberă, Hazel stătea toată ziua fără să schimbe o vorbă cu cineva, fără să deschidă gura. Până la amiază ajungea să simtă că, dacă ar fi vrut să vorbească, în loc de voce i-ar fi ieşit pe gură un croncănit. Nu fusese mereu aşa: în copilărie îl avusese pe George, apoi pe Bernard, care era cel puţin dispus să-i tolereze monologurile şi zâmbea politicos în faţa entuziasmului ei pentru ceva anume. Apoi veniseră şi orele de curs alături de colegii ei studenţi, care munceau împreună cu ea şi râdeau când Straine se întorcea cu spatele. Poate că ei nu o cunoscuseră niciodată pe ea, cea adevărată, dar Hazel îi cunoscuse pe ei şi îi fuseseră într-un fel prieteni. Se testau unii pe alţii, punându-şi întrebări despre valvele inimii sau componentele sângelui, şi schimbau opinii despre ce bisturie ar trebui folosite pentru ce tip de amputare.

Acum Hazel n-avea pe nimeni căruia să-i împărtăşească ideile ei, cu excepţia carnetului de însemnări.

Îşi amintea cum, în copilărie, pe vremea când tatăl ei se afla încă în Edinburgh, oamenii veneau să cineze la Hawthornden. Se ascundea printre picioarele lor şi îi asculta pe adulţi vorbind despre cărţi, poezie şi simfonii. Păreau cu toţii foarte sofisticaţi, vorbind într-un limbaj de neînţeles, care i se părea inimaginabil de matur. Unde erau acum acele serate? Unde erau saloanele din modernele conace ale Oraşului Nou, în care oamenii se întâlneau şi vorbeau despre Walter Scott, Goethe şi Byron?

În mijlocul nopții, acea foame teribilă își înfigea ghearele în stomacul lui Hazel: gândul că, da, în mod sigur, vlăstarele societății se întâlneau încă — oameni inteligenți și interesanți, al căror râs răsuna efervescent ca șampania — undeva și că Hazel, în dizgrația în care căzuse, pur și simplu nu fusese invitată. Era chemată să scoată dinții băiatului Parlake, dar, dacă s-ar fi întâmplat să vină și altcineva în vizită în ziua aceea, în mod sigur ar fi scos-o pe ușa din spate.

Pe vremea când săpa morminte alături de Jack, însăși noțiunea de „dizgrație“ părea abstractă, la fel de îndepărtată ca luna. Acum, o mică parte din ea înțelegea ce sacrificase, în impulsivitatea ei. Jack murise, iar ea era singură. Dacă s-ar fi măritat cu Bernard, n-ar mai fi fost chirurg, dar ar fi fost musafir în saloanele acelea. Ar fi avut parte de prieteni și de conversație. Ar fi existat oameni cu care să facă schimb de idei.

Deocamdată, ideile acestea nu erau decât ale sale. Gândurile despre anatomia umană se revărsau, călimară după călimară, în mâzgăliturile care aveau să devină tratatul ei. În cea mai mare parte a timpului, Hazel era ocupată și concentrată, cu mintea vâjâind de impulsuri electrice și de ambiție. Dar în momentele de liniște își imagina petrecerile care aveau loc în mod sigur fără ea, în cealaltă parte a orașului, și își amintea de Jack, întrebându-se dacă era condamnată să rămână singură pe vecie.

The Edinburgh Guardian

10 martie 1818

Alteța Sa Regală, Prințesa Charlotte de Wales, a rupt logodna cu William, Prințul Moștenitor de Orange. Prințesa Charlotte este unica fiică a prințului regent și singurul nepot legitim al Regelui George al III-lea.

Surse apropiate de prințesă speculează că mariajul a fost anulat în parte din cauza stării fragile de sănătate a acesteia. În 1814, prințesa Charlotte a suferit de un puseu invalidant de febră romană. Boala a persistat și prințesa nu și-a reluat încă ritmul normal al aparițiilor publice, cu toate că mulțimile zgomotoase și entuziaste au văzut-o ieșind din reședința sa, casa Warwick, pentru o plimbare cu trăsura prin parcul St. James.

Ca potențială moștenitoare a tronului, prințesa Charlotte înțelege, cu siguranță, cât de important este să-și aleagă un soț potrivit și să ofere un moștenitor țării care așteaptă cu nerăbdare acest eveniment.

4

A doua zi după extracţia dinţilor lui Dickie Parlake, seara, Hazel citea în pat, când a auzit un ciocănit răsunând în castel. A oftat. Evident, contele decisese deja să trimită pe cineva s-o cheme. N-avea nicio îndoială că văzuse o pată de sânge pe şervetul fiului său, la cină, şi strigase la valet s-o aducă imediat pe Hazel.

„Şi doar i-am zis că-i va trece până mâine-dimineaţă“, a bombănit ea ca pentru sine, în timp ce şi-a tras halatul şi a ridicat lumânarea de pe noptieră. Iona plecase acasă; castelul era pustiu, aşa că n-avea cine să deschidă uşa, în afară de ea. Ciocănitul a continuat, mai rapid şi mai puternic. Bietul servitor, şi-a spus ea. Ştia că afară, pe trepte, era vreun valet nefericit, trimis cale de o oră prin frig, până la castel, bâjbâind prin beznă, probabil pe jumătate mort de frig. Va trebui să-l convingă să intre pentru o ceaşcă de ceai cald, înainte de a se întoarce amândoi la conacul Hammond, cu trăsura ei.

În mod sigur, s-a gândit Hazel, lordul Parlake îi spusese valetului că era ceva urgent şi că trebuia s-o aducă pe doctoriţă imediat! Dar Hazel ştia că nu era nimic în neregulă cu gura lui Dickie. Dinţii ieşiseră uşor; nu era nimic care să nu poată aştepta cât punea ea un ceainic la fiert. Era fericită să coasă gingiile, dacă asta îl liniştea pe conte, dar n-ar fi făcut decât să-i provoace băiatului şi mai multă durere, cu toate că rănile din gură se puteau vindeca la fel de bine şi fără asta.

Resentimentul lui Hazel faţă de conte şi fiul său creşteau cu fiecare treaptă pe care o cobora pe scările castelului. S-o cheme noaptea, atât de târziu, deşi îi spusese că nu existau probleme care să necesite prezenţa ei până dimineaţă… s-o scoată din pat la ora asta… drepturile pe care şi le arogau aceşti oameni. Poate că avea să-i dea mesagerului o ceaşcă de ceai sau o duşcă de whisky şi avea să-l trimită înapoi de unde venise, să-i spună contelui că va face vizita a doua zi dimineaţă, aşa cum şi era rezonabil.

Lumânările din holul din faţă arseseră aproape de tot. Se apropia miezul nopţii. Când mama ei şi Percy plecaseră prima dată în Anglia, Hazel se desfătase cu liniştea din casă, cu libertatea de a citi sau de a studia în orice cameră din vastul castel, după bunul ei plac. Însă de obicei după cină, când i se răcea ceaiul în cană şi descoperea că trebuie să-şi mai aducă pături din dulap ca să împiedice frigul să-i intre în oase, înşfăcând-o cu gheara lui rece, Hazel recunoştea că te puteai simţi stingheră în această casă pustie. Dar singurătatea, la fel ca gheaţa, se topea de obicei odată cu soarele de dimineaţă.

Ciocănitul continua şi, pe măsură ce sunetul lui răsuna spre tavanul înalt al holului, Hazel a simţit că i se strâng măruntaiele. Toată enervarea, toată plănuita revoltă s-au topit într-o clipită, ca o bucată de zahăr candel în apă. Ceva a făcut să i se ridice părul de pe ceafă şi a trezit-o brusc.

— Te rog.

De partea cealaltă a uşii groase de stejar implora o voce aproape neauzită, murmurul cuiva disperat şi epuizat.

Hazel a deschis uşa, iar în prag s-a ivit o femeie nu mai mare decât ea ca vârstă, dar atât de scundă, încât Hazel a luat-o prima dată drept un copil. Avea cel mult un metru şi jumătate înălţime şi ochi mici, pătrunzători. Impresia iniţială a fost că semăna cu un şoricel. De sub bonetă i se revărsau bucle castanii şi lui Hazel i-a luat câteva secunde să-şi dea seama că avea mâinile pline de sânge.

— Te rog, a spus femeia cu vocea slabă ca o şoaptă, apoi i-a căzut lui Hazel în braţe.

Oricât de mică ar fi fost, nu era chip s-o care în dormitorul ei de la etajul al doilea, ca să nu mai vorbim de cel pentru oaspeţi, de la etajul al treilea. Aşa că s-a îndreptat spre salonul mamei ei şi a tras canapeaua albastru-închis în faţa intrării din faţă, apoi a ajutat-o pe femeie să se întindă pe ea.

I-a dat pelerina jos şi a icnit. Pântecul femeii era umflat şi rotund ca un pepene. Însărcinată, şi-a spus Hazel. Iar dintre picioare îi curgea un şuvoi de sânge, care-i îmbibase deja pantalonaşii şi combinezonul de dedesubt.

Pleoapele femeii au fluturat, apoi s-au închis. Avea genele atât de deschise la culoare, încât păreau aproape albe.

Și fața era tot atât de palidă. Îi amintea lui Hazel de o mască a morții.

Afară nu erau nici cai, nici trăsură. Femeia trebuie să fi venit pe jos, Dumnezeu știe de unde, prin frig și întuneric, împiedicându-se de rădăcinile și pietrele potecii care ducea la ușa castelului. Era un drum periculos chiar și pe lumină; Hazel nu-și putea imagina spaima de a-l parcurge singură, într-o noapte fără lună, poticnindu-se și pierzând atât de mult sânge, încât vederea se poate să i se fi împăienjenit.

— Trebuie să te scoatem din rochia asta. Așa — Hazel și-a scos și ea rochia — și să te îmbrăcăm cu asta.

A ajutat-o pe femeie să se dezbrace de rochie, apoi de combinezon. Ambele erau pătate cu sânge și sudoare și mânjite de noroi până la genunchi.

Când a văzut cât de mult sânge era între coapsele femeii, proaspăt și de un roșu aprins, Hazel și-a ținut respirația.

— O să fie bine, a spus ea atât pentru sine, cât și pentru noua ei pacientă. Cum te cheamă?

A luat o cârpă curată, ca să-i șteargă sudoarea de pe frunte, și a fost surprinsă să constate lipsa oricărui semn de febră. Atât transpirația, cât și pielea de dedesubt erau reci ca ale unei moarte.

— Nu pot să nasc acest copil, a spus femeia cu glas abia auzit.

A scuturat din cap înainte și înapoi, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Hazel a zărit pistruii de sub mizeria de pe față.

— Nu pot. Nu pot. Nu pot.

— O să fie bine, a spus iar Hazel. Dar, te rog, spune-mi cum te cheamă.

Din nou, femeia a scuturat din cap, iar lacrimile i-au umplut încă o dată ochii.

— Nu pot să-ţi spun cum mă cheamă.

A început să tremure, chiar dacă Hazel aprinsese un foc mare în cămin, iar în cameră se făcuse o căldură aproape înăbuşitoare.

— Mi-e groază c-o să mor.

Avea ochii larg deschişi, iar Hazel a observat că pupilele îi erau negre şi rotunde, ca nişte farfurioare. S-a gândit că ar putea fi un semn al groazei ce-o stăpânea, dar, cu cât îi privea mai mult ochii, cu atât îşi dădea mai tare seama că era ceva straniu în felul în care păreau să capteze lumina, în felul în care pupilele ei păreau să vibreze şi să freamăte.

— Ai luat ceva? a întrebat Hazel, încercând să-şi ascundă tremurul din voce. Ai luat ceva — vreo tinctură, ceva ierburi?

Femeia a răspuns printre suspine.

— Nu pot să-i nasc un copil. Nu pot să-i nasc un copil.

Hazel a înghiţit în sec şi a continuat să tamponeze fruntea femeii cu o cârpă umedă.

— Te rog. Trebuie să ştiu ce ai luat. Voi încerca să te fac să te simţi mai bine.

Femeia şi-a strâns tare pleoapele şi a şoptit:

— Calomel. Era… nişte mercur. Şi… şi frunze de busuiocul cerbului.

Hazel a ştiut într-o clipită la ce se refereau denumirile acelea. Erau tratamente pe care femeile şi le treceau de la una la alta, ca nişte umbre, fiole ascunse în mâneci sau sub haine. Genul de medicament care ajunge în magazine fără nume şi doar la adrese de pe alei întunecate; vine de la bărbaţi ştirbi, care încasează prea mult pentru o duşcă de tinctură turnată din sticle prăfuite şi pentru promisiunea de a nu le da pe mâna autorităţilor. Tratamente pe care femeile sărace îşi cheltuie puţinul venit; pe care bogaţii le procură pentru fiicele şi amantele lor.

Calomel. Mercur. Busuiocul cerbului.

O singură doză dintr-unul din aceste leacuri ar fi fost suficient ca s-o pună pe femeie la pat pentru o săptămână, întinsă pe spate şi chinuită de dureri în tot corpul. Câte o doză din toate trei…

Ei bine, trebuie să fi fost disperată, sărmana, şi-a spus Hazel. Mai mult decât disperată. Terifiată până la limita nebuniei.

Nu-i de mirare că refuzase să-şi spună numele; acuzaţia de provocare a avortului i-ar fi adus pedeapsa cu închisoare pe viaţă. Hazel i-a privit pântecul, încercând să ghicească în câte luni era însărcinată. Nu şi-a dat seama, dar ştia bine că, dacă ar fi fost prinsă, pedeapsa putea fi chiar spânzurătoarea.

— Pur şi simplu nu pot avea acest copil, a spus iar femeia cea micuţă. El m-a forţat… eu niciodată n-aş fi… n-aş fi putut…

— Ş-ş-ş-ş, a spus Hazel, dându-i la o parte şuviţele ude, lipite de faţă. Acum stai liniştită. Aici eşti în siguranţă. O să am eu grijă de tine.

Femeia a închis ochii; pleoapele îi pulsau, cu venele lor vizibile, roz, iar Hazel s-a temut de ce era mai rău, până când a auzit slaba bătaie de inimă de sub coşul pieptului. Un răpăit estompat, dar persistent, o frânghie care o ţinea legată de această lume, în ciuda tuturor suferinţelor pe care i le provocase.

Pe parcursul nopţii, Hazel a ţinut-o pe canapeaua din camera din faţă, temându-se că, dacă o muta mai mult de câţiva centimetri, norocul ce-o ţinea acum în viaţă o va abandona. La fiecare câteva ore, Hazel apăsa pe buzele palide ale femeii un păhărel cu apă rece, încercând s-o facă să bea. În ciuda focului care duduia în cămin, suferinda continua să tremure şi avea pielea rece. Hazel o înfăşurase pe străină în pătura de pe propriul pat.

Charles şi Iona au venit la Hawthornden a doua zi, iar voioşia li s-a risipit ca fumul când au intrat în holul principal şi în faţa ochilor li s-a desfăşurat teribila scenă. Hazel l-a trimis pe valet la bucătărie, ca să facă nişte ceai, şi i-a spus cameristei să aducă aşternuturi curate. Cei doi s-au supus în tăcere. Abia după ce Iona şi Charles şi-au îndeplinit sarcinile, ajutând la supravegherea femeii necunoscute, Hazel s-a simţit destul de liniştită încât să fure câteva ore de somn.

Iona și Charles au rămas la conac. Comunicau în tăcere, așa cum fac cuplurile căsătorite, având grijă de Hazel, în timp ce ea avea grijă de pacientă.

— Trebuie să mănânci, domnișoară, a spus Iona, oferindu-i o felie de pâine neagră. Uite, numai coaja atunci. Cu unt.

— Ceai fierbinte, a murmurat Charles, înteţind focul din hol, ca să păstreze căldura din încăpere.

Ceaiul pe care i-l adusese era îngroșat cu miere și grețos de dulce; dar Hazel l-a băut oricum, nerăbdătoare.

— Știi, întotdeauna am considerat că mierea pe care o pun unii în ceai reprezintă un soi de slăbiciune morală, a spus Hazel, dând ceașca peste cap. Iar acum se pare că nu-mi amintesc de ce. E bun, nu? Oamenii știu chestia asta? Că mierea îi dă ceaiului un gust atât de bun.

— Da, cred că oamenii știu, domnișoară, a spus Charles, umplându-i iar ceașca și adăugând cu generozitate o linguriță plină de miere.

— Ei bine, eu n-am știut, a murmurat Hazel, întorcându-se la însemnările pe care le făcuse la fiecare oră, despre starea pacientei.

Femeia tot nu-i spusese cum o cheamă, așa că Hazel o numise „Mary“ în notițele ei.

Timp de două zile întregi, Mary s-a zbătut între viață și moarte — inconștientă și abia capabilă să mănânce sau să bea din lingurile pe care Hazel le ducea spre buzele ei palide, aproape albe. În cea de-a treia zi, într-o dimineață în care soarele s-a ridicat pe cer auriu ca un gălbenuș de ou, femeia a reușit în cele din urmă să se ridice în capul oaselor. Tot nu i-a spus lui Hazel cum o cheamă, așa că a rămas Mary, și a refuzat să răspundă la oricare altă întrebare: Unde locuiești? Unde lucrezi? Dar Hazel știa bine că nu trebuie să rostească singurele întrebări la care voia cu adevărat să afle răspunsul: Cine te-a lăsat însărcinată? Bărbatul acela ți-a făcut rău?

Din frica pe care-o citea în privirea femeii, din felul în care ochii ei săgetau încăperea, ca ai unui animal în cușcă, Hazel și-a dat seama că era vorba

despre un bărbat puternic. Stăpânul casei în care lucra, un supraveghetor — sau chiar, s-a gândit Hazel, ascultând murmurele femeii care se ruga în pat într-o dimineaţă, un preot. Nu era ceva neobişnuit pentru cei în sutană să aibă copii în afara căsătoriei. Unii erau într-atât de neobrăzaţi, încât le dăeau copiilor numele lor.

Oricine ar fi fost, Hazel ştia că-i făcuse rău acestei femei şi, când şi-o imagina întorcându-se în locul din care venise, oricare ar fi fost acesta, Hazel se ruga ca bărbatul acela să nu fie acolo şi să nu mai aibă nicio putere asupra ei.

— Nu am cu ce să te plătesc, a zis Mary într-o dimineaţă, la o săptămână de la sosirea ei la castel.

Între timp, Hazel şi Charles reuşiseră s-o urce pe femeie într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, la etaj. Hazel tocmai intrase în cameră, ducând în mână o farfurioară. Acum, când lui Mary îi revenise culoarea în obraji, Hazel îşi dădea seama că arăta chiar ca un şoricel — cu trăsături mici, rotunjite, şi cu genele blonde.

— Te asigur, i-a răspuns ea relaxată, lăsând farfurioara pe o comodă, că nu încasez nimic pentru ceaiul pe care-l servesc la mine acasă.

Ochii femeii s-au întunecat şi s-au îndreptat spre fereastră.

— Pentru toate astea, vreau să spun. Am venit doar pentru că — eram disperată, înţelegi. Am auzit că este o femeie în conacul de pe deal, şi asta eşti tu, presupun, care face oamenii bine. Dar n-am bani mai deloc.

— Nu ţi i-aş fi luat nici dacă ai fi avut.

Hazel a tras adânc aer în piept şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Chestiile pe care le-ai luat ca să scapi de copil — ştii că există oameni care te-ar băga în belea pentru asta, înţelegi? Înţeleg că nu-mi poţi spune unde lucrezi sau trăieşti, dar există cineva care ştie că ai fost însărcinată?

Buzele lui Mary s-au încordat într-o linie strânsă, dură. A dat din cap.

— Mai bine nu spui nimic, a continuat Hazel. Şi, dacă întreabă cineva, poţi

zice că ai pierdut copilul. Se întâmplă des.

Brusc, Mary a fost zguduită de un val de frică.

— Proprietăreasa mea — ea e cea care mi-a spus unde pot să găsesc leacurile. De unde să le cumpăr.

— E o persoană de încredere?

— Păi, mi-a cerut câțiva bănuți, în schimbul informației, a spus Mary.

Hazel s-a străduit din răsputeri să simuleze ceva care să semene cât de cât cu un zâmbet liniștitor.

— O să fii bine, a zis ea. Cel mai important lucru este că te simți bine. Ai grijă să continui doar cu mâncare ușoară — terci. Fără brânză sau carne, câteva săptămâni. Odată ce te simți pregătită să te întorci acasă, să ții minte că, dacă revine sângerarea, știi unde mă găsești.

De pe coridor, Iona a privit prin ușa crăpată întregul schimb de replici, frământând o cârpă în mână. Când a văzut-o pe Hazel ieșind și închizând cu grijă ușa în spatele ei, Iona s-a apropiat.

— Este foarte periculos, domnișoară, a spus ea.

Hazel s-a încruntat, unindu-și sprâncenele a mirare prefăcută.

— Nu știu despre ce vorbești. Nu e deloc contagios.

Iona a tras adânc aer în piept. Aproape involuntar, a ridicat o mână spre pântecul ei mare, apoi a lăsat-o jos.

— Dacă s-a întâmplat după ce a mișcat copilul, asta înseamnă spânzurătoare și pentru mamă, și pentru doctor. Îmi amintesc o execuție în Grassmarket, pentru un…

A înghițit în sec, forțându-se să spună cuvintele.

— …unul care provoca avorturi.

Iona s-a cutremurat.

— Nu cu mulţi ani în urmă. Sunt criminali.

Hazel a râs.

— Serios, Iona. Nu sunt criminală. N-am firea necesară pentru asta şi tu o ştii prea bine.

Iona nu a schiţat niciun zâmbet. Hazel a continuat.

— Pur şi simplu am tratat o femeie care a venit în casa mea cerând ajutor. Acum şi asta e o crimă?

Cârpa de vase din mâinile Ionei a continuat să se răsucească.

— E periculos, doar atât. Oamenii încep să fie bănuitori şi să pună întrebări. Oamenii deja pun întrebări, dumneata fiind femeie şi toate alea. Am auzit nişte zvonuri.

Acum era rândul lui Hazel să fie surprinsă.

— Ce zvonuri?

Hazel ştia că se bârfeşte pe seama ei — bineînţeles că se bârfea. Cum altfel ar fi ştiut s-o cheme oameni precum contele de Hammond? Dar îşi imaginase că aceste bârfe nu treceau dincolo de saloanele de primire şi lojele de la teatru, acolo unde oameni precum vărul ei Bernard şi proaspăta lui soţie se făleau unul cu altul. Aceştia erau oamenii alături de care petrecuse o viaţă pe la diferite petreceri, prânzuri şi ceaiuri. Pentru ei, ea era o curiozitate şi probabil aşa avea să rămână mereu.

Dar era ceva neliniştitor în privinţa bârfelor care ajunseseră la cineva ca Iona — în ideea că existau oameni care vorbeau despre ea prin piețele sau cârciumile din Edinburgh. Străini care o cunoşteau şi pe care ea nu-i cunoştea. Care ar fi putut-o răsuci pe toate feţele în minţile lor, transformând-o în ceva ce nu era.

Iona n-a îndrăznit s-o privească în ochi.

— Oamenii spun că nu-i în regulă. O femeie doctor, despre asta e vorba.

Hazel s-a uitat insistent la ea şi s-a îndreptat de spate, înălţându-se câţiva centimetri.

— Oamenii vorbesc de multă vreme, cred. Şi sunt sigură că vor continua s-o facă. Iar asta nu va schimba absolut nimic în privinţa muncii mele. Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-mi iau câteva notiţe legate de pacienta pe care o tratez.

Hazel a trecut pe lângă Iona şi a coborât scara, a ajuns în holul cel mare şi apoi s-a îndreptat spre ieşire, pornind spre uşa laboratorului ei de sub casă. Iona a rămas la etaj, uitându-se după Hazel.

The Edinburgh Guardian

21 martie 1818

STAREA FRAGILĂ A SĂNĂTĂȚII PRINȚESEI

ÎNFRICOȘEAZĂ NAȚIUNEA

Toată Marea Britanie e copleşită de teamă şi neliniște la auzul veştilor că starea de sănătate a lui Charlotte, Prințesă de Wales, s-a înrăutățit din nou. Cu câțiva ani în urmă, întreaga națiune a stat cu sufletul la gură când Prinţesa a fost izolată în apartamentele ei, întrucât suferea de boala cunoscută sub numele de „febra romană“. Acum veştile de la palat sugerează că prinţesa s-a retras din nou la reşedinţa Warwick şi este incapabilă să ia parte la evenimente publice, cu toate că sub fereastra ei s-au strâns mulțimi care îi doresc însănătoșire grabnică.

Popularitatea prinţesei printre oamenii obişnuiți ai oraşului este parte a politicii sale: Charlotte a fost un aliat apropiat al minorității liberale, partidul progresist declarat în favoarea reformelor muncii şi a drepturilor muncitorilor. Vederile sale politice au adus-o uneori în conflict cu tatăl ei, prințul regent, care se identifică drept conservator.

Prinţesa este singura nepoată legitimă a Regelui George al III-lea, iar linia de succesiune depinde de ea, deşi aceasta a rupt logodna cu William, prințul moştenitor de Orange, din motive pe care sursele le consideră ca fiind legate de boala ei.

Ne rugăm pentru o refacere rapidă şi însănătoşire grabnică.

5

Noul tratat îi ocupa lui Hazel cea mai mare parte a timpului; reușea să-i umple toate orele pe care nu le petrecea mâncând, dormind sau tratând pacienți. Privind în urmă, lui Hazel îi venea să se afurisească pentru notițele pe care și le luase în ultimul an, când Jack îi aducea cadavre pe care să le disece. Fusese atât de buimăcită de entuziasm, de noutatea și de ciudățenia situației, încât însemnările erau aleatorii și incomplete.

De ce nu desenase diagrame mai clare, oare? De ce liniile trasate cu cerneală erau groase și neglijente? Acum își făcuse un obicei din a ține un jurnal ordonat și organizat al tuturor pacienților săi, al simptomelor lor și al tratamentului pe care-l recomandase:

Martin Potter. Braț rupt, umflat și infectat, a necesitat drenaj și reașezarea osului.

Robert Parlake. Dinți cariați, a necesitat extracție.

„Mary“. Otrăvire autoadministrată: calomel, mercur, busuiocul cerbului. A necesitat fiertură de cărbune, dietă cu fluide, odihnă. Ceai de anason și mac. Mure pentru somn.

Îi luase zece zile, dar în cele din urmă Mary se întremase îndeajuns încât să se dea singură jos din pat și să i se alăture lui Hazel într-o plimbare până la râu; se sprijinea greoaie pe brațul lui Hazel, nesigură pe picioare, ca un mânz abia născut. A mai durat două zile până când Hazel a considerat că este destul de înzdrăvenită încât să părăsească reședința Hawthornden. I-a făcut lui Mary un mic pachețel cu pâine și brânză și a insistat ca trăsura ei s-o ducă până acasă.

— E prea mult, a spus Mary, scuturând din cap.

— Prostii, replicase Hazel. De ce aș petrece două săptămâni îngrijindu-te, dacă te extenuezi apoi, mergând pe jos până în centrul orașului?

Mary doar a clipit din genele ei decolorate și i-a smuls lui Hazel din mână sufertașul cu mâncare, de parcă s-ar fi temut că o să-și retragă oferta.

— Călătorie sprâncenată, a bombănit Iona în timp ce privea alături de Hazel cum trăsura urca dealul.

Pe măsură ce lista de pacienți a lui Hazel creștea, se lungea și inventarul de afecțiuni și tratamente necesar pentru tratatul ei: ventuze pentru paroxism; pâine de mei și curmale pentru tratarea excesului de melancolie; virnanț și mărar pentru colerici[1]; pentru lupus, nalbă și urzici; vin fiert pentru tratarea amigdalelor inflamate; pește sărat, fenicul și chimen pentru febră. Dacă cineva suferea de insomnie și avea nevoie de odihnă, îi dădea mure și lăptuci. Dacă cineva avea nevoie să fie trezit, folosea cimbru și iarba mâței.

Și tot așa, după cum era nevoie.

Odată ce avea să strângă suficiente cazuri, urma să le organizeze și să le clasifice pe categorii. Spera ca, în cele din urmă, să aibă suficient material încât să stârnească interesul unui editor, deși înțelegea că, probabil, n-avea să publice niciodată cu numele ei. Era posibil să nu i se ofere nici măcar privilegiul acordat autoarei cărții Rațiune și simțire, identificată cel puțin drept „o doamnă“[2]. Ideea unei femei autoare de romane trebuie să fi fost stânjenitoare pentru familia ei, dar nici nu stârnise vreun scandal. Însă romanul și textul medical erau două lucruri foarte diferite, iar disponibilitatea bărbaților de a permite accesul femeilor în spațiile lor profesionale nu se extinsese încă până într-acolo. Lasă-i s-o publice anonim, și-a spus Hazel mărinimoasă. Nu contează dacă nu primesc eu laudele, atât timp cât această lucrare valoroasă ajunge la public. Își tot repeta aceste vorbe, ca pe o predică severă, pentru a disipa adevărul sâcâitor de care era conștientă în adâncul sufletului ei: acela că, de fapt, avea s-o înnebunească să-și vadă lucrarea publicată și apreciată, în timp ce ea însăși nu se putea bucura de merite și laude.

Două bătăi în uşă, delicate şi familiare, au smuls-o pe Hazel din gândurile sale. Fără să-i aştepte răspunsul, Iona a deschis uşa şi a intrat, aducând pe tavă micul-dejun. Se făcuse deja dimineaţă. Hazel lucrase toată noaptea.

— Ceai şi pâine prăjită, domnişoară, a spus camerista, lăsând tava pe birou, în timp ce Hazel a tras repede hârtiile de sub ea. Bucătăreasa a făcut gem de afine.

— Ce bine, a zis Hazel, surprinsă de felul în care micile plăceri ale vieţii, precum promisiunea unui gem proaspăt de afine, i-au îmbunătăţit imediat starea de spirit.

Pâinea prăjită era arsă pe margini, exact aşa cum îi plăcea.

— Mulţumesc, Iona.

Camerista a plecat fruntea.

— Şi o scrisoare pentru dumneata.

Hazel s-a uitat în jos şi a observat un pergament grozav de gros, sigilat cu ceară roşie. Iona aştepta.

— N-ai de gând să-l desfaci? A venit în dimineaţa asta, de la un valet în livrea tivită cu auriu. Într-o trăsură elegantă. Charles vorbeşte numai despre asta. Cică avea roţile înalte cât crupa calului.

Cu o mişcare rapidă, Hazel a rupt sigiliul scrisorii şi a deschis-o.

— Este de la Mercer — contesa de Flauat. Ea şi contele găzduiesc o…

Hazel s-a oprit din citit, a împăturit scrisoarea şi a pus-o deoparte, într-unul dintre buzunarele fustei. Unul dintre avantajele veşmântului feminin în meseria ei era, după cum îşi dăduse seama, folosirea buzunarelor exterioare; Hazel îşi atârna uneori două sau trei astfel de buzunare pe deasupra jupoanelor, pentru tocuri, cerneală, carneţel, ace şi scalpel. Găsea împrăştiate înăuntru şi ierburi uscate.

— O invitaţie la ce, domnişoară? a întrebat Iona. Trebuie neapărat să mergi!

A trecut un veac de când…

— De când n-am mai fost invitată la vreun eveniment, vrei să spui.

Iona a roşit.

— Voiam să zic că e semn bun dacă o femeie precum contesa te invită acasă la ea.

— Sau este un semn că vor să se amuze pe seama mea. Poate că duc lipsă de bârfe în perioada asta.

— Sigur nu ăsta e motivul, domnişoară. Eşti prietenă cu domnişoara Elphinstone — cu contesa, vreau să spun.

Iona avea dreptate: Hazel şi Margaret Elphinstone — căreia toată lumea îi spunea Mercer — fuseseră cândva prietene sau cel puţin genul de cunoştinţe care stăteau împreună la petreceri şi îşi atingeau uşor braţul în semn de atenţionare, în caz că se întâmpla ceva ridicol. Dar corespondenţa lor se rărise de când… în fine, de la moartea lui George. Când Hazel şi Hawthornden intraseră în doliu, cea mai mare parte a prieteniei şi corespondenţei lor îşi pierduse din importanţă. Iar după aceea, Hazel rămăsese fixată asupra Societăţii Anatomiştilor şi promovării Examenului Regal de Medic — orice altceva trecuse pe locul doi. Îi scrisese lui Mercer un mesaj de felicitare când se căsătorise cu contele francez, dar, având în vedere timpul petrecut de Mercer la Londra, trebuie să fi trecut deja ani de când nu se mai văzuseră în persoană. Hazel şi-o amintea încântător de gălăgioasă şi vivace, prima care le cerea băieţilor ce stăteau timizi pe margine să invite femeile la dans, şi foarte iute când venea vorba să şterpelească o sticlă de şampanie.

— Deci pentru ce este invitaţia, domnişoară? a insistat Iona.

Oftând, Hazel a scos scrisoarea din buzunar.

— Un spectacol de operă privat, la ea acasă.

În timp ce parcurgea cuvintele din scrisoare, Hazel a încercat fără succes să-şi ascundă entuziasmul din voce.

— E vorba de opera care a avut premiera la Londra, în martie trecut — de Rossini — Bărbierul din Sevilla.

Iona a râs.

— O operă? Despre un bărbier?

— Și îi invită pe Luigi Zamboni și Geltrude Righetti-Giorgi…

Hazel a lăsat invitația jos.

— Of, Iona. Ei bine, mă tem că acum trebuie să merg.

— Sunt prieteni de-ai dumitale?

— Sunt cântăreți celebri, Iona. Adică sclipitori. Voci care te fac să plângi când le auzi.

— Atunci așa rămâne! O să-ți pregătesc o rochie.

— Stai, nu spune asta. Nu-i chiar atât de simplu. O să înceapă cu bârfele.

Hazel măsura podeaua, mergând de colo-colo.

— Desigur, vor bârfi și dacă nu mă duc — asta e teribil de enervant, nu?

S-a răsucit pe călcâie.

— Ar trebui să mă duc, nu-i așa?

Iona a încuviințat.

— Până la urmă, când ți-a păsat dumitale vreodată dacă te bârfește lumea?

Hazel a rânjit.

— Eu cred c-o să-ți prindă bine să ieși din casă și să-ți vezi prietenii, domnișoară, a continuat Iona. Doar să ai grijă să… ăăă, să-ți cureți sângele de pe încheieturi înainte să pleci.

Hazel şi-a curăţat sângele de pe încheieturi, precum şi pe acela care i se întărise în cruste maronii pe sub unghii. A stat în apă atât de mult, până când s-a făcut cafenie. După ce s-a uscat, şi-a periat părul lung — care chiar crescuse lung, aproape până la talie; avea nevoie de un tuns cât mai repede — şi s-a îmbrăcat. Ştiind-o pe Mercer, serata avea să fie un eveniment la modă, populat cu francezi care îşi părăsiseră ţara după căderea lui Napoleon, dar nu-şi abandonaseră arogantul aer de superioritate şi stil.

În munca ei de zi cu zi, Hazel prefera pe sub rochii ciorapi şi corset de bumbac, dar în seara asta avea să poarte ciorapi de mătase şi un corset pe care l-ar fi putut folosi pe post de armură de luptă.

Iona a ajutat-o să-şi pună cămaşa favorită — din material alb, vaporos, cu guler înalt, încreţit — iar apoi, în sfârşit, rochia aleasă. Ani întregi, doliul o transformase pe mama lui Hazel într-o stafie, aproape mută şi complet egoistă, care ajunsese aproape s-o ignore pe Hazel cât de mult putea. Ceea ce însemna că, ani la rând, Hazel purtase rochii la mâna a doua sau vechituri, fiindcă mama ei fusese prea distrasă ca să-i comande haine noi, iar Hazel, prea tânără ca să ştie cum s-o facă singură.

Dar exista o rochie aleasă de mama ei cu multă grijă şi atenţie. Cu luni în urmă, pe când lady Sinnett anticipase că Hazel se va logodi în curând cu Bernard şi că va da roată cercului social la braţul acestuia, lady Sinnett trimisese măsurile lui Hazel către doamna Thire, de pe strada Fleet, din Londra.

— O să ai nevoie de ceva cel puţin demn de o baroneasă, şi-o amintea Hazel pe maică-sa pufnind.

Logodna nu mai avusese loc, dar poate că mama ei uitase de comandă, deoarece, cu doar câteva săptămâni în urmă, sosise cutia legată cu fundă violet. Hazel o vârâse pur şi simplu sub dulapul ei. Nu avusese nici ocazia, nici inima s-o deschidă. Acum a aşezat-o pe pat, a suflat praful de pe capac şi a înlăturat cu grijă hârtia care acoperea materialul fin de dedesubt.

Era o rochie de bal de culoarea gălbenelelor, un galben-oranj strălucind ca soarele la apus. Materialul sclipea în lumina lumânărilor. Mânecile scurte, acoperind doar umerii, erau bufante şi diafane, atât de delicate, încât Hazel n-

a îndrăznit să le atingă decât cu vârful degetelor. Preț de o clipă, mintea ei s-a întors la vechea rochie verde din dulap, pe care o purtase deja la o duzină de evenimente. Era o haină simplă — altminteri, ireproșabilă —, confortabilă ca o cămașă.

Însă rochia de culoarea gălbenelelor a sclipit în lumina lumânărilor și Hazel nu s-a putut abține. S-a strecurat în mătasea rece ca apa și și-a țuguiat buzele în oglindă. Nu exista nicio regulă potrivit căreia o femeie-chirurg să nu poată purta haine frumoase, nu-i așa?

Faptul că se devota unei profesii nu însemna că nu poate și să demonstreze că este capabilă să poarte o rochie, ca oricare dintre franțuzoaicele care catadicseau să se fâțâie prin Edinburgh.

A trebuit să admită, chiar și în fața ei, în timp ce se rotea dinaintea oglinzii, umflându-și fustele, că efectul era uluitor. După săptămâni întregi în care nu purtase altceva decât rochii negre de bumbac sau pantaloni bărbătești, uitase că poate arăta aproape drăguț — că acea rochie îi poate aduce culoare în obraji și ambră în ochi. Charles, soțul Ionei, mai că s-a împiedicat când a văzut-o pe Hazel coborând scările.

— Ești drăguț să chemi trăsura, Charles? l-a întrebat Hazel, trăgându-și pelerina pe umeri.

Pelerina nu era la fel de șic ca un pardesiu, dar Hazel nu se îndurase să se despartă de ea.

— Nu cred că e prudent să călăresc prin Edinburgh în rochia asta.

Charles a scuturat din cap și a fugit spre ușă, ca să-l anunțe pe vizitiu.

* * *

Undeva, în străfundul minții ei, Hazel avusese în vedere posibilitatea ca vărul ei, Bernard Almont, și proaspăta lui soție, Cecilia, să fie prezenți la petrecerea

din seara aceea, dar când i-a văzut în carne și oase, ieșind cu grijă din trăsură unul după altul, odată ajunși la locuința contesei, nu s-a așteptat ca stomacul să i se strângă atât de tare și gura să i se usuce brusc. Dacă n-ar fi sosit o altă trăsură imediat în spatele ei, blocând-o pe alee, probabil că i-ar fi spus vizitiului să întoarcă și să o ducă înapoi acasă. Dar acum era prea târziu. Se afla deja acolo, purtând o rochie Thire, pentru numele lui Dumnezeu, și avea să asculte muzică de operă. Bernard n-avea puterea să împiedice asta.

Privirile iscoditoare ale oaspeților păreau să i se înfigă direct în piele. Hazel s-a forțat să țină capul sus și umerii drepți. Poate că erau pur și simplu amuțiți la vederea rochiei ei.

Hazel a zărit o veche prietenă a mamei sale venind spre intrare.

— Bună seara, lady Bridgers, cât mă bucur să vă revăd, a spus Hazel.

Chipul lui lady Bridgers a tresărit o fracțiune de secundă când a recunoscut-o, apoi femeia i-a întors spatele.

Același lucru s-a întâmplat cu încă alți doi invitați, bărbați și femei pe care Hazel îi cunoștea și cu care socializase cândva. Părea să existe o înțelegere universală a faptului că rebeliunea ei era periculoasă, poate chiar contagioasă. Conversațiile se opreau îndată ce se apropia suficient încât să le audă; Hazel știa că ea era subiectul de bârfă.

Așa că, intrând în clădire, și-a îndreptat atenția spre șampanie și spre conacul elegant decorat al lui Mercer. Era de o frumusețe istorică — o clădire de piatră, construită în secolul al șaisprezecelea, care se tot extinsese, cu turnulețe și o grădină înconjurată de ziduri, cu o curte care strălucea, luminată de torțe. Înăuntru, sunetul făcut de cai și trăsuri dispărea, înlocuit de clinchetul paharelor și de râsetele oaspeților. Bernard și Cecilia dispăruseră undeva, în mulțime. Hazel a dat pe gât un pahar plin ochi cu vin, înainte de a apuca măcar să-i simtă gustul.

Apoi, pe latura opusă a sălii de bal, Hazel a zărit o coamă fluturândă de păr negru. Inima i-a luat-o la goană. El era aici. Jack venise după ea. Era întors cu spatele și, cu toate că purta o haină brodată, în care Hazel nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat, i-a recunoscut membrele lungi, postura și curba gâtului,

exact aşa cum le văzuse în visele ei. Brusc i s-a uscat gura şi şi-a auzit pulsul în urechi. Jack era aici, la petrecerea lui Mercer Elphinstone, şi din moment în moment avea să se întoarcă şi să-i vadă zâmbetul pe care-l recrease de o mie de ori în minte, va întinde mâinile şi o va trage spre el şi nu va mai conta nimic din durerea pierderii şi din singurătatea ultimelor luni, pentru că vor fi iar împreună.

Jack s-a întors, iar Hazel şi-a ţinut respiraţia, aşteptând.

Nu era el.

Era un străin cu nasul lung şi subţire şi cu ochi adânci şi mari, cu cel puţin treizeci de ani mai în vârstă decât Hazel. Un străin foarte arătos, cu membre lungi şi părul negru, dar un străin, totuşi.

Fusese o proastă. Era iraţional şi naiv să-şi lase fanteziile s-o domine. Indiferent dacă Jack supravieţuise sau nu spânzurătorii, nu mai era aici. Şi aşteptarea ei ca el să-şi facă apariţia nu făcea decât să-i prelungească durerea. De fiecare dată când rana provocată de pierderea lui începea să se vindece, Hazel desprindea coaja şi o făcea din nou să sângereze.

Trebuia să se maturizeze odată.

Clipind des, ca să-şi ţină lacrimile sub control, Hazel a zărit-o pe gazdă prin mulţimea de rochii viu colorate.

— Mercer!

Margaret Mercer Elphinstone s-a răsucit spre Hazel. Purta o rochie albă, vaporoasă, care ar fi putut trece drept banală, dacă n-ar fi fost gulerul Medici din dantelă, înfoiat la ceafă ca un evantai, şi faptul că purta rochia împreună cu un pieptăn aurit bătut cu pietre preţioase, înfipt în buclele strânse, şi cu câteva şiraguri grele de perle. Mercer a afişat un zâmbet care părea să mascheze o confuzie plină de amabilitate.

— Hazel! a spus ea vioaie, dar rotindu-şi neîncetat privirea prin încăpere. Nu… nu mă aşteptam să vii.

— N-aș fi putut rata ocazia de a asculta muzică de operă.

Chipul contesei s-a relaxat.

— Firește.

S-a aplecat și a sărutat-o pe Hazel de două ori, pe ambii obraji.

— Sunt încântată că te afli aici. Am vorbit neîncetat despre tine, întreabă-l și pe Charles, serios, luna noastră de miere devenise exasperantă la un moment dat, având în vedere cât de mult am pomenit de draga mea prietenă Hazel Sinnett, și ai auzit de Hazel Sinnett, dar, desigur, ți-am povestit despre Hazel Sinnett.

Mercer s-a dat un pas înapoi și și-a pus o mână pe piept.

— Iar rochia asta! Nu ți-a spus nimeni că este o impolitețe să eclipsezi gazda?

Având parte de atenția lui Mercer, Hazel simțea cum încăperea se dezgheață în jurul ei. I-a întors gazdei zâmbetul.

— De parcă ar putea cineva să te eclipseze pe tine vreodată, Mercer.

Mercer a făcut o mică piruetă, ca să-și etaleze rochia.

— Credeam că rochia mea este minunată, până am văzut-o pe a ta, iar acum trebuie să-mi comand și eu una culoarea asta. Ce e? Oranj? Galben?

— De fapt, cred că e culoarea gălbenelelor, a răspuns o voce din spatele lui Hazel.

Când s-a întors, l-a zărit pe Bernard, într-o atitudine țeapănă și singur.

— Domnișoară Sinnett, a spus el.

Din obișnuință, Hazel a simțit cum i se ridică mâna. Bernard a luat-o și i-a sărutat-o, iar Hazel și-a retras-o cât de repede a putut. Nu-l mai văzuse de luni întregi, de când aproape că-l trimisese pe Jack Currer la moarte, din gelozie și lașitate. Îi scrisese lui Hazel scrisori pe care ea le aruncase în foc fără să le

deschidă și, în cele câteva ocazii în care Bernard venise la Hawthornden s-o viziteze, îi dăduse valetului instrucțiuni stricte să-i spună că nu primește oaspeți. Într-un final, Bernard renunțase și, cu doar câteva săptămâni în urmă, Hazel citise în ziare știrea că se căsătorise cu Cecilia Hartwick-Ellis, o fată cumsecade, care pusese de ani buni ochii pe el și pe titlul lui.

I se părea ciudat să-l vadă acum îmbrăcat formal, cu părul pieptănat și mirosind a pomadă. În ciuda a tot ce se întâmplase, i se părea ciudat să nu fie cu el, să nu sosească aici la brațul lui și să nu-și petreacă seara cerându-i să-i mai aducă ceva de băut. Ei doi împreună — o imagine obișnuită. Formând o pereche încă din copilărie, deveniseră familiari și relaxați ca perechea preferată de papuci de casă. Numai o trădare adevărată a fost suficient de puternică încât să rupă legătura aceea și să facă praf și pulbere toți acei ani de tovărășie. Ani amari și distruși.

Odată, Hazel îl privise și-și văzuse viitorul — da, un viitor care avea să devină, în cele din urmă, un jug, dar un viitor inevitabil ca răsăritul soarelui. Acum, privindu-l, a simțit cum i se ridică fierea în gât. Totul la fața lui era greșit și urât: nasul borcănat, ochii prea apropiați, gulerul ridicol de strâns pe gât. Hazel îl ura. Abia când Bernard și-a dres vocea, și-a dat seama că stătea în fața lui de un minut întreg, tăcută și clocotind de furie.

— Mi-a părut rău că, ăăă… n-ai fost la nuntă. Tata a insistat să angajăm cincizeci de violoniști pentru recepție. Tortul a fost garnisit cu zahăr caramelizat. Știu că ți-a plăcut dintotdeauna zahărul caramelizat.

Hazel a rămas împietrită, incapabilă să se încrunte măcar. Bernard a continuat:

— Am crezut că poate mama ta, lady Sinnett, va veni, dar…

— E tot în doliu, cred. Nu-i așa, Hazel? a intervenit Mercer, salvatoare.

Hazel a dat din cap, cu un gest rigid. Oficial, doliul după fratele ei George se sfârșise de ani de zile, dar Mercer înțelesese dintotdeauna strania izolare și jalea persistentă care coborâse asupra castelului Hawthornden. Hazel a mimat spre ea un „mulțumesc“, iar Mercer a prins-o de cot.

— Acum, domnule Almont, vă rog să mă scuzaţi, dar pur şi simplu trebuie s-o prezint pe Hazel proaspătului meu soţ.

Imediat ce au ieşit din raza vizuală a lui Bernard, Mercer i-a dat drumul lui Hazel.

— Băiatul ăsta mi s-a părut mereu îngrozitor. Sunt teribil de încântată că nu te-ai potcovit cu el. În plus, a adăugat ea cu ochi scânteietori, trebuie să fie mult mai puţin interesant decât o carieră în medicină.

Hazel a zâmbit. Mercer s-a apropiat şi mai mult de ea.

— Muream să te întreb. Am auzit cu toţii poveşti de tot felul. E adevărat că te-ai îmbrăcat în hainele fratelui tău? Câţi oameni ai operat? Leşini când vezi sânge? Te mai îmbraci în haine bărbăteşti?

— Da, am deja zeci la activ; nu, aproape niciodată.

Mercer a clipit.

— Uluitor.

Chiar în clipa aceea, un tânăr înalt, cu părul creţ, pe care Hazel nu-l cunoştea, s-a apropiat sprinten prin spatele gazdei.

— Contesă! Draga mea!

Tânărul vorbea cu accent franţuzesc.

— Claude, l-a salutat ea politicoasă. Lasă-mă să-ţi prezint o prietenă, domnişoara Hazel Sinnett.

Francezul — Claude — a dat absent din cap către Hazel, apoi a mai privit-o o dată, iute, holbându-se la ea.

— Ea este aceea…

— Chiar ea, a spus Hazel.

— Aha!

Claude a râs şi i-a luat mâna lui Hazel, s-o sărute.

— Mercer, ma chérie, ai cele mai fascinante prietene. Femeia-chirurg, la prinţes…

Mercer şi-a dat ochii peste cap.

— Ah, mereu aduci vorba despre prinţesă, nu-i aşa?

— Este într-adevăr bolnavă? Şi de ce a rupt la logodne cu Le Orange?

— Claude, ţi-am mai spus de zeci de ori, nu prea ne-am mai scris de când m-am întors din luna de miere. Ştii tot atât cât ştiu şi eu. Dar aş vrea să-ţi spun că n-a fost niciodată încântată de Prinţul de Orange. Mama ei îl detesta, şi ştii cât urăşte Charlotte s-o sfideze pe maică-sa, mai ales în situaţia în care i-ar fi făcut pe plac tatălui ei.

Surprinsă, Hazel s-a trezit amestecându-se în conversaţie.

— Deci crezi că prinţesa se va căsători din iubire?

Mercer a suflat zgomotos.

— Nu, a spus ea. Când o să se mărite, o s-o facă din pragmatism.

Claude a apucat două cupe de şampanie de pe o tavă aflată în trecere pe lângă ei.

— Păi, atunci ar fi bien să se grăbească. Am auzit că englesii sunt disperaţi după un moştenitor.

Mercer a luat unul din pahare.

— Avem un moştenitor. Acum este rege bunicul lui Charlotte, iar tatăl ei este următorul în linia de succesiune la tron şi abia apoi va fi Charlotte regină. Are o grămadă de timp să facă un copil.

Cu sprâncenele arcuite artistic, Claude a privit-o pe Hazel în ochi şi amândoi s-au gândit la acelaşi lucru: tatăl lui Charlotte, prinţul regent, era cel care conducea cu adevărat ţara, în timp ce George al III-lea era considerat nebun — şi era detestat public.

Ţara o voia pe tânăra şi liberala Charlotte. Şi voia să vadă cât mai repede linia ei de succesiune.

O femeie într-o rochie înfoiată, verde-aprins, s-a amestecat în discuţie.

— Dar este cu adevărat bolnavă, ce credeţi? Am auzit că prinţesa e iar pe patul de moarte şi că refuză să-şi vadă medicul.

Claude a pufnit.

— Şi este de condamnat? Docteurii ăştia care te tot împung şi te înţeapă, te taie şi te storc. La fel de răi comme boala însăşi.

— Charlotte a fost dintotdeauna îndărătnică, a spus Mercer. Dar mă tem că nu mai ştiu care e soarta ei, decât din ce citesc în ziarele săptămânale. Şi, pentru că asta este petrecerea mea, aş spune să nu mai discutăm despre prinţesă. Sau despre politică.

Întorcându-se spre restul celor din încăpere, Mercer a ridicat vocea şi paharul:

— Bună seara tuturor! Concertul va începe în curând, însă propun mai întâi să ieşim cu toţii pe peluza din faţă pentru o mică surpriză!

Mulţimea i-a urmat instrucţiunile şi, prinsă în vârtejul de rochii de seară din satin şi mătase, Hazel s-a îndreptat spre uşa din faţă, către peluză. A încercat să recunoască feţe — oameni pe care îi ştia cândva, fete alături de care participase la lecţiile de etichetă, poate chiar băieţi lângă care stătuse pe când se prefăcea că este şi ea băiat, la cursurile de medicină ale doctorului Straine —, însă toate chipurile s-au dizolvat şi s-au amestecat unul cu celălalt în întuneric.

Preţ de o clipă, au rămas cu toţii laolaltă, invitaţi la o petrecere, flămânzi şi nerăbdători, chicotind şi întrebându-se de ce fuseseră mânaţi să iasă în aerul

răcoros al nopţii. Însă doar preţ de o clipă. Apoi s-a auzit un sunet ciudat, ca un sfârâit, urmat de un bubuit asurzitor, după care peluza, conacul şi toate chipurile au fost luminate de strălucirea ameţitoare a focurilor de artificii.

Mulţimea a izbucnit în aplauze; Hazel i s-a alăturat. Nu s-a putut abţine. Era extraordinar — artificiile de un alb sclipitor, orbitor s-au transformat în ceva ce strălucea precum diamantele din pieptănul gazdei. Hazel şi-a desprins privirea de la spectacolul de pe cer, ca să studieze expresiile de pe chipurile celor aflaţi lângă ea, felul în care se uitau în sus cu bucuria şi inocenţa unor copii, şi a zâmbit larg.

Focul de artificii a durat cinci minute, iar când ultima strălucire luminoasă a explodat în aer, mulţimea a izbucnit în urale. Prin ceaţa provocată de praful de puşcă, Hazel a prins o imagine a lui Mercer. Radia la braţul soţului ei, contele, un francez înalt, cu mustaţa răsucită la vârfuri.

— Iar acum, a strigat Mercer, înapoi în casă, pentru adevăratul spectacol!

S-a strecurat pe uşă, iar Hazel aproape că reuşise s-o urmeze, când a simţit o mână pe cot.

A încercat să se elibereze, dar apoi şi-a dat seama că mâna îi aparţinea unui poliţist. Nasturii îi sclipeau pe haina de un albastru închis şi purta cizme cu carâmb înalt. Poliţistul avea aproape doi metri înălţime, un chip şi o chelie roşii ca sfecla. Hazel şi-a dat seama că nu era doar un simplu poliţist, deoarece purta pălăria unuia cu rang superior, cu o insignă de bronz, bine lustruită.

— Domnişoara Hazel Sinnett? a întrebat-o comisarul, cu faţa congestionată.

În colţul gurii avea o crustă galbenă şi Hazel i-a simţit respiraţia stătută, urât mirositoare.

A dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Am fost la dumneata acasă. Hawthornden. Ce mai castel! a rânjit el batjocoritor. Şi mi s-a spus că te pot găsi aici.

Inima lui Hazel a luat-o la goană. Își auzea pulsul în urechi. Cu cine vorbise oare — cu Iona? Cu Charles? Bărbatul a strâns-o și mai tare de braț.

— Și de ce, a spus ea, încercând să-și stăpânească vocea, aveați nevoie să mă căutați aici?

Aerul din jurul lor încremenise, iar mirosul respirației bărbatului era sufocant. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

Cei din mulțime păreau să-și fi dat seama de interacțiunea dintre ei; Bernard s-a desprins de Cecilia și s-a îndreptat spre Hazel și spre polițist.

— Scuzați-mă, domnule comisar.

Bernard și-a dres vocea. Se încruntase, iar sprâncenele i se îmbinaseră în mijlocul frunții.

— Dumneaei este verișoara mea. Nepoata lordului Almont. În mod sigur știți și dumneavoastră că nu e cazul să atingeți o doamnă.

Hazel era deopotrivă îngrozită și recunoscătoare. A rămas cu privirea ațintită asupra degetelor vineții ale polițistului, încă încleștate pe brațul ei, refuzând să-i dea lui Bernard satisfacția de a ridica privirea spre el.

— Așa-i, a spus polițistul, răsucindu-se spre Bernard. Nu-mi pasă nici dacă este Prințesa de Wales. Femeia asta e arestată pentru crimă.

Din gâtul lui Hazel a ieșit un râset ca un lătrat. Nu se putea abține.

— Crimă? a răbufnit ea. Și pe cine am omorât?

Bernard a clipit de câteva ori.

— Desigur, la mijloc este o neînțelegere. Să credem că o doamnă este capabilă de…

Polițistul l-a ignorat pe Bernard și a tras-o pe Hazel după el, pe alee, spre o trăsură neagră, înaltă, care îi aștepta. Hazel s-a uitat înapoi, spre oaspeții de la petrecere. Cecilia venise lângă Bernard, ale cărui sprâncene rămăseseră la fel

de încruntate, din pricina confuziei.

— Haide, dă-i drumul, a mârâit polițistul, trăgând-o și mai tare după el pe Hazel, tot mai departe de petrecere și de străinii aceia cu chipuri imobile, de cunoscuții care se adunaseră laolaltă, holbându-se la ea.

Aceea a fost clipa în care s-a împiedicat în tivul superbei rochii de culoarea gălbenelelor, lucrată de mână din satin scump, comandată la atelierul doamnei Thire, din Londra. A auzit cum pârâie materialul. Se rupsese. Dar ce mai conta? Un străin o prinsese de braț și o târa spre o trăsură, pretinzând că era arestată pentru crimă, ducând-o în mijlocul nopții într-un loc necunoscut. Cu toate acestea, zgomotul făcut de materialul rupt al rochiei a fost suficient ca s-o smulgă pe Hazel din groaza abstractă a întregului scenariu și a simțit cum ochii i se umplu de lacrimi.

Mirosul de praf de pușcă se simțea încă în aer, metalic și greu. Cu un strigăt, polițistul și-a mânat caii pe drumul de țărână, spre Orașul Vechi. În spatele lor, fumul artificiilor adăsta încă în aer, gros și alb deasupra vecinătăților conacului, opac, luminat de torțe și de lumânări. Petrecerea se micșora tot mai mult în depărtare, iar Hazel, amuțită și paralizată de frică, și-a întors privirea spre bezna drumului din fața ei, cu mintea alergând speriată, dar fără să găsească vreun gând.

[1] Teoria celor patru umori, existentă încă de pe vremea lui Hipocrat, susținea că în corpul omenesc se găsesc patru substanțe: flegma, bila neagră, bila galbenă și sângele, despre care se credea că influențează temperamentul. (N.t.)

[2] Este vorba despre Jane Austen. (N.t.)

6

Hazel ședea în trăsura polițistului, cu mâinile încătușate și privind peisajul întunecat pe lângă care treceau în viteză. Abia când au ieșit în drumul principal a reușit să-și domolească bătăile inimii îndeajuns încât să poată gândi limpede, iar câteva minute după aceea și-a adunat toată prezența de spirit, ca să se aplece pe fereastră și să atragă atenția comisarului aflat pe capră, care conducea trăsura. Vântul îi ciufulea părul, iar vocea subțire abia i-a ieșit din gâtlej.

— Poți măcar să-mi scoți fiarele astea? Nu sunt o criminală.

Polițistul a ignorat-o, iar trăsura și-a continuat drumul, zdrăngănind pe strada pavată cu piatră cubică. Din ce-și dădea seama Hazel, se îndreptau spre nord, dar nu era sigură, din cauza întunericului. Și-a analizat eventualele șanse de evadare: ușa era închisă pe exterior, dar ar fi putut ieși oare pe fereastră? Aproape sigur că nu și, chiar dacă ar fi fost în stare, cât de departe ar fi putut ajunge, legată, cum era? Ca să nu mai spunem că polițistul era de două ori cât ea.

După câteva momente de tăcere agonizantă, s-a aplecat din nou pe fereastră.

— Puteți măcar să-mi spuneți pe cine se presupune că am ucis?

Chelia pleșuvă a polițistului a lucit în lumina lunii. Și, din nou, bărbatul a refuzat să-i arunce vreo privire, dar după o ezitare de-o secundă și-a dres vocea.

— Presupun că știi o anume femeie, Florence Fitzpatrick, a spus el, înveninând fiecare silabă rostită.

Creierul panicat al lui Hazel, înnebunit de frică, a parcurs într-o jumătate de

secundă numele tuturor oamenilor pe care-i întâlnise vreodată. N-avea nicio cunoștință pe nume Florence Fitzpatrick. Trebuia să fie o greșeală. O frântură de teroare a slăbit puțin, relaxându-se înăuntrul ei. Totul era o neînțelegere. O greșeală. Și avea să fie lămurită.

— N-o cunosc, a spus Hazel cu o voce ciudat de ascuțită, răsunându-i în propriile urechi. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Vă înșelați.

Polițistul a mârâit.

— Îhî, a spus el.

Trebuia să fie o greșeală. Și-a periat metodic memoria. Numele îi era complet străin, dar mai sigur de atât era faptul că în ultimele câteva luni nu murise nici măcar o femeie aflată în îngrijirea ei. În ianuarie îndepărtase o tumoare a unui pacient pe nume Billy Barber — îi desfăcuse burta, din care ieșise o protuberanță tare, cam cât o portocală, și, spre groaza ei, a descoperit că organele erau punctate cu buboaie negre, întărite. Îndepărtase prima tumoare și cususe rana, dar bărbatul murise o săptămână mai târziu. Însă nu era posibil ca la asta să se refere poliția. Hazel o consolase pe văduva îndurerată și trimisese flori la înmormântare.

Poate că o duceau pur și simplu undeva pentru un interogatoriu. Poate că în următoarele câteva minute vor ajunge chiar la locuința comisarului, acesta îi va oferi o ceașcă de ceai și îi va scoate cătușele, apoi vor râde amândoi din cauza acestei neînțelegeri.

Iar atunci, Hazel a văzut-o înălțându-se pe deal, semeață ca o fortăreață medievală, și a știut că nu se îndrepta spre vreun conac, pentru a servi o porție de ceai: Calton Gaol. Era o închisoare construită din piatră, cu turnuri ce vegheau asupra Orașului Nou din Edinburgh. Fusese deschisă abia cu câțiva ani în urmă, iar Hazel își amintea că i-o arătase lui Percy într-una dintre rarele lor călătorii în oraș, împreună. De la depărtare, structura aceasta impozantă, cea mai înaltă din zonă, cocoțată pe o movilă ierboasă, părea un castel, iar Percy arătase spre ea cu mâinile lui lipicioase și o întrebase pe Hazel dacă acolo locuia regele când venea în vizită în Scoția. În ziua aceea, pe lângă ei treceau căruțe zdrăngănind, precupeții își măturau magazinele, iar tarabagiii strigau tare prețul peștelui.

Hazel a trebuit să se aplece spre Percy, ca să-i poată vorbi. Pe atunci, băiatul trebuie să fi avut patru sau cinci ani.

— Nu, Perce, spusese ea. Acela este un loc unde se duc oamenii foarte răi când le fac rău altor oameni. Iar noi nu trebuie să ne facem vreodată griji în privința asta.

De asemenea, nu era nevoie să-și facă griji nici cu privire la vizita regelui în Scoția — monarhul lor nu se deranjase să viziteze Scoția de aproape două secole —, dar Hazel nu l-a mai supărat pe Percy și cu asta.

Ce altceva mai făcuseră în ziua aceea? Îi era atât de dificil să-și amintească. Trebuie să fi fost înainte de moartea lui George, pentru că Hazel nu-și amintea vreun moment în care ea și Percy să fi petrecut împreună în oraș, după ce familia lor fusese umbrită de doliu. Roțile trăsurii au trecut peste o denivelare mare de pe drum și Hazel a săltat de pe locul ei, lovindu-se cu capul de plafonul trăsurii.

— Au! a strigat ea.

— Ia, liniște acolo, în spate, a venit replica polițistului, care și-a punctat ordinul cu o lovitură puternică în acoperișul trăsurii.

Hazel s-a așezat la loc. Totul era o neînțelegere. Născută, fără îndoială, din toate acele zvonuri periculoase care circulau despre ea. Era femeia care refuzase o căsătorie și care acum locuia singură, umblând peste tot neînsoțită și lucrând ca medic chirurg. Desigur, oamenii o priveau cu suspiciune. O persoană cu reputație proastă. Poate chiar o amenințare. Dar Hazel nu cunoștea nicio Florence Fitzpatrick și categoric n-o omorâse. A închis ochii și a încercat să-și repete că se va lămuri totul. Unchiul ei, mama ei, tatăl ei. Erau oameni de seamă — cu titluri nobiliare. Oameni care puteau s-o ajute și care vor provoca probabil mari probleme noii Forțe Polițienești din Edinburgh.

Trăsura sălta pe drum și, în bezna de afară, Calton Gaol a rămas doar o umbră care se apropia tot mai mult. O să se rezolve totul, și-a spus Hazel. O să fie totul bine.

După ce au trecut de poartă, și-a făcut apariția un gardian, care a tras-o pe

Hazel afară din trăsură.

— Dar ce rochie frumoasă, a spus gardianul, frecând între degetele lui groase materialul de pe umărul lui Hazel, care s-a retras cu o smucitură. Măi, măi! a continuat bărbatul, tușind cu zgomot de flegmă groasă. Suntem bătăioase, nu-i așa?

Odată intraţi, Hazel a fost aruncată într-o încăpere goală, cu pereţii de piatră, și i s-a spus să se schimbe într-o uniformă simplă, din bumbac alb. Din fericire, gardianul îi scosese cătușele, așa că a trântit ușa în spatele ei, oferindu-i astfel un moment de intimitate.

Celula era umedă și mirosea a putregai și a excremente umane. Aproape că i-a venit să vomite când și-a tras pe ea rochia ce-i fusese dată: aspră și înțepătoare, cu mici pete maronii, care au făcut-o pe Hazel să-și dea seama că în mod sigur nu era prima care o purta. Când a terminat, gardianul s-a întors și i-a pus iar cătușele.

— Trebuie să scriu o scrisoare, a spus Hazel, regăsindu-și vocea în timp ce gardianul o escorta pe un culoar lung. De fapt, câteva scrisori, a adăugat ea.

Gardianul a tușit din nou.

— Eu nu sunt responsabil cu astfel de lucruri. Treaba mea e să te bag în celulă.

— În celulă? În mod sigur nu mă poți băga în celulă, fără să mi se explice măcar pentru ce mă aflu aici!

Hazel și-a repetat că trebuie să fie o neînțelegere, în mod sigur era o neînțelegere, dar cu toate astea ochii i s-au umplut de lacrimi. Paznicul care tușea a scos o batistă din buzunarul de la piept și a scuipat în ea. A examinat sputa, apoi a împăturit batista și a băgat-o la loc în buzunar.

— Eu nu sunt decât gardianul de noapte. Nu mă ocup de chestii de-astea.

— Atunci trebuie să fie cineva care se ocupă.

— Da’ cum nu, a răspuns gardianul. Dar nu vine decât la ziuă.

Spunând acestea, a scos o cheie de alamă de pe inelul pe care-l purta la cingătoare şi a deschis uşa unei încăperi micuţe. La lumina singuratică a torţei de pe culoar, Hazel a reuşit să zărească o laviţă şi o oală de noapte.

— Intră acolo.

Zăpăcită, Hazel s-a supus. Mirosul devenise şi mai puternic, pe măsură ce avansaseră în măruntaiele încăperii. Ceea ce însemna că în celula ei mirosea atât de puternic a igrasie şi a fier, încât aproape că-i lăcrimau ochii.

— Poţi măcar să-mi scoţi cătuşele? a întrebat ea.

Luminat din spate de flăcările torţelor, bărbatul era acum numai o umbră, cu chipul invizibil în întuneric.

— Mă tem că n-am voie să fac aşa ceva, a replicat el, apoi a tuşit iar, aproape ca o scuză.

— Dar ce ai permisiunea să faci? l-a întrebat Hazel, detestându-şi încordarea şi frica din voce.

Drept răspuns, gardianul a închis uşa şi a răsucit cheia în broască. Hazel s-a aşezat pe laviţă — care nu însemna decât o bucată de pânză întinsă pe un cadru de lemn — şi a simţit cum epuizarea şi confuzia îi inundă corpul. În întuneric, ascultând picuratul apei undeva în depărtare şi sunetul unui ţipăt slab, Hazel Sinnett şi-a dat voie, în sfârşit, să plângă.

7

În celulă nu exista nicio fereastră care să comunice cu exteriorul. Singurul indiciu pe care-l avea Hazel ca să-şi dea seama dacă e dimineaţă sau noapte era lumina care pătrundea prin micul pătrat scobit în lemnul greu al uşii. De două ori pe zi — cel puţin aşa părea să fie, de două ori pe zi —, un gardian cu faţa plină de coşuri îşi făcea apariţia, ducând o tavă pe care se afla o bucată de pâine şi o cană cu apă.

Cât de mult stătuse în celula aceea? Îi era aproape imposibil să-şi dea seama, dar şi mai îngrijorător de-atât era faptul că n-avea nicio idee despre cât de mult va fi lăsată să stea acolo. Nimeni nu-i spusese cine era Florence Fitzpatrick sau cum se presupunea că ar fi ucis-o. Hazel simţea cum îşi pierde minţile.

Primise o singură dovadă de îndurare — sergentul venise într-o zi în celula ei şi-i adusese o bucată de pergament şi un toc cu peniţa tocită.

— Trebuie să te supraveghez cât le scrii, a avertizat-o el.

Hazel n-a protestat. A rupt pergamentul în trei şi a scris repede trei scrisori, câte una pe fiecare bucată.

Destinatarii scrisorilor erau diferiţi, însă conţinutul lor era identic.

Te rog, trimite ajutor. Am fost arestată de un comisar şi dusă la Calton Gaol sub acuzaţii false. N-am loc şi timp să scriu prea multe şi nicio veste despre când aş putea fi eliberată.

— Hazel Sinnett

A împăturit scrisorile, asigurându-se că nu se întinde cerneala, apoi a scris pe exterior destinatarii și adresele lor: mama ei, în Londra; tatăl ei, în Sfânta Elena; și unchiul ei, lordul Almont, chiar la poalele dealului, în Orașul Nou.

Abia a apucat să termine ultima literă din adresa unchiului său, că polițistul i-a smuls toate scrisorile.

— O să le trimiți, da? a întrebat ea. Mi se permite acest drept, până la urmă, nu-i așa?

Comisarul s-a mulțumit să pufnească pe nas și a plecat închizând ușa celulei cu o bufnitură îngrozitoare, făcând să răsune în aer zdrăngănitul cheilor răsucite în broască.

Hazel nu trăgea speranțe prea mari că o vor ajuta scrisorile trimise părinților săi — aveau să treacă zile întregi până când epistola ei va ajunge la Londra, ca să nu mai vorbim despre cea care trebuia să ajungă pe un vapor, ca să fie înmânată în siguranță comandantului de pe insula unde se afla tatăl ei, dar scrisoarea către unchi putea face o diferență.

Din minut în minut, și-a repetat ea în seara aceea. Din minut în minut.

Până a doua zi dimineață, situația a rămas neschimbată: nimeni nu dăduse năvală în închisoare, să le spună că făcuseră o greșeală. Poate că scrisoarea nu ajunsese încă în mâinile unchiului ei; în mod sigur, dacă ar fi ajuns, lordul Almont i-ar fi sărit în ajutor.

Speranța lui Hazel se diminua cu fiecare oră scursă, cu fiecare nouă masă adusă de gardianul cu fața plină de coșuri. Patru mese trecuseră de când îi scrisese unchiului ei, apoi a trecut și a cincea, apoi și a șasea. La a șaptea masă constând în pâine și apă, Hazel și-a spus că cei de la închisoare nici măcar nu trimiseseră scrisorile. La a zecea, s-a gândit că unchiul ei îi citise rugămintea și decisese s-o ignore. În mod sigur, Iona știa că dispăruse. Mai mult, toți cei de la petrecere văzuseră că a fost arestată. Poate că Bernard o ura mai mult decât știa ea. Poate își convinsese tatăl că Hazel merita cu prisosință să putrezească în închisoare.

La scurtă vreme după scrierea epistolelor, Hazel a observat că vederea începe să i se întunece. Îşi dorea să fi avut carnetul, ca să noteze simptomele pe măsură ce apăreau. A încercat să şi le amintească şi să şi le repete: vedere înceţoşată, crampe abdominale, transpiraţie atât de severă, încât îi provoca nişte frisoane care făceau să-i clănţăne dinţii când se trezea, dimineaţa. Câteva dimineţi la rând, Hazel a constatat că era prea slăbită să se ridice de pe laviţă: gardianul îi aducea mâncarea şi ridica neatinsă tava de la masa precedentă.

Avea febră, de atâta lucru îşi dădea şi ea seama. Îi trebuia mâncare hrănitoare, odihnă şi apă curată, dar nu avea nimic din toate astea; tot ce avea erau pereţii aceştia reci şi laviţa asta tare, dreaptă, precum şi timpul captiv în ţeasta ei, ca să-şi spună că trebuie să supravieţuiască, trebuie să se facă bine.

— Măcar poate veni un doctor să mă vadă? a gemut în întuneric.

Fusese nevoită să-şi adune toate puterile pentru a rosti aceste cuvinte şi tot nu le-a auzit ieşindu-i din gură mai puternice decât o şoaptă. Nimeni din închisoare n-a auzit-o; sau nimeni n-a vrut să-i răspundă.

Hazel n-avea să moară aici. Şi-a repetat iar şi iar această frază simplă, când era prea slăbită pentru ca oricare alt gând să-i umple mintea: N-o să mor aici. N-o să mor aici. Cinci cuvinte. Cinci silabe. O frază de care putea să se ancoreze când lumea se învârtea în jurul ei, îngheţată. N-avea să moară aici. Parcursese un drum mult prea lung, ca să moară de febră.

Şi într-o bună zi, de dimineaţă, s-a trezit încă scăldată în sudoare, dar fără să-şi mai simtă membrele dureroase şi grele. Pleoapele n-o mai ardeau când închidea ochii. Când l-a auzit pe gardian strecurând tava cu micul-dejun prin fanta uşii, a simţit că-i este foame, pentru prima dată după zile întregi. S-a târât spre bucata de pâine şi a luat câteva înghiţituri mici. Nu era mare lucru, dar era ceva.

Hazel nu şi-a dat seama că gardianul plin de coşuri aştepta de cealaltă parte a uşii.

— Uite-aici, a şoptit el, strecurându-i încă o bucată de pâine.

Hazel a devorat-o ca și când n-ar fi fost.

În dimineața următoare, când același gardian i-a adus pâine și apă, Hazel a reușit să se ridice în capul oaselor pe laviță. L-a privit pentru prima dată cu atenție: era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât ea și-și purta înălțimea cu grația unei gâște bete. Avea gâtul lung și subțire ca un mosor de ață. Dacă n-ar fi fost prizonieră într-o celulă de închisoare, lui Hazel i-ar fi fost milă de el.

— Știi, a spus ea. Poți folosi hamamelis. Pentru față. Și miere, ca să calmezi…

S-a bătut ușor pe obraz. Și dacă tânărul gardian a roșit, Hazel nu și-a putut da seama, din cauza roșeții de pe obrazul lui deja inflamat.

— O să calmeze iritația. Și diminuează roșeața.

Gardianul a clipit spre ea, dar nu i-a răspuns. Totuși, din momentul acela, din când în când, mesele ei au inclus și câte o bucățică de brânză.

Hazel epuizase metodele prin care să-și petreacă timpul. Ca să nu înnebunească, a cercetat liniile de pe pereți, crăpăturile care brăzdau podeaua și nodurile din lemnul masiv al ușii celulei. Când stătea întinsă pe pat, închidea ochii și încerca să-și imagineze un corp omenesc pe care îl diseca în minte. Uite sternul. Uite și plămânii. Sub stomac, ficatul și vezica biliară. A numărat de sute de ori fiecare os din scheletul mâinii. A trecut prin fiecare afecțiune pe care și-o putea aminti și a încercat să le spună pe toate în ordine alfabetică. Dacă reușea să se distragă îndeajuns, nu se mai gândea la foame. Oasele șoldurilor îi ieșiseră deja în afară și le simțea prin țesătura rochiei, când se întindea pe laviță. Părul i se încurcase atât de tare, încât nu-și mai putea trece degetele prin el.

Într-o zi, pe când încerca să-și imagineze toate vasele de sânge care treceau prin partea de sus a coapsei, ușa celulei ei s-a deschis larg. Era comisarul.

— Gata? a gâjâit Hazel. Sunt eliberată? Ați vorbit cu unchiul meu?

Drept răspuns, comisarul a tușit. A înclinat capul și i-a făcut semn lui Hazel

să-l urmeze.

Cu toate că-şi simţea picioarele slăbite după ce petrecuse zile întregi aproape nemişcată, Hazel şi-a dat silinţa să ţină pasul cu el pe coridoarele întortocheate ale închisorii, pe lângă nenumărate uşi cu ferestrele zăbrelite. Dindărătul unora dintre ele, Hazel auzea gemete sau plânsete. Totuşi alte uşi erau tăcute. Hazel se întreba dacă celulele acelea erau goale sau ascundeau ceva mai rău decât celelalte. Poliţistul a condus-o pe o scară, spre un hol mare şi pustiu, unde o aşchie de lumină naturală se strecura prin fereastră. Lumina i-a provocat fetei un acces de strănut.

— Ia-o pe aici, a spus poliţistul când a văzut că s-a liniştit din strănutat şi clipit.

— Sunt liberă? a întrebat ea din nou, privind în jur.

Gardianul cu acnee stătea în apropiere. A privit-o pe Hazel în ochi şi a clătinat uşor din cap, iar ea a simţit cum i se strânge stomacul.

Comisarul a condus-o de-a lungul holului, spre o mică anticameră.

Hazel a clipit. Încăperea era total diferită de tot ce văzuse în închisoare — poate că fusese sufrageria bine pusă la punct a unei case, cu tapet galben, imprimat, cu un şemineu mare şi o varietate de scaune din lemn. Abia atunci a înţeles Hazel că bărbatul cu perucă pudrată şi robă, care stătea în capătul încăperii, era judecător.

— Acesta este un proces? a întrebat ea. În mod sigur mi se permite un avocat.

Judecătorul a mârâit.

— Mai degrabă o audiere, domnişoară.

Cuvântul s-a terminat într-o şuierătură şerpească.

— Şi cineva aflat în poziţia dumneavoastră se poate considera norocos să primească fie şi numai atât. Şi vă amintesc să nu vorbiţi celor superiori dumneavoastră, înainte de a vi se adresa cuvântul.

Hazel a reuşit să-şi înghită furia şi, scrâşnind din dinţi, s-a plecat într-o reverenţă care ar fi făcut-o mândră pe mama ei.

— Desigur, înălţimea voastră. Sincerele mele scuze.

Era una dintre rarele situaţii în care Hazel putea folosi în avantajul ei cunoaşterea etichetei. A văzut imediat cum faţa judecătorului se îmblânzeşte, însă numai pentru scurt timp.

— Aduceţi martora, a strigat el fără s-o privească pe Hazel, care s-a întors cu faţa spre intrare.

La început n-a recunoscut-o pe femeie. Părul ei blond era îndesat sub bonetă şi, de când o văzuse Hazel ultima dată, silueta ei îşi recăpătase forma. Primele pe care le-a recunoscut au fost genele decolorate, atât de deschise la culoare, încât puteau fi la fel de bine albe.

— Mary, a spus Hazel ca pentru sine.

Femeia s-a cutremurat, mutându-şi privirea spre propriile picioare. Mary. Cea pe care o îngrijise, ridicând-o de pe patul de moarte.

Judecătorul şi-a dres vocea.

— Te rog să-ţi spui numele.

— Florence Fitzpatrick, a spus ea cu vocea stinsă, aproape o şoaptă.

Judecătorul s-a ridicat în jilţul său.

— Şi, doamnă Fitzpatrick, este adevărat că aceasta e femeia pe care aţi căutat-o, ca să vă provoace un avort ilegal?

Femeia — Florence — nu a spus nimic.

— Nu este adevărat. Spune-le că nu-i adevărat. Ea a venit la mine bolnavă, pe moarte, cu copilul din pântec deja mort. I-am salvat viaţa.

— Linişte! a tunat judecătorul. Doamnă Fitzpatrick, am vorbit cu

proprietăreasa dumitale. Știm că erai grea și că ai întrebat-o cum îți poți ucide propriul copil. Soțul dumitale ne-a transmis că dorește să se facă dreptate. Acum te mai întreb o dată: Asta este femeia care ți-a provocat avortul ilegal?

Florence a început să tremure, cu ochii înfipți în podea. Judecătorul a continuat:

— Poate că trebuie să ți se amintească. Soțul dumitale ne-a asigurat că, dacă vei coopera cu justiția în această chestiune, ți se va arăta milă în privința acțiunilor dumitale. Milă pe care, în opinia mea, nu o meriți.

Florence, încă tremurând, a încuviințat scurt din cap.

— Acesta este un „da“, doamnă Fitzpatrick?

Cuvântul a fost rostit atât de încet, încât Hazel, aflată la nici o jumătate de metru depărtare, abia dacă l-a auzit.

— Da, a șoptit Florence Fitzpatrick.

Judecătorul a izbit cu pumnul în masă.

— Iată și mărturia. Poți pleca, doamnă Fitzpatrick.

Hazel s-a uitat țintă la Florence, sfredelind-o cu privirea, dorindu-și să vadă că se întoarce măcar s-o privească. Hazel îi salvase viața acestei femei și, ca răsplată, ea o condamna. Florence nu a ridicat deloc privirea. Cu ochii în pământ, prea rușinată s-o privească pe Hazel, Florence s-a lăsat condusă de polițist înapoi, pe culoar.

— Nu-i adevărat! a strigat Hazel.

Furia oarbă și frica o făcuseră să uite toate regulile etichetei.

— Este o minciună! Am fost închisă aici pe baza unei minciuni!

Judecătorul a coborât privirea spre ea, de parcă ar fi fost un gândac pe care-l strivise sub bocanc. În delir, Hazel a fugit spre gardianul cu fața acoperită de acnee, care stătea lângă ușă.

— A fost trimisă vreuna dintre scrisorile mele? Măcar asta spune-mi! Te rog, adu-l pe unchiul meu, lordul Almont, care locuiește în Orașul Nou.

Gardianul a coborât privirea spre Hazel.

— Îmi pare rău, a șoptit el.

Judecătorul a continuat să strige, dar lumea s-a înceţoşat în jurul lui Hazel. Poliţistul a prins-o de lanţul care îi lega mâinile şi a tras-o afară din anticameră, pe culoar, apoi spre scări, pentru a coborî din nou în măruntaiele închisorii. Hazel s-a simţit aproape uşurată când a ajuns înapoi în celula ei şi a reuşit să se întindă pe laviţă, aşteptând ca lumea să înceteze să se mai învârtă. Însă curând după aceea, sunetul cheii răsucite în broască a aruncat-o înapoi în realitate, iar Hazel Sinnett a înţeles clar ca lumina zilei în ce belea intrase.

43 George 3 c.58:

Decretul Lordului Ellenborough, din 1803

Având în vedere alte infracţiuni odioase, comise cu intenţia de a lua viaţa supuşilor Majestăţii Sale prin otrăvire sau cu intenţia de a provoca femeilor pierderea sarcinii…

…Se decretează de către Excelenţa Sa Regele…

…Ca oricine care provoacă sau înlesneşte cu bună ştiinţă, rea-credinţă şi în disprețul legii avortul spontan al unei sarcini avansate, cu făt activ…

…Anume persoana sau persoanele care au săvârşit infracţiunea, sfătuitorii lor, cei care i-au ajutat sau complicii, cunoscători ai oricărei informaţii despre această infracţiune, vor fi şi trebuie să fie, în consecinţă, declaraţi vinovaţi şi condamnaţi la moarte.

Aplicabil în Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda, iar în Scoţia, sub prevederea 6 Geo. 4 c. 126.

8

S-au scurs zile întregi petrecute în beznă. Hazel pierduse cu totul noțiunea timpului și speranța că epistolele pe care le scrisese familiei sale fuseseră trimise vreodată. Horace — auzise între timp, fără să vrea, că acesta era de fapt numele gardianului cu fața plină de coșuri — continua să-i aducă pâine și brânză, de două ori pe zi. Odată i-a adus chiar și o pară.

— Să nu mă spui, a șoptit el, azvârlindu-i-o pe podea.

Fructul era făinos și avea gust de iarbă, însă Hazel tot l-a mâncat cu cotor cu tot.

Uneori bătea cu pumnii în ușă, cerând să vorbească cu cineva, cerând s-o asculte cineva. Alteori nu făcea decât să stea pe laviţa ei, holbându-se în gol și întrebându-se cum s-ar simți dacă ar fi dusă spre eșafodul de lemn din Grassmarket. Acolo era mereu mulțime strânsă, să asiste la execuții: în mod sigur i-ar găsi pe toți acolo, strigând la ea și batjocorind-o, urlând porecle oribile pentru crima pe care credeau ei că a comis-o. Oare va avea șansa la un ultim cuvânt? Oare i-ar tremura picioarele, dezvăluindu-i frica?

Trupurile criminalilor spânzurați erau singurele pe care se permitea legal disecția — Hazel știa că, după ce avea să fie coborâtă din ștreang, urma o altă scenă macabră: băieții aveau să se îmbrâncească în încercarea de a pune mâna pe cadavrul pe care știau că pot obține bani frumoși de la un medic învățăcel. Oare cândva se numărase și Jack printre ei? Se luptase și el cu alți băieți săraci pentru trupurile criminalilor spânzurați, înainte de a-l întâlni pe Munroe și de a decide că era mai simplu să meargă noaptea prin cimitire și să sape după cadavre?

Umezeala din celula lui Hazel era copleșitoare. În unele zile rămânea în aer ca o plapumă groasă de lână și se făcea atât de cald, încât nu mai era în stare

decât să se întindă pe laviţa ei şi să se roage să treacă timpul mai repede. Poate că aşa se simţise şi Jack în perioada în care a stat încarcerat, înainte de spânzurătoare. În ultima vreme, Hazel se gândea tot mai mult la el, încercând să evoce senzaţia pe care pielea lui o lăsa în vârful degetelor ei, felul în care părul negru îi cădea pe ochi. Fusese atât de bun cu ea, atât de bun cu toţi ceilalţi. Şi-a dat seama că nu reuşea să-şi amintească ce anume îi spusese, dar îşi aducea aminte felul în care se simţea când era cu el: de parcă lui Jack i-ar fi păsat cu adevărat de ea, voia s-o ştie în siguranţă şi să aibă grijă de ea.

Jack îşi petrecuse ultimele zile într-o celulă de închisoare. Oare şi pentru el orele deveniseră lipsite de sens? Trecuse şi el de la teroare la resemnare în doar câteva clipe? Hazel asculta cum pe culoar, dincolo de uşa celulei, zgomotul de paşi se apropia şi se îndepărta, sigură, de fiecare dată, că acela era momentul în care gardienii vor intra şi o vor duce spre eşafod. Se întreba dacă ar lua tonicul oferit de dr. Beecham acum, când moartea nu părea doar probabilă, ci şi iminentă — oare ar da pe gât fiola aceea care promitea un viitor necunoscut şi nedefinit? Nu era sigură.

Azi era o altă zi înăbuşitor de caldă. Bucăţica de brânză pusă de Horace pe tava de la micul-dejun se umezise. Schimbul purtat de Hazel, care îi provoca mâncărimi şi răspândea un miros care-i amintea de grajduri, i se lipise de picioare şi de subsuori. Trăgea în plămâni un aer stătut şi îşi dorea să fi avut cu ea o carte.

Şi chiar atunci, după o eternitate şi o secundă, au venit după ea.

A auzit o bătaie în uşa celulei şi trupul i-a fost zguduit de un arc electric. Înainte să aibă măcar şansa de a se ridica în şezut, uşa s-a dat de perete cu un scârţâit greoi. Era paznicul închisorii, cel care o adusese în celulă în prima zi, cu atât de multă vreme în urmă. Trecuseră oare săptămâni? Luni? Memoria lui Hazel era slăbită şi lipsită de consistenţă, precum aburul. Gardianul stătea nemişcat ca o statuie, umplând aproape tot cadrul uşii, cu buzele strânse într-o linie subţire şi dreaptă şi, înainte ca el să scoată un singur cuvânt, Hazel a înţeles că trebuia să-l însoţească.

Deci aşa te simţi când te îndrepţi spre moarte, şi-a spus ea, urmându-l pe culoare pe gardianul cel tăcut. Nu reuşeau s-o salveze nici banii, nici influenţa familiei sale şi descoperise, în multele minute chinuitoare petrecute

în celula ei, că avea mai puţini prieteni decât crezuse cândva. Hazel urma să fie spânzurată. Poate că, dacă ar fi fost poetă, nu chirurg, ar fi fost capabilă să se aline cu gânduri pline de lirism despre efemeritatea vieţii sau despre menirea crudă a bărbaţilor pe această lume. Dar epuizarea şi foamea îi storseseră toată poezia din creier. Era obosită şi înfricoşată şi, când i-a trecut prin minte gândul efemer al „ultimelor cuvinte“, n-a reuşit să închege nimic coerent.

Citise că, atunci când a fost decapitat, regele Charles I insistase să poarte două cămăşi în ziua execuţiei, pentru că era o zi friguroasă şi nu dorise să-l vadă cineva tremurând şi să creadă, în mod greşit, că tremura de frică. Katherine Howard, una dintre soţiile osândite ale lui Henric al VIII-lea, a cerut să i se aducă în celula din Turnul Londrei, unde era închisă, un bloc de piatră pe care să poată exersa cum să-şi aşeze capul. Ideea era ca, atunci când va veni momentul, iar adolescenta Katherine se va fi aflat în faţa a sute de oameni veniţi să vadă cum i se va desprinde capul de trup, să fie în stare să se bazeze pe gestul reflex şi să facă întreaga scenă să pară naturală. Poate chiar elegantă, aproape regizată.

Hazel n-avea să fie decapitată, ci spânzurată ca un infractor de rând, în piaţa publică.

Pietrele pe care le ascunsese în lenjeria intimă i se frecau de piele. Chiar şi în arşiţa zilei, înfundate în carnea ei, pietrele rămăseseră într-un fel sau altul reci la atingere. Hazel îşi petrecuse ultimele câteva zile umplându-şi rochia şi ciorapii cu pietre, având însă grijă să nu fie prinsă. Timpul petrecut în închisoare o vlăguise de tot şi — chiar fără să se privească într-o oglindă — îşi dădea seama de asta din felul în care i se ciocneau genunchii şi după smocurile de păr pe care şi le desprindea de pe scalp. Moartea prin spânzurare era rapidă, după cum ştia şi ea, însă numai dacă forţa căderii rupea gâtul victimei. În cazul în care condamnatul era prea mic sau prea uşor pentru ca gravitaţia să funcţioneze, atunci avea să fie strangulat de frânghie, încet şi dureros. Scopul ei era ca pietrele s-o îngreuneze suficient de mult încât să-i garanteze o moarte rapidă.

Asigurându-se că gardianul se uită drept înainte, Hazel a luat de jos o piatră netedă, de mărimea unei palme, şi a strecurat-o în spaţiul dintre haine şi lenjerie, auzind zgomotul pe care l-a făcut când s-a ciocnit de cele pe care le

strânsese deja acolo. Poate că, odată ajunşi în Grassmarket, o să găsească pietre suficient de plate încât să-i intre în pantofi.

Gardianul a mărit pasul. Hazel l-a urmat, încercând să-şi păstreze respiraţia regulată şi calmă; acesta era un lucru important. Nu voia să pară agitată când, într-un final, va ajunge la eşafod. Lasă-i să spună ce voiau despre Hazel Sinnett, dar vor fi nevoiţi să zică şi că şi-a înfruntat moartea cu mult curaj, cu capul sus, cu spatele drept şi cu nasul ridicat spre cer, sfidător.

În lumina slabă a atriumului, gardianul a condus-o pe Hazel spre uşa principală a închisorii. Spre lumea de afară. Poate că era ultima dată când vedea soarele, şi-a spus ea absentă. Îşi dorea să fi apucat să-şi ia la revedere de la părinţii ei. Pe tatăl său nu-l văzuse de ani întregi — iar acum, când îşi imagina chipul lui, vedea doar versiunea din portretul de acasă. Se uitase de atâtea ori la tabloul acela, încât i se suprapusese peste propria amintire. Îşi dorea să-l fi sărutat pe fratele ei Percy pe obraz, să-i spună să fie cuminte şi s-o asculte pe mama. Să-i fi spus lui Jack că-l iubeşte. Dar poate că avea să-l revadă curând pe Jack.

— Gata, a spus gardianul, când au ajuns în faţa uşii.

A scos din haină un inel cu chei din metal, zornăitoare, şi l-a învârtit până când a găsit-o pe cea potrivită. Cu un plesnet amintindu-i lui Hazel de un os rupt, i-a desfăcut cătuşele de pe încheieturi. Ea a presupus că fiarele acelea aparţineau închisorii. De asemenea, a presupus şi că va merge la ştreang legată cu frânghii. Purta încă hainele simple pe care le primise la intrarea în celulă. Preţ de o clipă, s-a întrebat dacă-i vor restitui rochia pe care o purtase în noaptea aceea, când o ridicaseră de la petrecere, rochia din material auriu, ce strălucea în lumina lumânărilor. Şi-a imaginat un trup prăbuşindu-se în ştreang, înveşmântat într-o rochie superbă, şi aproape că i-a venit să râdă de ridicolul situaţiei. Unde era acum rochia aceea? Probabil în şifonierul uneia dintre nevestele sau fiicele gardienilor. E bine aşa, şi-a spus Hazel. Lasă să se bucure cineva de ea. Ei nu-i mai trebuia, acolo unde era dusă acum.

Când s-a deschis uşa, Hazel aproape că a căzut în genunchi. Şocul în faţa lumii exterioare — lumina, răcoarea, senzaţia pe care i-o producea vântul izbindu-i obrajii. În perioada petrecută la închisoare, pe faţă i se întinsese o eczemă formată din pustule roşii, care îi strângea pielea şi îi provoca

mâncărimi la lumina soarelui.

Gardianul părea stânjenit: își muta greutatea de pe un picior pe altul, stingher. Expresia de pe chipul lui era ciudat de neutră și întunecată.

— Nimeni nu mă mai întreabă nimic, a spus el ca pentru sine.

— Poftim? a îngăimat ea.

A privit-o pe Hazel, de parcă ar fi fost surprins s-o vadă încă acolo.

— Ei bine, a spus el, alungând-o ca pe o pisică vagaboandă. Hai, cară-te. Fă pași de-aici.

Abia ținându-se pe picioare, Hazel s-a împleticit pe cărarea de piatră cubică ce ducea spre drumul mare. Trăsura care își imaginase că avea s-o ducă la Grassmarket nu era acolo; în afară de un cupeu înalt, negru, care părea să-i aparțină judecătorului sau unui magistrat, drumul era pustiu.

— Adică… să merg pe jos? a întrebat Hazel.

— Ți se pare că ești amuzantă, ha? a replicat gardianul. Să mergi pe jos, pe dracu’.

Bărbatul a tușit de câteva ori.

Hazel s-a uitat în jur. Nu avea unde să se ducă. În mod sigur, nimeni nu se ducea la propria execuție cu o trăsură neagră, lăcuită, cu accente aurii. Oare trăsura cu care ar fi trebuit să plece era în spatele acesteia? Hazel a făcut câțiva pași ezitanți, simțind cum pietrele se freacă deranjant una de alta, acolo unde le ascunsese. Păși încet și ciudat, fiindcă încerca să nu scape pietrele.

Ușa cupeului negru s-a deschis, dând la iveală chipul unui tânăr cu perucă pudrată.

— Haideți, domnișoară Sinnett. Mă tem că n-avem toată ziua la dispoziție!

Tânărul vorbea cu un puternic accent englezesc, foarte afectat. Și-a consultat ceasul de buzunar și a pufnit, frustrat.

— În mod sigur poți merge mai repede de-atât! Fuga, fuguța!

Hazel a clipit, dar s-a supus și a mărit pasul spre trăsura cea neagră, lăsând pietrele să-i cadă din tivul rochiei, în țărână. Bărbatul cu perucă a ajutat-o să urce în cupeu și să se așeze lângă el.

— Va trebui să-ți facem o baie, asta e absolut sigur, a spus străinul.

A tras de rochia albă, primită de Hazel în închisoare, și s-a cutremurat dezgustat. Lumea ce continuase să se învârtă nebunește de când auzise bătaia din ușa celulei începea acum să-și încetinească ritmul.

— Deci să înțeleg că nu mergem spre spânzurătoare, a spus ea.

Bărbatul a clătinat din cap și i-a aruncat un zâmbet reținut și trist.

— Nu.

A lovit în acoperișul trăsurii, iar aceasta a pornit la drum, legănându-se, apoi a coborât dealul, îndepărtându-se de închisoare.

— Au fost făcute alte aranjamente.

9

Pe tânăr îl chema Gaspar Philip Pembroke și era majordom al casei regale. Într-o oră de mers în trăsură cu el, Hazel i-a aflat opiniile despre mâncarea scoțiană (deplorabilă), starea drumurilor de la Londra la Edinburgh (de toată jena), precum și opiniile personale cu privire la priceperea la vals a invitaților care participaseră la Congresul de la Viena (mai bună decât se așteptase). Bărbatul purta haine ciudat de formale și demodate — foarte puțini bărbați mai foloseau perucile pudrate, iar cei care o făceau erau bătrâni nepregătiți să renunțe la moda tinereții lor. Gaspar părea să aibă puțin peste treizeci de ani. Fiecare aspect al prezenței lui, de la pantofii perfect lustruiți la părul alb, pudrat, era foarte pretențios. Părea genul de bărbat care se trezește cu câteva ore mai devreme, ca să-și perie scamele de pe pantaloni și să-și calce ciorapii mototoliți.

— Îmi cer scuze, l-a întrerupt Hazel într-un final, în timp ce trăsura trecea zuruind pe lângă câmpuri pe care alergau herghelii, iar Gaspar dezbătea dacă forfecuța-galbenă din Scoția are sau nu viersul mai dulce decât corespondenta ei englezească, dar ați putea să-mi spuneți ce se întâmplă mai exact aici?

— Ah!

Gaspar s-a foit ușor, îndreptându-și ținuta. Hazel a observat că se străduia din răsputeri să-și țină mâneca jachetei sale impecabil croită departe de ea, așa încât să nu-i atingă rochia mizerabilă.

— Mergem la Londra.

— La Londra.

— La Londra, da.

— Dar…

Hazel s-a oprit. O mie de întrebări i-au invadat mintea într-o clipită. În dimineața aceasta se afla încă într-o celulă de închisoare, așteptând să fie spânzurată. Iar acum călătorea. Într-o trăsură. Spre Londra.

— Dar sunt încă…?

Hazel și-a ridicat încheieturile mâinilor, mimând cătușele pe care le avusese acolo cu doar câteva ore în urmă. Și-a lăsat brusc capul pe-o parte și a scos limba, mimând poziția unui spânzurat.

Gaspar a tresărit.

— Răspunsul scurt este nu.

— Și cel lung care e? a întrebat Hazel.

Gaspar a oftat, iar eșarfa încreţită pe care o purta la gât a fluturat.

— Răspunsul lung este nu, din mila Alteței Sale Regale, Prințul Regent.

— Dar cum este posibil așa ceva? Prințul regent?

Oare scrisorile ajunseseră până la urmă la unchiul ei? Chiar și așa, părea imposibil ca prințul regent să se implice în problemele unui viconte scoțian.

— Stai așa. Dacă am fost eliberată, de ce mergem la Londra? Vreau să mă duc la castelul Hawthornden. Am trecut de el.

Hazel s-a întors, să vadă dacă fumul din Edinburgh se zărea încă în depărtare.

— Întoarce trăsura! Am o gospodărie de ținut. Un cabinet medical. Tratatul meu! Lucram la un tratat — un soi de manual de medicină și anatomie, și toate însemnările mele o să fie împrăștiate peste tot, prin laborator.

Hazel și-a supt măselele, imaginându-și cum pergamentele ei fragile se mototolesc sau se umezesc și mucegăiesc.

— Trebuie să mă duc acasă, a spus ea în cele din urmă, detestând smiorcăiala care își făcuse loc în vocea ei.

Gaspar a ridicat din sprânceană.

— Singurul motiv pentru care nu atârni acum în ștreang, domnișoară Sinnett, este că Prințul însuși te-a convocat la Londra. Te asigur că, oricare ar fi însemnările alea cu care-ți faci de lucru, în momentul ăsta sunt cea mai mică grijă a ta.

— Atunci spune-mi. De ce am fost convocată?

Gaspar a oftat iar și a bătut în acoperișul trăsurii, dându-i de veste vizitiului că trebuie să oprească.

— Am pantalonii șifonați, părul turtit și picioarele umflate. Și presupun că, după toate prin câte ai fost nevoită să treci în nenorocita aia de închisoare, ai fi și tu amatoare să îmbuci ceva. Nu există niciun motiv pentru care să nu-ți pot explica totul la cină.

* * *

Hanul la care au oprit, ieșind din drumul principal, era unul mic, dar confortabil, cu un foc duduind în șemineul din colțul încăperii și doar câteva suflete ce ocupau locurile de lângă bar. Gaspar a ales o masă aflată într-un colț și a întins pe scaun un șervet, înainte să se așeze.

— Presupun că am rezolvat, a bombănit el.

Mirosul de carne friptă a făcut-o pe Hazel să saliveze. Soția hangiului le-a adus două halbe de bere, iar Hazel a băut-o pe-a ei dintr-o răsuflare. Câteva momente mai târziu a sosit și plăcinta de pește. Hazel nu gustase în viața ei ceva mai delicios; anii de baluri și banchete simandicoase — cu mâncare preparată de bucătari costisitori — nu se comparau nici pe departe cu prima înghițitură de plăcintă de pește din hanul acela micuț, pe drumul care ducea

spre Londra. Mâncarea i-a încălzit tot trupul. Cu fiecare înghiţitură, simţea cum vârfurile degetelor îşi recăpătau sensibilitatea şi cum obrajii i se încălzesc. Şi-a imaginat că aşa trebuie să se simtă şi prima gură de aer, după ce eşti la un pas de înec. A curăţat farfuria, lingând de pe furculiţă până şi ultima bucată de cartof, şi toate lecţiile de etichetă predate cu grijă de guvernante în copilărie s-au risipit ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Fără o vorbă, Gaspar i-a împins şi farfuria lui, din care nu mâncase decât jumătate.

Hazel şi-a terminat recunoscătoare cina.

După ce a văzut că s-a săturat şi s-a întins pe spate, sătulă cum nu mai fusese de săptămâni întregi, Gaspar şi-a tamponat buzele cu batista şi s-a întors spre ea.

— Sunt sigur că ai cunoştinţă despre starea precară a sănătăţii Prinţesei Charlotte de Wales.

Hazel a început să pună laolaltă în mintea ei piesele din puzzle.

— Are febră romană, nu-i aşa? Şi a… rupt logodna.

— Da, a spus Gaspar. Chiar dacă prinţesa ştie foarte bine că Prinţul de Orange ar fi o alegere perfectă, atât din punct de vedere politic, cât şi diplomatic. Dar divaghez. Prinţesa s-a recuperat după febra romană. Şi întreaga curte a sărbătorit. Însă, în ultimele luni, sănătatea ei a devenit iar… delicată.

Hazel a simţit că i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Febra romană a revenit? Nu a fost confirmat niciodată vreun caz în care pacientul să se reinfecteze după recuperare. Ceva e în neregulă. Nu poate avea iar febră romană.

— Nu are, a spus Gaspar pe un ton afectat. Sau, mai degrabă, probabil că nu are. E imposibil de zis.

— În mod sigur are un medic curant. În mod sigur, regele şi prinţul au la dispoziţie sute de medici. Ei ce zic?

— Și acum ai ajuns la esența problemei, a răspuns Gaspar. Prințesa refuză să vadă un medic. Orice medic. S-a închis în apartamentele ei și refuză să deschidă ușa și să lase pe cineva să intre, în afară de camerista ei. Refuză să le vorbească Alteței Sale Prințul Regent sau Alteței Sale Prințesa de Wales. Ba a refuzat-o chiar și pe Majestatea Sa Regina. Pretinde că este contagioasă. Refuză mâncarea și se văicărește toată noaptea. Mi-a dat impresia că e destul de bolnavă și, cu toate astea, nimeni nu a reușit încă s-o examineze. După cum îți imaginezi, situația a devenit disperată.

— Înțeleg, a spus Hazel încetișor. Dar ce am eu de-a face cu asta?

— Prințul regent spera să poată încerca o altă abordare.

Gaspar și-a netezit faldurile gulerului.

— Îți dai seama că medicii angajați până acum de familia regală au pedigree-ul și experiența pe care le așteaptă toată lumea. Cu toate acestea, sunt poate mai puțin pregătiți pentru o examinare privată a tinerei prințese. În Londra au ajuns să circule zvonuri despre nepoata unui viconte, care practică meseria de chirurg — în punctul acesta, Gaspar a măsurat-o pe Hazel din cap până-n picioare —, iar prințul regent crede că există o posibilitate ca prințesa să fie mai dispusă să se lase examinată de un medic de același sex. Și cam de aceeași vârstă. Poate chiar o să te vadă ca pe o prietenă. Iar eu am fost însărcinat cu recuperarea și aducerea ta.

— Dar eu nu sunt medic, a spus Hazel cu inima cât un purice. Nu oficial. N-am dat Examenul Regal.

A simțit cum plăcinta cu pește din stomacul ei se transformă în plumb. Poate că totul nu era decât o neînțelegere și avea să fie dusă înapoi la închisoare. Spre ușurarea ei, Gaspar a ridicat din umeri.

— După cum am zis, situația e disperată.

— Dar știu de acuzațiile împotriva mea? Sunt… liberă?

Gaspar și-a dres vocea și s-a ridicat, scoțând din buzunar câteva monede pe care le-a așezat pe masă, fără să le zornăie.

— Consideră-te în serviciul casei regale, a spus el.

Apoi s-a aplecat mult spre Hazel şi i-a şoptit atât de încet, încât, mai târziu, fata s-a întrebat dacă nu cumva i se păruse că l-a auzit vorbind:

— Curtea regală poate fi o închisoare mai prietenoasă, dar tot o închisoare este.

Apoi s-a îndepărtat brusc şi masca de amabilitate i-a acoperit din nou faţa. A zâmbit mulţumit spre hangiu şi spre nevasta acestuia şi a ieşit iute din han, cu coada jachetei demodate cu cel puţin o jumătate de secol, fluturându-i la spate.

10

Călătoria cu trăsura spre Londra a durat patru zile. Cea mai mare parte a timpului a fost ocupată de vorbăria lui Gaspar, care și-a expus opiniile despre orice îi trecea prin cap la momentul respectiv. În prima seară, Hazel a reușit să-și cumpere de pe drum o rochie nouă. (Gaspar i-a interzis să-și cumpere și o pereche de pantaloni: „Mergem la curtea regală!“ a spus el; „Ei bine, n-aveam de gând să port pantaloni când îi făceam reverențe reginei!“ a replicat Hazel.)

Oprirea în York a fost și mai interesantă pentru Hazel: magazinul din oraș avea un exemplar din Jurnalul medical german, pe care l-a studiat cu nesaț în următoarele câteva ore ale călătoriei.

— Citești chestia aia? a întrebat Gaspar, privind peste umărul ei.

— Ce anume, eseul despre capacitatea ficatului de a se regenera? Da, sigur că-l citesc. Chiar în momentul ăsta.

— Nu, a spus Gaspar.

— Vreau să zic — citești în germană?

— Oh! Da. Germană, italiană, franceză și latină.

Gaspar a ridicat o sprânceană.

— Și toate femeile din Scoția sunt la fel de educate ca tine?

— Multe dintre ele. Se pare că englezii au impresia că noi — habar n-am — alergăm goale pe câmpuri, aruncând cu nămol una în alta ca să ne distrăm, trăind cu apă din șanțuri și cu lături. Recunoaște! Poți să-i citești pe Hume și Sir Walter Scott și tot o să crezi că suntem cu toții niște barbari.

Gaspar a roșit.

— Nu… toți.

Dornic să schimbe subiectul, a arătat spre Jurnalul nemțesc al lui Hazel.

— Oare tutorii tăi te-au învățat și medicină? Femeile-medic se perindă pe străzile din Edinburgh?

— Nu, a răspuns Hazel. Și n-aș fi primit nici măcar educația pe care am primit-o, dacă tatăl meu n-ar fi avut o abordare lipsită de prejudecăți asupra educației. M-a lăsat să învăț alături de fratele meu mai mare, George. Același tutore, aceleași lecții. Încercam să ne depășim unul pe celălalt, luând note cât mai bune. Presupun că spiritul de competiție nu te părăsește niciodată, nu-i așa?

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare! a spus Gaspar. Cum ajunge o femeie chirurg?

— Nu ajunge. Se îmbracă în hainele fratelui ei, se înscrie sub un nume fals la școala de anatomie și plătește taxele de intrare. Și când este descoperită și dată afară de la cursuri, angajează un recuperator de cadavre care să-i vândă corpuri pe care să studieze.

— Scuză-mă — ce fel de „corpuri“?

— Cadavre, domnule Pembroke. Leșuri. Dezgropate din cimitir.

Gaspar s-a făcut verde și părea gata să vomite.

— Dumneata… dumneata ai studiat pe cadavre? Pe morți? Adică deja morți? Scoși din pământ?

— Cum altfel aș fi înțeles corpul uman îndeajuns de bine încât să operez pe el?

— Nu știu! a răbufnit Gaspar. Din cărți, presupun!

— Domnule Pembroke, te asigur că n-ai vrea ca în fața dumitale să stea, cu

bisturiul în mână, un chirurg care a învățat doar din cărți. Cărțile sunt sterile și reci. Desenele ajută un pic, da, însă afli destul de repede că este imposibil să înțelegi anatomia umană fără să te uiți efectiv la ea.

— Presupun că ai dreptate, a murmurat Gaspar. Dar… chiar ai cumpărat morți din cimitir?

— Uneori, a spus Hazel. Ba chiar am ajutat la dezgroparea lor.

Gaspar și-a făcut semnul crucii și s-a strâmbat, dezgustat.

* * *

Când, într-un final, trăsura cu Gaspar și Hazel a intrat pe străzile luminoase din Mayfair, în Londra, tânăra își simțea încheieturile înțepenite și dureroase. Gaspar a îndrumat-o spre noua ei locuință, aflată într-o clădire foarte cochetă, în imediata apropiere a reședinței prințesei din Casa Warwick, pe Pall Mall. Încăperea era frumoasă și luminoasă, cu o fereastră mare ce dădea spre parc, o carafă de apă pe noptieră și o cuvertură groasă pe pat.

— Aveți bagaje, doamnă? a întrebat-o camerista.

Gaspar le-a privit prostește.

— Cred că… poate… ar fi trebuit să ne oprim la tine acasă, în Edinburgh, ca să-ți iei câteva lucruri de care ai putea avea nevoie.

Hazel l-a concediat cu o fluturare din mână.

— Nu are nicio importanță. Voi porunci să mi se trimită lucrurile. Sunt câteva cărți de care am nevoie. Și tratatul meu! Iona îmi poate trimite tratatul. Pot să scriu în continuare la el!

A făcut o pauză și s-a întors spre Gaspar.

— Ai vreo idee cât o să stau aici?

— Îmi imaginez, a spus el, că atât cât e nevoie pentru vindecarea prințesei.

Au rămas așa preț de o clipă, fără să mai aibă prea multe de zis, în pauza dinaintea inevitabilului rămas-bun. Cum era oare mai potrivit să-și ia la revedere de la un străin alături de care petrecuse cea mai mare parte a săptămânii, hurducați, umăr lângă umăr, de legănatul trăsurii?

Gaspar și-a dres vocea.

— În acest caz, domnișoară Sinnett, sunt încredințat că o să ne mai vedem. La Warwick sau la Buckingham, sau Kew. Ori într-un loc asemănător.

— Da, a replicat Hazel. Și îți mulțumesc că m-ai adus până aici.

— Sunt majordom în serviciul Casei Regale. Mi-am făcut pur și simplu datoria.

Cu asta a făcut o plecăciune adâncă și s-a răsucit pe călcâie.

— Așteaptă!

Gaspar s-a întors către ea, iar Hazel a continuat.

— Iartă-mă, doar că… peruca ta. Și haina ta. Erau în vogă în urmă cu zeci de ani. Recunosc că a trecut ceva timp de când n-am mai fost la Londra, dar asta e moda acum?

Gaspar i-a zâmbit reținut și trist, apoi a clătinat din cap.

— Nu.

— Trebuia să știu. Muream de curiozitate. E doar o prețiozitate, atunci?

Gaspar a ridicat mâna spre peruca pudrată și și-a trecut degetele prin ea.

— În calitate de majordom regal, îl servesc pe rege, Majestatea Sa George al III-lea. Așa cum în mod sigur știi, regele nostru suferă cumplit.

Hazel ştia asta, desigur. Poveştile despre nebunia regelui ajunseseră la ordinea zilei, se ştia că petrecea zile întregi delirând şi strigând lucruri fără sens, incapabil să-şi ţină vreun gând în minte, măcar pentru o clipă. Acesta era motivul pentru care fiul său, prinţul, acţiona ca regent.

— Uneori, a continuat Gaspar, regele pierde noţiunea timpului. Mi-am dat seama că este mai liniştit când vede oameni îmbrăcaţi după moda din tinereţea lui. Îl ajută să creadă că ştie unde se află.

A făcut o nouă plecăciune şi a lăsat-o să se instaleze în camera ei.

Hazel a făcut o baie, şi-a pieptănat părul şi le-a scris membrilor familiei ei, anunţându-le noua adresă, precum şi Ionei, cerând să i se trimită lucrurile cât mai repede posibil. Când a înmânat teancul de scrisori cameristei care aştepta la uşă, Hazel n-a avut nicio îndoială că, de data aceasta, ele vor ajunge la destinatari.

Sunetul uşii închise a răsunat pe culoare şi apoi s-a stins, iar Hazel a lăsat tăcerea să se întindă în jurul ei. Pe fereastră intra lumina gălbuie a după-amiezii şi era liniște. Părea de-a dreptul ciudat să se afle brusc singură într-o încăpere confortabilă, un sentiment asemănător cu a păşi pe pământ pentru prima dată, după săptămâni petrecute pe un vapor legănat de valuri. În urmă cu o săptămână, era o nenorocită ce asuda pe o laviţă de lemn, într-o celulă de închisoare, cu sistemul nervos zdrenţuit şi încordat, în aşteptarea unei execuţii ce putea veni din moment în moment. Acum stătea pe un pat cu perne din puf de gâscă, aşteptând o audienţă la prinţesa Charlotte de Wales.

Categoric, se afla în împrejurări mai favorabile, însă Hazel tot nu se simţea în largul ei. Fusese dintotdeauna o fire independentă. În virtutea absenţei tatălui şi a retragerii mamei sale, Hazel simţise de la o vârstă fragedă, poate naiv, că este responsabilă pentru propria persoană şi propria situaţie. Când a vrut să asiste la prelegerile doctorului Beecham, a trebuit să găsească de una singură o cale; când a vrut să studieze pe cadavre, a trebuit să şi le procure ea însăşi.

Şi astfel, fiind victima unei asemenea schimbări extreme de situaţie, în care nu mai deţinea controlul, Hazel se simţea nesigură şi tulburată. Odaia era confortabilă — vedea soarele apunând peste parc şi asculta sunetele plăcute ale conversaţiilor de seară şi cântecele păsărilor, purtate de adierea

vântului — dar nu putea să ignore sentimentul că ceva nu era în regulă. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat într-o trăsură ale cărei uşi fuseseră zăvorâte pe dinafară şi, cu toate că armăsarul înhămat mergea deocamdată la trap, Hazel ştia că în orice moment poate să ţâşnească în galop şi s-o răstoarne.

A căzut imediat într-un somn adânc, dar când s-a trezit era marcată de amintirea unui vis care nu conţinea decât hohote de râs. Hohote ca dangătul de clopot, dar în acelaşi timp batjocoritoare, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării. Din fericire, până s-a îmbăiat şi s-a pregătit pentru ziua care urma, visul despre râsul acela crud i s-a risipit cu totul din minte.

Genealogia completă a familiei regale britanice, din 1066 până în zilele noastre, alcătuită de sir Alberic Twistle-Wick-Alleyne (1814)

…Casa Regală a dinastiei Stuart a luat sfârşit în 1714, când Anne, Regina Marii Britanii, a murit fără să lase în urmă un moştenitor. (Deşi a fost însărcinată de şaptesprezece ori, niciun prunc nu a supravieţuit copilăriei mici.) Actul de Instaurare din 1701 stipulase că un catolic nu poate moşteni coroana Angliei şi Irlandei, aşa încât următorul rege al Angliei a fost vărul de-al doilea al Annei, George I al Casei de Hanovra, a cărui mamă era descendentă directă a Regelui James I.

Arborele genealogic al dinastiei de Hanovra

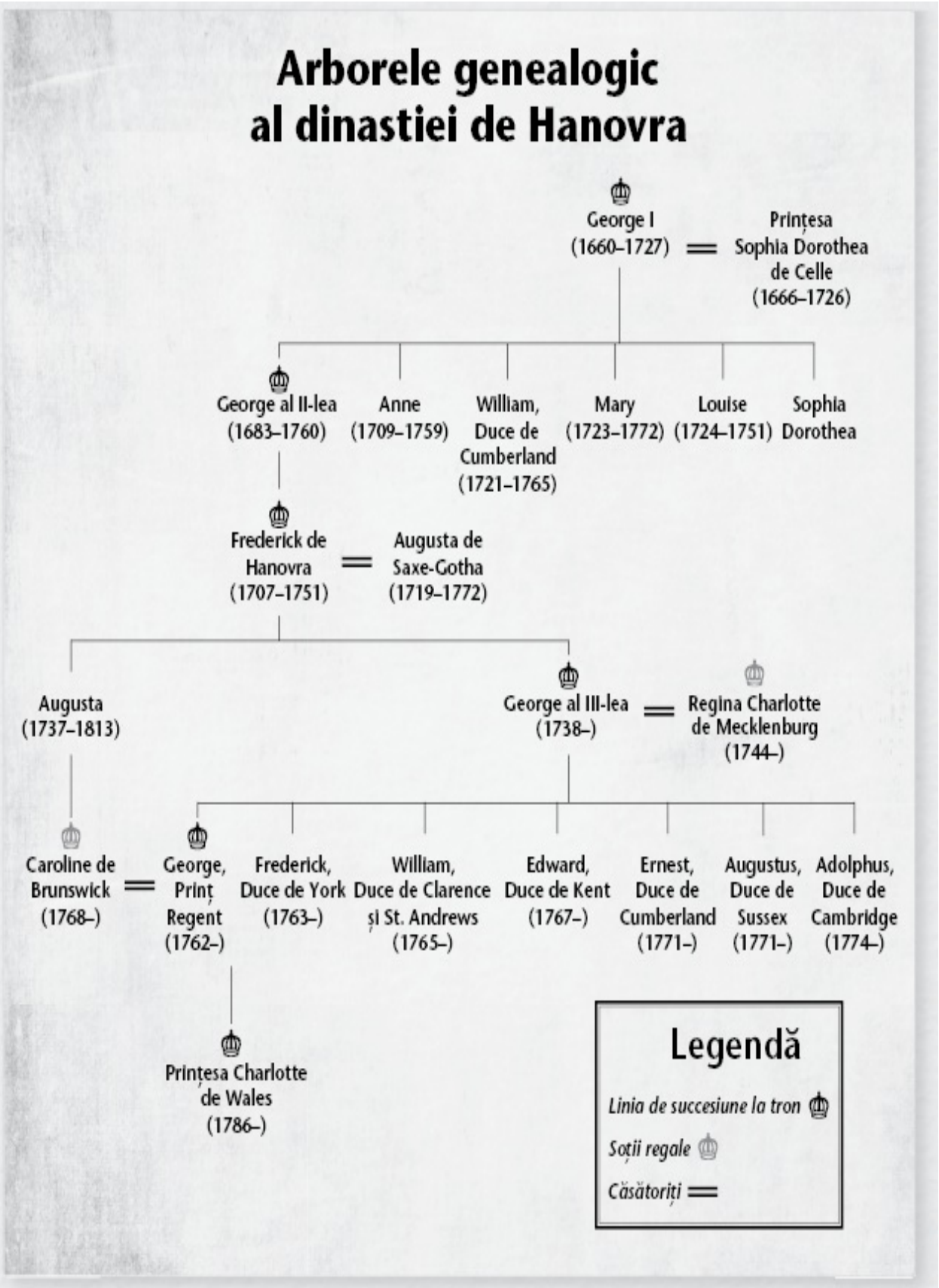

11

— Nu puteți intra.

— Cum adică?

— Nu se simte îndeajuns de bine încât să primească vizitatori.

Doamna de companie a prinţesei Charlotte era o femeie micuță, cu cel puțin cinci centimetri mai scundă decât Hazel, cu părul negru și un nas cârn și obraznic. Avea privirea aspră și, cu toate că un colț al gurii se arcuise într-o permanentă jumătate de zâmbet, femeia se postase cu brațele încrucișate în fața ușii ce ducea spre camerele private ale prinţesei Charlotte, din reședința Warwick; părea extrem, extrem de serioasă. Hazel sosise la reședința prinţesei — o clădire cu trei etaje, aflată la capătul străzii Pall Mall — în după-amiaza aceea, devreme, sperând că va reuși măcar să-i fie prezentată. A aşteptat la parter o oră, înainte ca doamna de companie să vină și să-i spună să mai aştepte un pic, în timp ce ea s-a dus să verifice dacă prinţesa era dispusă s-o primească. După cum s-a dovedit, răspunsul a fost unul negativ.

— Îmi cer scuze pentru eventualele neplăceri, a spus doamna de companie cu nasul cârn și o voce cu o tonalitate plăcută, guturală. Dar Alteța Sa Regală are nevoie de odihnă. Nu se simte bine.

— Dacă nu se simte bine, atunci cu atât mai mult ar trebui s-o văd.

Hazel și-a îndreptat umerii și și-a înălțat bărbia, perfect conștientă de faptul că hainele de împrumut care o aşteptaseră la Londra nu i se potriveau deloc ca mărime și nu avea la ea nici trusa medicală.

— Eu sunt doctorul.

Doamna de companie a mijit uşor ochii.

— Doctorul femeie. Da. Am auzit de tine.

A măsurat-o pe Hazel din cap până în picioare.

— Mi te-am imaginat… mai în vârstă. De cel puţin douăzeci şi cinci de ani.

— Spre bucuria mamei mele, e o binecuvântare că n-am încă această vârstă. Vă daţi seama ce-ar fi însemnat să aibă o fată de douăzeci şi cinci de ani încă nemăritată? S-ar fi aruncat în Canalul Mânecii.

A urmat un moment de tăcere, apoi doamna de companie a zâmbit, iar masca oţelită i-a crăpat.

— Domnişoara Eliza Murray, a spus ea, întinzând mâna. Nouăsprezece ani şi încă nemăritată.

— Hazel Sinnett. Încântată.

Hazel a hotărât pe loc că o place pe Eliza Murray. Ceva din chipul ei — poate felul în care i se arcuia unul dintre colţurile gurii — o făcea să pară că are un secret şi că, dacă ai noroc, s-ar putea să-l afli până la urmă.

Eliza a făcut un pas spre Hazel.

— Tot nu te pot lăsa să intri în apartamentul prinţesei, dar există o şansă să se arate mai binevoitoare faţă de vizitatori în următoarele ore. De obicei este în toane mai bune după cină. Eşti bine-venită, dacă vrei să mai aştepţi. Pot trimite să aducă ceai.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Hazel a aşteptat în camera din faţă a reşedinţei Warwick tot restul după-amiezii. O servitoare i-a adus ceaiul şi apoi — poate de milă, văzând-o pe Hazel că aşteaptă încă, în timp ce soarele se pregătea să apună peste Pall Mall — şi cina. Cu câteva luni în urmă, Hazel s-ar fi foit nerăbdătoare, frecându-şi degetele de la picioare sau bătând darabana pe coapsă cu degetele de la mâini, dar orele petrecute în celulă făceau ca timpul să treacă diferit de

această dată. Era mulţumită să stea cu gândurile ei, scriind în minte următorul capitol al tratatului la care avea să lucreze de îndată ce-i soseau lucrurile din Edinburgh.

— Aşadar, de ce eşti nemăritată? a întrebat-o Eliza Murray la o oră după cină.

Eliza se întorsese în salonul principal, ducând o cutie pe care să i-o dea valetului.

— Nu s-au găsit prea mulţi bărbaţi interesaţi de o femeie care îi poate tăia bucăţi cu un cuţit?

A fost rândul lui Hazel să râdă.

— Nu prea mulţi, într-adevăr.

— Probabil că e mai bine aşa. Ce soi de bărbat ar vrea ca nevasta lui să se preumble de colo-colo, retezând membre şi lucruri de genul ăsta?

— Un soi foarte, foarte rar, a spus Hazel, iar mintea i-a zburat din nou la Jack.

În amintirile ei, l-a văzut în cimitir, luminat doar de razele lunii. Avea părul des, negru şi ciufulit, îi zâmbea şi îi întindea mâna. A făcut-o să se simtă ca acasă. A simţit o săgeată în inimă şi a clipit, ca să alunge această fantezie înainte de a deveni şi mai dureroasă.

— Dar tu? De ce a rămas încă nemăritată doamna de companie a prinţesei Charlotte?

Gura Elizei s-a strâmbat uşor, dar n-a roşit.

— Se poate să fi existat un peţitor. Şi o ofertă de căsătorie. Presupun că, dacă prinţesa ar fi acceptat oferta Prinţului de Orange şi ar fi plecat să locuiască în Olanda o jumătate de an, eu aş fi rămas fără slujbă şi aş fi spus „da“ unui soţ. Dar…

Vocea Elizei s-a curmat.

— Dar ea l-a refuzat.

Eliza a aruncat o privire spre uşa ce dădea către apartamentul prinţesei.

— Da. Din cauza sănătăţii sale.

— Desigur.

Eliza s-a aşezat pe un scaun de brocart, alături de Hazel.

— Asta nu înseamnă că mi-am limitat cu totul perspectivele. Am mulţi pretendenţi.

— N-am nicio îndoială. Eşti minunată.

Eliza a zâmbit ca un copil care are un secret.

— Băiatul care m-a cerut? a spus ea, privind-o pe Hazel printre gene. Bărbatul, de fapt.

Apoi a continuat pe neaşteptate:

— Un locotenent sub comanda prinţului Frederick Augustus al Prusiei.

— Un străin, deci, a tachinat-o Hazel. Înalt, brunet şi arătos?

Eliza s-a gândit preţ de o clipă.

— Înalt, da. Blond, nu brunet. Şi cred că oamenii îl găsesc arătos, da. În genul soldatului şmecher de pe continent.

— Şi i-ai dat răspunsul?

— Elizaaaaa…

Din camerele prinţesei s-a auzit o voce ca un clinchet de clopoţel. O chemare. Eliza s-a ridicat.

— Trebuie să plec. Şi, cinstit vorbind, la fel şi tu. Poate încercăm iar mâine?

Eliza a dat politicoasă din cap spre Hazel şi s-a grăbit spre sursa sunetului, dispărând în spatele uşii de la apartamentul prinţesei.

A doua zi, Hazel a sosit în zori. S-a aşezat în foaierul prinţesei cu cele câteva cărţi pe care şi le adusese şi a citit toată ziua, în timp ce servitorii lăsau politicoşi alături, la intervale regulate, tăvile cu ceai.

Eliza a trecut s-o salute.

— N-o să te primească azi, aşa că n-are niciun rost să aştepţi, a spus ea.

— Am ceai şi cărţi, a replicat Hazel. Sunt absolut la fel de fericită aici cum aş fi în oricare altă parte.

Spre seară, pe când încerca să desluşească la lumina lumânărilor tipăritura înghesuită de pe pagina pe care-o avea în faţă, Hazel a decis că venise şi de data asta timpul să meargă acasă.

În cea de-a treia zi la reşedinţa Warwick, Hazel şi-a adus trei cărţi şi un set întreg de pergamente. S-a gândit că, din moment ce tot stătea acolo, putea la fel de bine să continue să lucreze la un nou capitol din tratatul ei, chiar şi separat faţă de celelalte. Însă, la mai puţin de o oră de la începerea lucrului, a auzit cum se crapă o uşă. S-a întors, aşteptându-se s-o vadă pe Eliza, venită poate să-i spună iar că-şi pierde vremea — dar nu; în uşă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de mătase, cu părul castaniu căzându-i în bucle pe umeri, stătea nepoata Regelui George al III-lea şi viitoarea presupusă urmaşă la tronul Marii Britanii, prinţesa Charlotte de Wales.

Era chipul pe care Hazel îl văzuse de mii de ori în gravurile şi portretele din ziare, însă numai pentru câteva clipe în carne şi oase. Avea pielea imposibil de curată, de un alb lăptos, precum aluatul pus la dospit după ce a fost pudrat cu făină. Nasul i se curba ca un cioc de cintezoi, iar ochii mici şi rotunzi s-au rostogolit prin cameră, până ce au aterizat asupra lui Hazel.

— Ai venit iar, a spus ea. Mi-au spus că aştepţi.

— Aştept, a replicat Hazel.

Se întreba dacă trebuie să facă vreo reverenţă. În holul invadat tot mai mult de umbră nu se aflau decât ele două, dintre care una era în cămaşă de noapte. În mod sigur, reverenţa ar fi fost gestul corect, însă tot părea că ceva era greşit în el. Prinţesa a aşteptat şi, pentru o fracţiune de secundă, Hazel s-a întrebat dacă nu cumva luase decizia greşită, însă apoi prinţesa a oftat şi s-a întors, lăsând uşa larg deschisă în spate.

— Poţi să intri, i-a strigat peste umăr. Dar nu te las să mă examinezi.

— Este în regulă, a răspuns Hazel, îndreptându-se spre dormitorul prinţesei. Oricum n-am la mine trusa medicală.

Cu toate că era dimineaţă, draperiile grele de la ferestre erau trase, păstrând în dormitor lumina difuză a lumânărilor. Cu toate acestea, chiar şi în penumbră, Hazel a observat că încăperea era somptuos decorată, cu suprafeţe acoperite în atât de multe culori şi varietăţi de modele imprimate pe pânzeturi, încât nu le putea identifica suficient de rapid ca să numere câte erau. Tapetul verde avea o textură bogată şi model cu frunze şi lăstari de viţă-de-vie. În spatele patului masiv, cu baldachin, atârna o tapiserie şi, îngropată în saltele, sub un munte de perne, se afla prinţesa, întoarsă la starea ei de repaus, mângâind un căţel mic, de mărimea şi forma unui choux-à-la-creme, care-i şedea placid în braţe.

— Bine, Edwina, a gângurit prinţesa Charlotte către câine.

Eliza Murray stătea pe un fotoliu, într-un colţ al camerei, cu o broderie în poală. Când a intrat Hazel, nici măcar n-a ridicat privirea. Hazel şi-a dres vocea.

— Poate că — Alteţa Voastră Regală — aţi putea începe prin a-mi spune simptomele pe care le aveţi.

Charlotte s-a răsucit pe-o parte.

— Dar ce simptome nu am? a gemut ea. Am obosit să tot fiu bolnavă, chiar am obosit. Sunt tânără; ar trebui să pot să-mi trăiesc viaţa.

— Extenuare? a intervenit Hazel.

— Extenuare, greaţă. Dureri de cap — îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Atât de groaznice, încât abia dacă mă pot da jos din pat. Eliza ştie. Spune-i, Eliza.

Eliza a ridicat o sprânceană, dar nu şi-a dezlipit privirea de la broderie.

— Vreo mâncărime? a întrebat Hazel.

— Da. Nu. Nu, fără mâncărimi, nu-s chiar mâncărimi. Dar sunt umflată, de parcă tot trupul mi s-ar fi mărit cumva. Pielea e prea întinsă peste tot ce se află înăuntru.

— Este dureros?

Prinţesa a depus cu blândeţe câinele pe podea — Edwina a ţâşnit pe uşă — şi apoi şi-a tras învelitoarea până peste cap, răspunzând de sub ea:

— Da! Groaznic! Dureri ascuţite în stomac, aproape zilnic, şi asta pe lângă durerile de cap. Este un miracol şi că reuşesc să ies din casă.

Hazel era aproape sigură că ştie ce se întâmpla cu prinţesa, dar era imposibil să spună cu certitudine, înainte de-a o consulta. A ridicat mâna şi a făcut un pas în faţă, aşa cum te-ai apropia de un cal nărăvaş.

— Pot să verific dacă aveţi fruntea fierbinte, alteţă…

— Nu!

Charlotte a dat mâna lui Hazel la o parte.

— Ţi-am spus doar. N-ai voie să mă atingi. Prea mulţi doctori m-au atins. M-au împuns. E şi aşa destul de rău că trebuie să fac ce-mi spune tata, deci refuz să fiu pernuţă de ace pentru parada aia de bărbaţi scunzi şi lipsiţi de maniere, care miros a… tutun şi gin. De ani de zile se întâmplă asta şi starea nu mi s-a îmbunătăţit decât ocazional, fără să se rezolve vreodată cu adevărat.

— Înţeleg, a spus Hazel.

Prinţesa Charlotte a ridicat dintr-o sprânceană.

— Chiar înţelegi?

— Chiar înţeleg, a răspuns Hazel. Doctorii sunt rareori învăţaţi cum să le vorbească celor pe care ar trebui să-i trateze. Învaţă medicină pe cadavre, iar acelea nu se pot plânge.

— Eu mă îndoiesc şi de cât „învaţă“, până la urmă. Tata mi-a adus o duzină de doctori şi niciunul n-a fost în stare să-şi dea seama ce se întâmplă cu mine. Ceea ce, desigur, îl înfurie, pentru că nu poate să mă mărite, dacă nu mă pot da jos din pat.

— Eu o să aflu ce este în neregulă cu dumneavoastră, doamnă.

De data asta, prinţesa Charlotte şi-a arcuit ambele sprâncene.

— Îţi doresc succes, doctore, a spus ea binedispusă, apoi s-a întors cu spatele la Hazel şi şi-a strâns bine păturile pe lângă ea.

Ca la comandă, Eliza a lăsat broderia pe fotoliul de lângă ea şi s-a ridicat.

— Te conduc la trăsura dumitale, domnişoară Sinnett, a spus.

Soarele apusese, iar luna se zărea ca un corn palid în depărtare, însă Pall Mall era luminat de lămpile cu gaz ce stăteau precum nişte soldaţi aliniaţi în şiruri egale, pe fiecare parte a străzii. Locuinţa prinţesei se afla în celălalt capăt al străzii mărginite de rânduri de case din piatră albă, iar efectul lămpilor în ceaţa serii, reflectate pe faţadele clădirilor, era aproape fantomatic. Cu un deceniu în urmă, acestea fuseseră primele lămpi cu gaz din Londra, o mică bulă de lumină galbenă, bolnăvicioasă, strivindu-se de întunericul nopţii, luminat numai de bobiţele îndepărtate ale lumânărilor. Peste un deceniu, poate că fiecare stradă va fi luminată de lămpi cu gaz. Poate că, după încă un deceniu, străzile vor fi luminate cu ajutorul electricităţii. Ce nuanţă va arunca acel tip de lumină peste piatra cubică a pavajului? se întreba Hazel. Ce noi contururi ar putea avea umbrele stârnite de luminile acelea pe străzile oraşului?

Hazel se îndrepta spre trăsură, când a auzit un râset strident răsunând dinspre zona în care se terminau luminile. Era un râset asemănător cu cel din visul ei.

De după colţ s-a ivit un grup de străini, scăldaţi pe jumătate în lumina gălbuie a lămpilor cu gaz. Erau şase sau şapte, râdeau cu toţii, se împingeau şi se împleticeau în josul străzii. Din vocile lor ghiceai că erau şi bărbaţi, şi femei, ameţiţi de vin, de fericire sau de ceva mai puternic. Şi, cu toate că în lumina difuză era greu de distins calitatea hainelor pe care le purtau, Hazel îşi dădea seama, chiar şi de la un cvartal distanţă, că erau îmbrăcaţi ca pentru petrecere. Iar feţele le erau acoperite cu măşti aurite, în formă de iepure.

Hazel a rămas uluită. A văzut cum una dintre femeile mascate l-a apucat de mână pe unul dintre bărbaţi şi l-a tras printr-o uşă mică, aproape invizibilă, decupată în zidul de cărămidă al şirului de case de peste drum — o uşă ce părea să ducă spre un gang. Hazel nici măcar n-o observase, până când femeia n-a deschis-o şi s-a strecurat prin ea. Ceilalţi petrecăreţi, îmbrăcaţi în hainele lor fine şi acoperiţi de măştile aurite, au urmat-o imediat, iar ecourile râsetelor au dispărut odată cu ei. Hazel îi privise de la celălalt capăt al străzii, dar nu reuşise să zărească nimic prin bezna de dincolo de uşă.

— Cine sunt? a întrebat-o pe Eliza, rămasă cu gura căscată la vederea grupului care apăruse şi dispăruse ca o plăsmuire a imaginaţiei sale.

— Însoţitorii Morţii. Este o societate secretă, dar se pare că ei au ratat partea cu secretul. Se pretind o societate literară, dar sunt mai degrabă una în care poţi să bei până cazi lat şi unde se impresionează unii pe alţii cu petreceri cât mai scumpe.

— Îmi închipui că este un grup exclusivist, a spus Hazel.

— Hai să zicem aşa: te ajută dacă stră-străbunicul tău a fost un Plantagenet, dar ai şanse şi mai mari dacă eşti celebru.

— Celebru?

Chiar în clipa aceea, în celălalt colţ al străzii a apărut încă un bărbat mascat. În spatele urechilor aurii ale iepurelui, Hazel i-a văzut părul des, castaniu-închis. A avansat încet, dar hotărât pe strada Pall Mall, fără să le observe pe Hazel şi Eliza, pitite în spatele trăsurii, în celălalt capăt al străzii. Pe măsură ce se apropia, Hazel a observat că făcea eforturi mari să meargă fără să se vadă că şchiopătează. S-a apropiat de uşa camuflată şi a ciocănit într-un ritm

straniu:

Cioc.

Cioc-cioc.

Cioc.

Cioc-cioc.

Eliza a făcut un semn din cap spre necunoscut şi a şoptit spre Hazel:

— Ai citit Childe Harold?

— Nu este…

Uşa s-a dat de perete, iar întârziatul s-a strecurat înăuntru.

— Lordul Byron?

Eliza şi-a dat ochii peste cap.

— Ba chiar el. Ăştia colecţionează celebrităţi. Oricine e important în artă, cultură şi în societate încearcă să devină membru. Prinţul regent crede că el conduce ţara. Ei bine, greşeşte. Deciziile sunt luate de oamenii din spatele uşii ăleia.

— Atunci prinţesa Charlotte este şi ea membră a acestui club exclusiv? A Însoţitorilor Morţii sau cum şi-or spune ei?

— Glumeşti? Orice club care presupune prezenţa poeţilor romantici dispărând pe alei lăturalnice nu e câtuşi de puţin locul potrivit pentru o viitoare Regină a Angliei, în curs de a face un mariaj respectabil.

— Şi totuşi, a spus Hazel, nu eşti un pic curioasă să ştii ce pun la care acolo?

— Beau şi se felicită unul pe altul pentru inteligenţa lor colectivă. Mister rezolvat. Noapte bună, Hazel Sinnett.

Eliza a închis ușa trăsurii, iar Hazel a văzut-o intrând în casa prinţesei, în timp ce trăsura a pornit-o în josul străzii. Râsul femeii aceleia îi răsuna încă în cap. Noaptea, Hazel a visat iepuri. În prima ei zi la școala de anatomie din Edinburgh, le fusese dat câte un iepure pe care să-l disece, să-i cerceteze organele și felul în care curge sângele prin trupul lui micuț. În visul său, Hazel stătea în spatele clasei, iar iepurele de sub scalpelul ei avea fața aurită. Când a încercat să-l deschidă, a sărit de pe masă și a zbughit-o afară, în stradă.

15 mai 1818

Str. Clarence nr. 4

Windsor

Dragă Hazel, sunt îngrozită. Îngrozită și tristă. Nu înțeleg de ce consideri că ar fi amuzant să-mi scrii acum și să mă informezi asupra faptului că se pare că ai fost la închisoare (?) și că aproape ți-ai acoperit familia cu o rușine pe care n-o să mai reușim s-o spălăm vreodată. (Nu crezi că ai făcut deja suficiente eforturi în sensul acesta?)

Sunt ușurată, în fine, că dezastrul a fost rezolvat într-un fel sau altul și că ești în siguranță, la Londra. După cum știi, eu mă aflu în Berkshire, unde Percy excelează dincolo de orice așteptare, la Eton. Dacă treci vreodată prin apropiere, te rog să te oprești pentru un ceai (cât timp ești dispusă să-ți ceri scuze, mai întâi, pentru prejudiciul de nedescris pe care aproape că l-ai provocat familiei noastre.)

Mama ta,

lady Sinnett

12

Din fericire, n-a durat decât cinci zile pentru ca bagajul lui Hazel să ajungă din Edinburgh la Londra. Gaspar a ciocănit la uşă chiar în momentul în care un valet lăsa pachetul în holul de la intrare. Astăzi, atât haina, cât şi pantalonii majordomului erau tărcaţi cu dungi roşii. Peruca pudrată era impecabil coafată, ca de obicei.

— Ah, a spus el, văzând cufărul voluminos. Văd că lucrurile tale au ajuns cu bine.

Hazel a deschis capacul cufărului. În mai puţin de o clipă, era cu mâinile afundate până la cot înăuntru. Da, ajunseseră cu bine. Avea carnetele cu însemnări şi tratatul — slavă Cerului —, lenjeria ei cea bună şi şalul preferat. Dar…

— Unde e trusa mea medicală?

Hazel a început să arunce afară lucrurile din cufăr.

— Este o geantă mare, de piele. Uzată. Destul de crăpată. A fost a tatei.

— Atunci are o valoare sentimentală? a întrebat Gaspar, ridicând cu un deget, pentru examinare, tivul uneia dintre rochiile lui Hazel, pe care fata o aruncase în mijlocul încăperii.

Era limpede că felul în care Hazel îşi exprima emoţiile îl făcea să se simtă stânjenit.

— Nu. Adică da, însă nu asta e problema. Toate instrumentele mele medicale sunt acolo. Bisturiul, fierăstrăul, foarfeca…

— Da, da. Bine.

Gaspar a tresărit, ca și cum cuvintele lui Hazel ar fi fost niște viermi pe care fata i-i flutura prin față.

— Ți-e… frică de doctori, Gaspar?

— Nu mi-e frică, mulțumesc de întrebare. Doar că găsesc această conversație…

Gaspar a căutat cuvântul potrivit, pe care l-a și găsit, în cele din urmă.

— …inutilă! Nu e nevoie să-mi povestești despre asta — foarfeci și altele asemenea.

Bărbatul s-a cutremurat. Hazel a zâmbit. Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, găsea înduioșătoare frica lui de chirurgie, chiar dacă Gaspar nu și-o recunoștea.

— În orice caz, a continuat Gaspar, o s-o descurcăm. Sunt sigur că putem cumpăra de aici, din Londra, lucrurile de care ai nevoie. E un oraș mare, mă înțelegi.

— Da, sunt sigură. Dar instrumentarul este extrem de personal și dacă sunt…

— Te asigur! a spus Gaspar tare. O s-o descurc.

Și-a îndreptat butonii.

— Și poate că n-o să-i menționezi acest mic — mic și ușor de remediat! — neajuns prințului regent.

— Ai zis prințului regent?

— Da, a replicat Gaspar, oftând. Am fost trimis din nou să te aduc. Te duc la Kew. A cerut o audiență cu tine.

Hazel și-a cercetat în grabă rochia șifonată în mai multe locuri, întrucât străbătuse Anglia de la un capăt la altul, pentru ca apoi să fie azvârlită pe podea.

Gaspar a observat.

— Asta ar trebui să fie bună, a spus el, ridicând o rochie bleumarin, mai degrabă urâtă, pe care i-o cumpărase mama sa cu prilejul ceremoniei de avansare la gradul de căpitan a tatălui ei.

Nu o mai purtase niciodată de atunci și își amintea că era infernal de călduroasă și că îi provoca mâncărimi la subsuori.

— Este singura cât de cât potrivită din toată grămada.

— Nu pot purta asta la întâlnirea cu prințul. Nici măcar nu știu de ce mi-a împachetat-o Iona — n-am mai îmbrăcat-o de ani. Probabil că e și prea scurtă. Mă mănâncă. O să arăt ca o femeie în toată firea, în haine de copil, pentru un rol în vreo farsă.

Gaspar a scuturat praful de pe fusta rochiei.

— Eu o găsesc destul de potrivită.

Hazel a ridicat una dintre rochiile noi, simplă, de culoarea inului, pe care o purta adeseori când lucra în laborator.

— Nu pot s-o iau pe asta?

Gaspar arăta de parcă ar fi primit o palmă peste față.

* * *

Treizeci de minute mai târziu, îmbrăcată în rochia cea hidoasă, bleumarin, Hazel se afla în trăsură alături de Gaspar, pe drum spre Kew, una dintre multele reședințe ale familiei regale din apropierea Londrei.

— Asigură-te că-l complimentezi pentru grădini, a spus Gaspar. Și pentru mobilier, l-a ales singur, dintre multe altele. Și să faci o reverență când intri.

Adâncă.

Brusc, Gaspar a fost scuturat de un frison de spaimă.

— Știi cum să faci reverențe, nu? Te rog, spune-mi că știi cum să faci reverențe; n-avem timp să te învăț.

— Da, a spus Hazel. Știu cum să fac reverențe. Ar fi fost mai ușor dacă eram îmbrăcată într-o rochie care să-mi permită să-mi folosesc membrele, dar o să mă descurc.

A încercat să-și rotească umărul și a auzit cum se rupe o cusătură. A lăsat repede brațul jos.

— Nu înțeleg de ce te plângi. Rochia asta arată minunat. Aproape că ai putea trece drept o lady.

— Sunt o lady, Gaspar.

— Niciuna dintre cele pe care le cunosc eu nu dă iama prin cimitire, îmbrăcată în pantaloni.

— Poate că, a spus Hazel privind drept înainte și încercând să-și rețină zâmbetul, asta nu înseamnă decât că trebuie să cunoști mai multe.

Gaspar a roșit atât de tare, încât s-a asortat cu cravata pe care o purta la gât.

Grădinile din Kew erau uriașe și scumpe, atât de bine tunse, încât Hazel a bănuit că era nevoie de un personal format din sute de oameni, ca să arate așa de frumos întreținute, cu lalele înflorind la unison, orientate în aceeași direcție, cu gardurile vii perfect tăiate și cu iarba proaspătă și bogată. Au traversat în trăsură un mic podeț, care se întindea peste un iaz bolborosind. S-a uitat în jos și a văzut pești mari, koi, sărind în apă.

— Mai întâi o să-l salutăm pe rege, a spus Gaspar, fără să încetinească ritmul.

Hazel încerca să țină pasul, urmând ceafa pudrată a lui Gaspar spre foaierul uriaș de la intrarea în palat, apoi pe un culoar ce părea nesfârșit și care s-a terminat, în cele din urmă, cu o ușă mică de lemn. Gaspar a ciocănit. Niciun

răspuns.

— Sire?

Tot niciun răspuns. Gaspar a răsucit mânerul atât de încet, încât acesta abia dacă a scârțâit un pic, apoi s-a întors spre Hazel și i-a șoptit:

— Faci doar o reverență scurtă. Nu pui nicio întrebare. Nu vorbi absolut deloc cu regele. Reverența și să nu te întorci cu spatele la el. Ne prezentăm respectele noastre și apoi ieșim.

Hazel a dat din cap în semn că a înțeles, iar Gaspar a deschis încet ușa.

În cameră era înăbușitor de cald și apăsător, iar spațiul părea și mai mic din cauză că toți pereții erau acoperiți cu același tapet de brocart verde-smarald, cu efect claustrofob și derutant, amplificat de căldură și de austeritatea încăperii — în afară de patul enorm, cu baldachin pe patru stâlpi, nu se găsea aproape nicio altă mobilă. Mirosul de putreziciune și de moarte domina încăperea. Hazel a trebuit să reziste tentației de a-și acoperi gura și nasul cu mâneca. Gaspar a făcut o plecăciune adâncă și abia atunci și-a dat Hazel seama de prezența Regelui George al III-lea. Era un omuleț decrepit, care mesteca aerul, lăsând la vedere niște gingii de un roz-aprins. Gaspar a fixat-o cu privirea pe Hazel, care și-a amintit că trebuie să facă o reverență.

— Majestate, a spus ea, dându-și seama, abia după ce cuvintele i-au ieșit din gură, că n-ar fi trebuit să scoată nicio vorbă.

Dar regele nu a reacționat. Ochii i s-au rostogolit în găvanele lor, apoi a deschis gura și a închis-o fără zgomot. Gaspar a tras-o pe Hazel de braț și au mers amândoi cu spatele, până la ieșirea din cameră; ajunși pe hol, au respirat aerul răcoros.

— O zi proastă, a spus Gaspar mai mult pentru sine, decât pentru Hazel, îndreptându-se de spate. Iar acum mergem să-l vedem pe regent.

Au străbătut încă două coridoare, au urcat un rând de trepte, apoi al treilea coridor și, în fine, Gaspar a condus-o pe Hazel într-o încăpere luminoasă, cu ferestre mari ce dădeau spre grădină, unde prințul regent stătea pe un

piedestal, pozând pentru un portret.

Din portretele pe care le văzuse până atunci, Hazel se aştepta ca prinţul regent să fie relativ arătos. Nu era. Avea chipul ca un boţ de lut modelat de mâinile unui copil şi îşi aranjase claia de păr în aşa fel încât să-i vină spre faţă, însă pieptănătura era prea agresivă — se vedeau urmele lăsate de dinţii pieptănului pe scalpul pleşuv şi rozaliu, printre şuviţele de păr unsuros, exagerat de pomădate. Ochii mici, de un albastru-spălăcit, se iţeau din faţa roşie şi umflată ca un cârnat prăjit.

— Excelent, Sire, a spus pictorul, dindărătul şevaletului său. Foarte impunător.

Hazel şi-a înăbuşit un hohot de râs. Gaspar i-a dat un cot şi fata a făcut o reverenţă adâncă. Una dintre cele mai reuşite pe care le făcuse vreodată; mama sa ar fi fost foarte mândră.

— Alteţa Voastră Regală, a spus Gaspar, îndreptându-se din plecăciunea atât de adâncă, încât peruca aproape că i-a alunecat de pe cap. Aş vrea să v-o prezint pe domnişoara Hazel Sinnett, nepoata lordului Almont.

Prinţul regent s-a foit ca un copil mic, iar Hazel a observat că era încins cu o centură, în ciuda abdomenului proeminent.

— Da, ei, îmi pare bine, a spus el ursuz.

— Ea este medicul, a intervenit cu blândeţe Gaspar, adus ca s-o trateze pe prinţesă. Ideea dumneavoastră sclipitoare, dacă vă amintiţi, a fost că prinţesa s-ar arăta mai îngăduitoare faţă de un medic de vârsta şi sexul ei. O idee care deja s-a dovedit a fi un succes, Sire: domnişoara Sinnett a fost primită în apartamentele prinţesei.

— Da, da. Desigur. Medicul. Ideea mea sclipitoare.

Regentul şi-a umflat pieptul şi a coborât de pe piedestal.

— Destul cu pictatul pentru astăzi, cred, i-a spus el artistului.

Acesta a încercat să protesteze.

— Sire, eu…

Dar regentul l-a ignorat. Și-a scos gulerul dintr-o singură mișcare rapidă și și-a desfăcut centura cu un oftat de ușurare.

— Un prinț trebuie să fie zvelt și în formă! a declarat el, fără să se adreseze cuiva anume.

Apoi s-a întors spre Gaspar, mijind ochii:

— Mereu ai avut picioarele atât de grăsane, Gaspar?

— Da, așa cred, Sire.

Hazel nu era de acord cu politicile regentului, un conservator înverșunat, care susținea războiul și puterea aristocrației. Dar, când s-a trezit în aceeași încăpere cu el, a simțit imediat că avea ceva neplăcut, o energie a posturii și un rânjet al buzei superioare care au făcut să i se strepezească dinții. La fel ca restul Marii Britanii, și ea urma să fie recunoscătoare când prințesa Charlotte avea să urce pe tron.

Regentul a măsurat-o pe Hazel din creștet până-n tălpi, cum ai examina un gândac înainte de a-l strivi sub bocanc.

— Așadar, femeia medic. Ești cam urâțică, nu-i așa?

— Presupun că nu m-ați adus aici ca s-o tratez pe fiica dumneavoastră datorită felului în care arăt, Alteța Voastră Regală, a bombănit Hazel, fără să-și ferească privirea.

Regentul s-a înfoiat și s-a apropiat prea mult. Ba chiar s-a aplecat asupra ei, iar Hazel și-a dorit cu fiecare fibră a corpului să facă un pas înapoi, să se retragă și să-și plece capul și ochii, însă a rămas neclintită. Respirația prințului mirosea urât, ca a unui animal gras în stare de descompunere.

— Permite-mi să fiu extrem de limpede într-o anume privință, domnișoară Sinnett, a spus el, iar Hazel a simțit cum i se strânge stomacul.

Nu fusese sigură că regentul dăduse vreo atenţie numelui ei; părea, ca s-o spunem de-a dreptul, prost. Dar acum o privea ţintă în ochi, iar Hazel a devenit brusc conştientă de câtă putere avea şi de faptul că vorbele sale erau acum mortal de serioase.

— Sănătatea prinţesei este de mai mare importanţă pentru această naţiune, decât o să-ţi poţi da tu seama vreodată. Am avut experţi sclipitori — sclipitori! —, care au examinat-o şi au tratat-o. Tu eşti un experiment. Eşti o notă de subsol. Mă aştept să dai greş şi, atunci când se va întâmpla, o să te trimit în maghernița aia din Scoţia pe care tu o numeşti castel şi o să-ţi petreci restul vieţii scoţând dinţi şi punând la loc încheieturi scrântite. Iar dacă îi faci prinţesei vreun rău sau îi agravezi starea în orice fel — o să implori să cazi în dizgraţie.

Regentul s-a răsucit pe tocurile lui scumpe.

— La revedere, domnişoară Sinnett. La revedere, Gaspar.

Hazel ar fi râs — de agresivitatea lui, de neaşteptatul situaţiei în sine —, dacă n-ar fi observat că-i tremură mâinile.

— Atunci o să am nevoie de instrumente, i-a spus ea lui Gaspar. Instrumente de chirurgie. Şi de nişte ierburi.

Gaspar părea şi el cutremurat de vorbele regentului.

— Da, da. Este o infirmerie aici, la Kew. Ia tot ce ai nevoie şi trimite nota, împreună cu o altă notă, despre ce altceva mai ai nevoie.

— Mulţumesc.

Hazel a ieşit din cameră şi s-a îndreptat spre infirmerie, încercând să se liniştească şi să-şi domolească tremuratul. Avea s-o trateze pe prinţesă. N-avea să dea greş. Îşi dovedise ei însăşi, doctorului Beecham şi doctorului Straine că poate rezista prin propriile puteri în şcoala de anatomie. Iar acum avea s-o demonstreze încă o dată, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, nu voia să ştie ce urma să se întâmple cu ea sau cu familia ei de data aceasta.

* * *

Poate că ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta, având în vedere că se afla într-un palat regal, dar infirmeria din Kew era dincolo de cele mai nebuneşti închipuiri ale lui Hazel. A simţit cum i se taie respiraţia, când a intrat şi a văzut gama vastă de instrumente chirurgicale, toate sclipitoare şi frumos aliniate, îmbiind-o să întindă mâna şi să le atingă. Pe rafturile de deasupra bancului de lucru erau disciplinat organizate borcane cu ierburi uscate şi medicamente aliniate în ordine alfabetică, alături de fâşii de pânză din bumbac şi sticluţe cu alcool. Unele dintre denumirile de pe borcane îi erau complet necunoscute, remedii de care Hazel nu auzise niciodată, nicicum să le mai fi văzut cu ochii ei sau să fi avut acces la ele. Dar a găsit şi cărţi — o bibliotecă în miniatură, despre care era sigură chiar şi fără să verifice că o va informa despre care dintre prafuri trebuiau amestecate într-o poţiune pentru oprirea sângerării şi care trebuiau fierte în ceai, ca remediu împotriva letargiei. Inima i-a luat-o la goană când s-a gândit la toate informaţiile ascunse între copertele de piele crăpată ale cărţilor şi a întins mâna s-o deschidă pe prima din raft, o analiză a tratamentului pentru melancolie, scrisă în franceză.

Hazel s-a desprins de carte după ce a citit doar primul capitol, promiţându-şi că va reveni ca s-o termine, la fel ca pe toate celelalte care se aflau acolo, amăgindu-se cu promisiunea noilor lucruri de aflat, a căilor de a deveni un chirurg şi un medic mai bun. Dar astăzi era aici cu o misiune, aşa că s-a apucat să-şi recompună trusa medicală rătăcită, alegând o foarfecă, un bisturiu, un ac ascuţit şi un mosor de fir negru, rezistent. Tocmai cerceta un fierăstrău micuţ, când a auzit cum cineva îşi drege vocea în spatele ei.

S-a rotit pe călcâie şi a dat peste un bărbat care stătea cu braţele încrucişate la piept. Era incredibil de înalt, avea probabil 1,80 metri, dar ceea ce i-a atras mai întâi atenţia a fost lăţimea umerilor puternici şi a pieptului larg. Datorită construcţiei sale atletice şi a părului blond, Hazel ar fi zis că era fermier, o persoană care petrecea ore întregi în soare, făcând muncă fizică. Însă, încetul cu încetul, a observat şi celelalte detalii ale prezenţei sale: era îmbrăcat ca un

gentleman, cu o haină bine croită; mustața era tunsă cu grijă și purta niște ochelari rotunzi, cu rame de metal, care îi înconjurau ochii de culoarea mierii pe pâine prăjită.

— Ce-ți imaginezi că faci aici? a întrebat-o străinul cel blond, cu o umbră de accent pe care Hazel n-a putut-o identifica prea bine.

Rostea silabele cu precizie, dar rotunjite într-un mod ciudat.

— Dacă ești hoață, lasă imediat ce-ai apucat să iei. N-aș vrea să chem gărzile, dar unele dintre instrumentele astea sunt destul de valoroase și aș prefera să nu trec prin bătaia de cap a înlocuirii lor.

— Nu sunt hoață, a răbufnit Hazel.

Străinul a ridicat o sprânceană și Hazel și-a dat seama că avea mâinile pline cu lucrurile pe care le alesese din infirmerie. Le-a dat drumul pe masa de lucru, iar instrumentele au zornăit.

— Gaspar a spus că pot veni aici, a adăugat ea.

— Ah, a răspuns bărbatul, făcând un pas către ea, fără urmă de zâmbet pe chip. Și Gaspar ți-a mai spus și că poți lua — ia să vedem — bisturiul meu, foarfeca, fierăstrăul și mosorul cu fir?

Hazel a făcut un pas, încercând să ascundă de vederea lui masa plină cu obiecte.

— Ipotetic vorbind. Dacă urma să le iau, aș fi făcut-o fiindcă nu știam că sunt ale dumitale. Și pentru că am nevoie de ele.

— Rochiile nu se cos cu firul ăla.

Bărbatul a coborât vocea într-o șoaptă batjocoritoare.

— Este pentru piele, nu pentru obiele.

— Am fost chemată aici în calitate de medic, ca s-o tratez pe prințesa Charlotte. Sunt sigură că-și poate permite pentru rochiile ei croitorese mult

mai calificate decât mine.

Străinul a făcut încă un pas spre ea, iar Hazel a încercat să-l blocheze, dar bărbatul a făcut o fentă spre stânga și apoi spre dreapta, apucând foarfeca din spatele ei. A deschis-o de două ori în aer, cu zgomot.

— Un coleg medic ar trebui să știe cât de important este instrumentarul cuiva.

— Sunt conștientă de asta. Am fost adusă aici din Edinburgh și am trimis după lucrurile mele, dar trusa medicală n-a ajuns încă. Și mi-a fost adusă la cunoștință foarte clar miza tratării prințesei, așa încât aș prefera să mă apuc de treabă cât mai repede.

Străinul și-a lăsat capul pe-o parte.

— Amuzant, a spus el.

— Ce-i amuzant?

— Nu cred că am auzit pe nimeni cerându-și iertare pe-aici.

Lui Hazel îi fierbea sângele în vine. Bărbatul nu arăta cu mult mai în vârstă decât ea, poate cu cinci ani mai mare, și cu toate astea îi vorbea de parcă ar fi fost un copil. Știa că el avea dreptate; ar fi trebuit să-și ceară scuze. În schimb, a spus:

— Iar dumneata ai de gând să-ți ceri scuze pentru insinuarea că aș folosi ața chirurgicală ca să cos o rochie?

El a pufnit pe nas: nu era chiar un râset, dar ochii căprui i-au strălucit preț de o clipă, fie din amuzament, fie de mulțumire. Hazel a simțit cum îi iau foc obrajii.

— OK, a spus bărbatul după un moment. Te rog să mă scuzi.

Mustața îi era ireal de dreaptă. Probabil c-o îngrijea zilnic și tăia orice fir ar fi luat-o razna. Și era cam lipsit de prestanță ca un bărbat adult să fie blond, nu-i așa? Părul blond era pentru copiii mici, cu obrajii rozalii, nu pentru bărbații înalți, cu pieptul lat și cu un accent neidentificabil, care făceau ca lui Hazel să

i se usuce gura când se apropia de ea.

Acesta era momentul în care ea ar fi trebuit să-i întoarcă scuzele, să-i returneze instrumentele și să-l întrebe politicos dacă avea exemplare în plus, dar s-a trezit că rămâne pironită în pământ, incapabilă să scoată o vorbă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, bărbatul s-a îndreptat spre dulapul din celălalt capăt al camerei și l-a deschis.

— Aici găsești instrumente de rezervă. Ești binevenită să le folosești, dacă vrei.

Hazel a rămas tăcută, încă frustrată din cauza motivelor pentru care nu putea articula niciun cuvânt și chiar mai frustrată de faptul că, fiind amabil, acest străin subminase dreptul ei de a fi supărată. Ceva din felul lui de-a fi a făcut-o să se înfurie. De ce era atât de politicos?

— Așadar se pare că în țara asta doamnele nici nu-și cer scuze, nici nu spun mulţumesc, a adăugat el cu blândețe.

Chiar în momentul acela, ușa din capătul infirmeriei s-a dat de perete. Un valet venit în grabă a încercat să-și recapete răsuflarea, sprijinindu-se de tocul ușii, aplecat de spate.

— Doctore Ferris, a gâfâit el, sunteți chemat în dormitorul regal.

Înainte ca doctorul Ferris să apuce să răspundă — el era doctorul Ferris? — sau să reacționeze în vreun fel, un bătrân în cămașă de noapte a trecut pe lângă valet, dând buzna în infirmerie.

— Detest festivităţile astea, dar pur și simplu trebuie să-mi iau o mină bună și să particip la ele! a spus el, făcând o piruetă spre Hazel. Lady Marlborough, arăți absolut minunat.

Părul bărbatului era într-o neorânduială sălbatică, iar ochii rotunzi și bulbucați, cu albul globilor vizibil peste tot în jurul irisului. Hazel a observat că avea pielea roșie și inflamată, ca după o noapte de beție grea. A mai observat și că străinul, prins în ghearele unei crize halucinatorii, era același cu

bărbatul pentru care făcuse o reverență ceva mai devreme, în după-amiaza aceea: regele Angliei.

Doctorul Ferris s-a strecurat între Hazel și regele George al III-lea.

— Majestatea Voastră, a spus el, făcând o plecăciune adâncă. Permiteți-mi să vă însoțesc în salon.

A apucat cu blândețe brațul regelui și a pornit alături de el spre ieșirea din infirmerie. Regele a plecat împreună cu doctorul, dar i-a aruncat lui Hazel o privire prin care părea că-și cere iertare. Ea i-a zâmbit, iar regele George i-a întors zâmbetul.

— Ești liberă să iei tot instrumentarul din dulap, a spus doctorul Ferris, apoi a trecut pragul infirmeriei. Dar, te rog, nu-mi lua instrumentele personale.

— N-o să le iau, a rostit Hazel încetișor, ascultând pașii celor doi bărbați stingându-se pe culoar și sunetul murmurelor liniștitoare ale doctorului Ferris, auzindu-se tot mai încet, din ce în ce mai încet.

13

Hazel s-a trezit într-o rutină nouă și confortabilă. Se scula, se îmbrăca și pornea spre reședința Warwick, unde servitorii o întâmpinau cu o ceașcă de ceai și un loc confortabil în care să stea și să aștepte până când prințesa decidea dacă îi permite sau nu s-o vadă în ziua aceea. În lipsa genții medicale, Hazel își împachetase instrumentarul împrumutat de la infirmeria din Kew într-o bucată de pânză și căra zilnic bocceaua cu ea. Totuși nu apucase încă s-o folosească.

În cele mai multe după-amiezi, când prințesa dormea, Hazel juca whist cu Eliza, o competitoare aprigă.

— Am fost cea mai mică dintre patru surori, a spus Eliza. Am învățat să lupt când vine vorba de jocul de cărți.

— Eu am frați, a replicat Hazel.

— Ah! Vezi tu, dacă ai fi avut surori, ai fi știut că femeile pot fi viclene. Ca acum, de exemplu, când te-am distras cu această conversație, ca să pot să mă strecor cu asta.

Cu un gest elegant, a plesnit cartea învingătoare de masă.

— Am câștigat, din nou.

— Cred că ai un avantaj. Ai exersat mult mai mult decât mine jocul ăsta.

— Ei bine, îți fac o favoare să joc cu tine acum și să nu pariez nimic cât timp înveți.

Hazel a aflat că Eliza era nu doar o jucătoare de cărți fără scrupule, ci și că, de aproape doi ani, era doamna de companie a prințesei. Tatăl ei era cel de-al

treilea fiu al unui baron, iar şansele lui la moştenire erau minime.

— Obiectivul e să găsească un soţ potrivit pentru mine, înainte să rămân condamnată la condiţia de mătuşă-fată-bătrână pentru tot restul vieţii mele. Două dintre surorile mele sunt deja măritate, cu copii. Am trei nepoţi!

— Şi cum a fost pentru tine piaţa matrimonială? a întrebat-o Hazel. I-ai dat răspunsul locotenentului tău?

Eliza i-a oferit unul dintre zâmbetele ei strâmbe, reţinute.

— Se poartă o discuţie. Scrisori şi posibile declaraţii de iubire.

Hazel a ridicat din sprâncene.

— De partea lui sau a ta?

— De partea lui, desigur. Este îndrăgostit lulea. O să-l vezi cu ochii tăi; peste două săptămâni va fi la balul organizat de regent la reşedinţa Buckingham.

— Un bal?

— Da, vii şi tu, nu-i aşa? Regentul organizează bal după bal, în speranţa că sănătatea prinţesei se va îmbunătăţi într-atât încât să-i permită să danseze, să cunoască pe cineva, să se îndrăgostească şi, în fine, să-şi aleagă un soţ. Desigur că speră, în secret, şi că se va răzgândi în privinţa lui de Orange.

— Şi nu se va răzgândi?

Eliza a pufnit în râs.

— L-ai văzut pe prinţul moştenitor de Orange? Pricăjit rău, bietul de el. Cu o faţă acră. Un dansator groaznic. În plus, arată de parcă ar avea douăzeci de ani.

— Nu ca locotenentul tău.

— Nu, a spus Eliza, incapabilă să-şi reţină zâmbetul. Nu-i seamănă absolut în nicio privinţă.

Hazel a zâmbit.

— Și, pentru prima dată astăzi, te-am bătut la un joc de whist!

Și-a arătat mâna de cărți.

— Nu-i corect! Am fost distrasă… ca să te țin pe tine la curent cu zvonurile importante din înalta societate!

— Dacă te face să te simți mai bine, a spus Hazel, înainte de asta m-ai bătut de aproximativ patruzeci și cinci de ori la rând. Șansele probabilistice erau să câștig și eu o mână, până la urmă.

Eliza a surâs și a strâns frumos cărțile. A înclinat capul spre ușa închisă a prințesei.

— Mă duc să văd ce face.

Câteva minute mai târziu, Eliza a scos capul pe ușă. Hazel s-a ridicat.

— Îmi pare rău, i-a spus ea. Nu vrea să te vadă astăzi, dar a zis să-ți spun că simptomele de azi sunt dureri de stomac, durere de cap și frisoane. A mai zis și că urina a fost mai închisă la culoare decât de obicei. Îți e de vreun ajutor?

— Nu știu încă, dar e posibil. Oricum, îți mulțumesc, a spus Hazel.

— Orice pentru un campion de whist.

* * *

Când venea vorba să lucreze la tratatul ei, lui Hazel i se părea aproape imposibil să se concentreze la scris în camera în care locuia. Era prea luminoasă, prea însorită, prea veselă. Aerul era stătut și fierbinte. Ceva anume din felul în care soarele strălucea prin draperiile albe și diafane făcea ca vorbele să-i rămână înțepenite în vârful peniței. Totul era atât de diferit de

laboratorul în care lucrase în Edinburgh, o încăpere întunecată, mirosind a stâncă udă și țărână.

Într-o zi în care prințesa și Eliza îi spuseseră să plece imediat ce intrase pe ușă, Hazel și-a dat seama că nu e în stare să scrie mai mult de o jumătate de propoziție, așezată la micul ei birou de lângă pat, așa că a luat hotărârea de a merge, cu tot cu pergamente și cerneală, la infirmeria din Kew, unde își amintea că există o bancă de lemn negeluită și o masă, și de unde lipseau complet ferestrele luminoase.

Infirmeria era pustie și la fel de reconfortant organizată și ordonată ca prima dată când fusese aici. Hazel s-a instalat pe banca de lemn și și-a împrăștiat hârtiile pe masă. După cum s-a dovedit, n-a fost dificil s-o ia de unde rămăsese când lăsase totul în urmă, la Edinburgh. I se părea că nu scrie decât de câteva clipe, când a ridicat privirea spre fereastra îngustă din capătul sălii și a constatat că lumina se transformase deja în portocaliul după-amiezii. Lucra cu multă atenție, marcând o schiță a inimii pe care o desenase deja.

— Ventriculul stâng conține sânge care pleacă spre corp, nu sânge care se întoarce din corp, a spus o voce blândă, peste umărul ei.

Hazel a sărit în picioare, gata să verse călimara.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, s-a scuzat doctorul Ferris, ridicând mâinile ca pentru a-și proteja fața. Eram curios să văd la ce lucrezi.

Hazel a încercat să-și liniștească inima care o luase la goană, bubuind din cauza sperieturii.

— Ce cauți aici?

— Asta este… infirmeria mea, a spus el.

— Este infirmeria palatului. Ești la dispoziția Coroanei, așa cum sunt și eu.

— Așa crezi tu? a spus doctorul, înclinând capul. Atunci știi cu ce mă ocup.

A spus-o ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare, iar Hazel și-a dat brusc seama că era singură, neînsoțită, împreună cu un bărbat, într-o încăpere unde

ar fi putut da peste ei oricine, oricând. Dar acesta era un lucru în privința căruia s-ar fi îngrijorat într-o altă viață. Înainte de a se îmbrăca în bărbat, ca să studieze la Societatea Anatomiștilor. Înainte de Jack. Nu se putea gândi la Jack acum. Hazel și-a îndreptat hârtiile și și-a schimbat poziția corpului, așa încât doctorul Ferris să nu poată vedea la ce lucrează.

— Da, știu, a spus ea. Îl tratezi pe regele George al III-lea, Dumnezeu să-l ajute și să-l mântuiască.

Un colț al gurii doctorului Ferris s-a ridicat într-un rânjet.

— Recunoaște, a spus el. Ești un pic impresionată.

— De tine? De ce aș fi?

El a înclinat capul.

— Am fost primul în clasa mea de la Uppsala University, la șaisprezece ani. Cel mai tânăr chirurg-șef din toate timpurile, la Spitalul Saint Göran, din Stockholm. Cu lucrări deja publicate în Jurnalul Societății Regale de Medicină și Jurnalul de Medicină din New England. Chiar de două ori, în cel din urmă. Asociat al Colegiului Regal al Chirurgilor din Anglia. Fluent în suedeză, franceză, engleză, latină, germană. Oh, și daneză. La doar douăzeci și patru de ani, medicul personal al Regelui Marii Britanii și Irlandei. Să continui?

Hazel și-a dat ochii peste cap. Doctorul Ferris a continuat:

— Pot să văd la ce lucrezi acolo? Poate chiar să dau o mână de ajutor? Poate să-ți amintesc ce face ventriculul stâng?

— Știu ce face.

— Sunt sigur, a spus doctorul Ferris. Dar acolo, în schema ta, este greșit. Ventriculul stâng este din perspectiva pacientului, nu a doctorului. Este stânga pacientului.

Hazel și-a privit desenul. Oricât de enervant ar fi fost s-o recunoască, avea dreptate.

— Știu care este ventriculul stâng, a spus ea și apoi a regretat îndată, fiindcă a părut un copil râzgâiat.

Doctorul Ferris s-a încruntat.

— Chiar știi?

Hazel a apucat tocul și a mâzgălit repede.

— Este o eroare în felul cum am așezat marcajele. Nu în gândirea mea. E o diferență. Câteodată știi ceva în mintea ta, însă pur și simplu redai incorect lucrul respectiv. Asta-i tot.

Doctorul a ignorat-o și s-a dus la cabinetul cu instrumente și leacuri, de unde a luat niște ierburi. A dat jos de pe un raft înalt un tub mare de porțelan și i-a desfăcut încet capacul. Hazel a întins gâtul, să vadă ce se afla înăuntru.

— Lipitori! a spus ea.

— Da, bineînțeles, a ridicat din umeri doctorul Ferris. La fel de bune ca orice alt mod de stabilizare a umorilor.

— Da, da, știu, doar că…

Hazel s-a cutremurat fără să vrea, iar doctorul Ferris a taxat-o imediat.

— Curios, a spus el. Un doctor care nu știe să deosebească dreapta de stânga și căruia îi mai e și scârbă. Foarte curios.

— Nu mi-e scârbă. Am amputat două picioare și am rupt de două ori pe-atâtea brațe. Am scos un glonț dintr-un femur și o sabie dintr-o ureche, și în ambele cazuri pacienții au supraviețuit.

Doctorului i s-a zbârlit mustața; a ridicat pe deget o lipitoare groasă, maronie, pe care a îndreptat-o încet spre Hazel, care a tresărit fără să vrea. Doctorul a pus lipitoarea la loc în tub, alături de celelalte.

— Dacă zici tu, a spus el încetișor.

A luat tubul cu lipitori și a pornit-o pe scări, apoi a ieșit din încăpere. Lui Hazel îi vuia capul și i se încinseseră urechile. A corectat schema inimii, dar apoi și-a dat seama că nu mai era în stare să scrie nimic pe ziua aceea.

* * *

La o săptămână după asta, pe când desena o schemă a traheii, doctorul Ferris a apărut iar în spatele ei.

— Doctore Ferris, ai obiceiul să deranjezi tinerele fete în timp ce încearcă să scrie ceva?

— Numai dacă se află la mine în infirmerie. Ți-am adus niște ceai.

A lăsat o cană pe masă, atent să n-o așeze pe niciuna dintre hârtiile lui Hazel.

— Mulțumesc, doctore Ferris, a spus ea cu toată răceala de care era în stare.

— Poți să-mi spui Simon.

— Aș prefera să nu.

— Mi-aș dori să preferi. Altminteri, va suna mult prea familiar când îți voi spune Hazel.

— În primul rând, n-o să-mi spui Hazel. Chiar dacă pare să consideri potrivit să vii aici și să mă întrerupi în timp ce lucrez în legea mea, doar n-o să te amăgești, crezând că am atins vreun oarecare nivel de familiaritate.

Ferris i-a făcut o plecăciune batjocoritoare.

— După cum ți-e voia, domnișoară Sinnett.

— Și, în al doilea rând, nu-mi amintesc să fi fost prezentați vreodată cum se cuvine. De unde știi cum mă cheamă? Te-ai interesat?

Ultima întrebare i-a scăpat de pe buze înainte de a reuși s-o oprească.

— Ei bine, domnișoară Sinnett, s-ar putea să ți se pară interesant de știut că nu sunt prea multe femei medic în Marea Britanie și sunt chiar mai puține cele invitate s-o trateze pe prințesă. Reputația dumitale, cum se spune, te precedă.

— Și care e reputația mea?

Ferris a făcut un spectacol întreg din a o măsura din priviri, din cap până-n picioare.

— Inteligentă. Încăpățânată. Cu relații la nivel înalt, dar un adevărat scandal pentru familia ei. Parcă-mi amintesc să fi auzit ceva despre o închisoare din Edinburgh. Pricepută cu acul și firul, când vine vorba de copci. Un scris îngrozitor. Picioare subțiri.

— Ba pe asta n-ai auzit-o nicăieri!

— Oh, oare așa să fie?

— Ei bine, și eu am auzit de dumneata, doctore Ferris. Se spune că ești mult prea volubil, arogant, încă unul în lungul șir de celebrități medicale precoce, prea încântate de propria faimă încât să se deranjeze să fie de folos în munca lor.

— O „celebritate“! Îți mulțumesc, domnișoară Sinnett.

— Nu era un compliment, doctore Ferris.

— Simon.

— Nu.

Simon von Ferris a oftat și și-a vârât mâinile în buzunarele paltonului său mare.

— Tocmai asta e problema. Am venit aici cu o ceașcă de ceai, sperând să fac o impresie bună. Cumva, am deviat de la cursul firesc.

— Am impresia că m-ai insultat de câteva ori, a spus Hazel.

— Cred că ceea ce voi, englezii, confundaţi cu insulta este mai degrabă onestitate. În Suedia, suntem mult mai onești. Voi mascaţi insultele în politeţuri. Este mult mai crud.

— În sfârşit, te înşeli într-o anumită privinţă, a replicat Hazel.

A luat o înghiţitură din ceaiul adus de Simon: era tare şi mirosea a vanilie. A zâmbit.

— Ai dreptate în privința englezilor, în general. Dar eu nu sunt englezoaică. Sunt scoţiană.

— Aşadar, suntem amândoi străini aici, a spus el. Îmi dai voie să mă aşez?

A gesticulat spre un scaun de lemn, aflat lângă bancheta lui Hazel.

— Măcar pentru o ceaşcă de ceai. Şi apoi, îţi promit, te las să lucrezi în liniște.

Hazel a dat din cap şi Simon s-a aşezat mulţumit. A scos un măr dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale paltonului şi a muşcat zdravăn din el, cu poftă. Hazel a râs.

— Ai avut mărul ăla în palton de la bun început?

— Desigur! a răspuns Simon după ce a înghiţit. Nu ştii niciodată când ai nevoie de o gustare.

S-a bătut pe buzunare.

— Sunt pline cu secrete şi provizii.

— Deci aşa devine cineva medicul personal al regelui Marii Britanii: cu pregătire.

— Şi asta, dar şi prin înțelegerea felului în care vorbeşti cu cei de viţă regală. Sunt o specie aparte.

A muşcat încă o dată din măr. Hazel s-a întors spre el cu totul.

— Stai aşa. Poate că mă poţi ajuta, totuşi.

— Cu mai mult decât un ceai?

— Cu prinţesa. Refuză să mă lase s-o examinez.

— Ah, a spus Simon. Da, ştiu bine cum se comportă prinţesa. A refuzat să deschidă uşile reşedinţei Warwick atunci când am fost trimis să văd ce-i cu ea.

— Doar de curiozitate, a spus Hazel. Ce crezi că are?

Ferris a muşcat iar din măr.

— Dumnezeu ştie. Ar putea fi orice. Te-am ajutat?

— Nu, dar cred că ai putea. Deci cum vorbeşti cu cei de viţă regală? Nu pare să mă disprețuiască, dar n-am avut posibilitatea să mă uit cu adevărat la ea. Şi nu pot spera să-mi dau seama ce are, până nu reuşesc s-o examinez cum se cuvine.

Simon s-a oprit pentru o clipă şi şi-a dus un deget la buze, căzut pe gânduri.

— Ai fost vreodată la vânătoare de raţe, la Veneţia?

— La Veneţia?

Hazel nu voia să-i mărturisească faptul că nu ieşise niciodată din Marea Britanie, aşa că n-a spus decât:

— Nu. Nu încă, vreau să zic.

Şi atunci, spre plăcerea şi surpriza lui Hazel, doctorul a continuat pur şi simplu să vorbească, fără nimic din acea condescendenţă teribilă de genul Oh, dar e minunat, trebuie neapărat să mergi. Poate că avea dreptate în privinţa politeţii englezeşti.

— Trebuie să te trezești înainte de-a miji zorii, a spus el. Când se crapă de ziuă, iar rațele sunt încă adormite. Și sunt sute în lagunele de acolo. Poate mii. Dar nu poți începe să tragi decât după ce te-ai instalat în locul tău. Și aștepți acolo. În tăcere, fără să te miști, poate preț de o oră, până când rațele încep să se trezească. Și atunci descoperi că, datorită faptului că ești deja acolo, sunt obișnuite cu tine. Abia în momentul acela poți să tragi.

— Compari tratarea prințesei cu… vânătoarea de rațe?

— Numai tangențial, dar recunosc că metafora s-ar putea să nu fie una adecvată.

— Mă duc deja acolo în fiecare zi, i-a răspuns Hazel. Am petrecut multe ore citind în foaier. Nu cred că problema ar veni din faptul că nu se simte confortabil cu mine.

— Păi, atunci poate că ar trebui să transformi totul într-un joc? Sau poate, a adăugat el, ar trebui pur și simplu să-i ceri s-o vizitezi. Nu ți-a spus nimeni că este teribil să fii os regesc? Petrec toată ziulica în cuștile lor aurite, așteptând să fie tratați ca niște ființe omenești, nu ca o bucată de porțelan. O existență îngrozitoare.

— E dificil pentru mine să manifest vreo simpatie pentru oameni care au mai mulți bani și mai mult pământ decât se pricep să exploateze, a spus Hazel.

— Deci ești o revoluționară?

— Nu neapărat. Dar am petrecut prea mult timp citind știrile din Scoția, ca să mă consider o monarhistă devotată.

— Foarte înțelept, a spus Simon. Văd că ți-ai terminat ceaiul. O să-ți iau ceașca și te las în pace, să termini ce ai de scris.

— Voiam să te întreb, a spus Hazel, în timp ce el ridica de pe masă ceașca și farfuria. A funcționat tratamentul cu lipitorile? La rege?

Simon a scuturat din cap.

— Nici mai mult, nici mai puțin decât orice altceva. În timpul petrecut alături

de regele George am învățat că, și dacă nu simpatizezi prea mult monarhia, te trezești simpatizându-l pe omul ăsta. La revedere, domnișoară Sinnett.

Doctorul s-a îndreptat cu pași mari spre ușă. Hazel își dorise să rămână singură, ca să lucreze, dar acum, că-l vedea plecând, și-a dat seama că ar fi vrut să mai rămână.

— Așteaptă! a spus ea. Am uitat să te întreb. Ești în Londra de mai multă vreme decât mine. Ai auzit vreodată de Societatea Însoțitorilor Morții?

Simon și-a lăsat capul pe-o parte și și-a mângâiat mustața.

— Da. Marie-Anne Lavoisier și camarila ei. Le plac oamenii tineri, frumoși și sclipitori. Mă aștept să te caute în curând.

Numele de Marie-Anne Lavoisier îi era cunoscut lui Hazel, dar nu reușea să-și dea seama de unde. S-a întrebat care dintre măștile de iepure fusese ea, în noaptea aceea, pe Pall Mall.

— Așadar, presupun că dumneata ai fost deja invitat? l-a întrebat Hazel pe Simon, înainte să se poată opri.

Simon a zâmbit.

— Prefer nopțile liniștite, cu un somn bun. Să beau ceai, să citesc o carte și să mă duc la culcare la ora nouă.

A ieșit din infirmerie și, cu toate că luase cana lui Hazel, cu resturile de ceai, ea putea jura că, la multă vreme după plecarea lui, încăperea mirosea încă a ceai negru, cu tanin și vanilie.

* * *

În dimineața următoare, Hazel a pornit-o spre reședința Warwick, purtând cu ea trei cărți, un toc nou și câteva coli albe de hârtie. Dacă tot trebuia să-și

petreacă orele aşteptând ca prinţesa să fie disponibilă s-o primească, măcar să folosească timpul într-un mod eficient.

Mai ducea cu ea şi instrumentarul medical împrumutat de la Kew, înfăşurat într-o fâşie de pânză.

Când îi sosise cufărul din care lipsea trusa medicală, Hazel scrisese imediat la Hawthornden, cerându-i Ionei să i-o trimită numaidecât. Câteva zile mai târziu sosise şi iubita ei geantă, dar Hazel aproape că plânsese când a deschis-o: pielea era îmbibată de apă şi interiorul genţii fusese acoperit cu un puf verzui-cenuşiu de mucegai. Undeva, pe drumul dintre Edinburgh şi Londra, geanta căzuse într-un iaz şi rămăsese acolo. Mirosea atât de urât, încât îi venea să vomite.

Cataramele erau ruginite şi rupte. Carnetele cu însemnări rămase acolo se transformaseră într-o masă amorfă de celuloză.

Mirosul de mâl a persistat în cameră zile întregi, chiar şi după ce a aruncat geanta cu totul.

Hazel avea de gând să-şi cumpere o nouă trusă medicală, dar nu găsise încă nimic potrivit. Înainte de a fi cu totul distrusă, vechea ei geantă din Edinburgh fusese perfectă: suficient de uzată încât pielea să fie moale, dar să nu se rupă; îndeajuns de încăpătoare încât să care tot ce-i trebuia, dar nu greoaie. A petrecut o după-amiază întreagă scotocind prin magazine, iar rezultatele au demoralizat-o. A găsit o duzină de genţi medicale, fiecare uşor nepotrivită în felul ei, toate de trei ori mai costisitoare şi nici pe departe la fel de bune precum aceea pe care o avusese.

Şi aşa ajunsese la o bucată de pânză. Deocamdată.

Hazel mergea cu cărţile în braţe, încercând să se decidă cu care dintre ele să înceapă, când ceva i-a atras atenţia: un pufuleţ de blană gri, stând în lumina soarelui, drept în mijlocul drumului.

— Ei, bună şi ţie, a spus ea, apropiindu-se.

Căţelul nu avea zgardă şi nici lesă; se rostogolise pe spate, tăvălindu-se în

praf, fie fără să ia seama, fie fără să-i pese că putea fi lovit într-o clipită de vreo trăsură care trecea în viteză. Hazel s-a apropiat și și-a dat seama că micul cățel cenușiu, mai mult puf decât animal, era cel pe care-l zărise tolănit în patul prințesei Charlotte: Edith sau Edwarda. Edwina.

— Nu cred că ar trebui să fii singur pe-afară, mititelule, a murmurat Hazel.

Ca la comandă, prințesa s-a ivit în pragul ușii reședinței Warwick, cu părul ciufulit și purtând doar un halat, răvășită de spaimă.

— Edwina! a strigat ea, disperată. Vino la mama!

La auzul numelui său, cățelușa a ciulit urechile și a sărit în patru labe, agitându-se ca și cum ar fi avut de gând s-o ia la fugă și să continue jocul, însă, înainte ca Edwina să aibă timp s-o zbughească, Hazel a luat-o pe sus și s-a înființat cu ea în brațe, în fața treptelor de la Warwick.

— Oh, slavă Cerului! a spus Charlotte, smulgând-o pe Edwina din brațele lui Hazel.

Câinele a lins fericit fața stăpânei sale.

— M-am uitat peste tot azi-dimineață, când am văzut că nu este în pat. Am căutat peste tot și atunci m-am gândit că e posibil să fi fugit afară când a venit valetul și pur și simplu nu știu ce m-aș fi făcut dacă ar fi dispărut.

A mângâiat câinele pe care-l ținea în brațe, alternând mustrările cu vorbe afectuoase, în timp ce se îndrepta cu pași mari spre dormitor. Nu i-a mulțumit lui Hazel, dar nici n-a închis ușa după ea.

Și astfel, Hazel a urmat-o îndeaproape; în loc să-și reia obișnuitul loc din hol, s-a așezat pe un scaun, la masa pe care se afla micul-dejun, în camera prințesei. Eliza a năvălit în cameră câteva clipe mai târziu, cu părul vâlvoi și cu transpirația curgându-i pe frunte.

— Oh, ai găsit-o. O căutam prin bucătărie.

— Era afară, a susurat prințesa Charlotte, fără să-și ia ochii de la câinele din poală. A găsit-o domnișoara Sinnett.

— Oh, ia te uită, ca să vezi, a spus Eliza, prăbuşindu-se într-un scaun, în faţa lui Hazel.

Prinţesa îşi reluase locul sub pături, scufundată în lumea ei, cu căţeluşul cuibărit la piept, lingând-o pe faţă. Eliza a oftat şi s-a întors spre Hazel.

— Facem o carte?

Dimineaţa a devenit după-amiază. Hazel tocmai pierduse al treilea joc de whist la rând, când prinţesa Charlotte s-a trezit din somn şi a sunat după menajeră, să le aducă ceaiul.

Era o după-amiază tihnită. Prinţesa era relaxată, recunoscătoare că Hazel îi adusese câinele (chiar dacă nu o spusese prin viu grai) şi suficient de confortabilă cu ea, pentru a-i permite să stea în camera sa privată. Dintr-un calcul vag, bazat pe nimic altceva decât propria intuiţie, Hazel a decis că venise timpul s-o facă pe prinţesă să se deschidă faţă de ea. Avea să încerce o tactică nouă.

S-a ridicat de la masă şi şi-a dres glasul. Prinţesa Charlotte a ridicat o sprânceană, iar Hazel a făcut o mică reverenţă.

— Alteţa Voastră Regală, pot să vă vorbesc sincer pentru o clipă?

Eliza privea din colţul camerei, cu expresia imperturbabilă, dar cu o uşoară îngrijorare în ochi. Charlotte a ridicat din umeri.

— Tatăl dumneavoastră mi-a spus foarte clar că trebuie să fiu capabilă să pun un diagnostic pentru afecţiunea care vă supără, oricare ar fi aceasta. Dacă n-o fac, mă tem că lucrurile se vor agrava pentru mama şi fratele meu. Se vor agrava serios. Deja trebuie să facă faţă scandalului legat de faptul că am refuzat logodna şi că m-am îmbrăcat ca un bărbat, ca să studiez anatomia, şi dacă regentul crede că am trădat Coroana, probabil că va trebui, habar n-am, să fugim din regat. Să plecăm pe Sfânta Elena.

— Ai rupt logodna? a întrebat Charlotte.

— Anul trecut. Cu vărul meu. Eram îndrăgostită de altcineva.

Și, dintr-odată, gândul la Jack a revenit cu o forță pe care Hazel n-a putut-o stăpâni. Brusc, s-a trezit iar în cimitir, alături de el, în mormântul pe care abia îl desfăcuseră, cu trupurile lipite unul de altul și cu mirosul de pământ reavăn împresurându-i, ascultându-și respirațiile și simțindu-și bătăile inimii. Încercând să alunge emoția amintirii, Hazel a simțit că i se face pielea de găină.

— Cinci minute, doamnă. E tot ce vă cer. Doar cinci minute, ca să pot scrie un raport către Gaspar, pentru prințul regent.

Hazel și-a ținut respirația.

— Foarte bine, a spus Charlotte. Cinci minute.

Eliza a părut de-a dreptul surprinsă.

— O să cer să ne aducă ceai proaspăt.

— Nu, stai aici, a intervenit prințesa. Să meargă domnișoara Sinnett să ceară ceaiul și să mă examineze când se întoarce.

* * *

Hazel nu se așteptase să găsească vreun indiciu spectaculos în simptomele prințesei, dar cel puțin acum avea ceva la care să lucreze. Charlotte avea fruntea caldă, categoric era în stare febrilă. Era evident că febra era cauza epuizării și a privirii înceţoşate de care se plângea prințesa. Însă restul examinării nu indica nimic serios. Bătăile inimii erau normale. Nu avea zone umflate sau iritate. Pe spate se vedeau câteva cicatrici, urmele febrei romane căreia îi supraviețuise, dar niciunul dintre aceste semne nu erau recente, slavă Cerului. Prințesa se plângea de dureri de stomac, dar Hazel nu a simțit nicio zonă întărită sau umflată.

Una peste alta, nimic din examenul clinic nu explica de ce o tânără de

douăzeci şi doi de ani stătea ţintuită la pat săptămâni întregi. Cu toate acestea, Hazel a notat conştiincioasă fiecare detaliu, adăugând examinarea la celelalte observaţii ale sale. Făcea progrese. În mod ciudat, în seara aceea, când a urcat în trăsura care o aducea înapoi la apartamentul ei, i-a intrat în cap gândul că, deşi nu avea încă răspunsul, şi-ar fi dorit să-i spună lui Simon von Ferris despre examinarea din ziua aceea.

14

La insistenţele Elizei, Hazel a fost de acord să-şi cumpere o rochie nouă pentru balul regentului.

— Îmi pare rău, dar nu poţi purta în continuare ce porţi acum, a spus ea într-o zi, trăgând-o pe Hazel de fustă. Tivul ăsta e cu trei centimetri prea scurt, iar corsajul e depăşit de şase luni.

— Nici măcar nu ştiu dacă o să merg la bal, domnişoară Murray, a protestat Hazel. Am o grămadă de lucru şi ar trebui să-mi termin treaba. Sunt aici ca s-o tratez pe prinţesă, nu… ştiu şi eu… să dansez cadriluri.

Eliza i-a aruncat o privire rapidă, nimicitoare, şi şi-a dat ochii peste cap.

— Se presupune că ar trebui s-o tratezi pe prinţesă, iar ea va fi la bal. Rezolvat. În fond, balul face parte din fişa postului. Nu ştiu de ce-mi îngreunezi încercarea de a te ajuta să-ţi dai o şansă să te simţi bine.

— Stai aşa. Prinţesa merge la bal?

Hazel n-o văzuse pe Charlotte în afara dormitorului ei, cu excepţia celor câteva dăţi când se plimbaseră prin parcul din apropiere.

— Nu credeam că-i permite starea de sănătate.

Buzele Elizei au devenit o linie subţire, încordată.

— Chiar şi prinţesa Charlotte ştie când trebuie să facă un compromis cu tatăl ei. Regentul vrea să-şi aleagă în sfârşit un soţ şi să termine odată cu asta, fir-ar să fie de sănătate.

Eliza s-a aplecat în faţă, iar Hazel a imitat-o.

— Dacă mă întrebi pe mine, el ar fi măritat-o pur și simplu cu prințul de Orange și ar fi scos-o pentru totdeauna din țară.

— De ce ar vrea regentul s-o scoată pe prințesă din țară? Este cea mai populară membră a casei regale, de departe.

— Exact, i-a răspuns Eliza. N-ai observat cum se aliniază oamenii ca s-o salute? Cum îi scandează numele?

Hazel observase. Aproape în fiecare zi, când sosea la Warwick, găsea un cârd de urători-de-bine, strigând și trimițându-i lui Charlotte urările lor de însănătoșire grabnică.

— Și l-ai cunoscut pe regent. Nu că vrem s-o vorbim de rău pe Alteța sa Regală — un rânjet strâmb —, dar omului îi place să-și aroge toate meritele. Cu cât o scoate mai grabnic pe Charlotte din țară, împreună cu un soț, cu atât mai repede oamenii se vor concentra asupra lui. Și cu cât mai repede va naște un fiu, cu atât mai curând oamenii vor uita cu totul de ea.

— Așadar se va mărita ca să fie dată uitării.

— Toate femeile se mărită ca să fie date uitării, a spus Eliza. Lucrurile care ne pun în lumina reflectoarelor la tinerețe — șarmul, cochetăria și istețimea? Pentru o femeie măritată și o mamă, toate astea devin exasperante și stânjenitoare, ca atunci când porți un ruj prea strident. Nici măcar educația noastră nu mai servește vreunui scop după ce ne căsătorim. Charlotte și cu mine am fost instruite să vorbim limbi străine și avem cunoștințe muzicale în scopul de a deveni suficient de împlinite încât să atragem un soț. O să ne căsătorim, o să devenim niște matroane și o să ne creștem fiii ca să ia decizii în numele nostru.

Hazel și-a amintit sentimentul pe care l-a avut când Bernard a cerut-o de soție, felul în care a știut că, dacă acceptă, tot restul vieții ei va urma o cale îngustă și restrictivă. Zi după zi, ar fi purtat rochia potrivită și ar fi făcut vizitele sociale corecte, ar fi purtat prunci în pântece și ar fi văzut cum, cu fiecare zi, amintirea a ceea ce iubise cândva la chirurgie și anatomia umană devine din ce în ce mai estompată.

— Presupun că de aceea n-am nicio intenție să mă mărit vreodată, a spus Hazel.

Gândul tocmai se materializase, perfect conturat, exact în clipa în care l-a rostit. N-avea să se mărite. Găsise iubirea odată, însă Jack nu mai era, iar acum Hazel avea de gând să trăiască așa cum își dorea.

— Asta e bine și frumos pentru o femeie-chirurg, a replicat Eliza. Presupun că ești o pasăre rară în privința asta. Dar prințesa Charlotte nu se bucură de un asemenea lux. Mariajul ei reprezintă un eveniment diplomatic și politic de mare însemnătate. Aducerea pe lume a unui moștenitor este datoria ei fundamentală față de Coroană.

— Și astfel, bolnavă sau nu, merge la balul tatălui ei.

Eliza a dat din cap.

— Cu toate astea, de obicei găsesc o modalitate de a o scoate devreme de la reuniunile de genul ăsta.

— Bine, a spus Hazel. O să fiu acolo.

Hazel și-a spus că, până la urmă, asta ar fi o șansă s-o observe pe prințesă, să vadă cum se comportă în public și să-și ia în continuare notițe. Poate că tratarea ei va semăna totuși cu o vânătoare de rațe. Hazel va trebui să aștepte și să observe, în timp ce indiciile care ar conduce la un diagnostic se vor dezvălui singure, încetul cu încetul.

Eliza cerceta încă rochia purtată de Hazel, încruntându-se în timp ce pipăia materialul mânecii.

— O să te duci la doamna Thire, pentru rochia cea nouă. Nu avem ce să discutăm pe tema asta. O să mă asigur personal că o termină la timp.

— Dar chiar am avut o rochie făcută de doamna Thire! a spus Hazel, surprinsă și încântată că poate să spună și ea un lucru care i-ar face plăcere Elizei. Mama i-a trimis măsurile mele anul trecut.

— Serios? a întrebat Eliza. Păi, atunci e destul de simplu. Poart-o pe aia. Îmi

imaginez că arată mult mai bine decât rochiile pe care le-ai purtat pe aici. Fără supărare.

Ce se întâmplase oare cu rochia aceea? O purtase la petrecerea din casa lui Mercer, în seara când fusese arestată. O târâseră la închisoarea de pe deal îmbrăcată în rochia aceea și o purtase până când fusese obligată să se schimbe în rochia din bumbac aspru a deținutelor. Probabil că era încă acolo minunata ei rochie de culoarea gălbenelelor, mototolită într-un morman de pânză, neglijată și mucegăită.

— Eu… de fapt, n-o mai am. Eu… ăăă… am pierdut-o.

Eliza a clipit rar.

— În regulă. În cazul ăsta, ne întoarcem la planul inițial. Oricum, probabil că așa e cel mai bine; o rochie veche de luni de zile e destul de jenantă. E și mai rău dacă a fost deja purtată o dată.

— „O dată“?

— Ești în Londra, draga mea domnișoară Sinnett. Poate că în Edinburgh tartanul și hainele simple sunt considerate fermecătoare, dar o să vezi. Te protejez. Oamenii ăștia o să te mănânce de vie, dacă le dai ocazia.

— Și o rochie confecționată de doamna Thire va preveni lucrul acesta?

Eliza și-a răsucit pe deget o șuviță de păr.

— O rochie confecționată de doamna Thire o să-i distragă, așa încât să apuci să faci o primă impresie.

Să fii prietena prietenei prințesei presupunea și unele avantaje: exact a doua zi, atelierul doamnei Thire a reușit s-o strecoare pe Hazel pentru o probă de ultimă oră, cu doamna Thire în persoană, într-un magazin micuț, dar frumos decorat cu coloane albe, situat pe un colț de stradă foarte la modă, în apropiere de Soho.

— Trebuie să ne mișcăm repede, a spus doamna Thire în loc de salut, grăbind-o pe Hazel în spatele atelierului. Fiecare tinerică din oraș vrea o

rochie nouă, cu care să atragă atenţia vreunui soldat spilcuit, acum, că s-au întors cu toţii după ce l-au înfruntat pe Napoleon.

Vorbea cu acele între buze.

— Dumneata. Domnișoara Hazel Sinnett. Castelul Hawthornden, Edinburgh. Am măsurile dumitale pe aici, pe undeva. Nu uit niciodată o clientă.

A măsurat-o pe Hazel din ochi, dezaprobator.

— Acum ai cel puţin trei centimetri în minus la circumferinţa bustului şi va trebui să mai înfoiem un pic fusta, ca să mascăm picioarele alea slăbănoage, groaznice. Vino.

Și, înainte ca Hazel să apuce să strecoare o vorbă, a fost târâtă pe un piedestal, pentru ca doamna Thire să poată face măsurători mai detaliate, folosind un fir pe care l-a scos din multele buzunare ascunse ale fustei sale.

Doamna Thire era o femeie înaltă, cam la patruzeci de ani, nu-ți puteai da seama cu precizie. Pielea ei măslinie era netedă, însă între sprâncene începuse să i se formeze un rid care transmitea un sentiment intens de concentrare. Buclele i se revărsau de sub bonetă, iar Hazel a zărit o singură șuviță de păr cărunt încadrându-i fața. Femeia a studiat-o cu o expresie concentrată.

— Rozul nu este culoarea ta, a spus ea.

Vorbea cu un accent ce părea de undeva din Caraibe.

— Oh, a replicat Hazel.

— Nuanţe de albastru. De verde. Tonuri puternice. Ca să-ți pună în valoare îmbujorarea naturală. Trebuie să mănânci mai mult. Să bei un pahar de şampanie la bal, chiar când ajungi, ca să prinzi puţină culoare în obraji.

Doamna Thire vorbea ca și cum ar fi dictat o scrisoare. Hazel se întreba dacă nu cumva ar trebui să ia notițe.

— Stai aici.

A dispărut, lăsând-o pe Hazel singură pe piedestalul din spatele încăperii, purtând încă rochia în care venise, dar simţindu-se, cumva, foarte, foarte goală.

Câteva clipe mai târziu, doamna Thire s-a întors cărând un maldăr de material de un bleumarin închis.

— Mă tem că n-avem timp să facem ceva pe comandă, a spus ea. Dar cred că asta va arăta minunat. Probeaz-o.

— Aici?

— Nu, în colonii. Normal că aici. Hai, trage-o pe tine.

Şi astfel, simţindu-se mai mult decât stânjenită, Hazel a scos rochia pe care o purta şi a rămas în lenjerie, iar doamna Thire i-a tras peste cap rochia albastru-închis.

— Da, a spus ea. Da, o să arate foarte bine.

Şi, fără să aştepte răspunsul lui Hazel, doamna Thire a început să înţepe şi să coasă, ridicând corsetul în aşa fel încât să se potrivească pe talia lui Hazel şi să-i scoată în evidenţă bustul. Mâinile ei se mişcau atât de iute, adăugând mici puncte de cusătură şi prinzând bolduri, încât lui Hazel i-a luat aproape zece minute până să-şi dea seama că la mâna stângă avea doar patru degete. În loc de degetul mic, nu mai era decât un ţesut cicatrizat, roz, sclipitor ca o urmă de arsură. Hazel ştia că era o rană veche, judecând după felul în care ţesutul se albise pe margini, cel mai probabil în urma unui accident suferit cu ani înainte.

— Gata, a spus doamna Thire, trăgându-i lui Hazel rochia peste cap, înainte ca aceasta să aibă o şansă cât de mică să se privească în oglindă. O să fac ajustările şi o să ţi-o trimit acasă săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, a spus Hazel.

A băgat mâna în geantă, ca să-i plătească doamnei Thire pentru rochie, dar aceasta a fluturat din mână.

— Nu te costă nimic, a spus ea. Consideră că e un cadou.

— Nu.

— Ba da, te rog, insist.

Doamna Thire a rămas cu mâna ridicată.

— Este o plăcere să pot îmbrăca femei interesante, domnișoară Sinnett. Ca să nu mai vorbim despre femeile interesante care o servesc ca medic personal pe prințesa Angliei.

A zâmbit, iar Hazel a văzut în străfundul ochilor ei o sclipire din ceva ce nu părea în întregime amabilitate. A continuat s-o privească fără să clipească, încă uitându-se în sus spre Hazel, chiar dacă aceasta coborâse de pe piedestalul pentru măsurători.

— Este o plăcere să te întâlnesc în persoană, domnișoară Sinnett.

Clopoțeii de deasupra ușii atelierului au scos un clinchet vesel, iar Hazel a ieșit în stradă și s-a urcat în trăsură. Cu toate că afară era cald, a simțit brusc un fior rece, de care nu reușea să scape.

* * *

Rochia a sosit în dimineața balului regentului, livrată personal de un valet care a coborât din spatele unei trăsuri ce transporta cutia enormă, ivorie. Hârtia subțire din interior era precum pânza de păianjen și, cu toate că Hazel n-a dat prea mare atenție rochiei atunci când a probat-o în atelierul doamnei Thire, în după-amiaza respectivă, după ce a tras-o pe cap și s-a cercetat în oglindă, a trebuit să admită că avea ceva magic. Rochia era albastră, însă întunecată precum cerul nopții, și țesută cu un fir argintiu care strălucea ca lumina stelelor, atunci când se mișca. Deși croiala părea destul de obișnuită — mânecile acopereau ușor umerii și avea talie înaltă — când a îmbrăcat-o, rochia a părut că se transformă. Alte rochii îi lăsaseră un

sentiment de inadecvare: aceasta însă părea cu totul a ei.

Doamna Thire era într-adevăr genială, şi-a spus Hazel, învârtind fusta rochiei şi uitându-se la felul în care broderia argintie capta lumina care pătrundea pe fereastră. Materialul era subţire şi mătăsos, curgând pe trupul ei ca o apă. Ultimul gând, în timp ce ieşea entuziasmată din apartament, prinzând o ultimă imagine în oglindă, a fost că şi-ar fi dorit ca Jack să o poată vedea în rochia aceea. Şi-ar fi dorit să o fi văzut în orice rochie frumoasă. Se îndrăgostise de ea pe când era pe jumătate acoperită de noroi, epuizată şi stropită cu sânge. Într-un alt univers, ei doi ar fi putut să meargă de mână, la o cină cu prietenii, fără nicio grijă şi fără coşmarul de a fi vânaţi. Doar ei doi, cu plăcerea de a fi curaţi şi de a purta haine rafinate, de a-şi zâmbi unul altuia din colţurile opuse ale unei săli de bal aglomerate, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret.

Când a ajuns Hazel la Casa Buckingham, locul se aglomerase deja de trăsuri înşirate în susul şi în josul străzii şi de oaspeţi îmbrăcaţi în veşminte cusute manual, care se scurgeau pe peluză. În sala de bal, trupa de muzicanţi cânta ceva antrenant, în ritm vioi, iar sunetul viorilor răsuna prin palat peste capetele musafirilor, spre Hazel, care stătea acolo, întrebându-se încotro s-o apuce ca să nu se simtă nelalocul ei. Numai în foaier trebuie să fi fost cincizeci de persoane adunate în grupuri mici, cu capetele apropiate, bârfind. Sunetul şoaptelor şi plesnetul evantaielor care se deschideau punctau muzica precum nişte instrumente de percuţie. Nici Eliza şi nici prinţesa nu se zăreau nicăieri. Singurul chip recunoscut de Hazel era cel al doamnei Thire în persoană, care stătea lângă o femeie îmbrăcată după moda franţuzească. Hazel i-a făcut cu mâna, însă doamna Thire nu i-a oferit decât un zâmbet vag şi a dat din cap, după care s-a întors la conversaţia ei.

Apoi Hazel a văzut un alt chip cunoscut: Simon von Ferris, care stătea aşezat la o masă plină cu mâncare şi arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Era îmbrăcat complet în negru, doar la guler se zărea o frântură din cămaşa albă.

Hazel s-a apropiat de el:

— Doctore Ferris.

— Domnișoară Sinnett.

— Trebuie să recunosc, a spus Hazel, că sunt un pic surprinsă să te văd aici. Nu m-aș fi așteptat ca acesta să fie genul de eveniment cu care ți-ai ocupa dumneata seara.

Simon s-a aplecat spre ea atât de mult, încât aproape că i-a șoptit la ureche:

— Și care te-ai fi așteptat să fie genul de eveniment cu care mi-aș ocupa eu seara?

Hazel s-a îndepărtat, scurtcircuitând curentul electric dintre ei. A privit în jur, să vadă dacă observase cineva cât de mult se apropiaseră, dar nimeni nu le dădea vreo atenție.

— Cum ziceai tu acum două zile? Ceai și o carte bună, apoi devreme la culcare.

— Într-o lume perfectă, a spus Simon. Dar funcția de medic regal este, mai mult decât orice, o poziție politică. Trebuie să-mi fac apariția. Și am descoperit că mă pricep cu adevărat. Mă comport absolut firesc când vine vorba să-i farmec pe cei din clasele superioare.

Hazel s-a înecat cu o bucățică de tartă cu brânză de capră.

— Îți bați joc de mine. Când am intrat eu, stăteai acolo încremenit și singur, ca un copil.

— Poate că așteptam. Așteptam.

— Ce anume?

Simon a rămas tăcut preț de o clipă. Și-a coborât ochii asupra rochiei albastru-închis, brodată cu argintiu, a lui Hazel.

— O rochie nouă, a spus el.

— Ăsta e un compliment?

— Doar o observaţie.

— Ei bine, ca om de ştiinţă, m-aş fi aşteptat ca metodele tale să fie mai exacte. M-ai văzut, ia să socotim, doar de trei ori. N-ai cum să afirmi că rochia asta e nouă. Concluziile trebuie trase pe baza unor factori observabili.

— Ah, a replicat Simon. Te înşeli. Există un număr de factori observabili.

A studiat intens materialul, iar Hazel a simţit cum roşeşte.

— Cusăturile sunt impecabile, nici rupte, nici deşirate. Tivul este absolut fără cusur. Şi sunt nişte dungi, aici — şi-a plimbat degetul la un centimetru de abdomenul lui Hazel — şi aici — spre partea de sus a coapsei —, care indică faptul că rochia a fost recent scoasă dintr-o cutie. Ergo: este nouă.

Mâna lui a ezitat deasupra corpului ei, aproape, însă fără să-i atingă rochia, dar Hazel i-a simţit prin ţesătură căldura pielii. Care a persistat şi după ce el şi-a retras mâna.

— Încă o dată, a spus Hazel, aroganţa unui medic bărbat i-a venit acestuia de hac. În niciun caz n-aveai cum să ştii dacă rochia este într-adevăr nouă sau mai degrabă a fost foarte bine îngrijită. Poate că am păstrat-o în cutie între momentele în care am purtat-o.

— Şi mai este şi felul în care o porţi, a spus Simon.

— Cum adică?

— Femeile au mereu altă atitudine într-o rochie nouă. Sunt mai înalte. Trag umerii în spate. Tu străluceşti. Arăţi minunat şi o ştii.

— Asta nu-i o observaţie ştiinţifică, a replicat Hazel.

— Nu este? Şi, oricum, există o cale de a şti cu certitudine dacă o rochie este sau nu nouă.

— Care anume?

— Să te uiţi la cum arată în timpul dansului.

Și-a păstrat o expresie foarte serioasă, fără urmă de zâmbet în privire.

— Îmi acorzi onoarea? De dragul științei?

Simon a întins brațul, iar Hazel l-a acceptat. Mănușile ei din mătase argintie erau atât de subțiri, încât părea că aproape se țin de mână. Intrând în sala de bal, a simțit cum toți ochii sunt ațintiți asupra lor. Simon nu părea să observe. Privea drept înainte, cu capul sus, semeț.

— Deci este? a întrebat-o în timp ce luau poziția de dans.

— Ce să fie?

— O rochie nouă.

— Da, a răspuns Hazel. Este o rochie nouă. Dar metodologia ta pentru determinarea acestui lucru a fost doar o presupunere norocoasă.

Hazel şi Simon stăteau față în față, pregătiți pentru dans, iar el zâmbea suficient de larg, încât să i se vadă gropițele din obraji. Dansul s-a întrerupt când la intrarea în sala de bal a sosit un grup de bărbați și toată lumea s-a întors să-i privească. Era o escadrilă mică, probabil vreo șase tineri îmbrăcați în uniforma prusacă: haine de un roșu-aprins și pantaloni albi, strânși pe picior. Liderul se distingea clar. Cu toate că nu era nici cel mai înalt, nici cel mai arătos, avea o atitudine de comandant. Stătea în fața grupului, ca pasărea din vârful stolului în „V“ aflat în zbor, cu un șold scos îndrăzneț în afară. Haina îi era atât de încărcată de medalii, încât Hazel se întreba când găsise timp să le cucerească pe toate.

— Prințul prusac, îmi imaginez? i s-a adresat ea lui Simon.

— Frederick Augustus. Unul dintre fiii cei mai tineri ai moștenitorului prusac. O adevărată prezență, de când l-au sărbătorit după Bătălia de la Leipzig.

Era imposibil să nu observi apariția lui spilcuită, cu părul pieptănat spre față și buzele arcuite într-un rânjet arogant. Prințul de Orange — fostul logodnic al prințesei Charlotte — era un băiat sfrijit, înghesuit într-un colț al încăperii,

arătând, așa cum îl descrisese și Eliza, ca un copil prepuber. Lui Orange nici măcar nu-i crescuse mustața; abia dacă avea câteva tuleie jalnice pe buza de sus, mai mult o umbră. Într-un contrast strident, prințul Frederick Augustus arăta ca un bărbat. Nu-i de mirare că prințesa Charlotte se grăbise așa de tare să anuleze logodna cu prințul de Orange, la primul semn de febră; Hazel nu putea s-o condamne.

Hazel a urmărit cum prințul Frederick Augustus a pornit agale spre Eliza Murray, a făcut o plecăciune adâncă și i-a sărutat mâna. Ea a făcut o reverență, apoi a repetat salutul spre un băiat bronzat, cu părul buclat, care stătea chiar în spatele prințului. Hazel și-a imaginat că acesta era locotenentul Elizei, iar presupunerea ei s-a dovedit a fi corectă, când fata a venit spre ea, însoțită de tânărul cu păr ondulat.

— Domnișoară Sinnett, aș vrea să vi-l prezint pe locotenentul Otto Anhalt. Locotenente, ea este domnișoara Hazel Sinnett, medicul care o tratează pe prințesa noastră.

Otto a făcut o plecăciune.

— Plăcerea este de partea mea.

Hazel i-a zâmbit Elizei, sperând că astfel îi transmite aprobarea ei. Tânărul părea foarte drăguț și relativ arătos, cu toată claia lui de păr și dinții proeminenți.

Când s-a ridicat din plecăciune, Otto s-a întors spre Simon.

— Poate că ar trebui să le aducem doamnelor ceva de băut.

— Desigur, a spus Simon, fără să-și ia ochii de la Hazel.

Bărbații au plecat.

— Ce crezi? a întrebat-o Eliza pe Hazel. E chipeș.

Eliza a rostit cuvintele ca pe o afirmație, atât pentru sine, cât și pentru Hazel.

— Da, este, a încuviințat Hazel, cât de convingător a putut.

— Cred c-o să mă mărit cu el, a adăugat Eliza. Luna viitoare își încheie stagiul militar în serviciul prințului prusac și se întoarce acasă. Mi-a cerut să merg cu el. Familia lui are o moșie și s-a descurcat bine și ca soldat, însă familia e avută. El singur face în jur de cinci mii de lire pe an.

Hazel n-a răspuns imediat, iar Eliza i-a căutat privirea, înainte de a continua.

— Doar n-o să pot sta la nesfârșit cu prințesa Charlotte. Îndată ce se face bine, o să se mărite și o să se mute în alt palat, cu un personal nou, iar eu voi fi mai bătrână, cu și mai puțini pretendenți. Fără pretendenți. Îmi place de Otto. Îmi place destul de mult și probabil, cu timpul, o să ajung chiar să-l iubesc. Este foarte bun. Foarte bun. Și amuzant! Și este foarte răbdător cu mine.

— Cred, a spus Hazel, că sună minunat.

Când bărbații au revenit cu paharele de șampanie, Eliza zâmbea.

— Prințesa va veni în seara asta? a întrebat Otto. Am auzit că o să participe la bal.

Eliza a scuturat din cap.

— E prea bolnavă ca să vină. În seara asta a avut dureri de cap, a spus ea, evitând privirea lui Hazel. Acum vă rog să mă scuzați, a adăugat, pierzându-se în mulțime.

— Ai reușit să pui un diagnostic? a murmurat Simon către Hazel.

— Nu. Dar, în fine, am reușit s-o examinez. Nicio distensie. Nici urmă de varicelă, slavă Cerului. Nici febra romană nu a revenit. Are febră și se plânge de dureri de stomac și de cap. În jurul ochilor s-a înroșit și s-a umflat.

— Durerile de cap și roșeața din jurul ochilor pot fi simptome de febră galbenă. Vreun exces de bilă galbenă?

— M-am gândit la asta, dar are pielea rozalie. Nici urmă de icter. Mai degrabă vorbim de roșeață.

— Atunci scarlatină?

— Limba avea un aspect absolut normal. N-avea dureri în gât şi nici glande inflamate.

Simon s-a gândit pentru o clipă.

— Vomită? a întrebat el. Ar putea fi tifos.

— Nu vomită. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Febra e prea scăzută, ca să fie tifos. Şi n-ar explica durerea de stomac.

— Sarcină? a întrebat Simon, cu o sprânceană ridicată. Asta ar explica durerile şi epuizarea.

Hazel a scuturat din cap.

— E supravegheată prea îndeaproape. Domnişoara Murray e permanent alături de ea şi sunt sigură că şi tatăl ei primeşte rapoarte de la valet. Niciun bărbat n-ar reuşi să ajungă la un metru de ea. Poate că e o boală pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Ceva rar, poate. Gândul care mă înspăimântă cu adevărat este că sub pielea ei ar putea creşte ceva ce eu nu pot vedea.

Până atunci n-o spusese cu voce tare, dar frica o ţinea trează nopţile, din ziua în care o examinase pe Charlotte şi depistase atât de puţine simptome fizice. Pe când era în Edinburgh, Hazel deschisese pacienţi şi văzuse tumori mari cât portocalele, negre şi pulsând pe organele lor. Dacă ceva o otrăvea pe Charlotte din interior, iar ei îi scăpa? N-avea cum să-şi dea seama, fără s-o opereze, şi n-ar fi riscat s-o taie pe prinţesă, fără să fie sigură.

Şi-a dat seama că era şocant de plăcut să scoată această temere dinăuntrul ei, s-o spună cu voce tare în prezenţa unui alt medic. De la scurta perioadă petrecută la Societatea Anatomiştilor, nu avusese posibilitatea să vorbească despre medicină sau chirurgie cu nimeni altcineva şi, pe atunci, nici nu avea cazuri reale despre care să vorbească; erau cu toţii nişte studenţi cu vederea începătoşată, care îşi comparau entuziasmaţi însemnările de pe schemele făcute. Şi Hazel nu fusese deloc Hazel, fusese George Hazelton (sau o fi fost George Hazleton?), purtând hainele fratelui ei. Se simţea bine să fie ea însăşi, să

ceară un sfat, să poarte o conversaţie despre medicină cu un bărbat care o trata ca pe o colegă, nu ca pe o ciudată sau ca pe un spectacol.

— Hmmm…

Simon şi-a dus un deget la mustaţă şi a mângâiat-o absent, un gest pe care Hazel observase că-l făcea când era agitat sau se gândea.

— Este ceva ce mi-a spus un profesor din Uppsala, pe când eram student la Medicină. El zicea că, dacă auzi copite galopând în depărtare, trebuie să te gândeşti la cai, înainte de a te gândi la cămile.

În cealaltă parte a sălii, Hazel îi vedea pe prinţul Frederick Augustus şi pe oamenii lui râzând şi bând, cu braţele aşezate unul pe umerii celuilalt. Eliza stătea lângă ei, sorbind graţios dintr-un pahar de vin, alături de Otto.

— Aşadar, ce vrei să spui, a continuat Hazel, este că atunci când te confruntţi cu întrebări medicale ce par să se confunde este mai degrabă probabil să ai de-a face cu o afecţiune obişnuită, care se manifestă prin simptome neobişnuite.

— Exact.

Muzicanţii au început un vals ritmat şi, fără niciun avertisment, Simon a tras-o pe Hazel mai aproape, prinzând-o de talie atât de brusc, încât fata a icnit.

— Acum începe dansul, da? a întrebat Simon.

— Aşa cred, a replicat Hazel şi, fără să mai spună un cuvânt, s-au aventurat amândoi în mulţimea de dansatori, învârtindu-se.

Ca dansator, Simon von Ferris era rigid şi formal, întrucât trupul lui era pur şi simplu prea înalt pentru a permite ceea ce Hazel ar fi numit graţie. Nu se gârbovea niciodată, nu lăsa cotul mai jos decât ar fi trebuit să fie. Simon era atât de absorbit de grija de a nu greşi paşii, încât Hazel credea că nici nu-şi dădea seama de atenţia primită din partea doamnelor aflate în sala de bal. Hazel vedea cum privirile lor alunecă pe silueta lui Simon şi a observat cum îşi deschid evantaiele, ca să-şi ascundă şoaptele. Hazel şi-a dat seama că îl

voiau. Când și-a îndreptat iar ochii spre chipul lui, Simon o privea numai pe ea.

Dansul s-a sfârșit, iar aplauzele au fost întrerupte de o trâmbiță dezacordată, care a anunțat sosirea prințului regent. Acesta a intrat cu o mutră acră, îmbrăcat în haina lui roșie, cu Gaspar alături, care purta ca de obicei peruca pudrată. Regentul și-a umflat pieptul și a cercetat mulțimea, aparent nefericit de ce vedea, chiar dacă toți curtenii făcuseră plecăciuni adânci și afișaseră cele mai servile zâmbete. S-a întors spre Gaspar, ca să-l întrebe ceva ce Hazel n-a putut auzi, acesta i-a răspuns dând din cap, iar prințul regent și-a luat tălpășița în viteză, fără să fi dansat măcar o dată.

Intrarea sa și ieșirea abruptă au făcut ca încăperea să rămână fără aer, lăsând petrecerea ca un balon dezumflat. Energia dinăuntru s-a evaporat și, în mai puțin de o oră, restul oaspeților au început să plece. (Frederick Augustus și prietenii lui nu păreau să fie conștienți de tensiunea din atmosferă; stivuiau pahare de șampanie și râdeau când spuma dădea pe-afară și se scurgea pe jos.)

La marginea ringului de dans, Hazel a tras-o pe Eliza deoparte.

— Charlotte s-a gândit vreodată să se mărite cu prințul Frederick Augustus?

Eliza a scuturat din cap și s-a uitat în jur, să se asigure că nimeni nu le-a auzit conversația.

— Nu, Doamne, nu! De ce? Ce-ai auzit?

— Nimic! a spus Hazel. Mă întrebam și eu. Fiindcă el e prinț și tot tacâmul. Are vârsta potrivită. Și pare destul de… știi, sociabil.

Eliza a scuturat iar din cap.

— Nu. Nu toți prinții sunt prinți de calibrul necesar să se însoare cu viitoarea regină a Angliei. Europa geme de prinți. Frederick Augustus nu are un rang prea mare. Nu este fiul cel mai mare. Se înscrie în ramura de cadeți a familiei. Dar nici asta n-ar fi o problemă, dacă n-ar avea o anumită reputație. Este un mitocan. Sunt zvonuri despre doi copii nelegitimi și o duzină de inimi frânte

lăsate în urmă. Nu, a continuat Eliza, este soldat şi o să umble bezmetic prin toată Europa, făcând femeile să se îndrăgostească de el, până când taică-său o să-l oblige să se aşeze la casa lui, pentru vreo moştenire neînsemnată. Există un număr extrem de limitat de posibili pretendenţi disponibili pentru prinţesa Charlotte, fapt de care este şi ea perfect conştientă. În plus, cred că el e deja logodit. Cu o oarecare ducesă austriacă sau ceva de genul ăsta. Biata de ea! De aceea pleacă luna viitoare, iar Otto merge şi el acasă. Frederick Augustus a reuşit, în sfârşit, să-l facă pe taică-său să-şi piardă răbdarea, aşa că o să fie expediat la mireasa lui, care va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii privindu-l cum risipeşte averea comună.

Eliza şi Hazel s-au întors şi l-au zărit pe prinţ sărutând braţul unei blonde pline de chicoteli.

— Încântător, a spus Eliza. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă asigur că prinţesa îşi ia infuzia înainte de a merge la culcare.

În jurul lor, petrecerea era pe sfârşite, iar Hazel s-a întors să-şi ia la revedere de la Simon, să-i mulţumească pentru dans şi pentru sfatul privind diagnosticarea lui Charlotte, precum şi pentru toate lucrurile care făcuseră ca această seară să fie mult mai plăcută decât ar fi fost fără compania lui, însă Simon nu mai era acolo. Fie se pierduse în mulţime, fie plecase în timp ce Hazel stătuse de vorbă cu Eliza.

Hazel a rămas cu sentimentul că seara era ca o melodie neterminată, un cântec interpretat până la versul final şi apoi lăsat în aer, atârnând într-o tensiune aproape palpabilă.

În spatele ei, reşedinţa Buckingham era luminată de lampioanele de la ferestre, bule fantomatice de lumină pe fundalul ierbii negre precum cerneala din parcul St James, care se întindea în faţa palatului. Seara era plăcută şi Hazel s-a hotărât să meargă acasă pe jos, mai întâi prin parc, iar apoi urmând panglica neagră a Tamisei, până la apartamentul ei. A ajuns energizată de aerul rece al nopţii şi de vinul roşu pe care îl băuse. În timp ce se dezbrăca, în minte i se derulau scene din seara aceea; şi-a împachetat cu grijă rochia despre care Simon ştiuse că era nou-nouţă.

Pe faţă i s-a întins un zâmbet şi, în acel moment, Hazel a devenit sigură de

ceva care fusese până atunci doar o întrebare sâcâitoare, o bănuială. În sfârşit, Hazel şi-a dat seama ce este în neregulă cu prinţesa. Diagnosticul ei era sigur şi, în clipa aceea, l-a văzut cu o claritate desăvârşită şi complet năucitoare.

Hazel era atât de prinsă de gândurile despre prinţesa Charlotte, încât aproape că nici n-a observat plicul de pe pernă.

În cameră nu era nimeni şi nu fusese nimeni nici afară, pe stradă. Se întreba când a fost adus şi cum de fusese livrat într-o manieră atât de intimă.

Plicul era gros şi roşu ca sângele, sigilat cu o pecete de ceară roşie, în forma unui creier uman. Adresa era scrisă cu cerneală roşie, abia vizibilă pe plic, însă sclipitoare în lumina lumânărilor.

Pe faţă era numele ei, scris cu litere perfecte: Domnişoara Hazel Sinnett.

15

În plic nu era nicio scrisoare, ci doar un petic de hârtie, nesemnat, scris cu aceleași litere egale, cu care fusese scris și numele lui Hazel. Era un poem, o ghicitoare și o invitație deopotrivă, iar Hazel a citit versurile mai întâi în gând, apoi cu voce tare, ca să le poată simți pe buze.

Unde cândva erau doar șase, dar pretindeau că-s șapte

Și unde-i alb marele leu,

Iar dacă-i Străpuns vălul, găsește înțelesul

La unsprezece noaptea, marți.

Era o invitație la Însoțitorii Morții, era sigură de asta; sau cel puțin o invitație depinzând de priceperea ei de a rezolva ghicitoarea. (Preț de o clipă trecătoare, Hazel a fost deopotrivă entuziasmată și scandalizată la gândul că însuși lordul Byron venise în dormitorul ei, ca să livreze invitația.)

Cât despre cum și-ar putea da seama încotro o îndruma poezia, Hazel și-a închipuit că ar fi fost mai ușor dacă ar fi cunoscut mai bine geografia londoneză. Probabil că exista pe undeva o sculptură înfățișând un leu alb de marmură sau poate șase lei, de diferite mărimi. Ori poate că „șase“ reprezenta o adresă, o stradă, iar ea ar fi trebuit să caute un număr șase pe Bulevardul al Șaptelea sau ceva de genul ăsta.

Era de-a dreptul curios și provocator, dar înainte să piardă prea mult timp luptându-se cu enigma (în mod sigur exista pe undeva o hartă a orașului), a

sosit o altă scrisoare, adusă de data acesta în persoană. Când i-a înmânat scrisoarea, Gaspar a făcut o plecăciune amplă și, cu toate că Hazel l-a salutat călduros, el s-a ridicat din plecăciune arborând o față împietrită.

— Regentul nu este un bărbat prea răbdător, a spus majordomul.

Hazel a rupt sigiliul regal de pe plic și a citit în diagonală rândurile concise ale scrisorii.

Domnișoară Sinnett,

Am fost absolut consternat să constat că prințesa nu a participat la petrecerea din această seară. Dacă Charlotte se va simți prea rău ca să ia parte la sărbătoarea organizată în onoarea lui Sir Robert Mends, în cinstea promovării sale la rangul de comandor, ce are loc de azi în trei săptămâni, consideră că postul dumitale va fi desființat.

Alteța Sa Regală

George, Prinț Regent

Gaspar a cercetat ochii lui Hazel în timp ce citea.

— Ai dat de necaz? a întrebat-o el prudent. Regentul… nu părea prea fericit.

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, a răspuns Hazel, regentul este un bărbat mereu nefericit. Nu am dat de necaz. Mai degrabă mi s-a dat un termen-limită.

— Și… asta nu înseamnă necazuri?

— Nu, a spus Hazel. Nu atunci când știi ce faci.

* * *

În dimineața următoare, Hazel a găsit-o pe Charlotte într-o dispoziție foarte proastă. A năvălit în dormitorul prințesei, în ciuda protestelor Elizei.

— Se odihnește! Nu vrea pe nimeni în preajmă! Nici măcar pe mine nu m-a lăsat să stau în dormitor!

În camera prințesei erau trase draperiile și era sufocant de cald, căci focul duduia în cămin, în ciuda zilei plăcute și însorite de primăvară. Dormitorul devenise o peșteră jilavă și aburită; Hazel a făcut doar o reverență scurtă, apoi s-a apropiat la un metru de prințesă și a spus:

— Știu ce este în neregulă cu dumneavoastră.

Prințesa stătea întinsă pe un mic morman de perne, cu brațul îndoit peste ochi, ca să împiedice orice rază din slaba lumină rămasă în încăpere. S-a ridicat brusc în capul oaselor și s-a uitat la Hazel.

— Cum adică? Vreau să zic, ce e?

— Știu ce este în neregulă cu dumneavoastră, a repetat Hazel.

Cele două femei s-au privit în ochi preț de o clipă, apoi Charlotte s-a întins iar pe spate.

— Ei bine, asta chiar ar fi o surpriză. Tata a adus o duzină de medici renumiți în toată lumea, iar ei m-au tratat de absolut orice. Dureri de cap și umori neobișnuite. Mi-au pus lipitori, am fost stoarsă de puteri, înțepată și crestată. Orice tratament ar fi inventat special pentru mine, nu le-am promis că o să-l iau, până când n-am auzit care va fi acela. Așadar, ce să fie? Un tonic? Ventuze? Să nu-mi spui că vrei să-mi iei sânge: au încercat și asta și o detest. Îmi provoacă foame.

Hazel a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie de nimic din toate astea, a spus ea.

— Oh?

— Nu, a întărit ea.

Prinţesa şi-a înfoiat perna.

— Păi, atunci mi-ar plăcea nespus să aud cum plănuieşti să mă vindeci.

— N-o să vă vindec, i-a răspuns Hazel. Pentru că nu-i nimic în neregulă cu dumneavoastră. Vă prefaceţi.

Prinţesa Charlotte a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Şi-a încleştat fălcile şi a privit în jur. Eliza era afară: în încăpere nu se aflau decât ele două, într-o linişte spartă doar de trosnetul lemnului din şemineu. Hazel a refuzat să-şi desprindă ochii din cei ai prinţesei.

În cele din urmă, prinţesa a spus:

— De ce m-aş preface că sunt bolnavă? a întrebat ea încetişor, cu chipul ca o mască impenetrabilă.

— Pentru că, a spus Hazel, atentă să menţină un ton egal al vocii, o prinţesă suferindă poate amâna nunta cu prinţul de Orange şi apoi poate anula cu totul logodna. Pe urmă, dacă prinţesa se trezeşte că-i prea bolnavă ca să-şi găsească un alt soţ, poate că scapă cu totul de căsătorie, cine ştie.

Inima lui Hazel bătea nebuneşte: a privit cu atenţie chipul prinţesei, dar Charlotte a rămas complet impasibilă.

— Pentru că, poate, prinţesa este îndrăgostită de cineva cu care nu poate fi. Şi, dacă se preface că e bolnavă, nu trebuie să meargă la cine, la petreceri sau la baluri şi s-o vadă pe persoana respectivă, care e pe cale să ia în căsătorie pe altcineva. Dacă este bolnavă, poate să zacă în pat, cu draperiile trase, separând-o de lumea de afară, şi să rămână acolo unde există speranţa de a fi alături de persoana iubită.

Partea pe care Hazel nu i-a spus-o prinţesei e că ştia şi ea cum este. După

moartea lui Jack, Hazel se retrăsese în munca ei, în laboratorul-temniță de sub Hawthornden, unde zilele și nopțile se contopeau. Trecerea timpului părea o trădare față de Jack, față de amintirea lui; trebuia să trăiască și să vadă lumina altor zile fără el, trebuia să meargă înainte, cât timp el nu mai era pe lume. Hazel nu simulase o boală, ci își începuse munca la tratat. Se ascunsese în munca ei pentru că, de fiecare dată când ieșea în lume, se întreba cum ar fi fost dacă era și Jack alături de ea.

Prințesa Charlotte și-a netezit grijulie păturile de pe pat, privindu-și mâinile.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea încet, în cele din urmă.

Hazel a răsuflat ușurată. S-a mutat pe fotoliul de lângă patul lui Charlotte, acolo unde stătea de obicei Eliza când îi citea. Pe masă era un exemplar din Rațiune și simțire.

— Am citit cartea asta! a spus ea.

Charlotte a zâmbit.

— Este una dintre preferatele mele. Am citit-o de zeci de ori. Le-ai citit și pe celelalte scrise de această autoare?

Hazel a clătinat din cap.

— Recunosc, n-am fost niciodată prea mare amatoare de ficțiune. Citesc mai ales texte medicale și cărți de istorie, pe care le împrumutam din biblioteca tatei. Dar mama avea cartea asta. Nu cred că a citit-o. De fapt, sunt sigură. Eu am tăiat paginile lipite.

— M-am văzut mereu în postura lui Marianne.

Hazel s-a străduit să-și aducă aminte care dintre cele două surori era Marianne.

— Romantică și impetuoasă, a spus ea.

Charlotte s-a mulțumit să zâmbească.

— Dar până la final învaţă cum să fie raţională.

— Cât mai plănuiţi să rămâneţi bolnavă? a întrebat Hazel.

— Nu ştiu. Cât durează vindecarea unei inimi frânte? Pentru că nu mă prefac, domnişoară Sinnett. Nu întru totul. Într-adevăr, o simt la fel de reală ca pe o boală. Durerea din inima mea şi din pântecul meu. Felul în care tot corpul pare gata să mă trădeze într-o clipită, căci aş putea izbucni în lacrimi la vederea oricărui nimic: flori, o mamă cu un copil sau străini îmbrăţişându-se. Este la fel de reală ca oricare altă boală cu care m-au diagnosticat medicii tatei, doar că nu există niciun tonic care s-o vindece. Niciun medic nu poate face nimic ca să mă simt mai bine.

— Nu, a spus Hazel. Nu vă pot da niciun leac pentru alungarea durerii.

Dacă ar fi existat ceva, şi-a spus Hazel, ar fi luat ea însăşi, cu mult timp în urmă. Charlotte s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors în aşa fel încât s-o vadă pe Hazel, s-o privească în ochi. A ridicat o sprânceană pensată perfect.

— O să-i spui tatei?

— Dacă am face o înţelegere?

Hazel a băgat mâna în buzunar, de unde a pescuit scrisoarea primită în dimineaţa aceea de la prinţul regent.

— N-o să-i spun despre „boala“ dumneavoastră, dacă veţi găsi suficientă energie pentru a participa — a consultat scrisoarea — la petrecerea organizată în cinstea avansării lui Sir Robert Mends.

— Şi apoi? a întrebat prinţesa Charlotte.

— Nu ştiu, a replicat Hazel cu sinceritate. Câştigăm un pic de timp, totuşi, nu-i aşa? Poate că în perioada asta o să găsesc leacul pentru o inimă frântă.

Charlotte a zâmbit şi şi-a şters o lacrimă.

— Recunosc că este o oarecare uşurare să ştiu că ştii. Eliza era să leşine de epuizare, aducându-mi câte o sticlă de apă fierbinte ori de câte ori voiai să-mi

pui mâna pe frunte.

A plecat privirea în pământ şi a văzut un plic roşu ca sângele, căzut pe covorul brodat.

— Ce-i aia?

Când scosese scrisoarea de la regent, lui Hazel îi căzuse din buzunar şi misiva de la Însoţitorii Morţii. S-a repezit s-o ridice, dar Charlotte a fost mai rapidă.

— Ooooh, a spus prinţesa. O ghicitoare, nu-i aşa? „Unde cândva erau doar şase, dar pretindeau că-s şapte / Şi unde-i alb marele leu…“ Ce fac la Şapte Cadrane?

— Poftim?

Era rândul lui Hazel să se arate surprinsă.

— Ce Dumnezeu este Şapte Cadrane?

— Ei bine, este o intersecţie. Acolo se afla cândva un turn mare, cu şase cadrane solare, chiar în punctul unde se intersectează străzile. Lângă Covent Garden.

— Dacă sunt şase cadrane solare, a întrebat Hazel ameţită, de ce se numeşte Şapte Cadrane?

— Păi, habar n-am, a ridicat din umeri prinţesa Charlotte. Presupun că turnul în sine era considerat al şaptelea. „Unde sunt şase, dar pretindeau că-s şapte.“ Acum câţiva ani, au dărâmat turnul, mi se pare, dar ăsta este motivul pentru care zona se numeşte Şapte Cadrane. Însă firește că ştii deja asta. Tu ai primit invitaţia.

— Nu, a spus Hazel. Nu ştiam!

— Credeam că trebuie să fii deştept ca să fii medic.

— Presupun că mă pricep mai bine la harta corpului omenesc decât la cea a străzilor din Londra, a replicat Hazel.

Charlotte a ridicat din umeri.

— Dacă zici tu.

— Dar restul scrisorii? Este acolo și statuia unui leu?

Charlotte a cercetat din nou poemul.

— „Alb este marele leu.“ Marele Leu Alb este una dintre străzile de acolo. „Străpunsul“ era arhitectul. El a conceput turnul. Sculptor faimos. Sunt surprinsă că nu știi lucrurile astea, pentru mine sunt destul de evidente.

— Faceți-mi pe plac, a spus Hazel. Despre ce e vorba în ultima parte — „găsește înțelesul“?

— Nu știu. O fi vreun soi de semn poștal sau vreun desen. Dar restul nu poate fi mai limpede de-atât.

— M-am prins și eu.

Charlotte a râs și a sunat din clopoțelul atârnat pe perete, lângă patul ei. Câteva momente mai târziu, o menajeră a deschis ușa și a intrat, făcând o mică reverență.

— Ceai pentru mine și pentru domnișoara doctor Sinnett, te rog, Susan, a cerut prințesa Charlotte.

Menajera a făcut iar o reverență și a dispărut în liniște îndărătul ușii.

— Doar „domnișoara“, de fapt, a spus Hazel. Sunt chirurg. Și, ca să fiu complet sinceră cu dumneavoastră, n-am dat niciodată Examenul Regal de Medic.

— Ai participat la cursurile de anatomie, nu-i așa? a întrebat-o Charlotte.

Hazel a încuviințat.

— Atunci e așa cum ți-am zis mai devreme, a continuat prințesa. O duzină de bărbați cu ochelari și atâtea certificări regale, de nici nu mai știau ce să facă

cu ele, m-au împuns şi înţepat luni de zile, dar niciunul nu şi-a dat seama ce se petrecea de fapt cu mine. Să-l ia naiba de Examen Regal. Eşti medic, Hazel Sinnett, indiferent cum ai vrea să-ţi zici tu.

16

Văzută de sus, zona Șapte Cadrane era alcătuită din străzi convergente și punctul lor de întâlnire, care împărțea harta în triunghiuri. Cu toate că se afla la doar câțiva pași de piatra albă, strălucitoare din Covent Garden, în secunda în care a cotit pe aleea îngustă ce ducea spre destinația sa, Hazel a simțit cum se schimbă aerul. Era un loc cu cerșetori și tâlhari, unde femei cu basmale pe cap tușeau în mânecă și unde plânsetele de copii răsunau prin pereții subțiri ai locuințelor. Pe soclurile acum pustii, unde își imagina că fusese cândva turnul, stăteau bărbați care nu făceau altceva decât să caște gura. Hazel și-a ridicat gulerul pelerinei cât de mult a putut, încercând să-și ascundă chipul și trecând repede prin fața lor.

Presupusese că ghicitoarea venea din partea Însoțitorilor Morții, dar era posibil, la fel de bine, să fie un soi de capcană. Bilețelul ar fi putut veni din partea unor oameni periculoși, care încercau s-o folosească pentru a ajunge la prințesă sau voiau s-o pedepsească fiindcă fusese eliberată de la Calton Gaol. (Era de asemenea posibil, s-a gândit Hazel, ca, în ciuda statutului lor social, și Însoțitorii Morții să fie periculoși.) Hazel era o femeie singură, îndreptându-se, printr-un cartier rău famat, spre o destinație necunoscută. Dacă ar fi fost o străină, ar fi spus despre ea că e nebună.

Dar șarlatanii și polițiștii sunt rareori poetici, se gândea ea în timp ce-și vedea de drum. Oricum, ținea în buzunar, la îndemână, și un bisturiu (să fie), pe care să-l poată folosi ca să se apere, dacă nu pentru chirurgie. Și exista ceva care-i îndemna pașii mai puternic decât rațiunea: curiozitatea. Hazel n-ar mai fi reușit să adoarmă noaptea, dacă ar fi ignorat scrisoarea. Ceva ciudat și interesant se întâmpla în oraș, iar acum era disperată să ia și ea parte la lucrul acela.

Plecase din apartamentul ei la zece și jumătate, când afară era deja întuneric. Cel puțin zona din preajma casei fusese luminată cu lămpi cu gaz. Aici,

singura lumină era cea provenită de la reflexiile lumânărilor aprinse în ferestre și de la felinarele de deasupra intrărilor în cârciumi.

Una peste alta, nu părea genul de cartier pe care l-ar frecventa un club social distins, însă, da, iat-o acolo, strada Marelui Leu Alb și, la numai câțiva metri de intersecție, iată și o ușă neagră, lustruită bine, ca o oglindă, și bine întreținută, cu un mâner poleit, părând nelalocul lui în aceste vecinătăți sărăcăcioase. Deasupra ușii negre se afla o mică pancartă de lemn, care se legăna; era atât de mică, încât Hazel nici n-ar fi observat-o, dacă nu s-ar fi uitat după ea. O pancartă fără cuvinte, cu un singur simbol — același pe care-l văzuse și în sigiliul de ceară care pecetluia invitația: un creier.

Ăsta era locul. Trebuia să fie.

A ciocănit prudentă, apoi a încercat mânerul. Era blocat.

Trebuia ca ăsta să fie locul. Descurajată, Hazel a încercat din nou. Tot încuiat. A scos invitația din buzunar și a comparat sigiliul cu simbolul de pe pancartă: creierul era desenat exact la fel, cu cei doi lobi clar demarcați, dantelați cu câteva răsuciri curajoase. Ăsta era locul. Și totuși ușa era încuiată. Hazel a privit în jur. Mai trebuia să dezlege vreo ghicitoare? A oftat și s-a sprijinit de zid. Un cerșetor care a trecut pe lângă ea i-a aruncat un zâmbet știrb, iar Hazel s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să se întoarcă acasă și să renunțe pur și simplu. Clopotele bisericii de alături au răsunat tare, găunos, cu un zdrăngănit metalic, de unsprezece ori la rând. Pe când sunetul ultimului dangăt se evapora în aerul nopții, Hazel s-a întors spre ușă și a mai încercat o dată mânerul care, de data asta, s-a răsucit cu ușurință. Ușa se descuiase exact la ora unsprezece.

Hazel a împins-o, pregătită să-l salute și să-i mulțumească celui care o descuiase, însă, spre surprinderea ei, înăuntru nu era nimeni. Deschiderea ușii nu a dezvăluit nimic altceva decât o scară ce cobora undeva, în întuneric, fără să fie luminată de torțe sau lumânări. După primele trei trepte, lumina venită din stradă s-a estompat complet, iar scările au rămas scufundate în beznă.

Hazel a ezitat pentru o fracțiune de secundă. Dar numai atât. Doar se deghizase în bărbat și disecase cadavre, săpase morminte și furase morți, înfruntase un doctor nemuritor care amenințase să-i scoată inima din piept

băiatului pe care-l iubea. Se îndrăgostise și îl pierduse, apoi învățase iar cum să fie singură. Hazel era în stare să se descurce cu o scară cufundată în beznă.

Cu toate acestea, a păşit încet, conştientă că nu ştia cât avea să cadă, în cazul în care îşi pierdea echilibrul.

O pală de vânt a trântit uşa în spatele ei imediat ce a trecut pragul şi, fără niciun avertisment, bezna a devenit deplină.

Dacă nimerise într-o capcană, şi-a spus Hazel, era prea târziu să se mai întoarcă. O prinseseră. Singurul drum de urmat era înainte.

A atins cu degetele scalpelul din buzunar.

Cu fiecare treaptă se făcea tot mai frig şi Hazel nu mai auzea strigătele şi râsetele venite din stradă; singurele sunete erau cele ale paşilor ei şi ale unor stropi de apă picurând undeva, mai departe. A întins instinctiv în faţă ambele mâini, aşa încât să descopere cu vârful degetelor, înainte de a descoperi cu nasul, dacă scările se terminau într-o răsucire bruscă sau într-un zid de cărămidă.

Ciulea urechile la fiecare sunet. Oare se strecura cineva în spatele ei? Aproape că-i venea să se întoarcă, dar apoi s-a forţat să continue. Şi-a dat seama că, dacă se întorcea, s-ar fi putut dezorienta în întunericul acela.

— N-o să te poţi strecura după mine, a spus Hazel tare, cu vocea distorsionată într-un mod ciudat, din cauza ecoului.

Nu a primit niciun răspuns.

Şi apoi, după ce a coborât ceea ce i s-a părut a fi o sută de trepte, chiar când încerca să se decidă dacă ar fi cazul să se întoarcă, în faţa ei s-a ivit o aşchie de lumină. O încăpere bine luminată de lumânări şi o siluetă în umbră, stând în pragul uşii.

— Bine ai venit, a spus o voce de femeie. Ce bucuroşi suntem că ai reuşit!

Hazel se simţea ca o somnambulă. A urmat vocea şi aşchia de lumină spre ceea ce părea, la prima vedere, interiorul unei cârciumi. Dar nu, nu era o

cârciumă. Deşi se aflau acolo mese şi cam o duzină de persoane aşezate în jurul lor, oamenii nu stăteau nici pe scaune de bar, nici pe bănci de lemn, ci se tolăniseră în fotolii de piele şi pe canapele tapiţate cu catifele fine. Cei mai mulţi dintre ei pălăvrăgeau sau discutau şi abia dacă i-au observat prezenţa.

Privirea lui Hazel s-a acomodat cu lumina, iar atunci a văzut că aproape fiecare centimetru de perete era acoperit cu picturi. Alte picturi, neînrămate, se aflau pe podea, se odihneau sprijinite de pereţi, în unele locuri fiind depozitate pe câte trei rânduri. Din tavan atârna un candelabru sclipitor, alcătuit din cele o sută de lumânări. În spatele unui grilaj frumos ornamentat, cu un pistol vechi din argint montat deasupra lui, ardea focul.

Hazel şi-a îndreptat atenţia spre gazda ei, o femeie de aproximativ treizeci şi cinci de ani, cu un chip inteligent şi o privire atentă. Cu o expresie ce-i trăda agerimea, femeia a ridicat o sprânceană.

— Sunt Marie-Anne Lavoisier, a spus ea cu o voce ca apa săltând peste pietre.

După ce-i auzise anterior numele, Hazel căutase în cărţile ei, ca să-şi amintească de ce îi suna atât de familiar.

— Lavoisier…, a spus ea. Chimista?

Mica bulă de teamă care se umflase în pieptul lui Hazel a început să se dezumfle. Marie-Anne a încuviinţat uşor din cap, cu modestie.

— Chiar ea. Şi sunt sigură că până acum ai descoperit cine suntem, a zis franţuzoaica.

— Însoţitorii Morţii, a răspuns Hazel. Un nume deştept. Numele pe care Cleopatra şi Marc Antoniu îl foloseau pentru societatea lor de petrecăreţi.

Grupul din spatele lui Marie-Anne părea distras, însă câteva chipuri tot s-au întors spre Hazel, încântate, iar ea s-a umflat un pic în pene, mândră că a oferit răspunsul corect.

— Este chirurg şi îl citeşte pe Plinius cel Tânăr, a spus Marie-Anne. Ce

încântător!

— Presupun că faceţi haz de necaz, a continuat Hazel. Cleopatra şi Marc Antoniu au redenumit societatea lor abia când invazia lui Octavian a devenit inevitabilă. Când moartea bătea la porţile cetăţii.

Marie-Anne a zâmbit reţinut.

— Într-adevăr.

A arătat cu mâna spre marea încăpere din spatele lor, iar Hazel a observat că, pe lângă portretele ce umpleau pereţii, se mai aflau acolo şi teancuri de cărţi, acoperind aproape toate suprafeţele: mese, locuri goale de pe podea, ba chiar unele stăteau aşezate în echilibru pe o tavă pentru ceai, fiind folosite ca farfurie pentru câteva fursecuri.

— Deci sunt invitată să devin membru? a întrebat-o Hazel pe Marie-Anne.

— Este posibil, a răspuns aceasta.

Un bărbat de culoare, purtând o căciulă mare de blană, a venit prin spatele lui Marie-Anne şi şi-a aşezat braţul greu pe umerii ei.

— Ai de gând să mă prezinţi acestei femei superbe sau trebuie să fac totul singur? i-a reproşat el, întinzând direct spre Hazel o mână mare şi bătătorită.

— Benjamin Banneker. Matematician. Astronom. Naturalist. În privat, mă pretind a fi chiar şi poet.

Vorbea cu accent american puternic şi prietenos. Hazel l-a plăcut imediat.

I-a zâmbit şi i-a strâns mâna, în timp ce din spatele sălii s-a auzit o altă voce:

— Încetează să te mai numeşti poet, Banneker. Într-o bună zi, cineva o să te creadă.

Încă unul dintre bărbaţii prezenţi a catadicsit să se ridice, iar Hazel l-a recunoscut fără nicio prezentare. Buclele negre care îi cădeau pe frunte şi buzele lui arcuite erau deja faimoase.

— Oh, las-o baltă, Byron, i-a strigat Banneker, la rândul lui. Nu toată lumea scrie poezie ca să devină faimoasă.

— Nu, a ripostat Byron. Unii se bagă în asta doar ca să ne facă pe noi, ceilalţi, să părem mai buni. Oricum, îţi mulţumesc pentru asta.

— Scuzaţi-l pe prietenul meu, i-a spus Banneker lui Hazel. Consideră că faima scuză lipsa de maniere.

— Ba chiar dimpotrivă, a spus Byron, înfoindu-se spre ei.

A privit-o pe Hazel, dar apoi şi-a pierdut interesul şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Banneker.

— Cred că faima transformă lipsa manierelor într-o idiosincrazie fermecătoare. Serios, este un dar pe care l-am făcut înaltei societăţi. Intru, fac sau spun ceva revoltător, iar ei, toţi ceilalţi, îşi petrec restul vieţii ridicând în slăvi comportamentul pur şi simplu cutezător al lordului Byron. Acesta este motivul real pentru care sunt invitat la petrecerile acelea.

— Eşti invitat la petrecerile acelea, a spus Banneker, pentru că te culci cu gazdele.

Byron a apucat un fursec de pe coperta unei cărţi şi l-a aşezat pe limba scoasă.

— Şi de asta, a spus el, rânjind.

A dat din cap spre Hazel şi s-a întors la masa lui, unde a dat pe gât un pocal de vin aflat în aşteptare.

— Egoul tău e o distragere, a spus un omuleţ aşezat la masa lui Byron, care vorbea cu un puternic accent franţuzesc. Imaginează-ţi ce-ai putea avea de spus, dacă nu ţi-ai irosi talentul încercând să le faci pe femei să-şi uite jurămintele de căsnicie şi să ajungă cu tine în pat.

— Şi cine decide că acest scop nu merită, François? a întrebat Byron, pocind intenţionat numele bărbatului. Poezia e născută din pasiune! Din emoţie! Din sentiment! Vezi, asta-i problema ta. Iar o faci pe moralistul. Mereu faci asta.

Hazel nu se aflase niciodată în viața ei într-o asemenea adunare. Îi amintea, într-un fel, de saloanele pe care obișnuia să le găzduiască unchiul ei în reședința Almont, din Edinburgh, unde invita autori, politicieni și oaspeți care să țină prelegeri, iar Hazel — prea mică pentru a i se permite să asiste — se ascundea sub scaune sau în spatele canapelelor, să audă ce se întâmpla. Să se simtă de parcă ar fi făcut și ea parte dintr-o lume plină de idei, filosofie și artă. Dar salonul unchiului ei era stoic și demn, cu oaspeți stând cuminți pe scaunele lor incomode, cu spătar de lemn, bătând din palme la comandă. Aici era ceva complet diferit, genul de loc unde oamenii vorbesc tare și pasionat. Îi plăcea la nebunie.

— Ignoră-l, i-a spus Banneker, îndrumând-o către o masă și turnându-i un pahar cu vin. De obicei, eu așa fac.

La masă se aflau deja două persoane, cufundate într-un joc de cărți: un bărbat purtând un guler încărcat de volănașe, care îi atingea bărbia, și…

— Doamnă Thire!

Croitoreasa i-a zâmbit lui Hazel.

— Bună, domnișoară Sinnett. Am auzit că rochia aceea albastru-închis a arătat divin pe dumneata.

— Habar n-aveam că ești implicată în… asta.

Doamna Thire a ridicat din umeri și și-a trecut degetele lungi peste evantaiul din cărți de joc pe care îl ținea în mână. Hazel a observat încă o dată lipsa degetului mic de la mâna stângă.

— Toată șmecheria cu o societate secretă, în teorie cel puțin, este ca ea să fie secretă.

Banneker și-a tras un scaun, vrând să li se alăture.

— Și nimeni nu știe mai multe bârfe decât aceea care coase rochiile tuturor.

Doamna Thire a lăsat cărțile pe masă, cu un gest plin de grație.

— Este oare vina mea că oamenii vor să-şi spună secretele cuiva despre care cred că nu-i ascultă?

Apoi a zâmbit către partenerul său de joc, bărbatul cu volane.

— Am câştigat. Iar.

Bărbatul şi-a dat ochii peste cap.

— Antoine e amărât din cauză că n-a câştigat nici măcar o singură mână într-un an întreg, a spus doamna Thire. Şi îi place să creadă că e mult mai deştept decât mine.

Antoine — cu gulerul lui de volane — s-a încruntat în tăcere.

— Aşa e! a spus doamna Thire ca răspuns la îmbufnarea lui, iar Hazel şi-a dat seama că Antoine era mut.

De undeva din cameră, câteva note de pianoforte se auzeau pe sub murmurul conversaţiei. Lumânările păreau să pâlpâie în ritmul lor. Camera avea un parfum, un miros specific, ce-i era prea cunoscut lui Hazel, dar pe care nu-l putea identifica. Era mirosul pământului înainte de furtună, înainte de a începe ploaia, când aerul este încărcat de electricitate.

Banneker şi-a răsucit spre Hazel trupul mătăhălos.

— Aşadar, o cunoşti deja pe doamna Thire. Şi pe Antoine, de acolo — bună, da. Şi ne-ai cunoscut pe mine, pe Marie-Anne. Şi pe Byron, din nefericire… Pe cine altcineva? Hai să vedem… Ah! Lewis!

În următoarea oră, Hazel a făcut cunoştinţă cu încă şase persoane, membri ai societăţii Însoţitorii Morţii, un grup care includea doi membri ai Parlamentului, un ministru de Finanţe şi o femeie pe nume Élisabeth, despre care Hazel a înţeles că era fostă pictoriţă a curţii de la Versailles. („Portretista personală a Mariei Antoinette“, a şoptit Banneker. „Dar să n-o întrebi despre asta. Nu faci decât s-o superi.“)

Iar Însoţitorii, după cum a aflat Hazel, colaborau la proiecte renumite şi incitante. Lordul Byron ajutase la scrierea versurilor pentru un spectacol de

operă, pentru una dintre membre, o apreciată soprană franţuzoaică. Un alt membru fusese arhitectul-şef care coordonase lucrările de restaurare ale palatului de la Kew şi o recrutase pe Marie-Anne, în calitate de chimistă, să-l ajute să vopsească tapetul din apartamentele regelui într-o culoare pe care să n-o mai aibă nimeni altcineva.

— Cum s-a întâmplat ca dumneata şi soţul dumitale chiar să descoperiţi natura combustiei? a întrebat-o Hazel pe Marie-Anne când a reuşit să se sustragă şirului de prezentări şi să vorbească în particular cu faimoasa chimistă. Ce fel de aranjament aţi avut în laborator? vreau să zic. Pentru a împiedica incendierea echipamentelor?

Marie-Anne a râs.

— Păi, prevenirea unui incendiu a devenit o treabă la care să ne pricepem foarte bine abia după ce Antoine mi-a pârlit ambele sprâncene. Ambele! N-au mai crescut niciodată cum erau înainte, dar cel puţin au crescut.

Hazel a râs, iar Banneker şi-a croit drum spre scaunul de lângă ea.

— Spune-mi mai multe despre tratatul la care lucrezi, domnişoară Sinnett, a îndemnat-o el. Nu vreau să mă laud, dar am reuşit să finalizez câteva almanahuri foarte bine primite şi, dacă ai întrebări despre publicare, sunt convins că te pot…

Byron s-a întors spre el.

— Da, Benjamin. Sunt sigur că, dintre toţi cei care suntem aici, o să-şi dorească cel mai tare să primească sfaturi despre publicare de la un fermier american.

— Cruzimea nu te prinde, Byron, a spus francezul de la masa lordului. Te face să arăţi palid. Poate că, dacă nu putem apela la bunătatea ta, putem să ne bazăm cel puţin pe vanitatea ta.

Byron şi-a îndreptat din nou atenţia spre interlocutorul de la masa lui, lăsându-l pe Banneker în continuare cu gura deschisă, în încercarea întârziată de a răspunde insultei lordului.

— De cât timp faci parte dintre Însoțitori? l-a întrebat Hazel, ca să risipească tensiunea.

Banneker s-a relaxat vizibil.

— Păi, hai să vedem. De zeci de ani, cel puțin.

A privit în depărtare, de parcă s-ar fi pierdut în propriile amintiri.

— Am venit întâi în Franța, înainte de Revoluție. Ca să-l întâlnesc pe Antoine, desigur. Atunci trebuie să fi fost, ce an, 1771? Calculam o eclipsă solară, iar soții Lavoisier erau singurii din Europa cu echipamentul potrivit. Pentru mine, sosit din provincia Maryland, unde trebuise să construiesc totul cu mâna mea, din lemn și sfoară și ce materiale am mai reușit să strâng, să văd laboratorul lor a fost un soi de miracol. O comoară! Dacă te gândești numai la câtă sticlă era acolo! Am crezut că murisem în timpul voiajului încoace. M-am întors în Maryland, ca să-mi pun în ordine afacerile, însă din acel moment am știut că nu voi rămâne în America. Sau în colonii, așa cum se purta pe atunci. Am rămas la ferma mea, în timpul Revoluției Franceze, după care, în timpul revoluției din America și — oh, ceruri, trebuie să fi fost 1804 când am părăsit de tot America și am regăsit-o pe Marie-Anne aici, la Londra.

S-a aplecat spre Hazel.

— Pentru mine a fost mai ușor decât pentru cei mai mulți. Nu am fost niciodată căsătorit, nu am avut niciodată copii. Asta complică lucrurile. Eram doar un om de știință care încerca să-și facă treaba, dar într-o țară care îi transforma în sclavi și îi ucidea pe cei care arătau ca mine. Știam, fără nicio urmă de îndoială, că viitorul va fi mai blând cu mine decât prezentul.

— Viitorul — adică traiul în Europa, vrei să spui, a adăugat Hazel.

— Detestabil, a intervenit doamna Thire. Acea Americă ce se pretinde copilul Iluminismului și care transformă încă oamenii în sclavi. Îi tratează ca pe o proprietate. Au cerut eliberarea de sub Imperiul Britanic — pentru ce? Pentru libertate? Dacă încă ar fi fost colonie a Angliei, sclavia ar fi fost interzisă acum un deceniu, la fel ca în restul Imperiului.

Unul dintre politicienii liberali căruia Hazel nu-i reţinuse numele a lovit cu bastonul în podea.

— Bravo, bravo! Slavă Cerului pentru Mends şi Escadronul din Africa de Vest, asta-i tot ce am de zis. O să-l trimitem înapoi, cu cele mai bune vapoare şi cei mai buni oameni ai noştri.

Banneker a observat cum Hazel se încruntă.

— Pe coasta Africii se află un escadron britanic, pentru a intercepta sclavii, a murmurat el. Nu ajută cu nimic la oprirea sclaviei care încă se practică acolo, dar cel puţin se face ceva.

— Obiectivul e abolirea, a spus Marie-Anne. Mai întâi trebuie să asigurăm aici o majoritate liberală. Guvernului nostru conservator i se va părea întotdeauna că relaţia noastră comercială cu cei din America este prea valoroasă pentru a fi pusă în pericol. Avem nevoie de mai multe arme în arsenalul diplomatic, ca să zic aşa. Când va accede la tron prinţesa Charlotte, totul va fi mult mai simplu.

S-au auzit murmure de aprobare.

— Domnişoară Sinnett, a spus Banneker, aş fi încântat să-ţi aud părerea într-o chestiune simplă. De ce crezi că femeile din Philadelphia învaţă deja în facultăţi de medicină, dar lucrul ăsta nu este încă permis în Marea Britanie?

A privit-o drept în ochi, aşteptând un răspuns. Hazel s-a gândit preţ de o clipă.

— O ţară tânără are mai puţine tradiţii. Mai puţine reguli. Regulile sociale pe care le-am stabilit aici, în Anglia şi Scoţia, funcţionează la fel de secole. Ne-am organizat în felul nostru. Ei rescriu regulile pe măsură ce le pun în aplicare, pe măsură ce le văd funcţionând. Cu toate că, din ce am citit, m-aş aventura să spun că nu sunt chiar atât de departe de tradiţiile englezeşti, pe cât le place să creadă.

— Da! Bine spus! s-a auzit unul dintre liberali.

— Fiecare american se crede un mare aventurier, a remarcat un alt politician. În lipsa unei monarhii, li s-a lăsat posibilitatea să creadă că fiecare dintre ei ar putea fi rege, dacă îşi doreşte asta. Sau regină, în acest caz.

Conversaţia a continuat, iar Hazel simţea cum pântecele începe să-i radieze, devenind tot mai cald. Era un dar preţios, şi-a spus ea, să fie înconjurată de oameni inteligenţi, cărora chiar le păsa de ceea ce aveai de spus.

Încă de când era copil, Hazel acceptase că viaţa ei însemna să trăiască la periferie. Statutul familiei sale era unul respectabil, dar nu spectaculos; poate că li se garanta accesul la persoane importante, la oameni faimoşi, la oameni care luau decizii, dar familia Sinnett nu făcea parte dintre aceştia. Însă, dincolo de asta, Hazel era femeie. Guvernantele o învăţaseră că, dacă va fi ca femeile să aibă vreo influenţă asupra lumii, atunci aceasta va trebui să se producă prin intermediul abilităţii lor de a-şi ajuta şi susţine soţii. Femeile puteau fi prezente la cină, dar dacă subiectele de discuţie nu se refereau la preţurile materialelor pentru rochii sau la alegerea culorilor pentru draperii, se aştepta de la ele să nu scoată o vorbă.

Dacă o femeie avea vreo speranţă să trăiască în aerul rarefiat al lumii artei sau poeziei, trebuia să fie suficient de frumoasă încât un bărbat s-o aleagă drept muză. Desigur, o muză era celebrată, preţuită şi sărbătorită, dar ea exista exclusiv din mila artistului ei, care o plasa la înălţime, pe un piedestal atât de îngust, încât nu-i permitea să se mişte mai mult decât un pas în orice direcţie, fiindcă altfel ar fi căzut.

Hazel era conştientă că numele familiei ei şi neglijenta sa mamă lăsaseră în sistem o fisură pe care ea o exploatase pentru a deveni chirurg, dar era o fisură subţire şi îngustă, prea nesigură ca să creadă că poziţia ei era asigurată, lăsând la o parte faptul că nu-şi putea imagina cum o altă femeie i-ar putea urma exemplul. Hazel în rolul de chirurg-femeie era o ciudăţenie pe care societatea părea dispusă s-o tolereze deocamdată, însă nimic mai mult.

Dar această sală, Însoţitorii… ei promiteau un viitor cu totul nou. O societate diferită. Aici, femeile beau la vedere şi înjurau, băteau bărbaţii la jocul de cărţi. Marie-Anne era lidera, respectată nu pentru că era frumoasă sau fermecătoare, ci pentru că era extrem de inteligentă. Femeile nu erau obiecte expuse pe un raft, aşteptând să fie alese pentru căsătorie; erau deopotrivă

parte din societate, la fel ca bărbații de lângă ele.

Pe lângă ei a trecut un platou cu fursecuri și Hazel a acceptat recunoscătoare un biscuit. Era incredibil de cremos, i s-a dizolvat pe limbă într-o clipită. A mai luat unul.

Și chiar când dădea să se așeze confortabil în scaunul ei de piele, din cealaltă parte a sălii s-a auzit un scrâșnet de lemn pe lemn și apoi bubuitul unui scaun prăbușit pe podea. Byron se ridicase și își aruncase scaunul cât colo, prins într-o dispută cu francezul.

— Ăsta-i obiceiul tău, să negi sentimentele, doar pentru că nu le poți măsura! striga el.

— Lumea este cuantificabilă într-o măsură mult mai mare decât ești tu dispus să accepți, a replicat companionul său, cu un puternic accent franţuzesc. Chiar și un poem este măsurabil. Măsură, rimă, ritm. Diminuezi meritele propriei arte, purtându-te ca și cum asamblezi cuvintele la întâmplare? Simple sentimente lipsite de măiestrie?

Byron a răbufnit:

— Dar frumusețea nu este măsurabilă. Sublimul nu este măsurabil. Îmi pare rău, Voltaire, că nu poți veni cu un vers care să explice ce se petrece cu sufletul când contemplă un munte. Sau, da, o femeie frumoasă.

Francezul a clătinat din cap.

— Ești un neghiob, Byron. Și, până când vei recunoaște acest lucru, vei continua să te foiești prin lumea asta orb la orice, în afară de propriul ego.

Fără niciun avertisment, Byron a apucat pistolul de argint atârnat deasupra șemineului, l-a armat și, înainte ca Hazel să poată scoate vreun țipăt, a tras direct spre pieptul bărbatului care stătea vizavi de el, la masă.

17

Sunetul împuşcăturilor a adus tăcere în sală. Byron a suflat fumul ce ieşea din ţeava pistolului şi l-a pus la loc pe panoplie. Francezul căzuse de pe scaunul lui şi îşi strângea de durere umărul însângerat. Hazel a intrat imediat în rolul de medic.

— Am nevoie de cârpe curate şi un lighean cu apă. Foarfeci, fir şi un ac. Şi cleşti chirurgicali. Repede! Sau pense. Are cineva nişte pense?

Şi-a dorit să fi avut la ea mai mult decât bisturiul, dar de unde să fi ştiut că o să aibă nevoie de instrumente medicale? S-a repezit spre francez şi a încercat să oprească sângerarea cu mâna. Glonţul îl străpunsese sub umărul drept şi, din fericire, între rănile de intrare şi de ieşire nu nimerise organe vitale. Dar pierdea deja sânge. Bărbatul era palid, buzele i se mişcau fără să scoată un sunet şi peruca îi alunecase de pe cap. Dacă nu reuşea să coasă rana suficient de rapid, era posibil să fie nevoită să amputeze tot braţul. Nimeni altcineva din încăpere nu părea câtuşi de puţin îngrijorat de faptul că un bărbat fusese împuşcat în faţa tuturor. Byron se aşezase iar, ridicându-şi picioarele pe masă.

— Vă rog! a strigat Hazel. Să-mi aducă cineva măcar un ac şi un fir!

Apoi a şoptit spre muribund:

— O să fii bine.

— Aţi auzit-o, a spus Marie-Anne pe un ton care nu trăda nici pe departe vreo urgenţă. Un ac şi un fir pentru doctoriţa noastră.

Doamna Thire a sărit în ajutor şi s-a îndreptat spre Hazel, dându-i ceea ce-i trebuia, iar Hazel s-a apucat de treabă cât de repede a putut. Şi-a folosit rochia, ca să oprească sângerarea, apoi a încercat să repare ce se mai putea

din țesutul ferfeniţit. Cu colțul ochiului, Byron o privea lucrând, însă Hazel nu-i acorda nicio atenție, concentrându-se asupra venelor rupte și străduindu-se să oprească hemoragia internă, apoi a cusut rănile de pe fața umărului și de pe spatele lui.

— O să fii bine, îi șoptea ea rănitului din când în când, ca să-l liniștească.

Francezul tresărea când acul intra în piele, altminteri nu trăda niciun semn de durere. Ochii i-au rămas deschişi și limpezi. Clipea, uitându-se la Hazel în timp ce lucra. Când, într-un final, i-a terminat de cusut rănile, l-a luat de mâna dreaptă și l-a strâns ușor, ca să-l liniștească.

— O să fii bine, i-a mai spus pentru ultima dată.

Apoi și-a dat seama că, la fel ca în cazul doamnei Thire, mâna stângă a francezului avea doar patru degete.

Acesta s-a ridicat și a mișcat umărul.

— Bine lucrat, a zis el, rotindu-și brațul în cercuri mari. Pare că totul este mai mult sau mai puțin la locul potrivit.

— Chiar n-ar trebui să te miști așa, a spus Hazel. Tocmai… tocmai ai fost împușcat. Ai pierdut mult sânge. Trebuie să te odihnești.

Doamna Thire s-a apropiat și a examinat cusătura.

— Chiar a făcut o treabă minunată. Cusături egale. Mici. Probabil nici nu va rămâne cicatrice.

— Mă simt excelent, a spus francezul, legănându-și în continuare brațul.

— Serios, trebuie să încetezi cu asta, i-a spus Hazel.

— Uite, a strigat Byron peste capul lui Hazel. Îmi pare rău că te-am împușcat, bine? Dar știi că mă înflăcărez când vine vorba despre astfel de lucruri.

Francezul nu părea deloc furios pe Byron. De fapt, chiar i-a zâmbit.

— Vezi? Când nu reușești să găsești o cale de a câștiga o dispută prin argumente, recurgi la violență. În mare parte, e la fel cu ce vedem în Rusia în momentul ăsta.

— Oh, nu mă compara pe mine cu țăranii ăia ortodocși dintr-un loc uitat de lume! a replicat Byron. Banneker, tu ai fost acolo. Cum este? Groaznic? Frig? Foamete?

— De fapt, a spus Banneker ștergându-și câțiva stropi de sânge de pe gheată, mi s-au părut destul de cosmopoliți. Cel puțin, în Sankt Petersburg.

— Vă amintesc tuturor, a intervenit francezul, că am fost membru de onoare al Academiei Ruse de Științe, prin ordinul personal al țarinei. Cred că am pe aici, pe undeva, câteva dintre scrisorile ei…

A ridicat pe masă un teanc mare de cărți, care risca să se murdărească din cauza bălții de sânge ce se întindea pe podea, și a început să scotocească prin ele.

— Îmi pare rău, a spus Hazel. Trebuie să încetați cu toții o clipă să vorbiți despre Rusia. Omul ăsta tocmai a fost împușcat.

Cei din încăpere s-au uitat țintă la ea și, dintr-odată, Hazel a reușit să identifice mirosul ciudat din sală. Era același cu mirosul simțit când stătuse vizavi de doctorul Beecham, în cabinetul Societății Anatomiștilor, din Edinburgh. Un miros de electricitate adăstând în aer, care îți persista în fundul grumazului. Hazel a privit în jur, la Marie-Anne, Benjamin Banneker și Byron; tuturor le lipsea degetul mic de la mâna stângă. Hazel a încercat să-și amintească povestea lui Banneker. În ce an spusese că a venit în Europa? Ce vârstă avea pe atunci? Byron, Banneker, Lavoisier…

— Sunteți nemuritori, a șoptit ea. Ați făcut cu toții ce a făcut și el — ce a făcut doctorul Beecham.

Banneker a bătut-o pe Hazel pe umăr.

— Bravo ție!

Apoi a privit în jur, spre restul grupului.

— Cred că ăsta e un record, nu-i aşa? A făcut deducţiile înainte să apucăm să terminăm măcar o sticlă de vin?

— A trişat, a spus Byron, iar din gură i-au sărit firimituri de fursec. Îl ştia pe Beecham. A avut un pic de context. I-a fost mai uşor.

Banneker a pufnit.

— A trebuit să-mi scot cu totul inima din piept şi să o pun la loc, pentru ca tu să mă crezi, Byron.

— De parcă Byron ar fi fost vreodată ademenit de faptul că îi oferă inima cineva, a spus francezul.

— Îl cunoaşteţi pe Beecham? a întrebat Hazel. Este şi el membru al Însoţitorilor Morţii? El este cel care a venit cu… formula? Cu tonicul?

Membrii societăţii s-au uitat unul la altul. În cele din urmă, Marie-Anne şi-a dres vocea şi a vorbit.

— Este o Tinctură. Şi nu. Aşa ţi-a zis? Ha! Era ca un căţeluş pe la uşile laboratorului lui Antoine al meu. Când a venit în Franţa, nu ştia diferenţa dintre hidrogen şi clătite. Antoine al meu a descoperit formula pentru Tinctură. Beecham a fost unul dintre primii noştri studenţi. A plecat destul de repede, pentru a-şi urma propriul drum.

— Beecham încă îşi face veacul prin Scoţia? a întrebat doamna Thire. Sunt ani întregi de când n-am mai primit veşti de la el. Avea obiceiul să-mi trimită o felicitare de Crăciun.

Marie-Anne a oftat.

— Aceeaşi poveste, iar şi iar. Dispare şi se stabileşte într-un nou oraş, apoi se reinventează ca propriul nepot. Obiective simple, banale.

S-a întors apoi spre Hazel.

— Antoine și cu mine știam că lucrul creat — ce a creat el — avea un potențial incredibil. O viață mai lungă duce la înțelepciune. La capacitatea de a vedea tiparele istoriei. De a înțelege natura umană și consecințele ei. Și acesta, domnișoară Sinnett, este motivul pentru care am înființat Însoțitorii Morții.

— Pentru artiști, a spus Byron, pe un ton aproape autoironic, prefăcându-se că-și dă importanță.

— Pentru viitor, l-a corectat Marie-Anne. Pentru a păstra cele mai sclipitoare minți ale unei generații. Ale fiecărei generații. Pentru a crea o cohortă cu talentul și abilitatea de a îndrepta viitorul culturii și politicii într-o direcție mai bună.

— Și Beecham? a întrebat Hazel.

Marie-Anne a oftat.

— Beecham era… indisciplinat în anumite privințe. Egoist. Prea dornic să facă bani și să-și cultive propria glorie.

A bătut darabana în masă cu degetele de la mâna stângă, încet și cu intenție. Privirea lui Hazel a fost atrasă de locul în care se aflase cândva degetul mic.

— Privilegiul nemuririi, a spus ea, cere sacrificii.

Byron a fluturat spre Hazel mâna cu patru degete.

— Un ritual de inițiere.

Hazel a privit în jur, la grupul din fața ei, cercetându-i rând pe rând. S-a apropiat de bărbatul tăcut, cu guler înalt din volane, al cărui chip îl văzuse în gravurile din cărțile de istorie.

— Monsieur Lavoisier, a spus ea. Este o onoare.

Antoine Lavoisier a dat din cap, în semn de răspuns politicos.

— Tata avea în bibliotecă o carte care rezuma toată munca dumneavoastră

despre oxigen, a continuat ea. Nu pot spune că am înțeles totul, dar am găsit-o incredibil de fascinantă.

Bărbatul a zâmbit.

— Atunci, ăsta este tonicul — ăăă, Tinctura? a întrebat Hazel. Un compus alchimic al oxigenului cu heliul? Sau necesită impuls electric? Este ceva galvanic? Pentru că, în combinație cu anumite proprietăți chimice, eu…

— Destul cu asta, a întrerupt-o Marie-Anne. Antoine și cu mine am învățat devreme că natura Tincturii nu trebuie dezvăluită. Nici măcar Însoțitorilor.

Byron a luat o înghițitură din pocal.

— Indiferent de câte ori întreb.

— Este o povară pe care o vom duce doar noi. Și astfel, da, Byron, indiferent de câte ori o să întrebi, n-o să te blestemăm cu știința unor lucruri care, de fapt, ar trebui să-i aparțină numai lui Dumnezeu.

— Byron se crede deja un zeu, a adăugat Banneker.

— Doar n-aveam de gând s-o vând sau ce-ați crede voi c-aș face. S-o pariez la vreun joc de cărți și s-o folosesc pentru a-mi plăti datoriile la pariuri. Voiam doar să știu, a spus Byron îmbufnat.

Marie-Anne și-a rotit degetul pe buza paharului ei.

— Să știi cum să creezi Tinctura n-ar face decât să-ți provoace tentații. Nu ca s-o vinzi, nu, nu la început, ci poate ca să împărtășești știința asta cu persoana iubită. Cu un membru al familiei, aflat în pragul morții, cu un iubit bolnav, care va muri înainte de vreme. Mai încolo, poate chiar cu un străin. Numărul nostru va trebui să fie mereu mic și secret. Numai Antoine și cu mine știm formula și numai noi o vom ști și mai departe.

— Și Beecham, a spus Hazel.

Marie-Anne a ridicat din sprâncene.

— Beecham știe formula. Știe cum să facă… Tinctura sau ce-o fi ea.

— Da, a spus Marie-Anne, cu buzele strânse. Eu, Antoine și Beecham.

Nu părea încântată.

— O să fiu singurul de aici care rămâne nepomenit? a strigat brusc francezul.

Și-a pipăit cu degetele cusăturile de pe umăr.

— M-a cusut tot, dar nu m-a întrebat cum mă cheamă. Așadar, grosolanul comportament scoțian nu a fost deloc exagerat în relatări.

Hazel s-a întors spre el.

— Sincerele mele scuze, domnule…

— François-Marie Arouet, la dispoziția dumneavoastră. Cunoscut și drept…

Hazel a făcut ochii mari.

— Voltaire. Voltaire! Acel Voltaire. Nu se poate. Nu pot să cred că tocmai l-am operat pe… Voltaire. Acum mă și bâlbâi. Iertați-mă. Dar am crezut că erați…

— Da, ei bine, asta-i chestia cu mica noastră Tinctură, nu-i așa? a spus Voltaire. Nemurirea m-a obligat la o retragere timpurie.

Byron a izbit vesel cu pumnul în masă, zguduind teancurile de cărți.

— E nemurire de două ori! Imaginați-vă câtă lume o să mă citească dacă o să mor tânăr, în mod tragic, frumos pentru veșnicie și cu întreg potențialul pierdut. Asta e problema cu poeții: nu suntem niciodată apreciați în timpul vieții. Abia după ce murim de tineri și devine vizibilă întreaga dimensiune a ceea ce am fi putut face, oamenilor începe să le pese cât de cât. Și, desigur, până la momentul acela, este prea târziu să mai profiți de beneficiile financiare, așa încât cred că-mi voi organiza moartea în curând. În deplinătatea puterilor. Și ar fi bine ca obituarele să fie lingușitoare de-a dreptul. Vreau să se plângă pe străzi!

Voltaire îşi studia în continuare cusăturile de pe umăr.

— Minunat. Cusături atât de mici, domnişoară Sinnett! Cred că nici măcar nu-mi vor rămâne cicatrici — iar tu m-ai împuşcat, Byron! Este o lucrare absolut impresionantă. Absolut impresionantă.

Marie-Anne Lavoisier a zâmbit.

— Am avut sentimentul că aşa va fi.

I-a umplut iar lui Hazel paharul cu vin.

— Aşa cum ţi-ai putut da seama, domnişoară Sinnett, noi suntem foarte puţini. Iar intrarea în micul nostru club social rămâne incredibil de exclusivistă. Doar cei care chiar simt că vor contribui la crearea unei schimbări pozitive în lume sunt acceptaţi să ne treacă pragul şi să intre în cercul nostru de elită. Nemurirea este un dar. Cea mai preţioasă resursă, căutată cu disperare de regi şi împăraţi, însă în van. Dar există o micuţă consecinţă, şi anume tendinţa minoră de a-ţi duce după tine vătămările preţ de o viaţă lungă.

Şi-a ridicat mâna dreaptă, iar Hazel a observat că mai multe degete fuseseră cusute la bază. Căzuseră şi fuseseră cusute la loc, exact ca ale doctorului Beecham. Byron şi-a scos gheata şi şoseta şi şi-a mişcat laba piciorului, aproape cenuşie, prost reataşată de gleznă. Era umflată şi moartă.

— Încă şchiopătez, s-a plâns el. Oamenii zic că am un picior schilod.

— Nu e vina mea, s-a plâns doamna Thire. Sunt croitoreasă, nu chirurg.

— Mai demult, i-a spus Marie-Anne lui Hazel, am avut un chirurg printre noi.

— Beecham, a spus Hazel.

Marie-Anne a dat din cap.

— Este o abilitate cu totul specială şi provocatoare: reataşarea cărnii, cauterizarea venelor, reducerea cicatricilor, menţinerea fluxului sanguin.

Deţii daruri rare, domnişoară Sinnett. Credem că ne poţi ajuta şi credem că şi noi te putem ajuta pe dumneata. Mai mult decât am făcut-o deja, vreau să zic.

— La ce te referi?

— Însoţitorii Morţii se află în inima curţii şi a societăţii londoneze. Am auzit zvonurile despre dumneata şi i-am sugerat Prinţului Regent că, poate, fiica lui ar prefera să fie tratată de o femeie-chirurg tânără, mai apropiată de vârsta ei. Asta e ceea ce facem noi. Influenţăm lucrurile. Le facem mai bune. Le urnim din loc.

— De ce eu? a şoptit Hazel.

— Eşti faimoasă, a intervenit Byron, ca şi cum lucrul acesta ar fi fost evident. Singura femeie-chirurg din Marea Britanie.

Marie-Anne i-a aruncat o privire aspră.

— Dumneata, domnişoară Sinnett, eşti o femeie în afara timpurilor. Imaginează-ţi cum va fi lumea pentru o femeie peste vreo cincizeci de ani. Peste o sută. Femeile vor fi preţuite în calitatea lor de chirurgi, nu vor mai lucra singure, în mijlocul scandalurilor. Femeia nu va mai trebui să se căsătorească pentru a avea o casă, pentru a putea să se integreze în societate.

— Doctorul Beecham mi-a spus acelaşi lucru anul trecut, a răspuns Hazel.

Ştia bine că nu trebuia să adauge că Beecham îi oferise Tinctura, nici că-i dăduse o fiolă.

— Nu-i aşa că ţi-a zis? a întrebat Marie-Anne, complet impasibilă.

Marie-Anne era o femeie care-şi ascundea bine emoţiile, dar colţul gurii i se zbătea uşor, iar Hazel a înţeles suficient pentru a deduce că între cei doi Lavoisier şi Beecham fusese o neînţelegere.

— Îţi oferim, domnişoară Sinnett, rara invitaţie de a ni te alătura. Ajută-ne cu micile noastre reparaţii. Şi vei trăi pentru totdeauna, exact în felul în care ai fost făcută să trăieşti.

— Facem treaba cu degetul acum? a întrebat Byron. Sau mai târziu? Nu vreau să-mi pierd apetitul și mă tem că picăturile de sânge îmi vor stropi pantofii. Eu o să plec.

— Du-te sus dacă vrei, George, i-a spus Marie-Anne. Stai în laborator. Nu-i nevoie să faci atâta caz.

A scos dintr-un buzunar atârnat pe șoldul fustei un cuțit lung, cu mâner negru, a cărui lamă a sclipit în lumina lumânărilor.

— Ai vrea să bei un pahar de vin înainte să începem, Hazel?

Lui Hazel i-a revenit vuietul din urechi.

— Nu.

— Bine. Atunci o să ne mișcăm repede. Antoine, ești drăguț să aduci Tinctura de sus, iubitule?

— Nu! a spus Hazel mai tare decât și-ar fi dorit. Nu vreau să mă alătur vouă… adică nu vreau să fiu nemuritoare.

Liniște. Apoi Byron a izbucnit în râs.

— Și de ce, Doamne iartă-mă, nu? a întrebat Marie-Anne. Chipul ei era în continuare o mască, însă zvâcnetul din colțul gurii amenința să se transforme într-o încruntare.

Hazel nu știa dacă era lașitate sau prudență; poate că nici nu conta. Însă gândul de a lua Tinctura — de a trăi la nesfârșit — i-a dat senzația că stă pe o margine abruptă, în vârful unei stânci foarte, foarte înalte, și i se spune să sară în gol.

Lui Hazel i s-a uscat gura și a simțit privirile tuturor ațintite asupra ei.

— Nu vreau să trăiesc veșnic.

Nimeni n-a spus nimic, așa încât Hazel a continuat.

— Este prea… permanent.

— Singurul lucru permanent este moartea, a intervenit Voltaire. Viaţa se schimbă încontinuu.

— M-aş plictisi. Ştiu că m-aş plictisi. În cele din urmă.

Benjamin Banneker a zâmbit liniştitor.

— Te-ai plictisi? De călătorit sau de citit? De ştiinţă şi de descoperiri? Un neghiob s-ar putea plictisi având la dispoziţie un timp infinit, dar am dubii serioase că plictiseala ar fi posibilă pentru cineva ca dumneata, dacă-mi ierţi presupoziţia.

— Nu vreau să văd cum mor oamenii pe care-i iubesc.

— Întotdeauna va trebui să-i vezi murind pe cei pe care-i iubeşti, a spus Marie-Anne. Crezi că faptul că eşti muritoare te scuteşte de asta?

Cuţitul era ascuţit; Hazel a văzut lumina scânteind pe muchia lui.

— Pot să am un răgaz de gândire? a întrebat Hazel iute.

Byron a pufnit în râs.

— Nu! Îţi oferim o oportunitate unică în viaţă, pentru care oricine din Londra şi-ar da mâna stângă…

— Sau cel puţin degetul mic de la mâna stângă, a bombănit Voltaire.

— …iar tu pierzi vremea?

— Da, a spus Marie-Anne. Poţi să-ţi iei răgaz să te gândeşti.

Byron aproape că a izbit cu pocalul în masă.

— Ştie de noi! a răbufnit el. Poate spune oricui! Aş zice s-o obligăm să ia Tinctura sau… habar n-am, s-o ucidem. Cel puţin s-o legăm şi s-o lăsăm aici, jos, sau ceva de genul ăsta.

— Serios acum! a intervenit Voltaire. O s-o sperii pe biata fată.

— N-o să spună, a zis Marie-Anne.

Lui Hazel i se părea stânjenitor să-i audă vorbind despre ea de parcă n-ar fi stat chiar acolo, în faţa lor. Exact în clipa aceea, Antoine a coborât câteva trepte din colţul sălii, pe care Hazel nici nu le observase. Aducea cu el o mică fiolă cu lichid violet, gros precum cerneala.

— Prea târziu, i-a spus Byron. N-are de gând s-o facă.

Lui Hazel i-a revenit vocea.

— Nu vreau să devin nemuritoare acum, a spus ea.

Şi-a rotit privirea prin încăpere, uitându-se la minunaţii artişti şi oameni de ştiinţă adunaţi cu toţii într-un singur loc. Nu voia să devină nemuritoare, dar nu voia să piardă nici asta: o colecţie de minţi sclipitoare, vorbind despre artă şi ştiinţă. De când coborâse aici, în această sală confortabilă, ascunsă sub trotuarele Londrei, reuşise să uite, pentru prima dată, de singurătatea în care trăise de la moartea lui Jack.

— Dar lordul Byron are dreptate. Ştiu şi eu asta. Şi sunt dornică să ajut. O să fac operaţiile şi procedurile reparatorii de care aveţi nevoie.

Banneker a rupt tăcerea.

— Primul nostru membru de onoare, a spus el. Dar oare trebuie totuşi să-i tăiem degetul?

— Nu, a spus Hazel, răspunzând în nume propriu. Nu trebuie. E nevoie de dexteritatea tuturor degetelor pe care le am la dispoziţie.

Marie-Anne nu a zâmbit, dar nici nu părea furioasă.

— Atunci rămâne hotărât. Hazel Sinnett: bun-venit la Însoţitorii Morţii!

18

Când a urcat lungul şir de trepte ce o duceau înapoi pe străzile Londrei, prima lumină a zorilor începuse deja să se ivească pe cer. Se simţea electrizată, vie, iar creierul ei punea o mie de întrebări şi ajungea la o mie de concluzii deodată. Aşadar, era real. Totul era real, iar ea se afla în inima evenimentelor. Ştia că tot ce se întâmplase cu Beecham anul trecut nu fusese un vis — firește că nu, dar totul fusese atât de nebunesc, brusc şi incredibil de straniu, încât Hazel nu-şi dăduse niciodată voie să accepte pe deplin cele întâmplate.

Dar iat-o aici. O societate secretă a nemuritorilor, cei mai cunoscuţi învăţaţi, artişti şi filosofi ai Europei. Iar ei o invitaseră pe Hazel să li se alăture. Oarecum.

În timp ce păşea pe piatra cubică sclipind după ploaie — A plouat cât timp am stat acolo, jos? —, a simţit cum îi revine o durere cunoscută, dorul de Jack. Dacă ar fi fost şi el aici, ar fi putut să-i povestească totul. Ar fi putut să stea treji toată noaptea, să se plimbe împreună prin toate colţurile acestui oraş straniu, luând la rând aleile din Londra, în timp ce ar fi întors pe toate părţile lucrurile petrecute azi-noapte. Cui altcuiva i-ar fi putut spune? Treaba cu nemurirea, cu Tinctura, ar face pe oricine să pară nebun, dacă ar încerca să povestească despre ele. Jack fusese singurul în faţa căruia Hazel era cu adevărat ea însăşi. Fusese singura persoană cu care putea împărtăşi fiecare parte din ea şi care o asculta şi o accepta, înţelegând-o perfect. El o văzuse aşa cum era şi o iubise.

Dar atunci, unde e? a şuierat plină de cruzime vocea sâcâitoare din străfundul minţii ei. Dacă este în viaţă, atunci de ce nu mi-a scris în atâtea luni măcar un nume de oraş, o adresă? De ce nu a venit să mă caute? Chiar dacă Jack trăia, adevărul este că rămânea în continuare pierdut, aşa că persista şi suferinţa.

Nu se putea întoarce acasă: pur şi simplu i se învârteau prea multe în minte, ca să încapă în camera aceea mică şi simplă. Străzile erau în continuare tăcute, însă, dacă ar fi fost atentă, Hazel ar fi simţit cum Londra revine la viaţă în jurul ei. Mirosul de pâine proaspătă ieşea ca aburul de pe ferestrele brutăriilor, iar păsările ciripeau ţopăind pe iarba parcului, umedă şi întunecată precum cerneala. Hazel a ignorat potecile destinate plimbării şi a apucat-o drept peste peluză, fără să bage în seamă noroiul şi umezeala care începuseră să-i păteze tivul fustelor.

Nici măcar nu ştia încotro se îndreaptă, dar cumva, pe când soarele abia începea să se zărească la orizont, Hazel s-a trezit la Kew, păşind prin grădinile tăcute, spre infirmerie.

Palatul era încă adormit. Hazel a salutat din cap santinela ce căsca şi a intrat pe poartă. A făcut câţiva paşi în infirmerie şi a simţit de cum a intrat că temperatura a scăzut cu câteva grade. Era întunecat şi rece, ca într-o peşteră, iar borcanele cu ierburi sclipeau pe rafturile lor, aşezate ordonat. Totul era perfect.

Doar că bancheta pe care se aşeza de obicei să lucreze era ocupată.

Simon von Ferris dormea cu carnetele de însemnări împrăştiate în jurul capului, ca o aură. Avea obrajii trandafirii, ca ai unui prunc, iar părul lui blond, de obicei pieptănat impecabil, era ciufulit şi în neorânduială. Hazel a zâmbit şi s-a apropiat de el; n-avea de gând să-l trezească, dar în imaginea lui dormind exista ceva ciudat de încântător. Era o senzaţie de intimitate în ritmul egal al respiraţiei lui, în picătura de salivă de pe pagina de carte îndesată sub obraz.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Simon s-a trezit, sărind cât colo şi împrăştiind hârtiile.

— Bună dimineaţa, l-a salutat Hazel.

El a clipit şi s-a îndreptat de spate.

— Este?

— Dimineaţă? Aproape. Bună? Ei bine, nu prea ştiu. Ai lucrat toată noaptea?

Simon a început să-şi potrivească hainele, îndreptându-şi gulerul şi netezindu-şi părul cu palma.

— Avem un rege nebun, a cărui stare nu face decât să se înrăutăţească. Lucrez aproape în fiecare noapte.

Hazel avea de gând să se retragă, să-şi ceară scuze că dăduse buzna şi să-l lase cu cărţile lui, când Simon a fixat-o cu ochii lui perfecţi, de culoarea mierii brune, şi a spus pe neaşteptate:

— Te visam. Şi iată-te.

S-a ridicat.

Poate că, dacă n-ar fi stat trează toată noaptea, Hazel ar fi gândit mai limpede. Poate că epuizarea ei n-ar fi fost depăşită de entuziasmul şi noutatea de a cunoaşte oameni noi şi de a trăi aventuri noi şi poate că în mintea ei ar mai fi rămas ceva loc şi pentru bunele maniere. Dar Hazel nu gândea limpede. Şi astfel, când Simon von Ferris i-a spus că o visa, a făcut un pas spre el şi a înjumătăţit distanţa care-i despărţea.

— Era un vis frumos? a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns Simon. Aşa era. Şi, deopotrivă, un repaus binevenit de la muncă.

Simon a încercat să-şi netezească părul şi să-şi îndrepte gulerul.

— Am citit atât de mult, încât cuvintele n-au mai rămas decât nişte pete pe pagină.

Hazel s-a aplecat peste umărul lui Simon, ca să citească titlul de pe coperta cărţii aflate cel mai aproape.

— Otrăvurile din Europa şi antidoturile lor?! Deci crezi că regele a fost otrăvit?

Simon a ascuns cartea la fundul teancului.

— Nu. Este doar o idee care mi-a trecut prin minte. Ceva informaţie în plus înseamnă şi o modalitate de a cerceta posibilele tratamente. Ar fi imposibil ca regele să fi fost într-adevăr otrăvit, firește, dar din moment ce simptomele sunt aceleaşi, m-am gândit…

Vocea i s-a stins.

— De ce ar fi imposibil ca regele să fi fost otrăvit? a întrebat Hazel.

— Are doi degustători la fiecare masă, care iau o înghiţitură şi o sorbitură din tot ce trece dincolo de buzele regelui. În bucătărie sunt trei bucătari care se supraveghează unul pe altul. Iar eu personal îi monitorizez meniul. Chiar şi zahărul pe care şi-l pune în ceai este testat.

— Atunci probabil că nu-i otravă, a fost de acord Hazel.

— Poate că nebunia nu are mereu cauze fizice, a reluat Simon mai mult pentru el, decât pentru Hazel. Sau poate că această cauză este una pe care nu reuşim încă s-o înţelegem. Dar vom continua oricum. Cu noi tratamente. Cu noi remedii.

— Deci e foarte rea? Starea regelui, adică.

Simon a dat din cap.

— Se înrăutăţeşte. Mai avea momente de limpezime, când părea conştient de sine, dar momentele alea au devenit tot mai rare şi apoi au dispărut complet. Au existat şi accese de violenţă, dar în cea mai mare parte a timpului nu face decât să vorbească. Murmură ca pentru sine sau vorbeşte foarte tare. Ore întregi, uneori cât e ziua de lungă. Spune că pereţii se deplasează spre el. Prostii de genul ăsta. Ca un copil. Îmi aminteşte de lucrurile pe care le spunea fratele meu când era mic. Bolboroseli.

— Ai un frate?

— Doi, a răspuns Simon. Şi o soră. Toţi, mult mai mici. Am ajutat la creşterea lor.

Hazel s-a gândit la fratele ei George.

— Probabil că ți-e dor de ei, i-a spus ea.

— Îmi este. Foarte mult. Mi-e dor de multe lucruri din Suedia.

Pentru prima dată, Hazel a observat cât de obosit arăta Simon. Avea ochii injectați și pungile de sub ei erau umflate, vineții. Era atât de palid și scobiturile de sub pomeți erau atât de adâncite, încât arăta aproape cadaveric. Chiar și așa, era incredibil de arătos, atât de chipeș încât Hazel a trebuit să-și amintească totuși că era de fapt medic, nu vreun actor care joacă acest rol.

Lui Hazel îi lipsea mult senzația de a atinge pe cineva și de a fi atinsă. După moartea lui Jack avusese tendința de a-și proteja singurătatea, ca și cum ar fi fost flăcăruia unei lumânări firave. Acum simțea că aceeași flacără o arde din interior.

Aproape involuntar, a simțit cum mâna i se ridică spre chipul lui Simon.

Dar, înainte să-l atingă, Simon a apucat-o de talie și a tras-o spre el. Acum erau atât de aproape, încât îi simțea căldura corpului. Privirea lui Simon s-a mutat de la ochii la buzele ei, apoi la gât și din nou la buze. Și apoi și le-au unit într-un sărut.

Lumea a dispărut. Nu mai exista decât aerul dintre ei, gustul de ceai cu tanin și vanilie și de fursecuri cu unt și Simon, limba lui făcându-și loc între buzele ei și brațele lui strângând-o și mai tare lângă el. Prin straturile de haine, rochia și paltonul ei, tunica și cămașa lui, îi simțea pieptul lat și puternic, lipit de al ei.

Și apoi Simon s-a tras înapoi.

— Iartă-mă, domnișoară Sinnett. Probabil că m-am pierdut cu firea.

A început să-și adune hârtiile și cărțile.

Lui Hazel îi bubuia inima în piept. Își simțea sângele îngroșat și creierul vâjâind.

— Ar trebui să mă duc la culcare, a bombănit Simon.

Și, dacă se mira cumva de ce venise Hazel la infirmerie atât de devreme sau dacă fusese plecată de acasă toată noaptea, Simon n-a întrebat-o nimic. În schimb, s-a limitat să-și strângă cărțile și să le aşeze ordonat în trusa medicală din piele. (Hazel nu s-a abținut să nu i-o admire.) S-a oprit când a trecut pe lângă ea, spre ieșire, ezitând și neștiind dacă ar trebui s-o sărute încă o dată, dar rațiunea a învins și s-a strecurat afară din infirmerie fără o vorbă, lăsând în urmă aromă de ceai de vanilie.

Hazel a trebuit să-și ducă mâna la buze și să-și lase degetele să zăbovească acolo unde, cu doar câteva momente înainte, simțise buzele lui Simon, ca să se convingă că sărutul fusese real. Simon von Ferris o sărutase în infirmerie, înainte de răsărit.

Dar atunci, ca un nor trecând prin fața soarelui, lui Hazel i-a revenit amintirea lui Jack.

L-a văzut în mintea ei, atât de limpede încât parcă s-ar fi aflat alături de ea, în infirmerie: băiatul cu membre lungi și păr în neorânduială, cu un zâmbet larg, care-i dezvelea dinții. Se simțea vinovată, de parcă l-ar fi trădat sărutându-l pe Simon și de parcă l-ar fi trădat încă o dată, fiindcă îi plăcuse atât de tare acel sărut.

Știa că n-ar trebui să se simtă astfel. Jack nu era aici. Fusese spânzurat și, dacă supraviețuise totuși, nu-i dăduse niciun semn că ar fi fost încă în viață. Nu putea avea nicio pretenție de la ea.

Un medic inteligent, arătos și faimos o sărutase, iar ea îi răspunsese la sărut. Nu-i datora nimic lui Jack Currer, chiar dacă amintirea lui persista precum umezeala din aer, după o furtună.

Epuizarea de a fi stat trează toată noaptea începea, în sfârșit, s-o învăluie ca o pătură. Trebuia să fi urmat exemplul lui Simon și să meargă la culcare, dar Hazel era deja la Kew și, în loc să se gândească la Simon sau la Jack, s-a forțat să citească, înainte de a se întoarce acasă la ea, câteva capitole dintr-o carte pe care a găsit-o pe rafturile infirmeriei și care făcea referire la munca lui Antoine Lavoisier. A adormit îmbrăcată și nu s-a trezit până când

servitoarea n-a sunat pentru cină.

Enciclopedia londoneză a personalităţilor ştiinţifice

Ediţia din 1814, îngrijită de R.M. Karmel,

C.R.S. Stewart şi Z. Fraser

Antoine Lavoisier

(n. 26 august 1743; d. 8 mai 1794)

Antoine Lavoisier a fost un chimist francez, devenit faimos pentru identificarea oxigenului şi hidrogenului, precum şi pentru teoria sa cu privire la reactivitatea chimică. Lavoisier a ajutat la introducerea sistemului metric, pentru stabilirea unei consistenţe ştiinţifice.

Înainte de cercetările lui Lavoisier, comunitatea ştiinţifică credea în teoria flogistică pentru explicarea combustiei. Această falsă teorie postula credinţa că în timpul arderii este eliberat elementul cunoscut drept „flogiston“. Lavoisier a demontat această teorie, stabilind că fenomenul de combustie apare când elementele sunt combinate cu oxigen. Teoria lui Lavoisier privind combustia prin oxigen a devenit totodată fundamentul descoperirii, tot de către el, a conservării materiei, care spune că materia nu poate fi nici creată, nici distrusă în cadrul unui sistem fix. În 1768, regele Franţei l-a distins cu o medalie de aur, recompensându-l astfel pentru munca sa privind cercetarea iluminatului stradal în Paris.

Soţia lui Lavoisier, Marie-Anne Paulze Lavoisier, a desenat multe dintre schemele experimentale ale soţului ei. Pentru că Lavoisier nu vorbea engleză, soţia lui i-a tradus articole şi cărţi ştiinţifice. Împreună, cei doi au scris prima listă cuprinzătoare a elementelor chimice.

Antoine Lavoisier a fost executat prin ghilotinare, fiindu-i imputat rolul de finanţist şi administrator public al fermei generale a guvernului regal, înainte de Revoluţia Franceză.

19

Hazel a început să primească scrisori aproape în fiecare zi: plicuri roşii ca sângele, cu numele ei caligrafiat perfect, livrate pe tava cu micul-dejun. Conţineau invitaţii, adeseori la clubul Însoţitorilor de la Şapte Cadrane, dar şi la cină, la operă sau la reprezentaţii private ale unor piese de teatru.

— Se pare că ai deja o viaţă socială la Londra, a comentat Eliza când Hazel a trebuit să se scuze că trebuie să plece de la Warwick înainte de cină, ca să ajungă la teatru înainte de ridicarea cortinei.

Hazel s-a mulţumit să-i întoarcă zâmbetul.

— Până la urmă, ai de gând să-mi spui ceva despre Însoţitori? Vreo bârfă mică, pe care să pot şi eu s-o răspândesc pe la spatele tău?

Hazel şi-a tras haina pe umeri.

— Beau cu toţii, a spus ea. Mult de tot.

Era adevărat: beau zdravăn. Nu doar vin (adus din Italia), ci şi absint (din Germania) şi bere (din Belgia), şi şampanie acidulată (din Franţa). Se pare că protecţia nemuririi le permitea să facă totul într-o manieră exagerată. O cină cu membrii societăţii presupunea o duzină de feluri de mâncare: vânat umplut cu castane şi cireşe, franzeluţe aburinde din aluat de brioşă cu unt sărat, supă rece de sparanghel, tarte de pere şi mere, îngheţată servită în farfurii răcite şi mâncată cu linguriţe minuscule şi, la final, statuete complicate din zahăr, de forma unui pâlc de copaci sau a unor păsări în zbor, aduse la sfârşitul mesei şi însoţite de un cor de „oooh“ şi „aaah“. Era ciudat, şi-a spus Hazel, cât de repede extraordinarul devenea loc comun. Cât de deprimant era că ceea ce cândva te entuziasma de-a dreptul, acum abia dacă mai stârnea un sentiment oarecum mai răsărit decât satisfacţia. Însoţitorii erau atunci obligaţi să caute

lucruri şi mai inedite decât cele de dinainte, ca să simtă mai intens şi mai durabil momentele de plăcere şi surpriză. Gândul acesta a făcut-o pe Hazel deopotrivă recunoscătoare şi uşurată că refuzase şansa de a li se alătura în viaţa lor eternă.

Ceea ce nu însemna că timpul petrecut alături de Însoţitori nu era plăcut. Departe de asta; era poate prima dată în viaţă când Hazel se simţea înconjurată de o întreagă colecţie de oameni la fel de pasionaţi de viaţă şi de învăţare ca şi ea.

Cele mai multe dintre serile petrecute la Şapte Cadrane se sfârşeau cu lecturi de poezie, când Byron făcea un adevărat spectacol din refuzul prefăcut de a-şi deschide caietele, gest pe care îl înfăptuia mai apoi cu bucurie, stând în picioare în faţa grupului, pentru a-i servi un fragment din opera la care lucra în momentul respectiv.

Lui Hazel nu-i prea plăcea de Byron, cu toată vanitatea lui şi felul în care era mereu propriul subiect preferat de conversaţie, dar chiar şi ea trebuia să admită că poezia lui era minunată.

Într-o după-amiază, grupul se întrunise pentru ceai acasă la pictoriţa franceză Élisabeth Le Brun. Locuinţa era minunat decorată; Hazel nu fusese niciodată la Versailles, dar îşi imagina că, înainte de Revoluţie, trebuia să fi semănat cu locul acela: tapet imprimat şi oglinzi cu muchii poleite, reflectând lumina lumânărilor strălucitoare, şi bibelouri de porţelan pline de gust, împrăştiate peste tot.

— Domnişoară Sinnett, a abordat-o unul dintre politicienii liberali — domnul Lewis —, în timp ce-şi aşteptau ceaştile cu ceai. Mă întreb dacă n-aş putea să te deranjez cu solicitarea de a-mi face o mică operaţie.

A ridicat mâna stângă, pe care era înfăşurat un bandaj gros, şi l-a desfăcut încet. Îi lipsea deja degetul mic, dar Hazel a văzut că primele două degete erau vinete şi umflate ca nişte cârnăciori, îndoite în unghiuri nefireşti.

— Serios! a strigat Élisabeth din cealaltă parte a camerei. Dă chestia aia la o parte. Suntem la ceai.

— Scuzele mele, Madame Le Brun, a spus domnul Lewis, bandajându-şi mâna la loc, după care a şoptit spre Hazel: Mă tem că am încă şrapnel în rană. Un accident de vânătoare. Toamna trecută.

— Pot să mă ocup de asta, a spus Hazel. Oare puteţi trece pe la mine acasă mâine-dimineaţă?

Ar fi preferat să facă operaţia în infirmeria din Kew, mai degrabă decât în camera ei confortabilă şi mică, dar simplă, însă era ea însăşi oaspete la Kew. Nu avea câtuşi de puţin autoritatea de a invita pe altcineva în palatul regal.

Marie-Anne a sărit ca arsă.

— La tine acasă? Nu fi prostuţă, dragă. Vino la laborator.

— Ce laborator?

Şi aşa a ajuns Hazel ca, a doua zi dimineaţă, să-i urmeze pe Marie-Anne şi pe domnul Lewis pe scări în jos, spre clubul de la Şapte Cadrane. Dar, în loc să rămână în sala cu sofale de pluş şi scaune de piele capitonate, pe care Hazel o cunoştea deja prea bine, Marie-Anne s-a apropiat de unul dintre rafturile cu cărţi din fundul încăperii, lângă şemineu.

— A venit momentul să-ţi arătăm şi asta, a spus ea şi a împins raftul în lateral, atât de uşor, de parcă ar fi fost pe roţi.

Acesta chiar avea dedesubt un soi de mecanism de culisare şi, când a glisat într-o parte, a dat la iveală o altă încăpere.

Un laborator.

Dar nu doar un simplu laborator.

Era cel mai grozav laborator văzut vreodată de Hazel.

Sticlă, aramă şi o mie de plante vii, pe care Hazel le putea identifica, plus alte o mie pe care nu putea. Ştia că se aflau la subsol, sub nivelul străzii, dar undeva, foarte sus deasupra lor, se vedea un luminator de sticlă ce scălda încăperea într-o lumină caldă, albă. Iar acolo unde razele soarelui nu puteau

ajunge, existau lămpi cu gaz, ale căror flăcări dansau în sfere perfecte de sticlă.

Într-o laterală a sălii, Antoine Lavoisier cerceta atent un lichid limpede, dintr-o sticlă borcănată, pe care o încălzea uşor, deasupra unei flăcărui albăstrii. Purta, ca de obicei, un guler înalt cu volane, care îi ajungea până la bărbie.

— Bună, scumpul meu, a spus Marie-Anne.

Antoine le-a făcut cu mâna, dar nu şi-a luat privirea de la experimentul său.

— Aici e bine? a întrebat-o ea pe Hazel.

— Da, este chiar foarte bine, a răspuns, privind masa chirurgicală din spatele unui raft cu plante şi bandajele albe, curate.

Hazel s-a apropiat mai mult de sticluţele cu medicamente. Una dintre ele conţinea un lichid violet, vâscos. A citit eticheta:

— Eter.

— Da, a răspuns Marie-Anne. Eschiva scoţiană, cum i se spunea. Adoarme pacientul, aşa încât să nu simtă durerea. Bineînţeles, există permanent riscul ca acesta să nu se mai trezească, dar pentru cazurile severe…

— Ştiu, a spus Hazel. Am văzut odată o demonstraţie la Societatea Anatomiştilor din Edinburgh.

În ziua aceea îl cunoscuse pe Jack. O strecurase înăuntru printr-un pasaj întunecat şi priviseră amândoi cum doctorul Beecham apăsase pe chipul unui bărbat o cârpă înmuiată în eter, apoi îi tăiase piciorul. Se întâmplase acum o viaţă de om. Pe vremea când Jack era un străin, nu băiatul a cărui piele palidă o mângâiase, centimetru cu centimetru, în hambarul din Hawthornden, când rămăseseră doar ei singuri preţ de câteva ore în întuneric, pe ploaie.

— N-o să-mi trebuiască deloc chestie din aia, a spus domnul Lewis, readucând-o pe Hazel la realitate.

A început iar să-şi desfacă bandajul de pe mână. Era o privelişte teribilă.

Arătătorul și degetul mijlociu erau amândouă vinete și umflate — cu șrapnelul lipit în carne — și, în plus, arătătorul era îndoit într-un unghi imposibil. Hazel l-a examinat: osul era rupt, fiind cândva desprins de mână, fără a fi corect reatașat. Cusătura de pe încheietură era fragilă și stătea să se crape, iar tendoanele și venele se vedeau zdrenţuite la îmbinare.

— Pot scoate șrapnelul, a spus Hazel, dar nu știu ce pot face cu arătătorul. S-ar putea să fiu nevoită să-l tai și să încerc apoi să-l reatașez.

Lewis s-a așezat foarte liniștit pe bancă, în timp ce Hazel a desfăcut pânza și a apucat bisturiul.

— Poți să-mi aduci un lighean cu apă curată, te rog? a întrebat-o ea pe Marie-Anne.

Aceasta i-a adus ce a cerut, împreună cu o mică fiolă care conţinea un lichid galben-auriu.

— Pentru reatașări, a spus ea, dându-i fiola. Ajută corpul să accepte transplantul.

— Și Beecham folosea asta! a izbucnit Hazel. Dar nu când reatașa membre… ci când reatașa… părți noi.

— Da, a spus Marie-Anne. Știm foarte bine la ce anume folosea doctorul Beecham licoarea asta.

A ridicat fiola în lumină, iar aceasta s-a filtrat prin lichidul auriu, făcându-l să strălucească.

— Operaţii crude și ilegale. Însă diluția merge la fel de bine și pentru propriile membre, ca și pentru membre furate de la săraci.

— Groaznic, a spus domnul Lewis printre dinții încleștați.

— Domnul Lewis și liberalii acționează în numele poporului, nu doar al celor bogați, i-a spus Marie-Anne lui Hazel.

— Deși regentul pare dornic să ne saboteze la fiecare pas! Acum două

decenii, era el însuși un liberal înverșunat — progresiv și idealist. Dornic și pregătit să conducă această națiune în secolul al nouăsprezecelea! Iar apoi a devenit regent și, brusc, ne-am trezit cu un monarhist înverșunat și tot ce decurge din asta. Apără instituții învechite și gata să se prăbușească, în timp ce poporul suferă.

— Da, da, domnule Lewis, a intervenit Marie-Anne. Nu vă agitați, altminteri domnișoara Sinnett o să aibă probleme cu îndepărtarea șrapnelului.

Hazel a zâmbit recunoscătoare și a terminat de curățat rănile lui Lewis.

— Ai auzit că a murit? a spus Lewis, încercând să țină mâna cât mai nemișcată. Beecham. Sau „a murit“ între ghilimele, presupun. Am citit necrologul în ziarul de seară.

— Mă întreb dacă nu și l-a scris singur și de data asta, așa cum a făcut și prima dată, a replicat Marie-Anne.

— Nu pretindea că are un fiu? a întrebat Lewis. Drept cine o să se dea data viitoare când reapare?

— Oh, poate drept vreun nepot îndepărtat. Cine știe, i-a răspuns Marie-Anne.

— De data asta va trebui să plece pe continent, a spus Lewis, tresărind ușor în timp ce Hazel îi scotea din degete pietricele și bucăți de metal. Toți cei din Londra și Edinburgh îl cunosc deja.

— Sau din America, a completat Hazel.

În ultimele zile se gândise de multe ori la America.

— America! Guvernul nostru ar putea să se inspire din documentele lor fondatoare. Așa aș zice, s-a înflăcărat Lewis, uitându-se în toate părțile, mai puțin la mâna lui stângă, operată de Hazel.

Politicianul a început apoi să ridice în slăvi meritele unei democrații constituționale, în timp ce Hazel lucra, iar ea l-a lăsat în pace, bucuroasă că se putea distrage singur.

Hazel şi-a ţinut respiraţia şi a tăiat cu bisturiul ţesutul subţire, apoi a tras, detaşând arătătorul lui Lewis de restul mânii.

Degetul pe care-l ţinea în palmă era rupt şi deformat, însă ea i-a cercetat rădăcinile: vasele mari de sânge erau încă acolo.

— Cred că aş putea să-l reataşez.

— Doar un moment, domnişoară Sinnett, a intervenit Marie-Anne, apropiindu-se de un dulap încuiat, aflat în apropierea depozitului de medicamente.

A scos din sân o cheie şi a descuiat uşile cu un clinchet cristalin. Dulapul era plin cu fiole mici, conţinând lichide de culoarea cernelii, ce păreau să se rotească până şi atunci când recipientele rămâneau complet nemişcate. Tinctura, şi-a spus Hazel.

Pe raftul cel mai de jos se afla un rând de sticluţe mai deschise la culoare, galbene, aproape sclipitoare în razele de lumină. Marie-Anne şi-a trecut degetele peste ele şi a ales una. I-a cercetat eticheta cu un aer aprobator, apoi s-a întors spre Hazel şi domnul Lewis.

— Daţi-mi voie, a spus ea, picurând câţiva stropi de lichid galben-auriu din fiolă pe mâna ciopârţită a lui Lewis. Un pic de diluţie. O să fie utilă, dacă vrem ca reataşarea să funcţioneze.

— Deci asta ce este? a întrebat Hazel, uitându-se cu atenţie la lichid. O diluţie? O diluţie a… tincturii?

— Da. Diluată foarte tare, dar capabilă încă să acţioneze pe baza aceluiaşi principiu, a răspuns Marie-Anne. Compuşii oxigenează şi apoi trimit impulsuri electrice. Am dezvoltat-o împreună cu Beecham, înainte să descoperim Tinctura. Încercam să creăm ceva cu capacitatea de a conserva viaţa în părţile separate ale corpului, înainte de a le reataşa unui trup.

— Şi funcţionează? a întrebat Hazel.

— Funcţionează, a spus Marie-Anne. Beecham şi cu mine a trebuit să ne

asigurăm de asta. Mai ales după ce am luat Tinctura şi mortalitatea noastră a devenit mai puternică decât forma noastră fizică.

S-a îndreptat spre soţul ei, Antoine, care îşi mutase, în cele din urmă, atenţia de la experimentul lui. Cu un gest blând, Marie-Anne a lăsat în jos gulerul soţului ei, iar Hazel a icnit.

Capul lui Antoine era cusut de gât.

Cusăturile erau ordonat făcute, însă groase şi negre. Efectul era înfricoşător, un cap ataşat de un corp, aşa cum ar coase cineva un petic pe o cămaşă.

— N-am reuşit să păstrăm şi corzile vocale, a spus Marie-Anne. Însă restul pare să funcţioneze aşa cum ar trebui.

A sărutat cu blândeţe obrazul soţului ei şi a dat drumul gulerului, ascunzând cicatricea şi cusăturile. Antoine s-a întors la munca lui.

— În timpul Revoluţiei, a explicat ea. O minte sclipitoare, lăsată să se rostogolească pe străzile alea împuţite. Poate că puterea ar trebui să se afle în mâinile poporului, domnişoară Sinnett, dar asta nu înseamnă că gloata e mereu înţeleaptă. Oamenii au nevoie de conducători. De oameni buni, ca domnul Lewis, aici, de faţă.

Lewis a ridicat mâna stângă, care nu mai avea decât două degete şi degetul mare.

— Aşa lipsiţi de degete, cum sunt ei, a completat el.

— Păi, stai liniştit, l-a îndemnat Hazel. Voi încerca să-ţi înapoiez măcar unul.

A urmat o oră de cusături complicate, dar în cele din urmă Hazel a reataşat la mână degetul arătător al lui Lewis şi fără îndoială că, mulţumită celor câteva picături de Tinctură diluată, bărbatul a reuşit să-l mişte ca şi când nu ar fi fost niciodată desprins de mână.

— Remarcabil, a spus el, îndoind şi îndreptând degetul. Şi ce cusătură frumoasă!

— S-ar putea să nu fie nici măcar nevoie să porţi mănuşi la balul de săptămâna viitoare al comandorului, a zis Marie-Anne, pe un ton aprobator.

Lewis îşi punea deja mănuşile. Hazel a observat că degetul mic al uneia din ele era umplut cu câlţi, aşa încât un străin nici n-ar fi observat că lipseşte.

— Ei, nu ştiu dacă va fi chiar aşa, Madame Lavoisier.

Lewis i-a făcut cu ochiul lui Hazel.

— Vor fi prezente doamne acolo.

The London Herald, Ediția de seară

3 iulie 1818

WILLIAM BEECHAM, CHIRURG ŞI NEPOT AL PIONIERULUI ANATOMIEI, A MURIT LA EDINBURGH

William Beecham al III-lea, șeful Societății Regale a Anatomiștilor și chirurg-șef la Universitatea din Edinburgh, a murit în urma unei afecțiuni nedezvăluite. Beecham este cel mai bine cunoscut ca nepot al lui Sir William Beecham I, Baronet, fondator al Societății Regale a Anatomiștilor și autor al Tratatului de anatomie al doctorului Beecham; sau Prevenirea și tratarea bolilor moderne, textul fundamental care a redefinit studiul anatomiei în secolul al nouăsprezecelea.

Însă Beecham a fost un medic celebru în multe privințe, iubit de membrii comunității medicale din întreaga lume. Era cunoscut pentru operațiile sale deosebit de rapide, cu rată scăzută de mortalitate, și pentru introducerea folosirii eterului (cunoscut și sub numele de „eschiva scoțiană“) în scopul anestezierii pacienților înainte de operație, cu toate că alți medici din domeniu pun la îndoială siguranța folosirii lui și, ca urmare, utilizarea eterului nu a devenit o practică prea răspândită.

Trupul va fi înmormântat în cavoul familiei, la Glasgow, și toate ceremoniile funerare vor fi private. Beecham nu a lăsat niciun urmaș.

20

De la înfrângerea lui Napoleon, în Marea Britanie fusese pace, dar asta nu însemna că londonezii își pierduseră gustul pentru paradele militare. Sir Robert Mends fusese căpitanul unui vas staționat pe coasta de vest a Africii, cu obiectivul de a intercepta transporturile de sclavi, dar, pe când se întorcea spre porturile englezești, la bordul navei sale urcaseră niște corsari francezi. Mends și oamenii lui nu doar că luptaseră vitejește cu piraţii, ba chiar capturaseră nava acestora.

Acum se întorceau în Londra ca eroi, iar Mends era recompensat printr-o promovare la gradul de comandor; echipajul lui era premiat cu cât de multe beri puteau da oamenii pe gât, în orice bar din oraș, fiindcă jucaseră și ei un mic rol în operaţiunea ce dusese la umilirea Franţei.

Hazel își făcea plimbarea de dimineață, în timp ce mulţimea începuse deja să se alinieze pe străzile cuprinse de arșița verii, fluturând steguleţe în așteptarea nerăbdătoare a spectacolului ce urma. Se pregătea un întreg weekend de festivităţi — fără să vrea, Hazel o auzise cu o zi înainte pe Charlotte plângându-se Elizei, în timp ce amândouă se găteau, despre cât de multe evenimente idioate cereau prezența ei.

— Asta e tot ce vor să fac! Asta e tot ce pot face: reverență, zâmbet, reverență, zâmbet. Mă întreb ce-o să-mi cedeze mai întâi, obrajii sau genunchii?

Eliza strânsese bine corsetul prințesei.

— Doamnă, cei mai mulţi oameni din ţara asta ar invidia un statut care nu presupune nimic mai mult decât să te gătești și să participi la evenimente cu cele mai fine mâncăruri și băuturi.

Charlotte a privit-o pe Eliza în ochi.

— Da, Eliza. Știu. Sunt recunoscătoare și tot tacâmul, știi că sunt. Țara asta are nevoie de o prințesă pe post de păpușă, pe care s-o înțolească frumos și cu care să se joace și am nenorocitul noroc de a corespunde cerințelor postului. Iar „păpușa-jucărie“ este o poziție foarte bine plătită.

— Probabil că doamnele de companie ale păpușii-jucărie ar putea fi plătite un pic mai bine, a adăugat Eliza, cu viclenie.

— De parcă n-ai fi la doar câteva săptămâni distanță de măritișul cu un ofițer care are un venit anual foarte frumos, Eliza — da, mai fac și eu din când în când cercetări. Locotenent-major, cu o frumoasă reședință de familie. Totul foarte respectabil.

Degetele Elizei nu-și mai găseau locul pe șireturile de la rochia Charlottei și, pentru prima dată, Hazel a văzut cum Eliza a rămas fără cuvinte.

— Aveam de gând să vă spun, doamnă, a zis ea în cele din urmă. Că în sfârșit i-am acceptat cererea, adică.

— Nu-i nevoie, a rostit Charlotte cu răceală.

S-a retras și și-a legat singură funda în jurul taliei.

— O prințesă aude astfel de lucruri. Doar nu mă așteptam să rămâi lângă mine și să-mi legi rochiile pe vecie. Până la urmă — și aici Charlotte s-a întors să se uite la Hazel —, începe să-mi revină starea de sănătate. Timpul nu stă în loc, indiferent cât de mult rămânem la pat, ascunzându-ne de lume. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoie să devin prințesa pe care națiunea o pretinde, iar tu vei fi nevoită să devii o femeie măritată. Se pare că prietena noastră aici de față, doctorița Sinnett, este singura femeie pe care-o cunosc, în stare să scape de ghearele așteptărilor. Asta e tot ce trebuie să facem, să învățăm să suturăm o rană sau să amputăm un membru, ca să devenim femei pe picioarele lor?

— Cred că veți afla, Alteța Voastră Regală, a spus Hazel, cuprinsă de un fior la gândul senzației pe care o trăise în infirmerie, când buzele lui Simon se

lipiseră de ale ei, că până și doctorii sunt uneori victimele constrângerilor generate de propriile poziții sociale.

În zilele care trecuseră de la sărutul cu Simon, Hazel nu mai rămăsese singură cu el, chiar dacă se trezise căutându-și tot mai multe motive să zăbovească pe lângă Kew. Se întâlnise de două ori cu Gaspar la ceai în grădină, gândindu-se că Simon ar putea trece pe acolo — și a doua oară chiar a trecut, însă se grăbea spre palat, prins cu totul într-o conversație cu unul dintre miniștrii regelui George; le-a aruncat lui Hazel și Gaspar doar un salut din cap și o fluturare de mână, de la depărtare.

Teoretic, Hazel știa că ar trebui să fie îngrozită de posibilul scandal pe care l-ar fi putut stârni sărutul; poziția ei de medic personal al prințesei nu-i oferea protecție nelimitată, mai ales când venea vorba de tandrețuri. Având în vedere faptul că viitoarea căsătorie a prințesei încă nu fusese decisă, reputația ei, când venea vorba de castitate (și, ca urmare, reputațiile tuturor celor asociate cu ea), era prea valoroasă pentru a fi pătată.

În schimb, Hazel și-a dat seama că temerile ei deveniseră umilitor de banale, în genul tânjelilor pentru care o luase cândva peste picior pe Iona, la Hawthornden, când fata era moartă după fratele mai mare al lui Hazel. Se trezea citind același și același paragraf dintr-un articol de ziar, constatând de fiecare dată că a ajuns la final, fără să reușească să rețină măcar o propoziție. O lua de la capăt, doar ca să repete exercițiul, pentru că nu se gândise deloc la doza potrivită de eter; nu se gândea decât la Simon. Se gândea la Simon și, ca o fată prostuță de zece ani, lovită de pasiune, își făcea griji cu privire la ce credea el despre ea. Poate că își făcea veacul pe acolo, sărutând fetele tot timpul. Poate că Hazel era doar o curiozitate pentru el, așa cum era pentru multă lume — o femeie-chirurg, un specimen fascinant de adăugat în colecția lui, cu care să se fălească. Hazel nu știa nimic despre Simon, ăsta era adevărul. Putea fi logodit cu vreo femeie din Suedia, era conștientă de asta. Putea fi căsătorit și să nu fi spus nimic despre asta în timpul ședерii lui la Londra, ca să se poată săruta cu străinele! (Acestea erau gândurile lui Hazel când se mustra și încerca să se concentreze iar și să se întoarcă la citit.)

Fantezia unei căsătorii cu Simon a fost nebunia pe care Hazel a alungat-o imediat ce a îndrăznit să facă o sondare prudentă în propriile gânduri. Bărbații ca Simon von Ferris se căsătoresc cu fete drăguțe și nătângi,

pregătite să menţină şi să conducă adecvat o gospodărie, în timp ce bărbatul lucrează. Poziţia lui va presupune angajamente sociale frecvente. Soţia lui va trebui să găzduiască cine cu invitaţi şi tot felul de serate, pentru a-şi menţine soţul în graţiile societăţii londoneze. Şi cu atât mai bine pentru Simon, dacă mireasa lui s-ar întâmpla să fie o moştenitoare.

Hazel avea descendenţă nobilă — însă erau nobili şi nobili. Înţelesese asta de la început: familia ei era respectabilă, însă nu foarte avută. Taică-său pusese deoparte pentru ea o zestre rezonabilă, însă, odată cu moartea lui, toate proprietăţile familiei Sinnett aveau să-i aparţină fratelui ei mai mic, Percy. Undeva, în adâncul sufletului ei, Hazel ştia, cu certitudinea care vine numai dintr-o mare suferinţă, că nu va fi niciodată fericită ca femeie căsătorită. Mai degrabă ar fi suportat provocările de a-şi asigura o existenţă modestă, lucrând pe post de chirurg, decât să se resemneze cu confortul de a fi soţia cuiva. Şi, în cele din urmă, Simon von Ferris va avea nevoie de o nevastă.

Fusese uşor pentru Hazel să accepte că va rămâne singură. Dar acum venise Simon, o sărutase şi stricase totul. Pentru că acum era singură şi distrată. (Iscoditoare. Geloasă. Vanitoasă.) Afecţiunea o otrăvea, punând stăpânire ca o buruiană pe creierul şi pe gândurile ei.

Hazel a reuşit să-şi facă loc prin gloată şi să se întoarcă acasă înainte de începerea paradei, dar auzea defilarea de afară: uralele mulţimii, în timp ce bărbaţii de pe nava britanică Iphigenia călăreau pe spinările cailor, apoi mugetele extaziate ale celor din stradă, la trecerea prinţesei Charlotte, în trăsura ei deschisă. Uralele pentru Charlotte erau de zece ori mai zgomotoase decât aplauzele politicoase adresate prinţului regent, aflat în trăsura lui. Nu-i de mirare că acesta abia aştepta ca prinţesa Charlotte să se căsătorească şi să plece din ţară, şi-a spus Hazel în timp ce-şi spăla părul în baie. Prinţul regent avea să rămână pentru totdeauna doar pe jumătate conducător; conducea acum, dar în numele tatălui său nebun, şi când chiar avea să devină rege, în fine, publicul urma să-l vadă numai ca pe o condiţie preliminară, o pierdere de timp necesară, înainte ca iubita lor Charlotte să urce pe tron.

Hazel nu avea rochii noi; avea să poarte una mai veche, o ţinută adusă din Edinburgh. Poate rochia verde, chiar dacă îi rămăsese un pic scurtă la mâneci şi chiar dacă avea o mică pată de sânge lângă tiv, în partea din spate. (Hazel nu curăţase picioarele mesei după o operaţie şi se ştersese de ele din greşeală,

uitând că sângele de pe lemn nu se uscase încă.)

— Oh, te rog, nu purta rochia aia veche! a gemut Eliza în clipa în care Hazel i-a arătat rochia verde, în camera ei. Mânecile alea sunt demodate. Nimeni nu mai poartă acum mâneci lungi.

— Sunt clasice, a protestat Hazel.

Eliza scotocea prin cufărul lui Hazel, încercând să găsească ceva mai nou, când menajera a bătut la ușă.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnișoară, a spus ea.

Eliza a sărit în picioare.

— O scrisoare de amor! a exclamat ea, smulgând-o de pe tava cameristei.

— Oh, bau! Este de la un avocat.

Hazel i-a luat scrisoarea din mână. Nu a recunoscut numele de pe plic: un anume domn Samuel Eastman, Esq., cu adresa pe strada Chalton, la numărul 128. A folosit bisturiul pe post de cuțit pentru scrisori.

Era o înștiințare pentru o moștenire.

În testamentul său, doctorul Beecham îi lăsase lui Hazel o mie de lire, pe care avea libertatea de a le ridica oricând îi venea ei mai bine.

Poate că, până la urmă, chiar murise de-a binelea.

Hazel a împăturit scrisoarea și a pus-o în cufăr.

— Ei? a întrebat Eliza. Ce era? O scrisoare de amor de la un avocat?

— Nu, a răspuns Hazel, clătinând din cap și încercând să blocheze sentimentul ciudat care i se înțepenise în suflet. A murit un cunoscut din Edinburgh și mi-a lăsat ceva prin testament.

— Sper că e suficient ca să-ți iei o rochie nouă. Îmi pare rău, am spus ceva

îngrozitor? Încerc să fiu mai puțin îngrozitoare.

— O să port rochia verde, a spus Hazel. Iar tu ar trebui să consideri asta o favoare, fiindcă imaginează-ți cât de la modă vei părea în comparație cu mine.

Adevărul era că lui Hazel îi plăcea rochia verde. Îi plăcea felul în care culoarea îi aducea în obraji tonuri de piersică, deși ea părea mai întotdeauna palidă.

Ținând-o în lumină, în dimineața balului, Hazel se întrebase dacă Simon ar plăcea-o în verde — și atunci, într-o clipită, s-a simțit paralizată de fixația ei asupra tânărului doctor.

Alungându-l pe Simon din minte, a îmbrăcat rochia și și-a pieptănat părul cu grijă, pe spate, acoperindu-l cu o pălărie cu pene a mamei sale, care se nimerise cumva printre lucrurile ce-i fuseseră trimise la Londra. Gata. Arăta… bine. Prezentabilă. Destul de drăguță. Nu era nevoie să facă prea mult caz; la urma urmelor, petrecerea nu era dată în cinstea ei. Ea era doctor și își făcuse treaba, însănătoșind-o îndeajuns pe Charlotte, încât să participe și ea la eveniment (chiar dacă prințesa nu avusese nevoie de un tratament medical în sensul obișnuit al termenului), iar asta era tot. Pentru Hazel nu conta ce crede Simon despre rochia ei. Era o rochie veche, purtată împreună cu pălăria mamei sale — dacă i-ar fi păsat într-adevăr de ce credea Simon, s-ar fi străduit mai mult. Fiindcă n-o făcuse, a judecat ea, era limpede că nici Simon și nici atenția lui nu însemnau atât de mult pentru ea. Quod erat demonstrandum. QED.

Asta și-a spus, urcând în trăsură, pentru a se îndrepta spre petrecerea din seara aceea, organizată la reședința privată a regentului, conacul Carlton.

Cu toate acestea, imediat ce a ajuns, Hazel s-a trezit cercetând mulțimea, în căutarea unui cap blond. Se părea că Simon nu ajunsese încă.

Dar prințesa Charlotte era deja acolo, așa cum promisese, în prima ei apariție publică după săptămâni întregi, și arăta magnific într-o rochie roz-trandafiriu, cu broderie florală pe mâneci și tiv și cu pene de struț înfipte în păr. Însă și mai remarcabil decât hainele ei, cel puțin pentru Hazel, era aspectul sănătos

al prinţesei. Cu toate că nu pretindea că-i face plăcere să se afle acolo — zâmbetele erau reţinute şi forţate —, obrajii ei căpătaseră totuşi o culoare de neconfundat.

Din cealaltă parte a sălii de bal, prinţul regent a ochit-o pe Hazel şi s-a oprit în mijlocul unei fraze, ca să se îndrepte spre ea, împingând oamenii la propriu, în mers. (Gaspar îl seconda îndeaproape, aruncând scuze în stânga şi în dreapta, în numele Alteţei Sale Regale.)

— Domnişoară Sinnett, a spus regentul, uitându-se spre Gaspar, ca să se asigure că a rostit numele corect. (Gaspar a încuviinţat discret din cap.) Se pare că ai reuşit. Elogiile mele. Prinţesa este aici, aşa cum ai promis, într-o stare de sănătate cum n-am mai văzut-o de săptămâni întregi. Acum, ia spune-mi: Ce a fost? Nealinierea umorilor? Gripă? Mărturiseşte tot. Haide odată!

— O gripă rară, Alteţă, a minţit Hazel. Una care se pare că vine şi pleacă fără vreun motiv clar.

Regentul a continuat să vorbească, de parcă Hazel n-ar fi spus nimic.

— Trebuie să zic, pare o chestie de-aia care se rezolvă de la sine, nu-i aşa? Mă întreb câtă doftoriceală ar mai fi fost nevoie să faci, dacă prinţesa ar fi catadicsit să asculte sfatul meu: odihnă la pat şi mişcare multă! Multă odihnă, mult mers şi sport! Ăsta e tratamentul pentru genul ăsta de boală! De fiecare dată. Ia aminte.

Era o prostie cu ştaif. Cum ar fi fost posibil ca tratamentul cuiva să constea deopotrivă din odihnă şi mişcare? În plus, regentul nici măcar nu ştia de ce „gen de boală“ suferea Prinţesa, în primul şi în primul rând. Hazel şi Gaspar au schimbat o privire plină de înţeles.

— Prinţesa va fi acum, desigur, suficient de întremată încât să călătorească, am dreptate? a întrebat brusc prinţul.

— Nu… nu pot spune asta cu certitudine, Sire.

— Ce soi de gripă devine mai gravă pe vapor?! Aerul îmbătător al mării e

bun pentru sănătatea oricui! Toată lumea ştie asta! a zis el, suficient de tare încât câteva persoane aflate în apropiere să se întoarcă spre ei.

— Este un caz foarte dificil, Sire, a răspuns Hazel. Dar cred că, la momentul potrivit, prinţesa va fi îndeajuns de refăcută. Întotdeauna este recomandat să nu grăbim genul acesta de lucruri. Doar ca să fim siguri.

— Doar ca să fim siguri, a îngânat-o regentul, ca şi cum ar fi gândit în sinea lui.

— Bineînţeles că amândoi vrem ce e mai bine pentru Prinţesă, nu s-a putut abţine Hazel să adauge.

Gaspar i-a aruncat o privire scurtă. Regentul a ignorat-o şi a plecat să încolţească un alt invitat.

Vestea despre vindecarea miraculoasă a prinţesei Charlotte părea să fi dat înconjurul curţii. Necunoscut după necunoscut i se înfăţişa lui Hazel, ca să-şi prezinte cele mai sincere mulţumiri, cu o seriozitate pe care tânăra o găsea întrucâtva stânjenitoare.

— Aproape că n-am mai fost eu însămi când prinţesa a suferit de febră romană, i-a spus o femeie mai în vârstă, cu pene negre în păr. De parcă ar fi fost bolnav propriul meu copil. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă am fi pierdut-o acum.

Un bărbat a făcut o plecăciune atât de adâncă în faţa lui Hazel, încât aproape că a dat cu nasul de pământ.

— Mulţumim lui Dumnezeu că aţi venit la curte, doctor Sinnett. Sunteţi un înger din cer.

— Nu sunt decât domnişoara Sinnett, vă rog, a spus Hazel, incapabilă să împiedice roşeaţa care îi cuprindea gâtul.

Şi-a dat seama că prinţesa era iubită, mai mult decât se putea crede. Cu ani în urmă, naţiunea privise neajutorată cum prinţesa Charlotte suferea de o formă aproape fatală a febrei romane; trebuie să fi fost îngrozitor pentru aceşti

oameni să audă că era încă o dată ţintuită la pat, cu o boală misterioasă, pe care nimeni nu era capabil s-o trateze. Şi nu doar oamenii de rând o iubeau pe prinţesă, aceia care se înşirau în faţa reşedinţei Warwick cu urările lor de bine, ci şi membrii curţii. (Desigur, şi-a spus Hazel, aceştia erau oamenii care trebuie să fi suferit cel mai mult din cauza aroganţei şi insuportabilului egocentrism ale prinţului regent.) Prinţesa Charlotte era o gură de aer proaspăt, o reamintire a speranţei pentru viitor.

Însă, şi-a spus Hazel, privind-o pe prinţesă, care saluta pe rând, cu un zâmbet înţepenit şi cu ochi sticloşi, invitaţii aşezaţi la o coadă tot mai lungă, trebuie să fi fost dificil pentru ea să existe atât ca simbol, cât şi ca persoană.

Dansul n-avea să înceapă decât după ce nava Iphigenia îşi încheia parada prin Londra, aşa că Hazel a aşteptat, sorbind dintr-un pahar care apăruse pe tava unui servitor, lângă ea. Fără să încerce să tragă cu urechea, s-a trezit prinsă într-o conversaţie între doi bărbaţi mustăcioşi, aflaţi la stânga ei.

— …Regele într-o stare groaznică…

— Mai mult halucinează în timpul zilei, aşa am auzit.

— Se pare că doctorul ăla suedez nu s-a mai mişcat de lângă el de trei zile. Ce mare lucru poate face? Doar să-l asculte cum delirează, presupun.

Deci asta era. Simon n-avea să apară. Hazel a constatat cu surprindere cât de dezamăgită se simţea. Îl tot căutase din priviri, vrând să-şi dea seama dacă se schimbase ceva între ei de la momentul sărutului.

— Dacă aş fi în locul regentului, i-a spus unul dintre mustăcioşi prietenului său, l-aş sufoca eu însumi.

— Martin! l-a mustrat celălalt, cu falsă revoltă. Trădare, şi asta tocmai între zidurile palatului.

— Oh, las-o baltă, Frampton!

Primul bărbat se împleticea uşor la vorbă. Vinul i s-a revărsat peste marginea paharului. Cei doi au râs cu voci guturale şi binedispuse.

Dinspre holul de la intrare au început să răsune trâmbițele, anunțând sosirea oaspeților de onoare. Lângă ușile duble s-a postat un crainic.

— Sir Robert Mends și echipajul de pe vasul Iphigenia!

Ușile s-au dat deoparte și bărbații au intrat exact în momentul în care orchestra cânta un crescendo. Mends însuși conducea grupul; era un bărbat arătos, între două vârste, îmbrăcat într-o jachetă albastru-deschis, decorată cu medalii și cu epoleți aurii pe umeri. Avea părul bogat, înspicat cu fire albe, pe care fie parada, fie deceniile de vânturi maritime îl ciufuliseră de tot. A intrat râzând, evident neobișnuit să se afle în centrul atenției, dar bucurându-se totuși de asta.

După ce a trecut printre cele două rânduri de gărzi regale, a îngenuncheat în fața prințului regent. Imediat ce s-a aflat în poziția cuvenită, Gaspar i-a înmânat cu grijă regentului o sabie subțire.

— Ridică-te, comandor Robert Mends, a spus regentul după ce a atins ușor umerii bărbatului cu lama sabiei.

În sală au izbucnit ovații. Acum, petrecerea putea începe cu adevărat. Femeile au năvălit spre marinarii care purtau, cu toții, pantaloni strâmți și jachete superbe, bleumarin, închise la două rânduri, cu gulere înalte și nasturi lucitori de alamă.

Eliza era la brațul locotenentului ei, Otto. Formau un cuplu minunat, și-a spus Hazel. Amândoi tineri și atrăgători, adepți ai respectării regulilor și ritualurilor unei vieți la curte. Alături de ei, arătosul prinț prusac, Frederick Augustus, stătea lângă o femeie cu fața acră, despre care Hazel a presupus că era, probabil, chiar logodnica lui.

Hazel a observat felul în care privirea prințesei Charlotte poposea asupra lor.

S-a întrebat cât de departe mersese relația dintre Frederick Augustus și Charlotte. Oare flirtaseră? Aproape sigur. (De la distanță, prințul părea să flirteze cu toată lumea.) Își trimiseseră scrisori de dragoste? Se întâlniseră la miezul nopții, fără știrea nimănui? El îi făcuse oare promisiuni pe care știa că nu le poate respecta? Dar ea lui?

Indiferent cum stăteau lucrurile, Hazel ştia că e dureros să vezi persoana iubită la braţul altcuiva. S-o vezi zâmbind altcuiva, aducând băuturi altcuiva, sărutând-o pe obraz. Nu-i de mirare că prinţesa se izolase de bunăvoie în propriul dormitor.

A început un dans, iar Hazel s-a retras de pe ring — n-avea nicio intenţie să danseze în seara aceasta şi îşi făcea socoteala dacă n-ar trebui să cheme trăsura şi să plece acasă —, când un marinar cu părul negru şi ciufulit s-a întors spre ea şi Hazel i-a văzut chipul.

Era Jack.

Jack.

Nu o plăsmuire a imaginaţiei ei sau o fantezie, ci Jack, aici şi în viaţă. Purta haina albastră a Marinei Regale Britanice şi faţa îi era brăzdată de o cicatrice cu marginile roz, dar albă şi strălucitoare pe centru. Cicatricea pornea de la frunte, îi tăia nasul şi mergea până la buza de jos, iar în locul pe unde străbătea ochiul era ascunsă sub un petic negru.

Amintirea fiecărui moment petrecut împreună a năvălit peste Hazel, inundând-o: mirosul lui, atingerea pielii, ritmul inimii lui. Inima care-mi bate în piept este tot a ta. Hazel se afla iar în pasajul de sub Societatea Anatomiştilor, în cimitirul din apropiere de Hawthornden şi în spatele cailor din grajd, privind cerul nopţii. Îi privea trupul culcat pe spate, sângerând, în timp ce doctorul Beecham stătea aplecat deasupra lui, cu bisturiul în mână. Apăsa palma pe zăbrelele celulei în care fusese închis, dându-i mica fiolă cu Tinctură.

Iar acum era aici, în sala de bal, uitându-se ţintă la Jack Currer, aflat în cealaltă parte a încăperii, privindu-l în ochiul lui bun, până când el s-a întors şi a văzut-o.

Jack Currer, băiatul pe care Hazel îl iubise şi-l pierduse, a privit-o în ochi din cealaltă parte a sălii.

Şi apoi a părăsit sala de bal, pornind-o în direcţia opusă.

21

— Hei!

Picioarele lui Hazel au prins să se mişte, înainte ca mintea să ştie ce face. Universul se rotea în jurul ei, dar singurul lucru asupra căruia şi-a dat voie să se concentreze era spinarea bărbatului pe care-l urmărea spre ieşirea din sala de bal. Străbătuse deja o jumătate din lungimea holului, când a reuşit, în sfârşit, să-l prindă din urmă. Hazel i-a pus o mână pe umăr, iar bărbatul s-a răsucit spre ea.

El era.

Era Jack.

Aceeaşi bărbie îngustă şi acelaşi nas lung. Aceeaşi curbă a pometilor. Iar în ochiul sănătos, Hazel a văzut culorile la care visase luni întregi: gri şi albastru, atât de luminoase încât semănau cu cerul când încercai să te uiţi drept în soare, într-o zi noroasă. Vederea chipului său a făcut-o pe Hazel să se topească din nou precum o lumânare de ceară.

Jack a privit-o fără să clipească. Arăta de parcă îşi punea la îndoială propria sănătate mintală, de parcă Hazel ar fi fost o farsă crudă, o apariţie ciudată sau o fantomă.

— Jack, a spus Hazel în cele din urmă. Eu sunt.

Ca şi cum ar fi căzut o cortină, şocul de pe chipul lui s-a transformat brusc în durere, apoi în frică. Jack şi-a încleştat maxilarul şi a clipit iute din unicul lui ochi. Arăta ca un animal prins în cuşcă, gata s-o ia din nou la fugă, în orice moment.

Oare ar fi trebuit să-l îmbrățișeze? Să-l sărute? Creierul ei îi spunea să facă un milion de lucruri deodată, așa că, în loc să facă ceva, orice, Hazel a rămas ca paralizată, holbându-se la chipul pe care-l desenase de o mie de ori în mintea ei. Aici. Plin de răni, vânătăi și cu un ochi lipsă, dar aici.

Jack părea să se lupte cu mușchii propriei fețe. Buzele i-au zvâcnit și în cele din urmă, cu vocea încordată precum un arc, i-a vorbit:

— Aveți parte de o seară plăcută, domnișoară Sinnett?

Hazel nici măcar nu și-a dat seama că l-a plesnit, decât în clipa în care palma a început s-o usture de la forța loviturii.

— „O seară plăcută“? „Domnișoară Sinnett“? a șuierat ea. Ce naiba faci? De ce ai fugit de mine?

Simțea cum îi ardeau urechile, iar înțepăturile din palmă se răspândeau spre încheietură. Jack și-a înghițit nodul din gât și s-a frecat pe obrazul pălmuit. A deschis și a închis încet gura, asigurându-se că nu are maxilarul rupt.

— Recunosc, pentru o clipă n-am crezut că este posibil să fii chiar tu. Iar acum n-am niciun dubiu.

— Dar de ce să nu fi fost eu? a pufnit Hazel. Cine altcineva ar fi putut fi?

Jack a privit în jur. Respirația i se accelerase.

— Tocmai Londra. Tocmai într-un palat regal. Zvonurile că o femeie-medic o tratează pe prințesă au ajuns până și la noi, pe vapor. Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Știai că aș putea fi aici? Și n-ai… n-ai venit?

Jack n-a răspuns. Era țeapăn și o trata ca pe o străină, stând în poziție de drepți, ca un soldat, nu ca băiatul care o ținuse în brațe în staul, în Edinburgh, în timp ce ploaia ropotea deasupra lor.

— Jack, a spus Hazel. Ce faci aici? De ce — de ce nu mi-ai scris?

Hazel n-a putut împiedica tonul implorator care răzbătea din vocea ei şi a simţit înţepăturile fierbinţi ale lacrimilor gâdilându-i ochii.

Jack a deschis gura, încercând să spună ceva, dar chiar atunci câţiva petrecăreţi au năvălit în hol, doi bărbaţi cărând carafe pline cu vin. Un servitor a trecut pe lângă ei, îndreptându-se spre direcţia opusă.

— Nu putem vorbi aici despre asta, a spus Jack încet. N-ar trebui să fii singură cu mine pe un hol, la o petrecere unde putem fi văzuţi. Genul ăsta de lucruri întinează reputaţia unei doamne, prin locurile astea.

— De când îţi pasă ţie de reputaţia unei doamne?

Intenţionase să fie o glumă, dar ei doi nu mai gândeau în acelaşi ritm. Vorbele au ieşit mai aspre decât intenţionase ea să fie, iar Jack a plecat privirea în podea. Erau prea multe de spus, iar Hazel nu reuşea să găsească o cale potrivită de a vorbi.

— Ce faci aici? a reuşit ea să-l întrebe încă o dată.

Dinspre intrarea sălii de bal a mai venit un marinar în haină albastră, care se legăna uşor din pricina băuturii.

— Haide, Ellis! a strigat el. Las-o în pace pe doamna.

— Ellis? a întrebat Hazel. Aşa îţi zice acum?

— Doar nu putea să mă cheme ca pe mort, nu? a replicat Jack, zâmbind.

Un zâmbet scurt, doar o clipită, dar era zâmbetul lui. Era devastator, un surâs care, într-un fel sau altul, îi părea cu totul familiar, chiar dacă nu-l mai văzuse de luni întregi. Oare Hazel uitase felul în care pe obrazul lui stâng şi în barbă îşi făcea apariţia câte o gropiţă? În momentul acela, a fost sigură că, dacă l-ar pierde din ochi, se va dovedi că totul n-a fost decât un vis şi nu va mai vedea niciodată zâmbetul acela.

— O să te caut, a spus Jack, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. O tratezi pe prinţesă la reşedinţa Warwick?

— Nu, a răspuns Hazel. Adică da, o tratez — dar nu. Te-am aşteptat luni întregi, Jack, şi n-o să te las acum să fugi de mine cu o promisiune vagă. Stau în Londra, pe strada Stafford, la numărul 3, nu departe de Parcul St. James. Vino mâine.

— Da, a spus Jack, încruntându-se. O să vin mâine, strada Stafford, numărul 3.

— Vino devreme, a spus Hazel.

— La răsărit.

Marinarul beat s-a întors în sala de bal, strigând din toţi rărunchii:

— Jack Ellis, mişcă-ţi încoace curul ăla chior!

Jack i-a aruncat o privire lui Hazel, în semn de scuză.

— Aşteaptă o clipă, Karrelsby!

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că eşti aici, a spus Hazel în şoaptă.

— Ne vedem mâine, a replicat Jack. Îţi promit.

A coborât privirea de la ochii lui Hazel spre buzele ei şi, preţ de o clipă, a părut că ar vrea s-o sărute. Pentru o clipă a privit-o aşa cum o privea în trecut, iar trăsăturile i s-au însufleţit. Dar apoi a făcut o mică plecăciune şi s-a îndepărtat, plecând spre prietenul lui şi lăsând-o pe Hazel singură pe coridor, simţindu-se deopotrivă pustiită şi împlinită, deopotrivă îmbătată şi extrem de agitată.

Îl văzuse din nou pe Jack. Trăia şi era aici, iar cel mai ciudat lucru în legătură cu toate astea era felul în care îi păruse aproape un străin.

22

Așa cum a promis, Jack a ajuns acasă la Hazel a doua zi, foarte devreme, chiar când clopotele bisericii din apropiere băteau ora șase. În noaptea de dinainte, Hazel abia dacă reușise să pună geană pe geană. După petrecere, stătuse o oră întinsă în pat, îmbrăcată în rochia de seară și gândindu-se la tot ce se întâmplase, la tot ce-și spuseseră.

Jack era în viață, în Londra.

Menajera i-a deschis ușa, iar Jack a rămas stânjenit în prag, foindu-se de pe un picior pe altul și uitându-se în podea. Nu mai purta jacheta albastră și pantalonii albi din seara precedentă; acum era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, simpli, și o tunică albă, peticită zdravăn în multe locuri.

Când Hazel a coborât scările să-l întâmpine, Jack a părut că nu știe dacă s-o îmbrățișeze sau nu. A plecat ușor capul și apoi a bâjbâit după mâna lui Hazel, ca să i-o sărute.

— Domnișoară Sinnett, a spus el țeapăn.

Hazel întinsese deja mâinile, ca să-l îmbrățișeze, dar a fost lăsată cu brațele deschise, ca o dansatoare care și-a pierdut partenerul înainte de începerea valsului.

— Miroși ca tine, nu s-a putut abține Hazel. Scuză-mă. E ciudat să-ți spun așa ceva.

— Serios? Cum miros? a întrebat-o Jack.

Un pic stânjenită, Hazel s-a aplecat spre gâtul lui și a tras aer în piept. A simțit cum i se zbârlește puful fin de pe brațe. Chiar mirosea ca el însuși. Ca

un mosc pe care nu-l mai simțise niciunde și mai mirosea a lemn și a țărână, îngemănate cu mirosul de tanin și metal al sângelui; mai simțea și un soi de apret în țesătura cămășii lui, și sarea mării în păr.

— Miroși un pic a marinar, a spus ea.

— Așa-i, și după ce am petrecut ultimele două luni alături de marinari, știu că asta e o insultă.

— Într-un sens bun! a spus Hazel.

Menajera și-a dres vocea.

— Pot suna pentru ceai, domnișoară?

— Da, te rog, mulțumesc.

Hazel i-a făcut semn lui Jack s-o urmeze în sufrageria micuță.

— Te rog, urmează-mă, a spus ea pe un ton formal, ca și cum ar fi citit replicile dintr-o piesă de teatru. Presupun că, atunci când un bărbat vizitează o doamnă, chiar dacă doamna aceea locuiește singură și lucrează ca medic, tot trebuie urmate anumite reguli.

Jack își scosese deja pălăria și haina, pe care le atârnase într-un cuier fixat pe zid.

— Mulțumesc, domnișoară Sinnett, a spus el.

— Hazel, a replicat ea. În mod sigur îmi poți spune Hazel.

— Dacă insistați, domnișoară.

Jack s-a cufundat într-un fotoliu din sufrageria lui Hazel, cu spatele drept, ca un catarg de corabie. Și-a încrucișat picioarele. Oare dintotdeauna și-a încrucișat picioarele în felul ăsta? se întreba Hazel. Chiar și cele mai banale gesturi ale lui i se păreau nefamiliare și formale.

Hazel a reușit să aștepte până când a fost turnat ceaiul, înainte de a începe să-i

pună lui Jack toate întrebările pentru care voia răspunsuri: cum supraviețuise spânzurării? Când plecase din Edinburgh? De ce nu plecase în America? Cum ajunsese în Marina Regală?

— Păi, nu sunt în Marina Regală, a spus Jack. Nu chiar. Am servit pe vas cât am fost în Atlantic, iar acum, că ne-am întors în port, o să mă înscriu oficial și o să-mi încep stagiul. Sau cel puțin asta se așteaptă de la mine.

— Dar tu n-o s-o faci?

— Oh, a spus Jack. Încă nu știu. Nu cred că știu nimic despre orice-aș avea de gând să fac, până n-o fac.

— Cum ți-ai pierdut ochiul?

Jack s-a încordat în clipa în care Hazel a întins mâna spre el, așa că fata s-a tras înapoi.

— Scuze, a spus ea. Știu că este… ciudat.

— N-am crezut că o să te mai văd vreodată, a zis Jack cu ochii în pământ. Era mai ușor dacă aș fi fost mort pentru tine.

— Cum adică „mai ușor“? l-a întrebat Hazel. Ce s-a întâmplat? De ce ai plecat din Edinburgh?

— Am considerat că ar fi mai ușor, a spus el, tot fără s-o privească.

— Ai putea măcar să-mi spui ce s-a întâmplat.

Jack a încercat să soarbă din ceai, dar era atât de hotărât să n-o privească pe Hazel, încât n-a nimerit să ducă ceașca la gură și s-a stropit pe cămașă. Au zâmbit amândoi și, preț de o clipă, atmosfera între ei a părut că se dezgheață.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a repetat Hazel. Te rog?

Jack a lăsat jos cana de ceai, cu grijă.

— Da, a încuviințat el. Bine. O să încep cu începutul și poate te lămurești pe

parcurs.

* * *

Jack s-a trezit undeva, sub pământ, înconjurat din toate părţile de miros de moarte şi putreziciune. La început s-a gândit că trebuie să fi fost îngropat de viu; într-un fel, chiar era. Stătea într-o beznă neagră şi următorul lui gând a fost că a murit, că era pe lumea cealaltă şi că poţiunea dată de Hazel printre zăbrelele celulei nu funcţionase totuşi. Însă după aceea a dat cu mâna peste o altă mână de om şi, chiar dacă era întuneric, Jack şi-a dat seama unde se afla.

Era într-o grămadă de cadavre.

A încercat să se ridice la suprafaţă; zeci de trupuri — goale şi reci, unele din care picura încă sânge sau mai rău de-atât — strivindu-se de al său. Cadavrele erau deja înţepenite în rigor mortis; a auzit pocnetele mădularelor răsunând în întuneric, în timp ce se străduia să-şi croiască drum afară. Îl ardea gâtul, dar avea să rezolve asta mai târziu. Tot ce trebuia să facă acum era să iasă de acolo.

În cele din urmă a şi reuşit — prăbuşindu-se pe podea, lângă mormanul de cadavre, pe o pardoseală de piatră rece ca gheaţa. Deasupra lui se arcuia un tavan tot de piatră, iar Jack a murmurat o jumătate de rugăciune de mulţumire pentru că ştia locul unde fusese adus: era subsolul Universităţii de Medicină din Edinburgh. Ani de zile livrase cadavre exact în acest loc, unde studenţii — sau profesorii, mai adesea — plăteau un pumn de bănuţi în schimbul unor hoituri proaspete, bune pentru disecţie.

Spânzuraţii erau printre cele câteva surse legale de cadavre pentru doctori. După spânzurarea sa, fără îndoială că se aflase acolo o mică gaşcă de băieţi care se înghiontiseră pentru şansa de a prelua cadavrul, ca să-l vândă. Probabil că Jack îi cunoştea pe absolut toţi. Fusese unul dintre ei. Spera ca omul care a reuşit să pună mâna pe cadavrul lui să fi obţinut un preţ bun la schimb.

Îl durea rău gâtul. Nu era doar arsura provocată de frânghie — deşi atunci când încerca să-şi atingă pielea, simţea sub degete o usturime fierbinte. Mai avea şi o durere îngrozitoare, care-i străbătea toată şira spinării, până la baza craniului.

Ştia cum să iasă de acolo — existau două rânduri de scări. Una spre capătul sudic al subsolului, ducând spre o sală de clasă, şi o alta spre capătul nordic, ce l-ar fi dus pe Jack direct într-o alee care dădea spre Drumul Forestier. Şcoala de băieţi George Heriot avea să fie la stânga, iar porţile Cimitirului Greyfriars urmau să se zărească exact în faţa lui. O apucase de multe, foarte multe ori pe calea asta. De obicei în întuneric, de obicei manevrând un căruţ de lemn, în care căra cadavrul gol pe care tocmai îl dezgropase.

Cu mâinile întinse şi cu paşi mici, în timp ce ochii i se acomodau cu lumina difuză, Jack a pornit-o încet către scări, incapabil să se concentreze prea mult asupra oricărui alt lucru, în afara durerii care părea să radieze din fiecare os al trupului său şi din arsura de la gât. Treptele erau acolo, exact aşa cum îşi amintea, slavă Cerului, şi, cu toate că nu părea să fie cineva prin preajmă, Jack a tresărit când a auzit lemnul scârţâind. Şi-a ţinut respiraţia şi a deschis uşa, fără să ştie dacă în lumea de afară era noapte sau zi. Din fericire, aleea era destul de izolată — cumpărarea de trupuri dezgropate era ilegală, până la urmă —, iar Jack era încrezător că până şi ziua în amiaza mare, tot va reuşi să se strecoare şi să dispară, fără să fie văzut.

Numai că scara nu ducea deloc afară.

Deschisese uşa direct într-o sală de clasă plină de studenţi la medicină şi toţi ochii s-au îndreptat spre el.

Abia atunci şi-a dat Jack seama că nu avea haine pe el.

A fugit.

A fugit direct prin sala de clasă, pe lângă profesorul rămas cu gura căscată lângă tablă, prea uluit să mai spună ceva. A alergat cât de repede a putut, printre rândurile de scaune de lemn, pe lângă mesele pe care era aşezat ceva ce semăna cu creierul omenesc, încă umed şi deschis în faţa lor. Înainte s-o şteargă, a reuşit să apuce o pelerină care atârna într-un cui lângă uşă, în

hohotele de râs și în sunetul câtorva aplauze rătăcite ce s-au auzit în spatele lui, în sala de clasă.

Jack a scăpat din Universitatea de Medicină din Edinburgh ca un dop țâșnind dintr-o sticlă agitată bine și a fugit spre cea mai apropiată stradă lăturalnică, trăgând de pe sfoara de întins rufe, în timp ce alerga, ceea ce urma să descopere mai târziu că era o cămașă femeiască și o pereche de pantaloni cu câteva măsuri prea mari. Chiar și așa, aceste haine aveau să-i fie de folos pentru moment, și-a spus el, trăgându-și cămașa peste cap și îndesându-i poalele în pantaloni.

Iar acum era momentul să plece spre castelul Hawthornden. În sfârșit, putea s-o reîntâlnească pe Hazel.

S-a întrebat o clipă dacă odaia lui din mansarda teatrului în care lucrase fusese cercetată după arestarea sa. Teatrul fusese închis din cauza epidemiei de febră romană, iar Jack și-a imaginat că totul va fi fost prădat, la început de cei care smulseseră catifeaua de pe scaune, ca s-o vândă pe câțiva bănuți, iar apoi de cei care auziseră de Jack Currer, criminalul în serie abia spânzurat, și voiau nimicuri pe care să le vândă și care să valoreze mai mult prin asociere cu numele lui. Edinburgh era un oraș care trăia cu moartea în vene, îmbrățișând-o cu o grimasă și un rânjet deopotrivă. Existau anumite vecinătăți din High Street unde se vindeau șuvițe din părul vreunui criminal sau ale vreunei victime, pe post de comori.

Cu toate astea, era o șansă ca unele dintre obiectele ce-i aparținuseră să fi rămas ascunse — avea o cutiuță pe care o păstra îndesată între grinzile teatrului, cu o mână de bănuți înăuntru, o cămașă curată și un ceas de buzunar pe care nu putea nici să-l repare, nici nu se îndura să-l vândă, și pe care se îndoia că l-ar fi putut găsi fie și un hoț priceput.

Dar, pe când traversa strada principală, Jack a zărit ediția de seară, fluturând ca un steag în mâna unui tânăr vânzător de ziare. Chiar și de la câțiva metri distanță, putea citi titlul scris deasupra unui desen în cerneală neagră, despre care chiar și Jack a trebuit să admită că îi semăna destul de bine: CRIMINALUL DIN CIMITIR, SPÂNZURAT. Jack a blestemat în barbă. Evident, nu el comisese acele crime și niciuna dintre crime nu fusese săvârșită în cimitir! Victimele fuseseră ucise în sălile de operație, pentru a le

fi furate organele, fuseseră ciopârţite şi aruncate la gunoi de elita bogătanilor. Iar apoi îl învinuiseră pe Jack pentru toate, ca să-şi acopere urmele.

Era aproape ca şi cum cei din oraş n-ar fi ştiut despre nedreptăţile îngrozitoare care se petreceau zilnic sub nasul lor, despre cruzimea şi lăcomia celor de la putere. Acesta era genul de corupţie putregăioasă care ameninţa structura de bază a vieţii obişnuite. Dar trebuia ca oamenii să-şi vadă de viaţă, nu-i aşa? Trebuiau să meargă mai departe, să-şi hrănească pruncii şi să-şi cureţe hainele, să-şi prepare de mâncare. Un „criminal din cimitir“ era o poveste mult mai agreabilă — uşor de înţeles, uşor de rezolvat cu o simplă spânzurare. Era genul de scandal despre care oamenii puteau bârfi la o halbă de bere — recuperatorul de cadavre care ucidea oamenii cu sânge rece, ca să se salveze de la deranjul de a săpa după morţi —, o poveste ce avea să devină destul de repede o legendă incitantă, fără să mai fie însă înfricoşătoare.

Nu exista nicio speranţă de a lupta cu o minciună pe care oamenii voiau s-o creadă.

Jack Currer avea să rămână pentru totdeauna Criminalul din Cimitir.

Problema urgentă, desigur, era aceea că faţa lui circula imprimată prin tot oraşul. Şi, îmbrăcat în hainele acelea desperecheate, nu avea nicio şansă să nu iasă în evidenţă. Nu exista nicio cale prin care să se întoarcă la teatru, în inima oraşului, ca să scotocească după câteva nimicuri care probabil dispăruseră oricum.

Oamenii de pe stradă începuseră deja să-l privească ciudat. Şi-a ridicat gulerul pelerinei, ca să-şi ascundă faţa, şi s-a îndepărtat de centrul oraşului, spre locul unde ştia că va fi în siguranţă: Hawthornden… şi Hazel.

Era cale lungă până la castel, prin pădure, iar Jack avea s-o facă şi mai lungă, pentru că nu voia să meargă pe drumul mare. Probabil că nici n-ar fi putut ajunge până la căderea nopţii, şi-a spus în timp ce-şi croia drum prin pădure, păşind peste tufişurile dese. Era norocos dacă reuşea să ajungă la Hawthornden până la răsărit.

După ce, în fine, a traversat un câmp pustiu şi a dat colţul spre coama dealului, mărginită de copaci înalţi, când silueta castelului s-a zărit în

depărtare, Jack era deja epuizat şi chinuit de dureri. Simţea cum picioarele i se umpleau de vânătăi, iar durerea din şira spinării se înrăutăţise. Hawthornden părea departe ca într-un vis, cu lampioanele lui aruncând în ceaţă o lumină aburită, de parcă întreg castelul ar fi fost o reflexie pe luciul unui lac. Avea să ciocăne la uşă, Hazel avea să-i deschidă — şi se vor îmbrăţişa din nou, va dormi în patul ei şi ea îi va trata rănile în zori, iar el îi va găti la micul-dejun ouă cu cârnaţi şi apoi…

Şi apoi… ce?

Hazel avea să-şi continue studiile, pentru a deveni medic: nu putea fi asociată cu un criminal. Jack nu putea fi văzut nicăieri în apropierea Scoţiei, nicăieri în apropierea Marii Britanii, având în vedere felul în care călătoresc ştirile picante. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi găsit, dacă ar fi descoperit că a scăpat de laţ, ca să spunem aşa? Nu… va trebui să stea ascuns.

Putea trăi la Hawthornden, în timp ce Hazel ieşea în lume şi devenea chirurg, după cum şi-a dorit dintotdeauna, fiind preţuită aşa cum merita. Avea să se întoarcă seara acasă, la Jack, cu tot felul de poveşti din locuri pe care el nu avea cum să le vadă şi despre oameni pe care n-avea cum să-i întâlnească.

Şi dacă tatăl ei avea să se întoarcă de la postul lui din străinătate, iar mama sa se întorcea din Anglia? Atunci unde avea să se mai ascundă? Probabil că Hazel avea să-l aranjeze în vreo cabană, undeva, în vreun apartament pentru care tot ea va plăti chiria — cum ar putea Jack să-şi găsească ceva de lucru, când toţi cei care-i văzuseră faţa l-ar fi putut recunoaşte? Iar Hazel trebuia să plătească în plus pentru discreţia proprietarului.

Poate că ecoul evenimentelor se va stinge. Poate că, după un timp, oamenii vor uita de Criminalul din Cimitir şi Jack ar căpăta ceva de lucru, să-şi câştige traiul cinstit pentru prima dată în viaţă şi să nu fie o povară.

Şi apoi, ce?

I se va permite unei lady ca Hazel să se mărite cu unul ca el? Un om fără trecut, fără nume şi fără viitor? Se aştepta de la ea să se mărite cu un gentleman bogat, care să-i asigure un trai bun, să-i ofere un cămin, o casă superbă şi un loc în societate. Şi copii, poate. O familie. Oricum era greu

pentru ea să devină chirurg, așa cum își dorea, fiindcă era femeie. N-ar trebui să mai stea în umbră și din cauza lui.

Și, i-a amintit o voce sâcâitoare, mai era și chestiunea poțiunii. Chestia aia pe care o băuse și datorită căreia supraviețuise spânzurătorii. Avea gust de lemn dulce și ulei de ierburi, plus ceva iute-amărui. Oare chiar îl va face nemuritor? Sau îi folosise toată puterea în istoria cu spânzurătoarea? Jack nu știa și nici nu-și dădea seama pe cine ar trebui să întrebe. (Mai degrabă s-ar fi înjunghiat singur în inimă, decât să meargă la Beecham pentru ceva — și Dumnezeu să-l ajute pe medic dacă va ajunge iar vreodată în preajma lui Jack.) Dar, dacă era adevărat… dacă era într-adevăr nemuritor… atunci cu atât mai puțin va avea Hazel un viitor, cu el în apropiere.

Cu toate astea, trebuia s-o vadă.

Jack știa pe de rost tot drumul spre castelul Hawthornden, știa poteca tivită cu clopoței albaștri arcuindu-se printr-un pâlc de frasini și putea s-o parcurgă chiar și pe întuneric. Acum, că se apropia, vedea lămpile aprinse la ferestrele bibliotecii și în dormitorul lui Hazel.

Uite-o și pe ea.

Chiar și prin sticla groasă, marmorată, care deforma imaginea, Jack a remarcat expresia de concentrare a lui Hazel, așezată la biroul ei, în timp ce dădea paginile unei cărți, cu o lumânare aprinsă alături.

Din staulul de alături, un cal a nechezat tare, însă Jack a continuat s-o privească; o parte din el voia cu disperare să bată la ușă și s-o sărute iar, dar cealaltă parte, confuză, nu era în stare s-o tulbure.

Așa că a privit-o. S-a uitat la ea cum dă paginile, cum expresia i se schimbă încet, din confuzie în frustrare și apoi în mândrie.

Camerista ei — Iona — a intrat cu o tavă cu ceai. Hazel era acasă aici. Era fericită. Și avea tot ce-i trebuia.

Și-a spus că ea merita pe cineva alături de care să îmbătrânească și credea cu adevărat asta, dar la fel de reală era și frica încordată pe care o simțea în

pântec şi care îi spinteca măruntaiele: îşi luase deja rămas-bun de la Hazel, iar gândul că ar mai trebui s-o facă vreodată îl înfricoşa. Ştia, în timp ce-o privea pe fereastră, că nu va fi niciodată în stare s-o vadă pe Hazel Sinnett murind.

Sunetul frunzelor strivite şi scârţâitul roţilor trăsurii au sfâşiat liniştea nopţii. Se auzeau venind de undeva, din depărtare, dar Jack s-a înfiorat; era o trăsură, şi se apropia tot mai mult. Oricine i-ar fi văzut chipul, l-ar fi recunoscut. Oricine l-ar fi putut trimite înapoi la închisoare… sau mai rău. Jack nu ştia ce-ar păţi dacă s-ar descoperi că spânzurătoarea n-a avut niciun efect şi nici nu voia să afle.

Calul din staulul de alături a mai nechezat o dată, iar zgomotul roţilor de la trăsură a devenit şi mai puternic.

Trebuia să fugă.

În grajd era mai cald decât afară, unde vântul aspru al nopţii îi muşca încheieturile şi gâtul pe care pelerina nu le putea acoperi. Caii au nechezat şi au bătut din copite la intrarea intrusului.

— Şşşşşt, le-a şoptit Jack, trecându-şi palma peste botul calului celui negru — Betelgeuse, aşa îl chema.

Jack ştia cum să-l călărească — Hazel îl învăţase.

— Suntem prieteni, nu-i aşa? Tu şi cu mine, Betelgeuse.

Calul a fornăit pe nas şi apoi a părut că se liniştește.

Jack l-a înşeuat şi a privit în jur. Într-un colţ se găseau nişte haine de călărie şi o pereche de cizme acoperite cu un strat gros de noroi. Haine de bărbat, chiar mărimea lui. Preţ de o clipă, a fost nedumerit. Oare Hazel lăsase hainele acolo, pentru ca el să le găsească? Dar apoi nu, şi-a amintit că ea purta adeseori la călărie hainele fratelui ei.

S-a schimbat cât de repede a putut, îndesând cămaşa şi pantalonii prea mari într-o desagă atârnată de şa, gândindu-se că va reuşi să le vândă când va ajunge pe coastă. Purta încă pelerina furată de la vreun medicinist rămas

gură-cască; era un pic cam scurtă la mâneci, dar oricum îi plăcea.

— Fii cuminte, haide, i-a şoptit el calului şi s-a săltat în şa.

Din fericire, calul încetase să mai necheze şi doar a întors capul spre el, ca şi cum ar fi întrebat: Şi acum ce facem?

Şi acum, a răspuns Jack în gând, acum plecăm.

Nu s-a lăsat pradă durerii care s-a transformat într-o suferinţă profundă, sfredelitoare, în timp ce călărea în noapte. La început n-a făcut decât să călărească, dar, pe măsură ce treceau orele, a permis planului tulbure de evadare să prindă formă în mintea lui. Mergea spre vest, îndepărtându-se de soarele ce tocmai răsărea, spre locul de unde putea lua o barcă şi putea naviga departe de Scoţia, spre America. Unde putea începe o viaţă nouă.

S-a oprit la un han doar atunci când s-a simţit atât de obosit, încât s-a temut că ar putea cădea de pe cal, în mers, şi a schimbat cămaşa şi pantalonii pe un castron de tocană călâie şi un sac de fân pentru Betelgeuse.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, bombănise încontinuu bătrâna din spatele tejghelei, frecând între degetul mare şi arătător pânza albă, subţire, a cămăşii. Nu-i rău.

În mod miraculos, în buzunarul pelerinei furate se găseau şi câţiva bănuţi, aşa că Jack a dat o parte din ei în schimbul unei nopţi de somn, într-un pat mirosind a mucegai. Ochii bătrânei erau de un alb lăptos, dar Jack tot s-a rugat în gând atunci când i s-a părut că-i mijeşte spre faţa lui, ca şi cum l-ar fi recunoscut.

I-a mai luat o zi petrecută pe spinarea calului ca să ajungă în oraşul Greenock, unde un râu lat şi sinuos se vărsa în marea sclipitoare. Vapoarele alunecau graţios în port, iar Jack a simţit cum i se strânge stomacul. Ăsta era locul. Bucata din Scoţia pe care o vedea pentru ultima dată în viaţă.

Plata călătoriei avea să se dovedească un obstacol — Jack n-a avut inima să-l vândă pe Betelgeuse, care nu-i aparţinea, aşa că l-a eliberat pur şi simplu în pădure, când au ajuns la marginea oraşului-port. (În ceea ce-l priveşte,

Betelgeuse n-a ezitat nici măcar o clipă, înainte de-a o porni fericit la galop printre copaci, ca și când ar fi crezut că n-a aparținut niciodată vreunui stăpân, ci doar naturii.)

În port păreau să fie mai multe vapoare decât le putea ține cineva socoteala; Jack petrecuse o viață încercând să fie invizibil, așa încât a petrecut o după-amiază întreagă ascuns pe jumătate în spatele unui morman de lăzi, lângă care se afla o rolă de frânghie de mărimea unui om în toată firea, încercând să tragă cu ochiul la diversele schimburi care aveau loc pe docuri și acomodându-se cu muzicalitatea accentului local. Nici nu-și dăduse seama cât de englezesc suna accentul lui de scoțian de la Edinburgh, până când nu i-a auzit pe cei din Greenock, care înghițeau consoanele și scuipau vocalele ca pe oasele de pui.

Bărbații strigau unii spre alții tot felul de destinații; Jack nu auzise de cele mai multe dintre ele. Locuri ce păreau îndepărtate și exotice. Dar se hotărâse deja — poate la întâmplare — pentru America, așa că a așteptat până când a auzit un strigăt arțăgos, care suna cam așa: „Virginia!“ și atunci s-a îndreptat spre vocea unui bărbat care dirija o încărcătură masivă de lăzi spre un vas mic, dar foarte frumos, aflat la marginea cheiului.

S-a întrebat, în treacăt, care ar fi pedeapsa pentru un pasager clandestin, dar nu și-a dat voie să zăbovească prea mult asupra acestei îngrijorări. O viață întreagă petrecută pe străzi îl învățase importanța acțiunii, în defavoarea prevederii. Fură acum, dacă e necesar, și suporți consecințele mai târziu — cel puțin o să fii în viață când va veni momentul. În plus, și-a spus el, nu e ca și cum m-ar putea ucide.

Dar în timp ce încerca să ochească modalități de a se strecura nedescoperit pe pasarelă (s-ar fi putut ascunde într-o ladă, ca să fie încărcat pe vapor, împreună cu restul încărcăturii?), și-a dat seama că urcarea pe vas ar putea fi mai simplă decât anticipase.

— Echipaj de punte! Marinari! O liră și zece șilingi pe lună, plus o porție de mâncare pe zi. Căutăm tineri puternici, plecăm în seara asta!

În jurul bărbatului se strânsese deja un grup de băieți cam de vârsta lui Jack, care se așezase și el la coadă.

— Numele?

— Jack C… ăăă, Ellis.

— Deci care dintre ele să fie?

— Așa mă cheamă, Jack Ellis.

Numele inventat i-a venit pe loc, prin urmare așa a rămas. Acum era Jack Ellis și cât de simplu fusese!

— Ei, Jack Ellis, ai mai fost pe vreun vapor până acum?

— Fost. De multe ori. Am lucrat la docuri în Leith, lângă Edinburgh, a mințit Jack.

Bărbatul l-a cercetat atent, fără să fie pe deplin convins de minciună, dar și fără a fi dispus să-și bată capul cu asta și să-l chestioneze mai atent. Viața revenise în trupul lui Jack — de când se trezise, în subsolul universității, pielea lui începuse încetul cu încetul să treacă de la cenușiu la roz, dar Jack era conștient că tot nu arăta prea bine. Era plin de vânătăi, simțind mâncărimi care-i urcau pe mâini și pe picioare. Era prea slab și extrem de obosit. Probabil că bărbatul îl credea hoț.

— Și de ce pleci din Edinburgh?

— Am dat de necazuri, a răspuns Jack, considerând că va fi mai bine dacă va încerca să fie pe cât de sincer cu putință.

Spre ușurarea lui, bărbatul a chicotit.

— Cel puțin ai brațe puternice, a spus el aprobator. Să fii aici la șase, vaporul ridică ancora la șapte și nu ne întoarcem pentru întârziați. Fără furăciuni pe vapor și nimeni nu intră în belea.

— Și vaporul se îndreaptă spre Virginia, corect? America? a întrebat Jack.

— Da, Norfolk. În America. Livrăm niște marfă. Dar să nu-ți faci gânduri c-o să fie un voiaj de lux! Mergi unde te duce vaporul și fii recunoscător că ai de

lucru!

Jack s-a grăbit să accepte. Chiar era recunoscător că avea de lucru. Urma să ajungă în America având niște bănuți puși deoparte, un loc unde să doarmă și o mâncare să-i țină de foame. În cea mai mare parte a vieții lui, o dusese mult mai rău de-atât.

Nu avea ce să facă în Greenock și nici bani din care să trăiască. Pe deasupra, era în continuare îngrijorat că ar putea fi recunoscut, dată fiind viteza cu care circulau veștile prin Scoția. Și astfel, Jack și-a petrecut următoarele câteva ore plimbându-se pe lângă căsuțele de la periferie, făcând slalom printre găini și vetre de foc. A furat de la o sperietoare de ciori o pălărie mare de vicar, ponosită de vreme, tocită și decolorată, cu borul deformat convenabil, așa încât să-i acopere chipul.

Apoi a intrat într-o cârciumă și s-a așezat la o masă, cu o halbă în față și cu o bucată de pergament acoperită cu niște fraze mâzgălite. De zece ori începuse o scrisoare către Hazel, dar, la fiecare încercare, cuvintele i se păreau fie banale, fie stupide sau crude. Cum i-ar fi putut explica totul în cuvinte — că nu putea s-o vadă pentru că nu vedea posibilă o viață alături de ea? Chiar și numai gândul la Hazel îi sfâșia inima. Dar cum putea să plece fără să-i spună o vorbă?

Poate că în America va reuși să-și făurească o viață nouă pentru amândoi. Se va îmbogăți, va cumpăra pământ, va fi respectat. Nimeni nu va ști de spânzurătoare, de Beecham sau de orice altceva. Poate că, în America, Hazel va putea chiar să practice chirurgia la vedere. Ar putea locui împreună într-o casă, ca soț și soție, iar el i-ar putea săruta pleoapele în fiecare dimineață, înainte să se trezească.

Nu.

Chiar dacă era posibilă, această fantezie se găsea la o viață depărtare. Cum i-ar fi putut cere lui Hazel să-l aștepte atât de mult? Poate că ar fi mai ușor pentru ea dacă ar crede că pur și simplu Jack nu mai există. Speranța e un lucru foarte periculos. Jack învățase că cea mai mare parte din durerea lumii era cauzată de speranță.

În cele din urmă n-a fost în stare să scrie decât o singură propoziție, despre care simțea că transmite totul: iubirea lui, scuzele lui, speranța lui pentru viitor. O să te aștept, i-a scris. Și, dacă ea voia să creadă că e mort, încă putea s-o facă.

Jack s-a întors la docuri cu o oră mai devreme și a așteptat, privind apusul roșu-portocaliu de deasupra portului și vaporul care avea să-l poarte spre noua lui viață. Avea două catarge înalte, cu vele pătrate, ce urmau să fie umflate de vânturile mării. Jack avea să afle că acest tip de vapor purta numele de bric. Numele navei era scris pe carenă, cu vopsea albă, cojită: AURORA.

— Hei!

Un bărbat cât ușa s-a lovit de umărul lui Jack, care tocmai traversa pasarela.

— Uită-te pe unde mergi, i-a spus el cu un rânjet neobrăzat.

Avea un dinte de argint, care sclipea în lumina difuză a apusului. Bărbatul l-a privit țintă pe Jack, poate cu o secundă prea mult, plecându-și capul, la rândul lui, în încercarea de a vedea pe sub bor. Când Jack a încercat să treacă de el, a împins pasarela, făcându-l să se împiedice. Jack și-a tras și mai mult pălăria pe ochi și și-a văzut de drum spre puntea de jos, unde echipajul era instruit cum să prindă hamacele.

Nu era prima dată când avea de-a face cu astfel de oameni — dacă nu-i poți doborî cu un singur pumn (și uitându-se la malacul acela, Jack era aproape sigur că nu va putea), cel mai bine era să-i ignori. Pe vas urma să se stabilească o anumită ierarhie socială: Jack nu era niciodată preocupat să-și facă prieteni. Bărbatul masiv, cu dinte de argint, n-avea de fapt nicio putere asupra lui. (Dacă ar fi știut pe atunci cât de mult se înșela, poate că și-ar fi căutat de lucru pe un alt vas. Dar cum era să fi știut?)

Numele malacului era Smeaten și, așa cum Jack avea să descopere curând, era șeful de echipaj, însărcinat cu personalul de pe punte. Era acel gen îngrozitor de om care se mândrea cu capacitatea lui de a-i face pe ceilalți să se simtă cât mai neînsemnați. În fiecare dimineață ieșea din cabina căpitanului cu un rânjet pe chip, provocat de vreo glumă pe care n-o

împărtășea niciodată, și începea să latre sarcini de lucru.

— Muldon — velele! McGinley, în cambuză! Potter, ceai pentru căpitan. Și Ellis.

Aplecându-se spre Jack, Smeaten stătea atât de aproape, încât băiatul era nevoit să se lase pe spate, ca să-l poată privi în ochi.

— Crezi că ești în stare să freci puntea, Ellis?

— Da, domnule, răspundea Jack.

— Mai tare.

— Da, domnule, repeta Jack mai tare, printre dinți.

Apoi Smeaten își petrecea toată dimineața supraveghindu-l pe Jack, comentând felul în care își făcea treaba („Ai grijă ca urmele alea să fie drepte! Ce dracu', ești idiot? Care idiot nu e în stare să spele o podea?“) și tropăind cu satisfacție pe pardoseală, ori de câte ori putea să-i distrugă munca. Smeaten era agresiv cu toată lumea, însă rezervase pentru Jack o doză în plus de vitriol și venin.

La finalul lunii, Jack și ceilalți s-au aliniat în fața casierului de pe vapor, care a împărțit fiecăruia un pumn de bănuți, drept plată. Smeaten l-a încolțit pe Jack tocmai când dădea să se întoarcă la hamacul lui și, înainte să i se poată feri din cale, l-a țintuit de perete cu antebrațul lui cărnos, iar cu cealaltă mână i-a smuls pălăria.

— De ce porți tot timpul pălăria aia? a întrebat el, revărsându-și pe chipul lui Jack respirația urât mirositoare. Cineva trebuie să se ascundă, nu-i așa?

Smeaten a zâmbit atât de larg, încât Jack i-a văzut dinții de argint.

— O față așa de chipeșă, a continuat el, nu-i de ascuns. O față de ținut minte. Exact genul care apare în ziare.

Și-a trecut degetul murdar peste cicatricea de pe bărbia lui Jack, care a simțit cum măruntaiele i se prefac în sloi de gheață.

Omul îl ştia. Îl recunoscuse.

Smeaten a ridicat braţul şi l-a eliberat pe Jack, dar băiatul şi-a dat seama că n-are unde să fugă.

— Sor’mea din Edinburgh ’mi zice grămezi de lucruri. ’Mi-arată şi ziarele. M-am prins că tu eşti de prima dată când te-am văzut. Criminalul din cimitir.

— Te înşeli, i-a răspuns Jack, însă i se înecaseră corăbiile, fiindcă ştia că Smeaten nu-l va crede.

— Tre’ să-i spun căpitanului chiar acu’, a zis bărbatul, ridicând un pic vocea şi făcându-l pe Jack să se înfioreze. Pe pariu că n-o să-i placă prea tare să ştie că are pe vas un criminal evadat. Ai scăpat cumva şi de ştreang, ha? Mă întreb dacă o să ai la fel de mult noroc pe fundul mării.

Jack nu ştia ce să spună, aşa că n-a zis nimic, inventariind în minte căile posibile de a scăpa de Smeaten şi de pe vas. Nu păreau să fie prea multe. Smeaten l-a apucat de încheietură şi i-a deschis degetele cu forţa.

— Cred că o să iau eu ăştia, a spus el, smulgând bănuţii din palma lui Jack. Şi cred că o să-i iau în fiecare lună. Doar dacă, firește, nu vrei ca tot vaporul să ştie că avem un criminal la bord. Desigur, aş putea să le spun oricum când ancorăm. Aş acţiona potrivit legii, servindu-mi regele şi ţara. Şi eu sunt adeptul aplicării legilor.

— Dacă sunt criminal, a spus Jack, ar trebui să te gândeşti mai bine înainte de a mă face duşmanul tău.

Smeaten s-a hlizit la el.

— Eşti ţărâna de pe pantoful meu, băiete. Ş-o să râd cu poftă când te vor duce iar la spânzurătoare. O să mă uit şi o să mă asigur că eşti mort de-a binelea.

Apoi s-a îndepărtat, zornăind în pumn bănuţii lui Jack. Băiatul s-a prăbuşit pe punte. Ameţeala pe care o simţea nu era provocată de tangajul vaporului. Era prins în capcană.

După patru săptămâni, lucrurile au decurs în acelaşi fel: Jack a primit salariul,

iar Smeaten i-a cerut toţi banii în schimbul tăcerii lui. Umilinţa îl durea la fel de tare ca plata pierdută. Ceilalţi marinari au început să-l ocolească, incapabili să-şi dea seama ce fel de om este şi nedumeriţi de felul în care Smeaten îl solicita încontinuu şi îl chinuia mai ales pe el. Părea să existe o opinie generală cum că Jack era periculos şi că asocierea cu el n-ar fi făcut decât să le îngreuneze viaţa.

Jack avea nevoie de un miracol, de o cale de ieşire din situaţia care-l aducea şi mai aproape de adevărata sa capturare. Miracolul n-a venit, în schimb Aurora a fost lovită de o calamitate.

Jack nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea furtună. În Edinburgh ploua, firește; în unele săptămâni ploua aproape fără întrerupere. Dar, pe mare, ploaia era peste tot. Părea să vină din toate direcţiile deodată, biciuindu-le şi muşcându-le trupurile, udându-i până la piele într-o clipită. A lovit fără avertisment, după o zi de navigare bună și ușoară. Jack și echipajul au fost treziţi de zbuciumul violent al vaporului și de strigătele care veneau de sus, de pe puntea principală. Au sărit imediat la treabă, ţinându-se de frânghii, iar Jack li s-a alăturat celor care urcau pe catarge pentru a asigura velele după ce fuseseră strânse, înainte ca vântul să le tragă sub valuri.

Unul dintre marinarii de pe catarg, aflat chiar sub Jack, a căzut din locul unde se cățărase. Băiatul s-a izbit de laterala vaporului cu o bufnitură înfricoșătoare, apoi a dispărut peste bord.

Vântul sufla cu o forță incredibilă; înghiţea strigătele oamenilor în clipa în care le zburau de pe buze. Când s-a apropiat valul cel mare, înalt cât trei vapoare puse unul peste altul, n-a strigat nimeni. Sau poate că Jack n-a fost în stare să audă urletele. Ultimul lucru pe care l-a văzut cu ochiul drept a fost o bucată de lemn îndreptându-se spre el cu un şuierat.

* * *

Nu mai exista nimic. Nici măcar bezna. Un vid atât de întunecat, încât Jack

nu avea un cuvânt pentru a-l descrie. Apoi a simţit şi gustul de sare, şi gâlgâitul apei care-i umplea plămânii şi stomacul. Ud leoarcă, se ţinea la suprafaţă agăţându-se cu degete tremurânde de o bucată de lemn plutitoare, despre care şi-a dat seama mai târziu că era ruptă din chila vasului. Nava Aurora nu mai era, sfărâmată de furtună în o mie de bucăţi, şi toţi cei de la bord pieriseră. Şi Jack murise. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să moară.

În schimb, el plutea în derivă pe mare: înfometat, dar fără să poată muri de foame, însetat dincolo de orice graniţă a imaginabilului, dar fără să poată muri de sete. Era orb de un ochi — o bucată de lemn îi rămăsese înfiptă în găvan, dreaptă ca un portdrapel. Jack îşi amintea destule din timpul petrecut alături de Hazel încât să ştie că, dacă nu poţi pansa o rană, îndepărtarea obiectului care te-a înjunghiat n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că a lăsat aşchia acolo. Avea un picior rupt, răsucit sub trup într-un unghi care l-a făcut să vomite fiere şi apă de mare.

Până a fost găsit de cei de pe vasul Iphigenia, care a trecut prin apropiere de locul în care se afla, trupul lui Jack se înroşise ca pătlăgica şi era tot cojit de la arsurile solare; slăbise atât de mult, încât i se vedea fiecare coastă şi curba cuştii de sub ea. Dacă n-ar fi fost nemuritor, ar fi murit de zece ori până atunci.

Aşadar, şi-a spus Jack, chiar o să trăiesc pe veci.

Iphigenia era o fregată cu treizeci şi şase de tunuri şi trei catarge înalte, pe care flutura mândru drapelul britanic. Chirurgul de la bord a fost uluit de faptul că Jack era încă în viaţă.

— Numai la cât sânge a pierdut, a murmurat el, examinând aşchia de lemn înfiptă încă în ochiul lui Jack.

Băiatul a tresărit când chirurgul, un bărbat mai în vârstă, cu un smoc de păr alb, subţire şi pufos ca florile de bumbac, a apăsat pe aşchie. I-au dat să muşte o fâşie de piele, în timp ce el îşi mânuia bisturiul.

— E mai bine să nu te uiţi sub ăla, l-a avertizat el pe Jack, care se recupera pe un pat de la infirmerie, cu ochiul acoperit cu un petic negru, nou-nouţ.

(Până la urmă, lui Jack i-a fost imposibil să reziste tentației și și-a privit icnind găvanul gol, vânăt și umed.)

I-a luat două săptămâni să capete destulă putere încât să se plimbe pe vas, cu toate că șchiopăta cu piciorul rupt, fixat de chirurg. În fața locotenentului de la bord s-a prezentat ca fiind Jack Ellis. A spus că era șeful echipajului de pe Aurora.

— Și înainte de asta? Ai accent de Edinburgh, nu-i așa?

— Da, domnule, a spus Jack. Am lucrat ca… valet, domnule. Ca valet personal la o familie de nobili din Edinburgh.

— Ce familie? a întrebat ofițerul, cu mustața zbârlită.

Jack a înghițit în sec, dar răspunsul i-a venit într-o clipă:

— Căpitanul Sinnett și lady Sinnett. La castelul Hawthornden.

Secundul a părut destul de mulțumit, iar când Jack s-a recuperat suficient pentru a părăsi infirmeria, l-a trimis să lucreze ca bucătar la popotă. Vaporul se îndrepta spre sud, către blocada formată de-a lungul coastei vestice a Africii, cu scopul de a opri navele cu sclavi, așa încât n-aveau de gând să schimbe cursul pentru un naufragiat. Ca urmare, pentru tot restul voiajului, Jack avea să existe într-un spațiu nedefinit, nici membru al echipajului, nici oaspete.

Însă marinarii englezi cu care împărțea cabina erau amabili — deși un pic cam prea amuzați de cadența scoțiană a graiului lui Jack. Iar el a înțeles că cel mai bun mod de a-și asigura un loc acolo era să se facă indispensabil. Astfel, a început să se trezească dimineața înaintea tuturor și să ajute la frecatul punții și la curățatul cartofilor în cambuză, apoi se schimba în livreaua pe care i-o puseseră deoparte, pentru când le servea ofițerilor masa.

Muncea din greu, dar era o muncă pe care a înțeles-o destul de repede. Regulile de la bordul unei nave din Marina Regală erau limpezi și bine definite și, în felul ăsta, ritmul de lucru îl liniștea.

— Ce-i cu vaporul acela? l-a întrebat Jack într-o după-amiază pe un tânăr englez pe nume Thomas, cu care se împrietenise.

Thomas avea nouăsprezece ani, dar fața și vocea lui erau ale unui copil: plin de mândrie, își lăsase o mustață care lui Jack nu i se părea altceva decât un puf de piersică.

Thomas a mijit ochii spre pânzele din depărtare.

— După cum arată, pare o navă franceză, a spus el. Negustori, probabil. Totuși — și-a frecat gânditor mustața inexistentă — nu vezi prea des un vas comercial cu atât de multe tunuri.

Nava franceză se apropia tot mai mult; de fiecare dată când munca pe care-o avea de făcut îl aducea pe Jack înapoi pe punte, carena vaporului devenea tot mai mare la orizont.

— N-ai de ce s’ te temi! i-a strigat Thomas. (Thomas asigura tachelajul velelor lângă catarg.) Am făcut pace cu Franța, dar asta nu înseamnă că nu vor să se joace de-a șoarecele și pisica.

Exact în momentul acela, nava franceză a deschis focul asupra lor, ridicând totodată un steag negru.

— Pirați! a strigat secundul.

Într-o clipită, căpitanul Robert Mends s-a ivit pe punte, îmbrăcat în uniformă completă, cu o sabie la șold.

— La tunuri, flăcăi! a strigat el. Rotiți puternic spre babord!

Loviturile de tun ale piraților făcuseră vasul Iphigenia să se învârtă. Jack s-a uitat în sus: Thomas se mai ținea de catarg doar cu vârfurile degetelor. Jack n-a mai stat pe gânduri. Doar el era nemuritor, nu-i așa? A apucat o frânghie, a aruncat-o peste umăr și a început urcarea.

— Nu! a țipat secundul, când a văzut ce face.

— Prea târziu! a strigat și Jack spre el.

A urcat cât de repede a putut, în timp ce vaporul se cutremura violent şi cădea sub el; a reuşit să ajungă pe catarg, la Thomas, căruia începuseră să-i alunece degetele.

— Gata, te-am prins, a spus el, trăgându-l pe englez spre tachelaj şi întinzându-i frânghia. Foloseşte asta ca să cobori.

— Ţie nu-ţi trebuie? l-a întrebat Thomas, cu dinţii clănţănind.

Cu câteva seri înainte, băiatul îi spusese că era primul lui voiaj după înrolarea în Marina Regală. Jack se prefăcea că nu-l auzea noaptea când vomita.

— Nu. O să rămân aici, sus.

Şi când nava franceză a izbit Iphigenia în lateral, iar piraţii, cu cuţitele în dinţi şi cu armele la cingătoare, au năvălit pe punte legănându-se pe frânghii, Jack a rămas sus, strigându-le secundului şi căpitanului Mends fiecare mişcare a inamicilor.

— Trei dintre ei au rămas încă pe vapor, domnule! Sunt gata să tragă cu tunul!

Mends a urlat spre un grup de marinari să tragă ei primii, iar piraţii francezi n-au avut nicio şansă. Jack a văzut cum unul dintre piraţii de pe punte a armat un pistol şi a ţintit spre căpitan. A acţionat înainte ca mintea lui să conştientieze ce face, sărind de pe funie şi înfigând cuţitul în pânza corabiei, pentru a-şi încetini căderea.

— Mai bine te mai gândeşti o dată, a spus el, înfigând cuţitul în gâtul piratului care ţinea pistolul. Ia dă-l încoace.

I-a legat grosolan mâinile la spate, suficient de strâns încât să le înroşească pielea, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Mulţumesc pentru pistol, a spus el şi a sărit iar în bătălie.

În cele din urmă, vaporul Iphigenia nu a pierdut nici măcar un om şi au urcat fără efort la bordul vasului piraţilor — un bric zvelt, dar puternic, cu tunuri, denumit Maria — şi l-au revendicat.

— Excelentă treabă, i-a spus căpitanul Mends lui Jack, în timp ce legau împreună ostaticii.

— Sunt Jack, domnule. Jack Ellis.

— Ellis, da. Naufragiatul din Scoția. Sunt marinari de carieră care n-ar fi fost atât de curajoși în luptă pe cât ai fost tu azi.

— Vă mulțumesc, domnule.

Mends s-a întors spre secund.

— Hai să-l trimitem pe Smithee pe Maria, ca s-o ducă la Londra, iar pe Jack o să-l fac stewardul meu personal, pe Iphigenia.

Apoi a adăugat către Jack:

— Și sper că, odată ce ajungem la țărm, vei lua în considerare oferta de a intra oficial în rândul marinarilor.

Din ziua aceea, Jack a servit ca steward personal al căpitanului, iar când vaporul a ancorat la Londra, făcea deja parte din echipajul primit cu onoruri: grupul de marinari englezi care nu doar că s-au luptat cu piraţii francezi fără să înregistreze vreo pierdere umană, dar le-au și sechestrat vaporul.

* * *

Hazel nici nu observase că i s-a răcit ceaiul. Se uita țintă la Jack, în timp ce el rememora felul în care petrecuse perioada de când se văzuseră ultima dată. Simțea cum îi crește inima în piept. Luni întregi se gândise că, dacă l-ar vedea iar pe Jack, l-ar strânge atât de tare în brațe, încât între ei n-ar mai rămâne nici cel mai mic spațiu. Iar acum stăteau acolo, față în față, bând ceai în timp ce-și aminteau cum să poarte o conversație.

— Te mai doare? a întrebat ea, arătând spre ochiul lui drept.

Jack şi-a dus instinctiv mâna spre peticul negru şi a încuviinţat.

— Probabil că s-ar fi vindecat mai bine, dacă ai fi făcut tu operaţia. Doctorul era bătrân — îi tremurau mâinile. Spunea încontinuu că e din cauza tangajului. Nu avea nimic din toate alea — nimic din chestiile pe care Beecham le dădea pacienţilor înainte de operaţii. Picăturile alea din licoarea magică.

Hazel a zâmbit reţinut.

— Nu cred că ar fi contat prea mult, a continuat Jack. Eu am luat o doză mare, nu-i aşa?

S-au privit unul pe altul şi Hazel s-a întrebat dacă şi Jack era la fel de înfricoşat pe cât era ea sau dacă îşi vedea numai propria frică reflectată în el.

— Deci cât timp vei rămâne la Londra?

— Nu ştiu, a răspuns Jack. Chiar nu plănuisem să intru în Marina Regală.

— Asta voiam să zic, a replicat Hazel, că nu mi te-aş fi imaginat câştigându-ţi traiul ca marinar. Să saluţi la comandă.

— Că tot veni vorba, sunt îngrozitor la respectat regulile, a încuviinţat Jack, zâmbind suficient de larg pentru prima dată în dimineaţa aceea, încât să i se vadă caninii lungi.

— Oh? a spus Hazel, cu inima gata să i-o ia la goană.

— Groaznic, a repetat Jack.

A pus încet ceaşca de ceai pe farfuriuţa ei.

— Pot să-i mai prostesc o vreme. Dar pe urmă?

Stăteau tot faţă în faţă, însă Hazel simţea o greutate între picioare; a văzut cum ochiul bun al lui Jack fulgeră spre buzele ei.

O bătaie în uşă a readus-o în simţiri.

— Ar trebui să văd cine e, a şoptit ea.

— Chiar ar trebui?

Camerista a apărut în pragul salonului.

— Domnişoară, vă caută un anume domn Simon von Ferris, a spus ea, ferindu-şi ochii de vederea lui Hazel şi Jack, stând atât de aproape unul de altul, încât oricine din societatea londoneză şi-ar fi făcut semnul crucii.

Jack şi-a încrucişat picioarele.

— Atunci du-te, a spus el. E în regulă, eu o să-mi termin ceaiul.

Cu capul încă învârtindu-i-se, Hazel a urmat-o pe cameristă spre uşa de la intrare, unde Simon aştepta în prag, cu un buchet de narcise.

— Bună dimineaţa, domnişoară Sinnett, a spus el, sărutându-i sec mâna.

Pungile de sub ochii lui erau mai întunecate decât le văzuse Hazel vreodată, umflate şi vineţii, iar ochii îi erau injectaţi şi lăcrimoşi. Arăta de parcă ar fi stat treaz toată noaptea — după ce nu dormise o săptămână.

Hazel şi-a plecat ochii spre florile din mâna lui, iar Simon i-a urmărit privirea. A părut surprins să-şi amintească de ele.

— Pentru tine, a spus el, oferindu-i narcisele ca şi cum le-ar fi găsit în prag şi doar le-ar fi ridicat de pe trepte, ca să facă lucrurile mai simple.

Narcise. Hazel ştia ce simbolizau: multă consideraţie şi respect.

— Sunt superbe, doctore Ferris, mulţumesc.

În timp ce vorbea, îl simţea pe Jack privindu-i din salonaşul aflat în apropiere, ascultând tot ce-şi spun.

— Poţi să-mi spui Simon, ştii bine, domnişoară Sinnett, a spus el încet.

— Cu toate astea, dumneata poți să-mi spui în continuare „domnișoara Sinnett“.

Simon a zâmbit, însă a părut îndurerat. Epuizarea i se întipărise pe chip.

— Ești bine, Simon von Ferris? l-a întrebat Hazel. Pot să-ți ofer ceva? Ceai?

S-a blestemat în gând pentru ospitalitatea ei — nu putea să stea la ceai cu Simon, când Jack era deja în camera alăturată, cu urechea lipită de gaura cheii, fără îndoială.

— Nu, mulțumesc, a spus Simon. Mi-am petrecut ultimele câteva zile în infirmerie, muncind, și mi-am amintit ce am citit cândva, că aerul proaspăt poate fi prielnic stării și calității gândirii. M-am gândit că poate ai fi interesată să mi te alături într-o scurtă plimbare prin parcul St. James.

— Oh, eu…, a început Hazel și, înainte să se poată reține, s-a uitat instinctiv spre ușa salonului.

Privirea lui Simon a urmat-o și s-a oprit în clipa în care a observat ceva: haina lui Jack, atârnată în holul de la intrare.

— Ah, a spus Simon. Văd că ai deja companie. Iartă-mi intruziunea, domnișoară Sinnett.

— Nu este câtuși de puțin o intruziune, i-a răspuns Hazel, dar Simon a ridicat o mână.

— A fost oricum o prostie să ies. Și trebuie să mă întorc la Majestatea Sa Regală.

— Cum se simte, apropo? l-a întrebat Hazel, ușurată că a găsit o cale de a orienta conversația înapoi spre un teren solid.

— Condiția lui se înrăutățește pe zi ce trece. Și nimic — nimic din ce fac nu reușește să-l ajute câtuși de puțin și…

A strâns pumnii, apoi i-a relaxat, oftând prelung.

— Iartă-mă. M-am pierdut cu firea.

— Ba deloc. Poate reușesc să te ajut.

— Unele probleme, i-a răspuns Simon trist, nu pot fi rezolvate. Nu pot fi decât îndurate. Să ai o dimineață plăcută, domnișoară Sinnett.

I-a făcut o plecăciune, s-a răsucit pe călcâie și a plecat înainte ca Hazel să mai poată spune vreun cuvânt.

23

Jack stătea în fotoliu, uitându-se în gol, cu o expresie impasibilă. Ceaiul lui era pe masă, iar din ceaşcă nu se mai ridicau aburi.

— Ar trebui să plec, a spus el.

— Poftim? De ce?

— Sunt obosit, i-a răspuns Jack. Munca pe vapor e foarte grea şi ne-au dat foarte puţine zile de concediu.

— Eu… da, desigur, a zis Hazel.

Jack s-a ridicat şi şi-a netezit cămaşa.

— Mulţumesc pentru ceai, domnişoară Sinnett.

— Jack… Jack, aşteaptă o clipă. Ce faci? De ce suntem… De ce ne purtăm ca doi străini?

Jack nu s-a întors s-o privească.

— Ce caut eu aici? a rostit el încet.

— Jack. Sunt eu. Sunt aici. Mi-a fost atât de dor de tine!

Hazel şi-a auzit vorbele când i-au ieşit de pe buze; păreau banale şi goale.

— Ar trebui să mă întorc pe vapor, a continuat Jack. Mi-a făcut mare plăcere să te reîntâlnesc, Hazel.

I-a rostit numele ca pe o rugăciune.

Nu.

Nu putea să-l lase să plece, pur și simplu.

Trebuia să mai fie ceva. Gândul că Jack va pleca din viața ei și va dispărea iar era ca un jungher, ca o rană de cuțit, ca o răsucire de lamă în inima ei, pe care nici toate copcile din lume n-aveau s-o repare vreodată.

Trebuie să fi fost ceva ce uita ea. Fără s-o privească, Jack s-a îndreptat spre ușă. Hazel l-a urmat.

— Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat. Unde o să te duci? Care e planul tău pentru viitor?

— Presupun că aș putea foarte bine să fac un tur cu Iphigenia, i-a răspuns el cu privirea în pământ. Să strâng niște bani. Să-mi fac un nume. Și apoi, nu știu să-ți spun încotro o să mă îndrept. Mai întâi, pentru că nu sunt nici eu sigur. Și în al doilea rând, pentru că, și dacă aș fi, îmi dau seama că ești suficient de încăpățânată încât să cred că vei încerca să-mi iei urma.

— Cât mai este până la plecarea Iphigeniei?

— La întâi septembrie ar trebui să ridicăm ancora și să ne îndreptăm spre coasta de vest.

— Septembrie. E ceva.

Iar apoi, dintr-odată, a știut ce are de făcut.

— Jack! În seara asta!

El s-a oprit nedumerit în prag. Hazel a clipit entuziasmată de minunata ei idee și a continuat.

— Adică vino cu mine în seara asta. Există și alții ca tine. Oameni nemuritori. O societate denumită „Însoțitorii Morții“. Sunt foarte inteligenți, Jack. Chimiști și scriitori geniali — și nu este „un blestem“, iar ei o să ți-o demonstreze!

Nu-i venea să creadă că nu se gândise mai devreme la asta. Însoțitorii aveau să-l cunoască pe Jack și aveau să-l adore. Iar Jack putea vedea că nu e mereu nevoie să stea singur.

El a înclinat din cap și a ridicat o mână, ca să-și netezească părul. Hazel văzuse gestul acela de sute de ori. Era un gest reflex, fiindcă nu făcea niciodată nici cel mai mic efort pentru ca părul să-i arate ordonat. I-a tresărit inima, văzându-l încă o dată acum, aici.

— Nu știu dacă un loc ca ăsta e potrivit pentru mine, a spus Jack. Un club extravagant, cu un nume extravagant.

— O să te iubească, l-a asigurat Hazel. Ești nemuritor. Ai băut Tinctura! Ești deja unul dintre ei.

Jack nu părea convins, dar nici n-a plecat.

— De obicei nu socializez cu mulți chimiști.

— Chirurgia nu-i chiar atât de diferită de chimie. Și mergem mai departe, nu-i așa? a zâmbit Hazel. Pentru prima dată de când revenise în salon, Jack i-a întors zâmbetul.

— Așa-i, a spus el. Presupun că mergem.

Au rămas așa preț de o clipă, doi ochi căprui privind în doi ochi de un albastru-cenușiu.

— Chiar ar trebui să mă întorc la vapor, a spus Jack în cele din urmă. Înainte ca șeful de echipaj să pună să fiu biciuit pentru că mi-am abandonat postul.

— Știi unde se află cele Șapte Cadrane?

— Pot să aflu.

— Ne vedem acolo, în seara asta. O să mergem împreună. Te prezint eu.

— La ce oră?

— La opt?

Jack a dat din cap.

— Atunci așa rămâne. Ne întâlnim diseară, la ora opt.

— Să nu fugi iar, i-a spus Hazel. Vorbesc serios. Promite-mi.

Jack și-a îmbrăcat haina și și-a pus pălăria pe cap.

— Pot supraviețui unei spânzurători, unei înjunghieri, unui naufragiu și unei înfometări. Cu toate astea, niciodată n-aș îndrăzni să fac ceva atât de nebunesc precum s-o înfrunt pe Hazel Sinnett.

* * *

Jack a venit devreme, înainte ca în turlele bisericii clopotele să bată ora opt, și a așteptat în colțul dinspre Șapte Cadrane. Hazel a zâmbit când l-a văzut, înainte ca el s-o observe — real, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul și dând din cap spre negustorii care închideau prăvăliile și se îndreptau spre casele lor.

— Ai venit, a spus ea.

— Ți-am spus c-o să vin, i-a răspuns Jack zâmbind, dar nimic din zâmbetul acela nu se regăsea și în ochii lui.

— Haide.

Hazel l-a prins de cot și l-a îndrumat spre ușița ascunsă din spatele pancartei de lemn ce se legăna în bătaia vântului.

— Te-ai lovit vreodată de lucruri? l-a întrebat Hazel după ce a ciocănit la ușă. De când ai un singur ochi, vreau să zic.

— Nu. M-am obișnuit cu situația mai repede decât am crezut. Mă împiedic pe scări uneori, dacă e întuneric, dar, în afară de asta, n-am probleme. Nici nu mă prea gândesc la lucrul ăsta.

— Cred că îți dă cumva un aer de vitejie, i-a spus ea. Eroic.

— Așa crezi? Aș spune că mi-e mai ușor să fac cu ochiul, a zâmbit Jack, și de data asta zâmbetul lui a părut autentic.

Măcar dacă și-ar putea petrece tot restul vieții ei încercând să-l facă pe Jack Currer să zâmbească, și-a spus Hazel.

Sala clubului era doar pe jumătate plină în seara aceea. Byron fuma ceva din pipa lui, în apropiere de șemineu, alături de un bărbat îmbrăcat într-o vestă în carouri, pe care Hazel nu l-a recunoscut, iar doamna Thire, Marie-Anne și Banneker jucau cărți așezați la masă. S-au ridicat cu toții când i-au văzut intrând pe Hazel și Jack.

— Domnișoară Sinnett, a rostit Marie-Anne surprinsă, făcând ochii mari. Ai adus… un musafir.

— Știe că la Însoțitori se vine doar cu invitație, nu-i așa? a strigat Byron din scaunul lui. Ăsta e un club, nu o grădină publică.

— Știu, a spus Hazel repede. El este Jack Cu… Jack Ellis. Este… ca voi. I-a fost administrată Tinctura în Edinburgh. O avea de la doctorul Beecham.

Au rămas cu toții în picioare, cu gurile căscate. Era pentru prima dată când Hazel vedea pe chipul lui Marie-Anne Lavoisier o expresie de surprindere. Însă, aproape instantaneu, femeia și-a reluat expresia obișnuită.

— În cazul ăsta, a spus franțuzoaica, mă bucur că l-ai adus la noi. Domnule Ellis, de cât timp te afli… în această stare?

— Adică de când sunt nemuritor? a întrebat-o Jack, iar Marie-Anne s-a aricit auzindu-l că vorbește atât de direct. De iarna trecută, cred. Am simțit gheață și foc în venele mele, în același timp. Iar apoi — și-a tras gulerul cămășii, ca să dea la iveală urmele de frânghie de pe gât — am supraviețuit spânzurătorii.

Absolut toți membrii societății Însoțitorii Morții se uitau la Jack de parcă ar fi fost un animal ciudat ce bântuia străzile.

— Fermecător, a spus sec doamna Thire.

— Deci acum li se permite și hoților de cai să devină nemuritori, nu-i așa? a adăugat Byron, apoi s-a întors spre companionul lui: Brown, îmi pare rău că am votat împotriva micului tău prieten, săptămâna trecută. E evident că standardele noastre au scăzut și nimeni n-a catadicsit să-mi spună și mie.

— N-am fost acuzat de furt de cai, a intervenit Jack. Ci de crimă.

Byron a ridicat o sprânceană.

— Dar n-am comis-o eu! a adăugat Jack repede.

Byron a zâmbit batjocoritor și s-a întors spre bărbatul cu vestă.

— Oricum, ce mai face prietenul tău?

Brown și-a luat ochii de la Jack și s-a întors spre Byron, încrucișându-și picioarele.

— Am reușit să strângem suficiente fonduri ca să-l trimitem la Roma. Să sperăm că acolo își va recăpăta sănătatea.

— Sau nu, a replicat Byron. Cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla unui poet este să moară tânăr, întotdeauna am susținut asta. Faptul că nu l-am lăsat pe cum-îl-cheamă — Keats — să intre în clubul Însoțitorilor va fi o adevărată binecuvântare, Brown, ascultă-mă pe mine.

Brown s-a mulțumit să soarbă din ceai.

Marie-Anne s-a apropiat stânjenită de Jack, iar acesta, simțind că trebuie să facă ceva, a executat o plecăciune adâncă. Hazel a roșit și s-a uitat în altă parte. Fusese o plecăciune ciudată, prea formală și totodată prea puțin sofisticată.

— Jack Ellis, doamnă, a spus el, prezentându-se.

— Marie-Anne Lavoisier, a răspuns ea. Te rog, rămâi să bei o ceaşcă de ceai. Domnişoară Sinnett, mă întreb dacă aş putea să te deranjez cu un mic tratament pentru umărul meu. Mușchii par să se deterioreze.

— Sigur că da, a răspuns Hazel.

— Fă-te comod, domnule Ellis, a adăugat Marie-Anne. Noi mergem sus doar pentru o clipă.

Hazel i-a aruncat lui Jack o privire prin care părea că-şi cere scuze şi a urmat-o pe Marie-Anne spre scara din spatele încăperii. Jack a rămas în picioare, cu ceaşca de ceai şi cu farfurioara în mâini, fără să ştie unde să se aşeze. Nu purta singura lui jachetă elegantă: era peste putinţă să arate mai nelalocul lui aşa cum se afla, îmbrăcat într-o cămaşă albă destrămată şi în nădragi, înconjurat acum de picturi în ulei şi de opulenţa luminată din belşug de flacăra lumânărilor din clubul Însoţitorilor. Vederea lui în această sală îţi evoca imaginea unui câine vagabond cu blana lipsită de strălucire, slab şi ogârjit, aşezat pe o pernă de brocart.

I-a aruncat lui Hazel o privire tăcută, de parcă i-ar fi spus O să mă descurc, după care ea a dispărut în laborator, ca s-o opereze pe Marie-Anne. Antoine era deja sus, făcându-şi de lucru cu nişte eprubete pe care le încălzea la o flacără deschisă.

— Bună seara, monsieur Lavoisier, l-a salutat Hazel.

El i-a întors zâmbetul. Marie-Anne şi-a scos haina şi a început să desfacă şireturile de pe spatele rochiei.

— E vorba de braţul stâng, i-a spus ea lui Hazel. Simt cum se desprinde.

— Nicio problemă, a liniştit-o Hazel. Îl prind la loc imediat.

Marie-Anne avusese dreptate: braţul îi slăbise. Dacă mai aştepta câteva zile, se putea desprinde cu totul din umăr. Carnea se sfâşiase, lăsând la vedere mușchii roz, dar locul era acoperit de atât de multe cicatrici, încât rana abia dacă mai sângera.

— Asta înseamnă uzura, a spus ea gânditoare, chiar dacă durerea a făcut-o să tresară. Prețul unui trup care trăiește mai mult decât a fost menit.

— V-ați gândit vreodată la o cale de a… inversa efectul Tincturii? a întrebat Hazel, încercând să păstreze un ton relaxat.

— Nu. Sigur că nu. De ce am face-o?

— Doar din rațiuni academice, vreau să spun, a adăugat Hazel. Este posibil, oare?

Simțea ațintită asupra ei privirea lui Antoine, în timp ce finaliza nodurile cusăturii chirurgicale.

— Nu, a răspuns Marie-Anne. Nu este.

Hazel a terminat de cusut brațul și Marie-Anne a făcut câteva rotiri de umăr.

— Excelentă treabă, a murmurat ea. Cea mai bună cusătură, de când am început tot acest exercițiu. Nu-i așa, Antoine?

Drept confirmare, Antoine a ridicat un pahar cu un lichid portocaliu-aprins.

— Acum, a spus Marie-Anne, îmbrăcându-și haina la loc, ne întoarcem la prietenul tău?

La parter, Jack se așezase lângă lordul Byron și prietenul său, Brown.

— Vă supărați dacă mă alătur și eu? i-a întrebat Hazel, strecurându-se pe un scaun gol, alături de Jack.

Brown și Byron s-au ridicat cât s-a așezat Hazel, respectând din reflex bunele maniere. Jack s-a ridicat și el, foindu-se în scaun, exact la timp cât să respecte regulile de politețe.

— Nu știu dacă am avut încă plăcerea, a spus Brown, așezându-se la loc. Charles Armitage Brown.

— Hazel Sinnett. Încântată.

— Am auzit că eşti un chirurg foarte bun. Am avut recent probleme cu vezica — urină neagră. Şi un miros groaznic. Pot să te rog să mă urci pe masa de consultaţii, să zicem… săptămâna viitoare? Dar vreau să fiu complet adormit. Tot eterul pe care-l poţi procura.

— Ce naiba ar putea face ea pentru urina ta? a întrebat Jack, pe jumătate îngrozit.

— Probabil e o problemă cu vezica, i-a spus Hazel. Aş fi bucuroasă să arunc o privire. De fapt, tocmai am terminat un capitol despre vezică în cartea la care lucrez.

— Sper că nu-i un volum de poezie, a intervenit Byron, vorbind mai mult în pahar.

— E un tratat de anatomie şi medicină. Un ghid domestic, îndeajuns de simplu scris, încât fiecare bărbat — sau femeie — care nu merge la facultate să-l poată citi totuşi.

— Mi se pare că sună grozav, a spus Jack.

— Ştii să citeşti, Jack? l-a întrebat Byron.

— Da, a răspuns Jack. Ştiu.

Hazel s-a uitat la Byron, care şi-a îndreptat iar atenţia spre whiskyul lui.

— Cred că treaba cu cartea sună grozav, a spus Charles Brown. De fapt, am câţiva prieteni în lumea editorială londoneză, care cred că ar arăta un interes deosebit pentru ea. Dacă ţi-ar plăcea să te introduc…

— Da! a sărit Hazel, incapabilă să-şi ascundă încântarea. Domnule Brown, ar fi de-a dreptul minunat. Mulţumesc tare mult. Este aproape gata. Doar să termin câteva însemnări finale.

— Bunul meu prieten Thomas Clout ar putea fi o alegere potrivită pentru tine, dacă vrei să angajezi şi un tipograf. E mereu în căutare de astfel de lucruri. O să pun câteva întrebări…

— Cred o să am nevoie de încă o reparaţie la piciorul ăsta, Sinnett, a spus Byron tare, întrerupându-i. E ceva mai bine, dat tot nu e drept. Nu vreau să şchiopătez.

— Dacă ai fi doar pe jumătate atât de vanitos pe cât eşti, Byron, a spus Brown, cred că ai fi un poet de două ori mai bun.

Byron a oftat dramatic.

— Singurul motiv pentru care sunt un poet bun de ceva e tocmai faptul că sunt vanitos. Dacă nu pot fi mai arătos, pot cel puţin să-mi fac cuvintele mai frumoase.

Brown şi-a dat ochii peste cap.

— Acum îmi amintesc de ce vin uneori aici, la Londra, din Heath. Compania ta e bună doar în doze mici.

Byron şi-a ridicat sprâncenele.

— Nevastă-ta nu e de aceeaşi părere.

Nasul lui Brown s-a înroşit.

— Nu-s însurat! a spus şi, cu toate că el şi Byron s-au privit în ochi preţ de o clipă, provocator, o secundă mai târziu au izbucnit amândoi în râs.

Hazel li s-a alăturat; chiar şi Jack a lăsat să se vadă un zâmbet.

După câteva pahare, conversaţia a virat pe nesimţite spre politică. Banneker şi domnul Lewis jucau cărţi undeva în apropiere, ascultând cu atenţie.

— Prinţul regent a fost şi el liberal, a zis Brown. Asta până când a devenit regent.

— Bineînţeles, a intervenit Byron. Era cu totul în favoarea puterii populare, a Parlamentului şi împotriva conducerii monarhice învechite, până când a devenit el însuşi monarh. Aceeaşi poveste dintotdeauna: sunt liberali cu toţii, până când îmbătrânesc, devin bogaţi şi se sperie.

— Bine spus, a rostit domnul Lewis de la bar, unde își turna într-un pahar mare un lichid auriu.

— Credeam că prințul va fi mai ușor de controlat pentru că este, s-o zicem pe-aia dreaptă, idiot, a continuat Byron. Dar se dovedește că adevărata prostie este să crezi în secret că ești genial.

— Cel puțin ultima amantă a avut o influență pozitivă asupra lui, a adăugat Brown. Cea catolică. Măcar ea avea un pic de bun-simț.

— Cu cât mai repede devine Charlotte regină, cu atât mai bine, a spus Byron, dând pe gât băutura din pahar. Atunci o să avem șansa unei schimbări reale.

— Nu se va întâmpla oare același lucru? a întrebat Jack.

Byron și Brown l-au țintuit cu privirea, ca și când atunci și-ar fi amintit că era și el acolo.

— Acum e și ea liberală, a continuat Jack. Nu-i așa? Dar, îndată ce va prelua puterea, cine zice că n-o să devină conservatoare, la fel ca tatăl ei?

Cei doi bărbați l-au privit țintă în continuare.

— Cum ziceai că te cheamă? l-a întrebat Byron.

— Ellis. Jack Ellis.

— Tipul de la Cambridge, Jack Ellis? Sau ai citit despre politică la Oxford?

— Byron, nu fi crud cu băiatul, a bombănit Banneker de lângă tabla de darts.

— Nu, nu, chiar sunt curios! Lasă-mă să ghicesc: King’s College, Oxford! Am cunoscut o grămadă de scoțieni care învață la King’s.

— N-am fost la universitate, a spus Jack.

Byron a mimat șocul la auzul acestei noutăți.

— Și cu toate astea, avem în mod clar în mijlocul nostru un învățat într-ale

politicii! Spune-mi, Ellis, ai citit vreuna dintre poeziile lui Keats? Prietenul nostru Charles Brown, aici de față, a încercat să-l propună pentru admiterea în micul nostru club, dar noi am votat împotrivă. Ai vreo opinie despre cum mânuiește metafora? Sau imaginarul? Personal, îi găsesc lucrările un pic banale, dar Brown nu-i de acord. Arbitrează între noi, înclină balanța.

— N-am citit nimic scris de el, a recunoscut Jack.

— Păcat, a replicat Byron.

— Spune-mi, a intervenit Hazel, mai tare decât și-ar fi dorit, la Cambridge ți-ai învățat dumneata manierele, lord Byron?

Byron și-a dat ochii peste cap.

— Încerc numai să-mi dau seama ce-a văzut Beecham în el. Cu ce a contribuit el la evoluția umanității, ce a făcut atât de important încât să continue să trăiască la infinit.

— Nu am contribuit cu nimic, a spus Jack. Beecham i-a dat sticluța cu chestia aia lui Hazel. Iar ea mi-a dat-o mie.

— Ah! a exclamat Byron pe un ton jucăuș. Abia acum pricep și eu. Geniala femeie-chirurg s-a îndrăgostit de un infractor de rând! E absolut fermecător!

— Încetează, Byron, a spus Brown.

Byron a rânjit, făcând o grimasă, și și-a umplut din nou paharul dintr-un decantor aflat la îndemână.

— Dacă zici tu, Charles. A citit vreunul dintre voi necrologul lui Beecham? Mă întreb dacă nu cumva și l-a scris singur, căci era atât de lingușitor.

— Beecham a murit? a întrebat Jack. Când? Cum? Cum a murit?

Byron a pufnit, dar, înainte să poată spune ceva, a fost întrerupt de Hazel.

— Se spune că e mort. Însă, din moment ce a înghițit Tinctura, probabil că acum doar câștigă niște timp, ca să devină altcineva.

— Știm cine este de data asta? a întrebat Banneker. Ține cineva legătura cu el?

— Nu, a răspuns Marie-Anne. Și nici nu contează.

Jack și-a dres vocea.

— Atunci, dacă niciunul dintre voi nu știe cine pretinde Beecham că este de data asta, cum știți că n-a murit de-a binelea? Că n-a găsit un mod de-a pune capăt acestui lucru o dată pentru totdeauna?

Au rămas tăcuți cu toții. Singurul zgomot din încăpere era sfârâitul lumânărilor, apoi Marie-Anne a făcut un pas în față.

— Domnule Ellis, a spus ea. Am petrecut decenii întregi dezvăluind cele mai prețioase secrete ale însufleţirii omeneşti şi inventând Tinctura pentru conservarea vieţii. Aceasta sfidează îmbătrânirea şi pierderea sângelui. Poate învinge spânzurătoarea şi decapitarea. Aş putea să-ţi crestez burta şi să-ţi scot organele afară, unul câte unul, şi cu toate că te-ai zvârcoli în agonie, cu toate că funcţiile normale ale cărnii ar înceta, scânteia sfântă şi eternă a existenţei dumitale n-ar înceta niciodată să existe.

Jack și-a îndreptat peticul de pe ochi.

— Dacă există o… Tinctură sau orice altceva care să-l poată face pe om să trăiască veşnic, nu văd de ce Beecham n-ar fi capabil să facă una care să-l facă iar muritor.

Marie-Anne a zâmbit fără cruzime, dar şi fără blândeţe.

— Presupun, domnule Ellis, că n-ai citit despre descoperirea din 1789 a soţului meu, Antoine, care dovedea că masa nu poate fi nici creată şi nici distrusă prin reacţii chimice. Iartă-mi condescendenţa, dar chestiunea este un pic mai complexă decât o manetă pe care cineva o poate apăsa şi ridica după cum doreşte.

A înălțat paharul cu vin și l-a răsucit în mână. A aruncat băutura rămasă într-o vază cu flori și apoi, fără niciun avertisment, a aruncat paharul pe podea, iar

acesta s-a spart în o mie de cioburi.

— Teoretic, am putea găsi fiecare ciob şi le-am putea lipi pe toate exact aşa cum au fost, obţinând iar un pahar capabil să ţină vinul în el. Dar n-ar fi totuşi chiar acelaşi pahar, nu-i aşa? Nu. Unele cioburi sunt pierdute pe vecie, fiind prea mici pentru a fi văzute de ochiul omenesc.

A păşit peste cioburi, zdrobindu-le cu un zgomot neplăcut.

— O parte din paharul acesta a devenit deja pulbere. Şi o parte din ce era în el a devenit cu totul altceva. Căldura. Sunetul produs de sticla spartă în cădere. Paharul, domnule Ellis, nu mai există. Nu poţi pur şi simplu să lipeşti toate piesele laolaltă.

— Oamenii nu sunt pahare de vin, a spus Jack încet.

— Exact aşa, i-a replicat Marie-Anne. Sunt de departe mult mai complicaţi.

Hazel ardea de umilinţă, dar nu ştia dacă din pricina lui Jack sau a Însoţitorilor. Întreaga seară se transformase într-o trăsură care gonea cu viteză, iar caii alergau acum prea repede şi prea sălbatic pentru ca Hazel să ştie cum să-i aducă înapoi pe drum, la trap.

— Are şi el dreptate, nu-i aşa? a spus Hazel.

Vocea îi suna ciudat în propriile urechi.

— Nici măcar n-am ştiut că nemurirea este posibilă, până când tu, domnul Lavoisier şi doctorul Beecham aţi reuşit s-o provocaţi. Niciunul dintre voi n-are veşti de la doctorul Beecham. Niciunul dintre noi nu ştie unde s-ar duce dacă s-ar reinventa. Poate chiar a murit. Mi-a lăsat până şi o moştenire, pentru numele lui Dumnezeu! Printr-un avocat, cu tot tacâmul. Poate că Beecham chiar a găsit o cale să facă nemurirea reversibilă, iar voi nu vă daţi încă seama cum a făcut-o.

— Cât ţi-a lăsat? a întrebat-o Byron.

— Am dezlegat secretele vieţii, domnişoară Sinnett, a spus Marie-Anne înţepată, ignorându-l pe Byron. Chiar dacă probabil că vom continua să

lucrăm la etichetarea şi măsurarea lumii, natura acesteia, în sine, ne e deja cunoscută. Este o chestiune deja rezolvată. Păcat pentru generaţiile viitoare, din punctul ăsta de vedere.

— Nu cred că sunt de acord cu asta, a spus Hazel. Adică nu ştiu dacă procesul e sau nu reversibil, dar nici nu cred că e corect să presupunem că n-ar putea fi aşa. Sigur că există lucruri pe care nu le cunoaştem încă.

Hazel era conştientă că toţi cei prezenţi o priveau ţintă. Banneker rămăsese cu o săgeată în mână, uitând s-o arunce.

— Ştiinţa nu e poezie, a spus Marie-Anne. Dintr-un anumit punct încolo, domnişoară Sinnett, este cognoscibilă.

— Dar de ce şi-ar dori cineva să facă procesul reversibil, în primul rând? a intervenit Byron. Să redevină om, după ce a fost un zeu, iar asta de bunăvoie?

— Ca să îmbătrânească alături de cineva? a întrebat Jack încet. Ca să nu rămână la fel, în timp ce oamenii pe care-i iubeşte se schimbă şi mor în jurul lui?

Înainte să-i poată răspunde cineva, Jack a împins în spate scaunul de sub el.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus el. Vă mulţumesc că m-aţi primit în clubul vostru. Îţi mulţumesc, domnişoară Sinnett, că m-ai invitat.

Şi-a îmbrăcat haina şi a pornit-o spre scările ce duceau în stradă. Hazel a alergat după el.

— Nu poţi să-mi faci asta tot timpul! a strigat ea în clipa în care au ieşit în stradă. Nu poţi să fugi mereu de mine, Jack!

Era întuneric, dar lămpile care pâlpâiau în depărtare au luminat chipul lui Jack când s-a întors spre ea, cu ochiul sănătos larg deschis. Părea atât de hăituit în momentul acela, încât Hazel a simţit că i se rupe inima.

— Nu ai niciun viitor alături de mine, Hazel! i-a spus el.

Ea s-a străduit să zâmbească, sperând că-l va face să-i întoarcă zâmbetul şi că

va aduce o notă de lejeritate în conversaţia lor.

— Eşti nemuritor, a zis ea. Nu ai nimic altceva decât viitorul.

Chipul lui Jack s-a încordat şi a devenit de neclintit. Albastrul îi dispăruse din ochiul sănătos, care era acum rece şi cenuşiu.

— Şi ce-ai de gând să faci, să fii o sărăntoacă alături de mine? Să te maturizezi şi să te dezvolţi, în timp ce eu rămân ăsta — nimicul ăsta — pentru totdeauna?

Lui Hazel îi vuia mintea în încercarea de a găsi orice urmă de argument pentru a-l contrazice.

— Nu eşti un nimic. Niciodată n-ai fost. Faci parte din Marina Regală!

Jack a râs, scuipând un hohot de gheaţă.

— Un naufragiat. Un nimeni.

— Nu trebuie să rămâi aşa. Te poţi înrola.

— N-am nume, a spus Jack. N-am bani. N-am perspective.

Hazel s-a aplecat în faţă şi i-a luat mâinile într-ale sale.

— Asta n-are nicio importanţă, Jack, a spus ea, fără ca măcar să-şi dea seama în timp ce rostea cuvintele dacă măcar ea le credea.

Jack şi-a tras mâinile şi a pornit-o spre capătul străzii, îndreptându-se către un colţ jilav, unde se ridica o clădire murdară din cărămidă, cu ferestrele baricadate. Când Hazel a reuşit să-l facă să se întoarcă spre ea, a văzut că plângea. Avea nasul roşu şi îşi ştergea cu pumnul ochiul cel bun. Şi-a înghiţit cu zgomot nodul din gât.

— Tu — poţiunea lui Beecham, Tinctura, ce-o fi aia — mi-ai redat viaţa şi sunt recunoscător pentru asta, Hazel, chiar sunt. Dar ascultă ce-ţi spun. M-am gândit mult la tot. Trebuie să mă asculţi. Eu o să trăiesc veşnic. Mă auzi? N-o să îmbătrânesc niciodată. O să trebuiască să fug încontinuu şi s-o iau de la

capăt cu fiecare generație. Nu există viață pentru noi, cât timp tu ești muritoare, iar eu sunt… blestemat.

În depărtare a strigat cineva. Apoi s-a auzit cum se deschide o ușă de trăsură și o voce de femeie cântând o melodie porcoasă.

— Nu pot să fiu cu tine acum, Hazel. Pentru că n-aș putea suporta să-mi iau rămas-bun de la tine.

— Nu va trebui să-ți iei rămas-bun, a spus Hazel, cu vocea înțepenită în gât.

— Ba da, a replicat Jack, în cele din urmă va trebui s-o fac.

— Dar dacă există o cale de-a face procesul reversibil? Dacă Beecham a descoperit cum se face și există o cale să devii din nou muritor?

Jack s-a oprit, iar sprâncenele i s-au ridicat imperceptibil.

— Există? a întrebat el.

Hazel a simțit cum o lasă inima.

— Nu știu, a rostit ea încet.

— O să mă rog pentru ziua aceea, Hazel Sinnett. Dar, până atunci, de fiecare dată când o să mă uit la tine, inima o să mi se sfâșie și mai tare. Renunță la mine, Hazel. Transformă-mă într-o amintire frumoasă. Asta am făcut și eu cu tine acum multă vreme.

Și-a îndesat mâinile în buzunare și a plecat.

— Ești crud! a strigat Hazel în urma lui. Jack pe care-l știam eu nu era niciodată crud.

Jack nu s-a întors și și-a văzut de drum, devenind tot mai mic și mai mic.

— Jack pe care-l știai tu a murit, a spus el fără să se uite înapoi. De dragul tuturor, îmi doresc să fi rămas mort.

24

Vara devenise toridă, iar Hazel simţea cum sudoarea i se aduna în pete la subsuori şi între coapse în timp ce stătea în dormitorul lui Charlotte citind o carte, iar Eliza lucra la o broderie. Prinţesa Charlotte îşi hrănea căţelul cu bucăţele de prăjitură, iar Edwina, care gâfâia cu limba scoasă, se scălda într-o baltă de pe podea, ca un nor de furtună topit.

Totul o făcea pe Hazel să se simtă nefericită şi stânjenită. Cămaşa i se strânsese sub pantalonaşi. Mânecile erau prea strâmte pe braţ. Tălpile îi transpirau. În cameră era mult prea cald. (Charlotte făcuse chiar concesia rară ca în dimineaţa aceea să nu aprindă focul în şemineu.)

Hazel se aşteptase întrucâtva ca Jack să se ivească la uşa ei cu nişte scuze, în dimineaţa de după cearta lor. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să se ducă pe vapor, acolo unde dormea el, şi să ceară — ceva de la el. Să continue conversaţia. Faptul că pur şi simplu plecase o înfuria şi o transforma într-o fiinţă încordată şi anxioasă. Dădea violent paginile cărţii, de parcă foşnetul tăios al fiecărei file ar fi fost o replică bine ticluită, adresată lui Jack. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le spună noaptea trecută, iar în loc de asta el îi întorsese spatele şi îi răpise şansa de a-i vorbi. În noaptea aceea, înainte de a merge la culcare, începuse o scrisoare către Jack, însă, pe măsură ce scria, îi tot veneau în minte alte şi alte lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, aşa că tot tăia ce scrisese deja, până când s-a trezit în faţa unui pergament acoperit aproape în totalitate cu tăieturi. În cele din urmă a ars scrisoarea şi a rămas cu ochii pironiţi în tavan, aşteptând să i se facă somn. Cum de putea fi atât de rece, atât de sigur? Atât de pregătit s-o părăsească…

A clocotit zile întregi, fierbând în suc propriu din cauza nemulţumirii pe care o simţea de câte ori se gândea la felul în care interacţionase cu el. Iar afară era mult prea cald.

— Eşti cam prost-dispusă, i-a zis Eliza. Abia dacă ai scos o vorbă de când ai ajuns aici.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, a minţit Hazel. Sunt foarte bine. Doar că citesc.

Prinţesa s-a ridicat.

— Eşti supărată. E evident. Şi nu ştiu care e motivul, a spus Charlotte. Dacă vreuna dintre noi are motive să fie nefericită, eu sunt aceea.

Cu câteva zile în urmă, Charlotte acceptase, într-un final, să se mărite cu William, prinţul moştenitor de Orange. Prinţul regent era încântat.

— Cel puţin puteţi rămâne vara asta acasă, doamnă, a intervenit Eliza.

Charlotte a scos un oftat exagerat şi a gâdilat-o pe Edwina sub bărbie. O parte din aranjamentul prin care-şi dăduse acordul pentru căsătoria cu William era să nu se mărite până în septembrie şi să i se permită să rămână la Londra până atunci. Odată căsătorită, avea să petreacă jumătate din timp în Olanda.

— Putea fi mai rău de-atât, a continuat Eliza. De fapt, prinţul este foarte drăguţ, dacă-i acordaţi o şansă. Nu se îmbracă atât de îngrozitor.

— Minunat, a replicat Charlotte. Cât de încântător poate fi să-mi petrec restul vieţii şi să devin mama urmaşilor unui bărbat care nu se îmbracă îngrozitor, a oftat ea. Presupun că nu toate putem fi atât de norocoase în dragoste ca micuţa domnişoară Sinnett, aici, de faţă.

Hazel a ridicat capul din carte.

— Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi, doamnă? a răbufnit ea.

Buzele lui Charlotte s-au arcuit într-un zâmbet, alegând să-i ignore tonul.

— Toată lumea vorbeşte despre micul tău flirt.

Într-o clipită, lui Hazel i s-a răcit sudoarea pe trup. Cum de aflaseră oamenii atât de repede despre ea şi Jack?

— Nu-i niciun flirt, a spus ea. El nu e interesat de un viitor alături de mine.

— Serios? s-a minunat Eliza. Din ce-am auzit, bunul doctor e îndrăgostit lulea. Practic bălea după tine la balul dat de regent.

Simon. Ele două vorbeau despre Simon.

— Oh, a spus Hazel. Nu știu ce să zic. Adică da, mi-a adus flori, dar…

— Ți-a adus flori? a întrebat Eliza. Oh, Hazel, asta înseamnă că în câteva zile o să te ceară. Toată lumea știe că așa procedează bărbații.

— Bine lucrat, a intervenit și prințesa Charlotte. E înalt. Bogat. Celebru. Și se spune că e genial, ceea ce probabil contează pentru tine. Totuși numai faptul că e înalt e suficient. Înseamnă că o să ai copii înalți.

— O adevărată partidă, a adăugat Eliza. Penelope Smythe a stat tot sezonul cu ochișorii ei mici ațintiți asupra lui, iar el abia dacă i-a aruncat o privire.

— Doar să nu te apuci să-l vânezi, a completat Charlotte. Bărbații detestă femeile care îi vânează. Ei vor femei care-i doresc, dar care se prefac că nu-i așa, ca să le ofere lor onoarea unei vânători valoroase. Nu-i nimic impresionant în a prinde un iepure care aleargă direct spre tine.

— În metafora asta, femeile sunt iepurii? a întrebat Hazel.

— Da, au răspuns Eliza și Charlotte într-un glas.

— Mă rog, în fine, eu nu cred c-o să mă ceară în căsătorie, a spus Hazel, încercând să-și îndrepte din nou atenția spre cartea ei. Nu mulți bărbați și-ar dori de soție o femeie-chirurg.

Eliza și Charlotte au analizat o clipă situația.

— Poate că pentru el nu contează, a spus încet Eliza. Pe continent, lucrurile stau diferit. Poate că în Danemarca există deja femei medici, care lucrează.

— Suedia, a corectat-o Hazel.

— Ia te uită, a intervenit Charlotte. Suedia. E gata îndrăgostită, Eliza. Să ne eliberăm deja agenda pentru o nuntă în toamnă? Poate reușesc să amân plecarea la Haga până după eveniment. S-o programezi cât mai târziu, Hazel. Cum te-ar aranja de Crăciun? N-o să te măriți în Scoția, nu-i așa?

— N-o să mă mărit nicăieri, doamnă.

Charlotte și Eliza au schimbat o privire expertă.

— Dacă zici tu, a replicat Charlotte. Oh, o favoare totuși: te-ar deranja teribil dacă boala ar reveni într-un scurt puseu? Tata organizează săptămâna viitoare un eveniment în cinstea muzicii lui Händel și nu-mi vine în minte nimic din ce aș fi mai puțin dispusă să fac decât să rămân trează în timp ce încerc să port o conversație cu contele de Liverpool.

— Mai degrabă contele de Liver Spot[3], a spus Eliza, cu ochii în broderia ei.

— Nu știu dacă este neapărat o decizie înțeleaptă, doamnă, a răspuns Hazel.

— Te rooog? Nu se mai pune problema să nu mă mărit cu Orange. Fac exact ce vrea tata. Doar că vreau să-mi petrec în casa mea una dintre puținele seri de libertate care mi-au mai rămas.

În timp ce prințesa vorbea, câinele i-a sărit din poală drept pe noptieră, unde, pe o farfurioară elegantă din porțelan, se afla ce mai rămăsese dintr-o felie de tort. Edwina a înhățat-o și a fugit cu ea sub pat. Charlotte fie n-a observat, fie nu i-a păsat.

— Poate că i-am putea spune tatălui dumneavoastră că suferiți de o migrenă, s-a lăsat înduplecată Hazel.

Fără să vrea, a simțit cum mohoreala îi trece la gândul că o poate ajuta pe Charlotte.

— Și o durere de stomac. Și pentru că vrem să fiți în formă deplină pentru călătoria din toamnă, o să recomand odihnă la pat, să nu avem surprize.

— Mulțumesc, a răspuns Charlotte. Acum gata, înviorează-te, da? Fața aia posomorâtă ne strică toată ziua.

* * *

În infirmeria de la Kew era mai răcoare, iar Hazel a respirat uşurată când a intrat, gata să-şi petreacă seara finalizând — în cele din urmă! — tratatul. Charles Brown îi trimisese un bilet prietenului său, tipograful, care răspunsese de îndată, arătându-se deosebit de interesat şi cerându-i lui Hazel să-i trimită o mostră cât mai curând posibil.

Cartea era aproape gata: Hazel catalogase cu meticulozitate o varietate întreagă de boli comune şi tratamentele lor, dar inclusese totodată şi scheme ale fiecărei părţi componente a corpului omenesc. Musculatura, sistemul circulator, nervii, organele. Toate se adunau laolaltă, bucată cu bucată, pentru a crea ceva mai măreţ decât suma elementelor care le alcătuiau.

Cât de ciudat era, şi-a dat ea seama într-o după-amiază, pe când desena stomacul, că majoritatea covârşitoare a oamenilor trăia toată viaţa fără să înţeleagă ce li se petrecea sub propria piele. Atât de puţini puteau participa la prelegeri de anatomie şi atât de puţini aveau acces la disecţia de cadavre — şi chiar dacă ar fi participat, şi-a spus Hazel, şi mai puţini ar fi avut instrumentele necesare pentru a înţelege cu adevărat la ce anume se uită. Hazel a încercat să facă desenele cât mai clare, aşa încât chiar şi o persoană fără educaţie şi fără experienţă să poată vedea ceea ce ea ştia deja: că trupul omenesc era un miracol, complicat şi simplu deopotrivă, o maşinărie stranie care sfida simpla înţelegere, dar care, dacă erai răbdător şi studios, avea să-şi dezvăluie logica ciudată.

Hazel terminase ultimul desen, talpa, după ce, cu o zi înainte, o cususe iar pe cea a lordului Byron de gleznă. Talpa lui se degradase, avea pielea cenuşie, iar încheieturile înţepenite erau noduroase.

— Pot s-o prind, ca să nu cadă, înţelegi tu, îi spusese Hazel în timp ce o cosea. Dar nu sunt sigură că pot să asigur irigarea cu sânge a degetelor.

Marie-Anne era în apropiere, examinând o emisie de gaz violet care se răsucea într-un recipient de sticlă.

— L-ar putea ajuta un pic de Tinctură diluată, a spus ea, întinzându-i lui Hazel o fiolă mică.

Așa cum a promis Marie-Anne, imediat ce Hazel a adăugat câteva picături de lichid în incizie, talpa poetului a început să-și recapete culoarea.

— Este uimitor, a rostit Hazel. Pur și simplu, genial!

În continuare nu putea cuprinde cu mintea ceea ce se întâmpla; era diferit de orice noțiune științifică pe care o văzuse aplicată până atunci. Marie-Anne a zâmbit cu modestie.

— Și încă ceva, a adăugat Hazel, mulțumită acestei mici reatașări, voi reuși să-mi definitivez o schemă a gleznei, în tratatul meu.

Byron desena cercuri în aer cu talpa abia cusută.

— Ce brutal din partea dumitale, a spus el sarcastic.

— Îmi pare bine că am fost de ajutor.

— Mă bucur mult pentru dumneata, domnișoară Sinnett, a intervenit Marie-Anne. Terminarea primei dumitale lucrări, gata pentru publicare, este o reușită importantă. Presupun că va fi prima dintre multe altele. Te-ai gândit ce nume să pui sub titlu?

Hazel își împacheta în pânză instrumentarul chirurgical; a ridicat privirea.

— Ce vrei să spui? M-am gândit — adică am presupus c-o voi publica sub numele meu. Hazel Sinnett.

Marie-Anne părea un pic tristă.

— În continuare nu se consideră potrivit ca o femeie să publice în nume propriu. Mai ales o lucrare științifică. Nici măcar romane! Biata Jane încă publică sub pseudonimul „O doamnă“.

— Jane?

Marie-Anne a alungat întrebarea cu o fluturare de mână.

— În cea mai mare parte a cercetărilor mele, a spus ea, am lucrat alături de soțul meu. Am făcut experimente, măsurători, am avut chiar și idei. Cercetările noastre sunt publicate sub un singur nume. Al lui.

Hazel a încercat să se gândească la articolele pe care le citise, scrise de cei doi Lavoisier. Știa deja că ei lucraseră în cuplu, dar tot ce publicaseră îi fusese atribuit lui Antoine.

— Doar am presupus…

— Desigur, a rostit Marie-Anne cu blândețe. Toată lumea presupune. O parte din sacrificiul de a fi o femeie care dorește să aibă o contribuție în lumea asta este să înțelegi că, uneori, pentru a-ți putea transmite mesajul, este necesar mesagerul potrivit. Oamenii sunt mai dispuși să accepte ideile noi dacă ele vin de la un bărbat. E simplu și e regretabil.

— Dar, a spus Hazel, nu vrei să-ți fie recunoscute meritele? Nu vrei ca lumea să știe ce-ai reușit să faci?

— Bineînțeles că vreau, a spus Marie-Anne pe un ton neutru. O parte din mine vrea. O parte din mine vrea să fie celebră. O parte din mine vrea fiecare premiu, fiecare întâlnire cu membrii familiei regale, fiecare oră petrecută la universitate, de care Antoine s-a bucurat grație muncii depuse împreună. Dar asta e doar vanitate și egoism. Și mai important de-atât, pentru mine, este ca munca noastră să ajungă la ceilalți. Să schimbăm această lume. Binele comun este mai important decât mândria mea, probabil. Și, într-un final, Antoine a fost cel decapitat prin ghilotinare, când poporul francez s-a răsculat și, în furia lui, a confundat violența cu puterea. În spatele scenei sunt mereu niște femei care trag sforile, Hazel. Suntem invizibile pentru istorie, dar noi suntem și cele care supraviețuiesc.

Cuvintele lui Marie-Anne i-au răsunat lui Hazel în minte iar și iar, în timp ce stătea așezată la masa ei din Kew, făcând ajustările finale și ultimele editări ale manuscrisului. Pe pagina de titlu se găsea mențiunea O lucrare de Hazel

Sinnett, dar acum tocul ei ezita deasupra numelui. Ea făcuse toată munca. Voia toate meritele. Dar poate că Marie-Anne avea dreptate. Obiectivul lui Hazel nu era să fie aşezată pe un piedestal, ci să ajute cât mai mulţi oameni să înveţe ceva. Indiferent de calitatea scriiturii sale sau de efortul făcut pentru realizarea unor diagrame clare şi meticulos desenate, era adevărat: dacă pe copertă ar fi fost un nume de bărbat, cartea ar fi fost cumpărată de mai mulţi oameni. Mai multă lume ar fi citit-o şi ar fi avut încredere în ea.

Hazel a simţit cum aerul din încăpere se schimbă şi din peniţa tocului a căzut o picătură de cerneală chiar lângă litera H din numele ei.

— Îmi cer scuze, a spus o voce venind din spate. Te deranjez?

Era Simon. Arăta obosit, însă deopotrivă, aşa cum Hazel a fost nevoită să recunoască, şi foarte chipeş în vesta lui bine călcată, cu părul frumos pieptănat şi cu pantalonii îndesaţi în cizmele înalte. Simon căra în braţe o cutie mare.

— Absolut deloc, a răspuns Hazel. Acum terminam. În plus, este infirmeria ta.

— Îmi place să cred că e infirmeria noastră, a spus Simon. Recunosc, chiar şi când nu eşti aici îmi face plăcere să-ţi văd notiţele şi hârtiile pe masă. Tratarea regelui este o treabă solitară; e frumos să-mi imaginez că nu muncesc mereu singur. Că muncim umăr la umăr.

Hazel a zâmbit. Dilema cu privire la numele de autor putea să mai aştepte o zi.

— Ştii, am terminat, a spus ea, stivuind pe masă teancul consistent de pergamente şi îndreptându-le marginile.

Tratatul ajunsese cumva la sute de pagini, iar Hazel ştia că, şi dacă numele ei nu s-ar regăsi pe coperta lui finală, tot ar fi mândră de el. Era pentru prima dată când spunea cu voce tare că a terminat şi şi-a dat seama, imediat după ce a spus-o, cât de bucuroasă era să-i împărtăşească lui Simon acest lucru.

— Este formidabil, a zis Simon, cu accentul lui care modifica pronunţia

vocalelor.

A pus pe masă, lângă Hazel, cutia pe care o ținea în brațe și s-a aplecat peste ea, să citească pagina de titlu. Hazel îi simțea respirația pe pielea gâtului.

— Ce realizare excepțională! Deci o să-l publici?

Hazel a încuviințat.

— Mă întrebam dacă să-mi folosesc sau nu numele real.

Simon părea nedumerit.

— Ai și un alt nume?

— Nu, i-a răspuns ea. Adică, dacă să-mi folosesc numele, având în vedere faptul că sunt femeie. Și oamenii vor fi mai dispuși să accepte un text despre medicină scris de un bărbat.

Simon a pufnit.

— Cui îi pasă? a spus el. Tu ai scris-o, nu?

— Chiar eu. Eu am scris-o. Nu sunt sigură că-i atât de simplu totuși.

Simon a ridicat din umeri.

— Eu o s-o citesc. De fapt, abia aștept s-o citesc. Există și un capitol despre nebunie? Mă tem că tratamentele mele nu mai sunt eficiente. În momentul ăsta, tot ce putem face este să-i aducem un pic de confort regelui.

Simon i-a aruncat lui Hazel o privire conspirativă.

— Prințul pare să fi renunțat la orice speranță că tatăl lui se va face vreodată bine, a spus el cu sarcasm. Și, după cum îți poți imagina, asta i-a frânt inima.

— Da, a replicat Hazel. Probabil că urăște poziția de monarh interimar. Să conducă regatul. Să cheltuie absolut cât vrea.

Au savurat preț de o clipă micul lor moment de trădare inofensivă, apoi Hazel a dat înapoi.

— Din nefericire, capitolul despre nebunie este destul de limitat, a recunoscut ea. Dar ce simptome are? Poate că-ți pot oferi o perspectivă neașteptată.

— Bâlbâială, a spus Simon. Bâlbâială continuă. Uită unde se află. Cine este. Când nu vorbește, doarme. Uneori se plânge de dureri de cap.

— Febră?

— Aproape niciodată.

— Urina?

— Ciudat colorată. Uneori precum cerneala, alteori cu sânge.

— Hmm, a spus Hazel. Seamănă cu simptomele de otrăvire, dar…

— Imposibil, a întrerupt-o Simon. Am început să-i supraveghez personal dieta. Mâncăm aceeași mâncare, uneori din aceeași farfurie. Nu e otrăvit. E doar o boală pe care n-am mai văzut-o până acum.

— Înseamnă că există încă mistere, a spus Hazel.

— Într-adevăr.

Hazel și-a îndreptat atenția spre cutia așezată de Simon pe masă.

— Ce e cu asta? Un dar pentru mine? a glumit ea.

Simon și-a plecat privirea spre pachet și a clipit, ca și cum ar fi uitat că-l adusese.

— Oh, a spus el. Da, chiar este.

Hazel l-a tras spre ea, peste masă.

— Atunci, să vedem.

Hazel a ridicat capacul și a icnit.

Înăuntru se afla cea mai frumoasă geantă medicală pe care o văzuse vreodată.

Clapetele străluceau; pielea neagră era delicios de moale. Mâinile lui Hazel o pipăiau ca însufleţite; s-a ridicat și a scos geanta din cutia ei, apoi a legănat-o ușor pe lângă șolduri, evaluându-i cu plăcere greutatea și mărimea. Era perfectă — de departe mult mai bună decât vechea sa geantă medicală, distrusă de mucegai —, un obiect absolut minunat și probabil șocant de costisitor.

— Nu pot s-o accept, a spus, știind că asta se cuvine să spună, dar incapabilă să-și ia ochii de la ea.

Simon a chicotit.

— N-ai încotro. Este personalizată, vezi?

A răsucit geanta, ca să-i arate lui Hazel că lângă mâner, în partea cea mai de jos, erau ștanțate literele H.S.

— N-am știut inițiala celui de-al doilea prenume. Sau dacă ai un al doilea prenume. Nu are toată lumea, presupun. Am observat că îți cari instrumentele — mă rog, instrumentele mele — într-o bucată de pânză și m-am gândit că meriți o trusă medicală adevărată.

Hazel era uluită. A desfăcut imediat pânza destrămată și zdrențuită și a început să așeze instrumentarul în geanta cea nouă.

— E perfectă, a spus ea. Mulţumesc, doctore Ferris.

— Simon, te rog.

— Mulţumesc, Simon.

Și chiar dacă imaginea lui Jack a străfulgerat în mintea lui Hazel, a fost aproape imediat alungată de dorința de a-l săruta pe Simon von Ferris și de încercarea de a-și imagina cum arăta pe sub haine.

— Am fost surprins să văd un medic fără trusă medicală, a spus Simon, smulgând-o pe Hazel din fanteziile ei.

— Oh, a zis ea. Am avut una. Dar a fost distrusă în călătoria de la Edinburgh la Londra. S-a udat și s-a murdărit de noroi undeva, pe drum. Când am primit-o, într-un final, mirosul… era absolut îngrozitor, ca…

Hazel s-a oprit. Mirosul de nămol al vechii ei genți medicale fusese oribil. Fusese copleșitor. Părea să i se fi înțepenit în partea frontală a creierului, între ochi. Persistase în pereți chiar și după ce aruncase geanta.

Și-a luat scalpelul pe care tocmai îl așezase în trusa medicală.

— Trebuie să văd camera regelui, a spus ea în drum spre ușă.

Simon a urmat-o îndeaproape.

— Cu un scalpel? Domnișoară Sinnett — Hazel!

— Ai încredere în mine! a strigat ea, ieșind valvârtej pe culoar.

Picioarele lui Simon erau de două ori mai lungi decât ale ei, așa că a prins-o din urmă în câțiva pași mari.

— Pe aici, a spus el.

Așa cum își amintea, în încăpere era înăbușitor de cald, iar focul ardea încă în șemineu și ferestrele stăteau închise, de frica celei mai mici adieri. Și tot așa cum își amintea, mirosul dinăuntru era copleșitor, o duhoare de mizerie umană și mucegai. Regele George al III-lea era o siluetă mică și stafidită în vârful patului cu baldachin, purtând o cămașă de noapte simplă, albă. Buzele i se mișcau, dar fără să scoată vreun sunet.

— Majestate, a spus Hazel iute, ridicând scalpelul.

Două gărzi s-au repezit s-o oprească, dar Simon a ridicat mâinile.

— Lăsați-o să-și facă treaba, a spus el, cu o vagă notă de frică răzbătându-i în voce.

Cu bisturiul ridicat, Hazel i-a întors spatele regelui și s-a îndreptat spre unul dintre pereți. Unul dintre acei pereți minunați, cu tapet complicat, de un verde atât de strident, încât Hazel a simțit nevoia să clipească. Dintr-o singură mișcare, cu mână sigură, a spintecat tapetul (una dintre gărzi a strigat) și l-a desprins de pe zid.

Peretele era negru cu verde, pufos și umed la atingere.

— Mucegai, a spus ea, smulgând tapetul verde și ducându-l la nas. Crezi că au pus arsenic în tapet? l-a întrebat pe Simon.

Bărbatul a pipăit materialul.

— Se poate. Dar n-ar fi o cantitate suficientă ca să provoace otrăvirea. Zugrăveala cu arsenic e inofensivă. Se folosește mereu.

Hazel a arătat spre pereți.

— Mucegaiul, a spus ea. Umezeala. Poate că a permis arsenicului să ajungă în aer.

Respirația lui Simon se înteți se. Hazel aproape că-i vedea mintea lucrând.

— Scoateți-l pe rege de aici, le-a spus el gărzilor și, pentru că acestea ezitau, a strigat: Acum!

Bărbații au executat imediat ordinul. Regele a fost luat din pat și scos cu grijă din încăpere.

Simon și Hazel au început să smulgă fâșii tot mai mari de tapet de pe ziduri, acoperindu-și amândoi gurile cu mânecile. Simon a deschis larg fereastra. O adiere blândă a pătruns în cameră. Mirosul de moarte și putreziciune a început să se împrăștie.

— Nu-mi vine să cred, a spus Simon. Nu-mi vine să cred.

— Poate că nu-i singurul lucru care a contribuit la starea regelui, a replicat Hazel, sfâșiind cu satisfacție o fâșie mare de tapet verde-arsenic.

— Ei bine, este categoric unul dintre ele, a spus Simon. Categoric unul dintre ele.

Iar apoi, pe măsură ce dădeau la iveală tot mai mult din peretele gol, de culoarea vânătăilor incomplet vindecate, a continuat să repete:

— Pur și simplu nu-mi vine să cred.

Gaspar s-a ivit în pragul ușii de la dormitorul regelui, distras de o înștiințare pe care o avea în mână. A continuat să avanseze cu capul în pământ, până când a ajuns în mijlocul camerei, moment în care a ridicat privirea și a văzut că Hazel și Simon distruseseră toată încăperea. Gaspar a rămas cu gura căscată, plescăind ca un pește.

— Eu… eu… eu… domnișoară Sinnett! a reușit el să rostească într-un final.

S-a holbat la pereții distruși și a mai scuipat câteva silabe fără sens, înainte de a reuși să formuleze propoziția:

— Unde e regele?

— Totul e în regulă, Gaspar, prietene, l-a liniștit Simon. Domnișoara Sinnett a descoperit mucegai în pereți, care face ca arsenicul din tapet să devină otrăvitor. L-a salvat pe Rege.

Gaspar a clipit, încă descumpănit.

— Dar… dar apartamentul regelui…

— Regele nu mai doarme de acum în această cameră, pricepi? a insistat Simon. De fapt, cred că n-ar mai trebui să doarmă deloc în palatul ăsta. Du-l la Buckingham, împreună cu regina. Lasă ferestrele deschise. Ține-l pe cât se poate la aer curat.

În cele din urmă, Gaspar a înțeles. A luat-o la fugă pe culoar, ca să-l găsească pe rege, ținându-se de perucă, așa încât să nu-i cadă de pe cap.

— Gaspar e un om bun, a spus Simon. O să fie de ajutor și o să se asigure că regele e bine îngrijit. Între timp — și-a lovit palmele una de cealaltă, ca să se

scuture de praf —, cred că se impune o sărbătorire. Am o sticlă de vin pe care mi-a adus-o un lord de la Paris, anul trecut, și pe care am păstrat-o pentru o ocazie specială. Cred că acum avem o astfel de ocazie.

Hazel s-a gândit la cum va fi să stea față în față cu Simon, bând un pahar cu vin, apoi încă unul, și sărbătorind această zi memorabilă. Nici nu-și mai amintea când se simțise ultima oară atât de entuziasmată, atât de mândră de abilitățile ei, de rațiunea ei, de instinctele ei. Își dorise să fie medic pentru că-i plăceau la nebunie anatomia și studiul științelor naturale, dar trăia un sentiment aproape inexplicabil, ca un ceai cald cu miere încălzindu-i stomacul, la gândul că nu era vorba doar de interesul său, ci chiar de aptitudinea ei reală. Era bună la asta. Era calificată să facă ceea ce-și dorise dintotdeauna să facă.

Și-a amintit sentimentul pe care-l avusese cu un an în urmă, încântarea buimacă provocată de cumpărarea primului cadavru de la Jack și de înțelegerea faptului că întreg universul se va desfășura înaintea ei. Amintirea lui Jack a făcut să i se strângă stomacul. Nu-i datora nimic, cu atât mai puțin acum, când Simon era chiar acolo, gata să-i fie alături, iar Jack era Dumnezeu știe pe unde. Simon o privea așteptând, iar când Hazel i-a răspuns, într-un final, n-a făcut-o decât pentru a spune:

— Mă tem că a fost o zi lungă. Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare.

Simon a părut dezamăgit.

— Atunci mai bine m-aș duce să văd ce fac Gaspar și regele, i-a răspuns.

I-a sărutat mâna și i-a urat noapte bună, apoi a plecat.

Hazel nu era obosită. Nu știa de ce îi spusese asta. Poate din cauza conștientizării — la fel de sigură ca moartea — a faptului că, dacă mergea să bea o sticlă de vin cu Simon, s-ar fi gândit tot timpul la Jack.

S-a decis să meargă pe jos până acasă. Soarele apunea, iar Hazel a ales drumul mai lung până la apartamentul ei, ca să vadă cum sunt aprinse lămpile de pe stradă.

Nu greșea cu nimic, și-a spus în timpul plimbării. Sentimentele pe care le avea pentru Simon erau o distragere temporară, iar dacă ar fi petrecut mai mult timp cu el, n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Până la urmă, avea să simtă și pentru Simon ce simțea acum pentru Jack: va fi îngrijorată și nefericită, așteptând ca el să-i scrie. Mai bine să se bucure singură de seara aceasta, să-și sărbătorească victoria și terminarea tratatului printr-o plimbare prin Londra. Îi lipsea Edinburgh, falezele lui romantice, castelele și străzile întortocheate, dar în timp ce se plimba a recunoscut că avea și Londra frumusețea ei. Era un loc copleșitor, cu prea multe străzi și parcuri uriașe, însă pe seară, când lumina se estompa și se reflecta în clădirile de piatră, iar ploaia făcea ca străzile pavate să strălucească, Londra era și ea minunată.

În mijlocul unei străzi, Hazel s-a trezit țintuită de o pereche de ochi pe care o cunoștea bine.

— Ei, salut, ce faci aici? a întrebat ea.

Era Edwina, cățelușa prințesei, care stătea întinsă pe burtă pe pavajul umed, ca și cum ar fi fost propria pernă.

— Cum ai ajuns atât de departe de casă?

Edwina n-a protestat când Hazel a ridicat-o în brațe; i-a aruncat doar un scâncet mulțumit și aproape imediat s-a relaxat, de parcă nici n-ar fi avut oase, așa încât lui Hazel i s-a părut că duce în brațe nu un cățel, ci un manșon de blană.

Reședința Warwick sclipea în depărtare, mulțumită lămpilor cu gaz de pe Pall Mall. La etaj, în dormitorul prințesei, se zărea încă lumină. Era trează; probabil o striga pe Edwina și o căuta sub muntele de perne de pe patul ei.

— Bună seara, Martin, l-a salutat Hazel pe valetul care a deschis ușa.

Acesta a văzut câinele din brațele ei.

— O s-o caute pe dânsa! a spus el.

Ușile de la dormitorul prințesei erau închise, însă Hazel a văzut lumina ce se

strecura pe lângă tocuri şi a auzit mişcare înăuntru, de unde răzbăteau sunetele înfundate ale unor râsete, probabil; se pare că era şi Eliza înăuntru. Poate că jucau cărţi şi nici măcar n-au observat că Edwina fugise. Hazel şi-a eliberat o mână de sub fundul Edwinei şi a bătut încet la uşă.

— Alteţa Voastră Regală? Am ceva pentru dumneavoastră.

Ar fi trebuit să aştepte un răspuns. De fapt, n-ar fi trebuit cu niciun chip să urce în camerele prinţesei. Ar fi trebuit să-i lase valetului câinele şi să plece acasă. În schimb, încă zăpăcită de reuşita ei şi a lui Simon, a deschis pur şi simplu uşa, aşteptând cu nerăbdare să-şi salute prietenele.

Prinţesa Charlotte şi Eliza se aflau amândouă în cameră. Erau în patul prinţesei, cu rochiile ridicate deasupra taliei, cu sânii la vedere. Se ţineau în braţe, cu părul desfăcut pe umeri, şi se sărutau.

Hazel a încremenit, iar Edwina i-a sărit din braţe. Prinţesa şi Eliza s-au întors şi s-au holbat la ea.

— Am găsit-o pe Edwina. În stradă, a spus Hazel, clipind şi ferindu-şi privirea. Îmi pare foarte rău. Acum o să… o să plec.

Şi, cu ochii acoperiţi, s-a izbit de două ori de uşă, înainte de a reuşi să ajungă pe coridor.

---

[3] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea fonetică dintre Liverpool (oraş din Marea Britanie) şi „liver spot“ (în traducere liberă, „alunițe de bătrânețe“) (N.t.).

25

— Aşteaptă! Hazel, aşteaptă!

Eliza alerga după ea. Îşi trăsese rochia în jos, dar încă se chinuia să-şi pună pantofii în timp ce fugea.

— Hazel, întoarce-te!

— Îmi pare atât de rău! a strigat Hazel spre ea. Prefăceţi-vă că n-am fost acolo! N-am văzut nimic.

Eliza era micuţă, dar surprinzător de rapidă, aşa încât a întins mâna şi a prins-o pe Hazel de umăr.

— E în regulă. E OK. Dar trebuie să te întorci, să vorbim un minut.

— Alteţa Sa Regală o să pună să mă decapiteze? a întrebat Hazel, glumind doar pe jumătate.

— Se poate, a răspuns Eliza.

Charlotte stătea în pat, complet îmbrăcată (cu Edwina tolănită confortabil în poală).

— Te rog, ia loc, a spus ea.

Hazel s-a supus.

— Aşadar, a început prinţesa, te rog — doar te rog — să nu spui nimănui despre asta. Este…

— …un nimic, a terminat Eliza.

— Ei, nu chiar un nimic, a continuat Charlotte. Dar nu e ceva care să conteze pe termen lung, cum se spune. Eliza o să se mărite cu Otto. Eu o să mă mărit cu Prinţul de Orange.

Vorbea de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine la fel de mult cum încerca s-o convingă pe Hazel. Cum de nu-şi dăduse seama de asta? Firește. Prințesa nu fusese niciodată îndrăgostită de Frederick Augustus de Prusia și de niciun alt prinţ. Nu-i de mirare că o îngrozea atât de tare gândul măritișului; avea să fie potcovită cu un bărbat și despărţită de Eliza.

Hazel a încercat să-şi amintească fiecare interacţiune dintre ele trei. Ratase oare privirile dintre ele? Flirturile? Ceva mai mult de-atât? Petrecuse luni întregi alături de aceste două femei şi nu se gândise nici măcar o clipă că strânsa lor prietenie ar putea fi una romantică. Dar acum i se părea evident. Hazel şi-a amintit momente de atingeri prelungite, în care palmele se aşezau gingaş pe braţe goale. Fusese atât de concentrată asupra găsirii unui tratament pentru boala misterioasă a prinţesei, încât pierduse din vedere imaginea de ansamblu.

— Ei bine? a zis Eliza, încleştându-şi maxilarul şi mijind ochii. Spune ceva, Hazel.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama, a zis ea.

Charlotte şi Eliza s-au relaxat vizibil în clipa în care i-au auzit răspunsul. Poate că se aşteptaseră la dezgust sau furie. Asta a surprins-o cel mai mult pe Hazel, faptul că ele două se speriaseră, în momentul în care fuseseră descoperite şi în tăcerea care urmase, tot atât de mult ca Hazel, în clipa în care le văzuse.

— N-o să spun nimănui nimic, a adăugat ea.

— Nu că te-ar crede cineva, a zis Charlotte. Dar în zilele noastre zvonurile sunt mai periculoase decât orice. Și imaginează-ți desenele porcoase pe care le vor face în gazetele lor volante. Imaginează-ţi reacţia tatei. Ferească Cerul ca fiica regentului să fie îndrăgostită de o femeie.

— Îndrăgostită? a spus Hazel. Sunteți… îndrăgostite?

Charlotte şi Eliza s-au uitat una la alta şi au dat din cap imperceptibil, în semn de aprobare.

— Dar asta nu contează, a spus Eliza. O să ne căsătorim. Prinţesa o să-şi facă datoria. Am avut parte de iubire o vreme, ceea ce e mai mult decât primeşte majoritatea.

— Credeam că sunteţi îndrăgostită de Frederick Augustus, a spus Hazel.

Charlotte a chicotit.

— Puţoiul ăla fără minte?! Oh, Hazel, ce părere proastă ai despre mine!

— Nu e vina mea! a protestat Hazel. Vă uitaţi mereu spre el şi păreaţi atât de tristă ori de câte ori vorbeau despre plecarea lui.

Prinţesa a clipit şi a coborât privirea.

— Când va pleca Prinţul Frederick Augustus de Prusia, odată cu el va pleca şi secundul lui, locotenentul, a spus ea. Şi viitoarea mireasă a locotenentului.

— Va fi bine, a spus Eliza, consolând-o pe prinţesă.

În momentul acela, în lume nu mai rămăseseră decât ele două.

— O să ne scriem. Regulat.

Charlotte şi-a ascuns faţa în scobitura dintre umărul şi pieptul Elizei.

— O să fiu mereu a ta, Lottie, a şoptit Eliza. Mereu a ta, a nimănui altcuiva.

— A nimănui altcuiva, s-a auzit Charlotte ca un ecou, iar cuvintele ei, deşi abia auzite, erau pline de tandreţe.

Apoi a ridicat fruntea, surprinsă s-o vadă pe Hazel acolo.

— Ia te uită, erai şi tu aici, i-a spus ea. Acum cunoşti întreg diagnosticul. Ştii ceva, chiar eşti un medic bun, Hazel. Dacă aş fi fost într-adevăr bolnavă, pe tine te-aş fi chemat să mă tratezi.

Uitându-se la cele două femei, care stăteau încolăcite una de alta cu atâta lejeritate, ca și cum ar fi împărțit un singur trup, atât de obișnuite una cu cealaltă și atât de vizibil îndrăgostite, Hazel s-a mustrat încă o dată din pricină că nu înțelesese cum stăteau lucrurile.

— Sunteți Prințesa de Wales, a spus ea. Viitoarea Regină a Angliei.

— Da, așa-mi zic toți, a replicat Charlotte.

— Sigur, sigur, dacă există vreo femeie care să aibă puterea de a trăi liberă, fără un mariaj și fără un soț, de a împărți o casă cu persoana pe care o iubește — cu siguranță acea persoană sunteți dumneavoastră, a spus Hazel.

— Ha! a pufnit Charlotte. Mă tem că este exact pe dos. Sunt singura femeie din țară al cărei viitor mariaj și ai cărei viitori copii sunt o preocupare națională. Căsătoria mea are nevoie de aprobarea monarhului și a Parlamentului. Parlamentul îmi stabilește venitul anual. Existența mea în sine este redusă la închisoarea privilegiilor de care mă bucur. Mă trezesc, merg, stau, dorm, la discreția țării. Cu cât sunt mai nesemnificativă ca om, cu atât sunt mai bună ca monarh. Sunt o păpușă întoarsă cu cheia, ca să zâmbească, să facă semn cu mâna și să poarte haine scumpe, alese de altcineva. O să mă mărit cu cel cu care mi se spune să mă mărit și o să fac copii pe care regentul și Parlamentul îi vor crește în numele meu. Fiecare decizie luată pentru mine, fiecare act al existenței mele sunt dictate de Parlament sau de soțul meu și de parlamentul țării lui. Iar eu voi deveni tot mai mică și mai mică, mai invizibilă, în ciuda rochiilor tot mai mari și a bijuteriilor tot mai scumpe. Iar apoi, într-o bună zi, voi înceta cu totul să mai fiu Charlotte.

Mâna Elizei a poposit pe cea a lui Charlotte; și-a trecut cu blândețe degetul mare peste pielea ei.

— Mereu vei fi Charlotte, a murmurat ea. Poate ar trebui să mă retrag la o mănăstire. Să plec din țară. Să trăiesc în reședința pe care mi-ai cumpărat-o în Bavaria și să îmbătrânesc nemăritată.

— Ți-am cumpărat proprietatea aia ca dar de nuntă, în avans, a spus Charlotte. În plus, ai fi nefericită să trăiești izolată de societate. Otto e destul de drăguț.

— Îi miroase gura, a protestat Eliza. Și își linge degetul mare când dă paginile cărții. O să mă scoată din minți.

— O să petreci cu el cât mai puțin timp cu putință, a consolat-o Charlotte. Și, ca femeie măritată, ar trebui să dai cele mai grozave petreceri.

Mintea lui Hazel o luase la goană. Se gândea la Jack, la Simon și la felul în care Charlotte și Eliza se priveau una pe alta.

— Trebuie să fie și o altă cale, a spus ea. Nu aveți decât o viață. N-o puteți irosi departe una de cealaltă.

Charlotte a zâmbit cu tristețe.

— După cum am zis, ești un medic foarte bun, Hazel. Însă mă tem că de data asta nu-mi poți salva viața. În primul rând, s-ar putea să nici nu fi avut vreuna, vreodată.

* * *

Veștile despre îmbunătățirea stării de sănătate a Regelui erau pe buzele tuturor în Londra. Adierea de vară purta strigăte de bucurie și cântece patriotice; chiar și Hazel se înveselise, încinsă de bucuria din jurul ei.

Sosise împreună cu Eliza la concertul din seara aceea, de la Palatul St. James; Eliza purta o rochie nouă, violet, cu mâneci de organza, iar Hazel era îmbrăcată într-una dintre rochiile ei vechi, primite în cufărul de la Edinburgh.

— Nu-mi dau seama de ce nu ți-ai cumpărat și tu o rochie nouă, a mustruluit-o Eliza. (Hazel cedase, în cele din urmă, insistențelor Elizei de a-i aranja părul.)

— Pentru că nu contează, i-a răspuns Hazel. Oricum, nimeni s-o să se uite la mine în seara asta.

— Nu, într-adevăr, a încuviinţat Eliza. Toţi se vor uita numai la rege. Prinţesa nu putea alege o seară mai bună ca să tragă chiulul.

Eliza avea dreptate. Gaspar aproape că nu clipise ceva mai devreme, în dimineaţa aceea, când Hazel îl căutase la Kew şi îi spusese că prinţesa nu se simţea în apele ei şi nu va putea asista la concert.

— Poftim? Oh, da, bine, bine, spusese Gaspar, îndreptându-şi manşetele.

Dirija instalarea regelui în noul dormitor şi mutarea mobilierului din fostele camere.

— Nu, nu! a strigat el spre doi valeţi care se luptau cu greutatea unui fotoliu mare, auriu. Cel cu pernă roşie! Regele preferă pernele roşii! Lăsaţi-l pe ăla!

Eliza a apucat două pahare cu vin de pe tava unui bărbat aflat în trecere, care se poate să nu fi fost servitor, şi i-a întins unul lui Hazel.

— Şi totuşi vrei să-mi zici că nu-i nimeni aici pentru care ai vrea să porţi o rochie nouă, ca să faci impresie?

Hazel i-a urmărit privirea şi a dat de Simon. Era în picioare, cu un cap mai înalt decât grupul de bărbaţi care îl înconjura, arătând atât de elegant în haina lui bine croită, încât lui Hazel i s-a tăiat respiraţia. Amintirea sărutului său, felul în care trupul i s-a lipit de al ei, felul cum limba lui se strecura între buzele ei i-au năvălit în minte ca siropul rece într-o zi caniculară.

Simon i-a simţit privirea aţintită asupra lui.

— Iat-o, în sfârşit! a strigat el şi a pornit-o cu paşi mari spre Hazel, croindu-şi drum prin grupul de bărbaţi. Domnişoara Hazel Sinnett. Chirurgul genial care a descoperit cauza afecţiunii regelui.

— Doctorul Ferris este prea modest, a spus Hazel. El a recunoscut simptomele — eu doar l-am ajutat.

Simon şi-a lăsat mâna să alunece pe spatele lui Hazel.

— N-aş fi reuşit fără ea, le-a spus el bărbaţilor şi apoi şi-a coborât privirea

spre Hazel, cu un zâmbet poznaș.

Ochii lui de culoarea ambrei erau absolut minunați. Calzi, inteligenți și provocatori.

— Și tot ea a fost cea care a vindecat-o pe prințesa Charlotte, nu-i așa? i-a spus în continuare unuia dintre bărbați.

— Așa este, a răspuns Hazel. Eu am fost.

Simon a ridicat paharul cu vin.

— Pentru Hazel Sinnett.

— *Pentru Hazel Sinnett!*

Toată lumea era fericită, fiecare pretindea că el a fost singurul încredințat că boala regelui era temporară. Toată lumea era fericită, cu excepția prințului regent. Acesta avea fața sulemenită cu pudra lui obișnuită, care fusese însă prost întinsă, umflată de broboane de sudoare. Cămașa îi era prea mică și încheiată greșit. Stătea într-un colț al încăperii, îmbufnat, cu colțurile gurii căzute spre bărbie. „Și eu ce-ar trebui să fac acum?“ l-a auzit Hazel fără să vrea.

Și, ciudat lucru, Marie-Anne Lavoisier era și ea într-o dispoziție destul de reținută.

— Madame Lavoisier! strigase Hazel, zărind-o pe chimistă în cealaltă parte a sălii.

Franțuzoaica, îmbrăcată într-o rochie maro-închis, aproape negru, a alunecat spre ei pe podeaua lucioasă.

— Domnișoară Sinnett, doctore Ferris, a spus ea, făcând o mică reverență. Felicitări, monsieur, pentru excepționala dumneavoastră reușită.

— Dacă trebuie să primească cineva meritele, aceea este domnișoara Sinnett, a zis Simon.

Marie-Anne a rămas cu buzele strânse, fără să spună o vorbă.

— Într-adevăr, a rostit ea, plecând să salute un alt prieten.

După plecarea ei, Simon s-a întors spre Hazel.

— Ea nu se bucură că regele se simte bine din nou?

— Este om de știință, i-a răspuns Hazel. Poate o să se bucure când o să vadă îmbunătățirea.

Abia după ce s-au așezat cu toții și muzicienii au ridicat instrumentele, pregătiți să înceapă să cânte, din încăperea de alături a izbucnit sunetul trompetelor.

— Sosește Regele! a anunțat un crainic.

S-au ridicat cu toții în picioare și ușile duble din capătul sălii s-au dat de perete.

Regele George al III-lea, îmbrăcat într-o jachetă de un roșu-aprins, garnisită cu medalii și panglici, a pășit în sală alături de soția sa, regina Charlotte. Fusese convocată la Londra, din vacanța de vară, cu vestea bună că soțul ei își revenea și se însănătoșea; era prima ei apariție publică, după luni de zile.

Chipul regelui era sever și serios, dar regina, cu o coafură înaltă și cu buclele căzându-i în cascadă pe umeri, radia de-a dreptul.

După ce regele a străbătut sala, crainicul a lovit cu un sceptru în podeaua de marmură, cerând liniște.

Regele și-a dres vocea.

— Trebuie să spun, a rostit el încet, pronunțând cu grijă fiecare silabă, cât de r-recunoscător sunt pentru tratamentul aplicat de medicii mei și pentru răbdarea de care a dat dovadă țara mea.

Încă nu-și recăpătase puterile — Hazel a văzut cum se sprijinea de soția lui și cum stătea cu genunchii îndoiți, tremurând ușor. Dar, pe măsură ce vorbea,

şirul vorbelor devenea în ce în ce mai fluent.

— Voi continua să vă slujesc ca rege devotat. Şi cred că am vorbit destul. Haideţi acum să ascultăm nişte muzică.

În sală s-a auzit un oftat de uşurare colectiv, iar tensiunea care crescuse constant până în acel moment s-a eliberat dintr-odată, ca apa care sparge un stăvilar. Oamenii auziseră că starea Regelui se îmbunătăţise, dar faptul că-l vedeau în carne şi oase, că apărea pentru prima dată în public după aproape zece ani — ei bine, ăsta chiar părea un miracol.

Simon stătea la câteva rânduri distanţă de Hazel. I-a surprins privirea printre aplauzele şi capetele celor din sală şi i-a făcut cu ochiul. Hazel i-a întors gestul.

— Am văzut, să ştii, a spus Eliza, dar Hazel a ignorat-o.

Concertul a fost unul magnific; muzicanţii regali păreau să se fi hrănit din energia şi entuziasmul sălii, căci au cântat Händel cu mai multă vigoare şi bucurie decât auzise Hazel vreodată. La finalul celei de-a treia ovaţii, a simţit cum o dor palmele de la aplauze. Şi atunci, regele şi regina s-au ridicat din fotoliile lor şi au rămas în picioare în faţa sălii, iar mulţimea i-a aclamat îndelung. Regele i-a şoptit ceva reginei. De unde stătea, lui Hazel i s-a părut că aude un „Te iubesc“.

— O pereche cu adevărat potrivită, a comentat Eliza, aplecându-se spre Hazel şi ridicând vocea, ca să acopere zgomotul aplauzelor. Sunt căsătoriţi de aproape şaizeci de ani. Şaizeci. Îţi vine să crezi?

Hazel l-a privit pe Rege, bărbatul care trăise atât de mult timp cu mintea rătăcită şi care acum, în fine, era în stare să asiste la un concert alături de soţia lui.

— Este minunat, a spus Hazel.

— Cincisprezece copii, a replicat Eliza. Charlotte este singura nepoată legitimă, dar au avut cincisprezece copii. Se spune că el n-a avut niciodată vreo amantă. Se spune că toată viaţa lui n-a iubit-o decât pe regină.

Cuplul regal a rămas în fața sălii, braț la braț, bucurându-se de aplauzele curtenilor lor. (Chiar și regentul i-a aplaudat, deși cu destulă lehamite.)

Și în clipa aceea, având în fața ochilor ei un cuplu care supraviețuise unit nebuniei, puterii, singurătății, deceniilor și celor cincisprezece copii, Hazel nu s-a gândit la Simon. S-a gândit la Jack.

S-a întors spre Eliza.

— O iubești cu adevărat? a întrebat ea încet. Chiar o iubești, o iubești cu adevărat?

Eliza și-a dat imediat seama la cine se referea. A dat din cap.

— Ai fi în stare să renunți la orice pentru ea?

— Ce vrei să spui?

— Sau, mai degrabă, ai iubi-o și dacă nu ar fi prințesă?

— Bineînțeles, a răspuns Eliza. O iubesc pe Lottie.

— Crezi că ea ar renunța la tot pentru tine? Inclusiv la statutul de prințesă?

Eliza a tras adânc aer în piept.

— Numai la asta ne gândim de zece ani. Visul nostru era să fugim împreună și să fim doar Lottie și Eliza, nimic altceva. Dar realitatea e diferită. Ea este singura nepoată legitimă. Nu are de ales.

Aplauzele s-au stins, însă nu înainte ca Hazel să reușească să-i șoptească Elizei:

— Am o idee.

26

Hazel a aşteptat preţ de un ceas în port, unde era ancorată Iphigenia, privind pescăruşii cum se scufundă în valuri şi ascultând cântecul nesfârşit al negustorilor şi marinarilor trecând înainte şi înapoi. Era îmbrăcată în haine de bărbat; aflase cu multă vreme în urmă că, dacă voia să călătorească singură, atrăgea mai puţin atenţia când se îmbrăca în pantaloni, cu părul îndesat în pălărie, cu borul tras pe faţă.

În cele din urmă, când soarele s-a colorat în portocaliu, oglindindu-se în luciul apei, Hazel l-a văzut: în haina lui albastră, în mijlocul unui grup de marinari, împărţind un pateu de Cornwall, era Jack.

— Hei!

Bărbaţii s-au întors spre ea, întrebători. Jack a recunoscut-o imediat şi s-a întors spre prietenii lui.

— Thom, Weymouth, luaţi-o înainte. Vă prind eu din urmă.

Apoi i-a spus lui Hazel:

— Uite, habar n-am de ce-ai venit, dar eu…

— Am nevoie de ajutorul tău.

Jack a tăcut şi şi-a scărpinat puntea nasului, unde peticul pentru ochi lăsase în carne un şanţ roz.

— Pentru ce?

— Mai ştii cum să sapi după un cadavru?

* * *

Charlotte și Eliza au ascultat cu răbdare cât timp Hazel și-a explicat ideea.

— N-o să mai fie cale de întoarcere, le-a spus ea, încercând să le transmită prin cuvinte gravitatea situației. Dacă faceți asta, nu mai puteți da înapoi.

Eliza și Charlotte se țineau de mână: își încolăciseră brațele, un gest obișnuit de intimitate pe care acum și-l puteau permite, din moment ce Hazel le știa secretul. Edwina sărise pe pat și se gudura, încercând să-și găsească drumul spre poala stăpânei, unde a adormit imediat.

— Este alegerea ta, Lottie, a spus Eliza. Tu ești cea care va muri.

— N-o să muriți cu adevărat, a corectat-o Hazel. De fapt, n-o să vi se întâmple nimic. De aceea o să sap după un cadavru care să vă semene cât de cât…

— …ca să-i păcălească pe oameni, de la distanță. Să-i păcălească pe parcursul procesiunii și al înmormântării regale, a spus Charlotte, încruntându-se. Cred că va merge. Dacă îi aranjăm părul în așa fel încât să semene cu al meu, o îmbrăcăm cu hainele mele și îi punem bijuteriile mele. Dacă spunem că boala aia de care am murit, oricare ar fi ea, este contagioasă, nimeni nu se va putea apropia prea mult.

— Noi vă simulăm moartea, dar veți și muri, într-un anume sens, a spus Hazel. Pentru întreaga lume, Prințesa Charlotte de Wales va fi moartă. Va trebui s-o luați de la capăt, altundeva. Să deveniți altcineva. Cu niciunul dintre privilegiile care decurg din poziția dumneavoastră. Nu vreau decât să mă asigur că înțelegeți pe deplin ce sacrificați dacă alegeți să urmați calea asta.

Eliza a strâns-o de mână.

— Știu, a răspuns prințesa. Dar adevărul este că, dacă rămân Prințesă de

Wales, nu voi avea deloc o viață. Nu mai vreau să fiu un simbol. Vreau să fiu o persoană. Și vreau să fiu cu Eliza.

Eliza și-a lăsat capul pe umărul lui Charlotte; s-au sărutat scurt, tandru.

— Problema va fi Edwina, a spus ea.

Cățelușa sforăia pe o pernă de mătase, în colțul camerei.

— Ea n-a fost niciodată altceva decât iubita cățelușă a Prințesei de Wales. Nu știu dacă va reuși să se adapteze unei vieți în care mâncarea nu-i este servită pe tavă de argint.

— Te iubesc, a spus Eliza.

— N-ai încotro, trebuie să mă iubești, a tachinat-o Charlotte. E datoria ta patriotică.

— Nu pentru multă vreme, a spus Eliza cu un zâmbet.

Decizia fusese deja luată: Hazel Sinnett avea s-o ucidă pe prințesa Charlotte pentru a-i salva viața.

* * *

Jack a ascultat-o pe Hazel, care îi explica exact ce voia să facă.

— Se iubesc, Jack, a spus ea. Nu vrea să trăiască o viață în care trebuie să se mărite cu un străin și în care nu poate fi împreună cu Eliza, și nici nu cred că ar trebui s-o facă.

În barba ușor crescută a lui Jack atârnau încă firimituri de pateu, iar Hazel a trebuit să facă un efort pentru a rezista tentației de a întinde mâna să i le scuture, amintindu-și că nu mai erau atât de apropiați cum fuseseră cândva.

— Deci, a spus Jack, dezgropăm un cadavru care seamănă îndeajuns cu trupul prinţesei, astfel încât lumea să te creadă când vei spune că a murit de vreo… nouă boală misterioasă sau aşa ceva. În timp ce adevărata prinţesă, absolut nevătămată, fuge împreună cu iubita ei, ca să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, fără niciun ban şi fără un acoperiş deasupra capului.

— Ei, nu chiar fără bani. Are bijuterii şi o indemnizaţie frumuşică, pe care o poate încasa în aur. Şi i-a transferat Elizei o grămadă din banii ei. Şi un conac. I-a cumpărat Elizei o proprietate în Bavaria, ca dar de nuntă. Cred că, de fapt, s-ar putea să fie mai degrabă un castel, dacă mă gândesc bine.

— Un dar pentru nunta Elizei cu…

— Un prusac pe nume Otto. Nunta nu contează. Nunta aia n-o să aibă loc niciodată. Eliza o să fie atât de distrusă după moartea Prinţesei Charlotte, încât se va desprinde de lumea bună londoneză, va rupe logodna şi va fugi în Bavaria. Împreună cu servitoarea ei.

— …care va fi adevărata prinţesă Charlotte.

— Charlotte, da, însă teoretic nu va mai fi chiar o prinţesă adevărată.

— Pentru că şi-a înscenat propria moarte, folosind cadavrul dezgropat de noi.

— Da, a spus Hazel. E chiar simplu. Se pare că ai înţeles.

— Se pare, a replicat Jack, că e complet nebunesc.

— Nu pot s-o fac fără tine, l-a rugat Hazel.

Şi vorbea serios. Dezgroparea unui cadavru era o treabă pentru două persoane şi chiar şi aşa riscaseră mult pe vremea când profanau morminte. În Edinburgh, Hazel reuşise să recupereze câteva cadavre împreună cu Jack doar pentru că el ştia foarte bine ce făcea — şi pe atunci se duceau în cimitire pe care le cunoşteau bine. Cele din Londra erau străine, noi: niciunul dintre ei nu ştia orarul paznicilor sau dacă trecea pe acolo vreo patrulă. Era incredibil de riscant şi, dacă aveau să fie prinşi, preţul nu mai era doar reputaţia personală, ci poate chiar viaţa. Şi nemuritorii pot face ani de grei de închisoare, şi-a spus

Hazel. Amintirea timpului petrecut în Calton Gaol a revenit la suprafață ca un bolborosit de fiere și s-a străduit s-o blocheze, așa încât să nu-și facă singură rău, speriindu-se de moarte.

— Te rog, Jack. Fă-o pentru mine.

Jack a zâmbit și inima lui Hazel a luat-o la goană. Era ca și când zâmbetul lui Jack avea puterea de a-i face sângele să alerge prin vene în sens invers, după cum voia el.

— N-o să accepți un refuz, nu-i așa, Hazel Sinnett? a întrebat el.

— Niciodată.

— Dar să știi că tot o să plec, a replicat el încetișor. I-am spus căpitanului că voi face parte din echipajul Iphigeniei când vor ridica ancora spre coasta de vest a Africii.

— O ultimă dezgropare, atunci. Doar tu și cu mine.

— Ultima dezgropare să fie, a replicat Jack. De dragul vremurilor trecute.

Au ales cimitirul de la Bunhill Fields, aflat la o oră de mers pe jos spre est de la reședința prințesei, din Pall Mall. Jack urma să aducă lopeți și frânghii, iar Hazel a cumpărat o roabă pe un pumn de monede primite de la prințesă.

— Încearcă să găsești un cadavru arătos, îi spusese Charlotte, dându-i monedele. Vreau ca oamenii să-și amintească de mine frumoasă.

La întoarcere aveau s-o apuce pe străzi întunecate, lăturalnice, cărând cadavrul în roabă, acoperit cu o pătură groasă de lână. Ar fi părut, pentru oricine îi vedea, niște negustori încercând să-și transporte mărfurile prin oraș, pentru a ajunge la piață în zori.

S-au înțeles să se întâlnească la două dimineața și, când Hazel a sosit cu roaba, exact când băteau clopotele de la biserică, l-a zărit pe Jack stând deja la porțile cimitirului, cu lopețile pe umăr și cu un lămpaș orb[4] în mână.

— Îți amintești cum se face? a întrebat-o el, întinzându-i una dintre lopeți.

— Cum aş putea să uit?

— Problema, a continuat Jack, este că de obicei ocheam pur şi simplu cel mai proaspăt mormânt şi cel mai apropiat de zid. Dar acum căutăm ceva anume.

— O femeie tânără, a confirmat Hazel. Între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani.

Hazel şi Jack au privit câmpul de morminte din faţa lor. Câteva dintre ele erau proaspăt săpate, cu ţărâna încă afânată, mirosind jilav în aerul umed al nopţii.

Hazel îşi dorea să fi adus şi ea un lămpaş orb, aşa cum făcuse Jack — al lui avea o uşiţă care se închidea ori de câte ori voia să devină invizibil în întuneric, păstrând totodată flacăra aprinsă înăuntru. A încercat să ferească lumina propriei lămpi, lipind-o de corp în timp ce cerceta pietrele funerare, una câte una: Humbert Beille (bărbat), Arthur Gordon (bărbat), Emily Clark Archdull (decedată la cincizeci şi şase de ani), Eleanora Northwick (decedată la şaizeci şi cinci de ani), Lander Symondes (bărbat, decedat la optzeci şi unu de ani).

În cele din urmă…

— Jack! Jack, cred că am găsit ceva! a şoptit ea în întuneric.

Era un mormânt proaspăt, săpat în ultimele câteva zile, pentru o femeie pe nume Lucretia Wilkes. IUBITĂ SOŢIE ŞI FIICĂ, DECEDATĂ ÎN CHINURILE FACERII, 1797–1818.

— Douăzeci şi unu de ani? a spus Hazel, făcând repede socoteala.

Jack a ridicat lopata.

— Acum să sperăm că era şatenă.

Sunetul lopeţilor înfigându-se în pământ avea un ritm liniştitor, semănând cu al unei pânze sfâşiate sau cu al valurilor fâşâind pe nisip. Hazel s-a trezit străbătută de o căldură plăcută; chiar şi în răcoarea nopţii, sudoarea i-a ţâşnit la subsuori şi pe frunte. Şi pe chipul lui Jack se vedeau picături de

transpirație — își ridicase de mai multe ori peticul de pe ochi, ca să se șteargă. Munceau eficient, vorbind doar din când în când: „la stânga“ sau „un pic mai adânc aici, cred“. Din fericire, noaptea era încremenită și tăcută, dar Hazel tresărea speriată la auzul fiecărui pocnet al vreunei crenguțe rătăcite. La un moment dat chiar și-a stins lampa, ca să descopere că se speriase de un amărât de câine vagabond care trecea prin preajmă.

Jack stătea în groapa pe care o săpau; Hazel aștepta pe margine, în iarbă, gata să-l ajute să ridice cadavrul la suprafață, după ce el îl dezbrăca și îi lega frânghia de gât. Jack își scosese haina și își suflecase mânecile cămășii; Hazel a trebuit să privească în altă parte, ca să nu se holbeze la venele umflate sub pielea antebrațelor lui, la felul în care i se vedeau mușchii, până și în lumina slabă a lămpașului orb.

Jack a tras adânc aer în piept și a înfipt cu putere lopata de lemn în capacul sicriului. Hazel s-a pregătit să audă pocnitura.

— Stai o clipă, a șoptit ea. Cred că se aude ceva.

S-a întors să se uite în spate, dar chiar atunci piciorul i-a alunecat pe iarba umedă și a căzut în groapa îngustă, drept în brațele lui Jack.

Țărâna desprinsă s-a rostogolit ca grindina peste creștetele lor. Trupurile lor erau la mai puțin de zece centimetri unul de celălalt și era întuneric, și era Jack, iar Hazel știa că nu ar trebui să-l sărute, pentru că nu avea să rămână cu ea, însă cu toate astea voia s-o facă.

— Mă ajuți să ies de-aici? a șoptit ea.

Înainte să apuce să-și termine întrebarea, Jack și-a apăsat buzele pe ale ei. Hazel a aruncat lopata și l-a încolăcit cu brațele. Se sărutau și se lipeau cu disperare unul de altul, ca niște animale flămânde, strângându-se tare în brațe. Hazel și-a îndoit un picior, apoi pe celălalt, în jurul taliei lui Jack: el a împins-o în peretele de pământ al gropii pe care o săpaseră și a țintuit-o acolo, sărutându-i buzele, apoi gâtul, sugându-i carnea și mușcând-o suficient de tare încât Hazel să știe că-i va lăsa urme.

— Te-am dorit atât de tare, a șoptit el, îmbătat de mireasma trupului ei. Mi-a

fost atât de dor de tine!

Hazel nu i-a răspuns, ci doar l-a sărutat şi mai apăsat, atât de apăsat încât îi simţea dinţii şi muşchiul gros al limbii proptindu-se în dinţii şi în limba ei. Avea braţele vânjoase şi puternice; o ţinea pe marginea mormântului fără să pară că face vreun efort. Hazel îşi dorea să rămână acolo, cu el, pentru totdeauna, îşi dorea ca acest moment să nu se termine niciodată, să rămână aşa, în bezna aceea, unde timpul nu exista. Nimic nu exista dincolo de ei, întregul univers era concentrat în trupurile lor.

— Jack, a zis Hazel, trăgând aer în piept. Te iubesc.

El a ezitat, trăgându-se un pic în spate, doar un milimetru.

— Sunt tot nemuritor, a spus. N-o să-ţi pot oferi viaţa pe care o meriţi. Viaţa pe care ţi-o doreşti.

Hazel şi-a trecut mâinile prin părul lui. Mirosul pielii sale era familiar şi îmbătător. Era aroma lemnului după ploaie, când pământul se înceţoşa de abur şi rouă, mirosul unei călimări abia desfăcute, al uleiului care-i rămânea pe sub unghii după ce descojea o portocală.

— Tu eşti singura viaţă pe care mi-o doresc, Jack.

El a sărutat-o iar, dar Hazel s-a tras înapoi, fiindcă mai avea ceva de spus:

— Prinţesa Charlotte e dispusă să renunţe la întreaga ei ţară pentru Eliza. La identitatea ei. La titlul, la privilegiile, la familia ei. Asta simt şi eu pentru tine, Jack. Aş renunţa la orice pentru o viaţă în care s-o iau de la capăt alături de tine. Într-o clipită, cât o bătaie de inimă.

— Cât o bătaie de inimă, a spus Jack.

Chiar şi în întuneric, simţea că el râde.

— Ştiu că voi îmbătrâni, a spus Hazel. Şi poate că o groapă de mormânt nu este cel mai bun loc pentru a vorbi despre asta, dar să ştii că m-am gândit bine.

Jack a râs, sărutând-o între cuvinte, în timp ce Hazel încerca să-şi spună şi restul discursului:

— Există o șansă reală — o șansă reală — să descopăr cum pot să fac reversibil efectul Tincturii. Încă nu știu cum, dar asta numai pentru că n-am apucat încă să cercetez Tinctura. Dacă aș putea căpăta o mostră de la Șapte Cadrane… Pentru că poate Beecham chiar a reușit s-o facă și…

— Hazel?

— Da?

— Dacă există cineva pe lume care să-și dea seama cum să anuleze efectul Tincturii, acel cineva ești tu.

A mângâiat-o atât de tandru pe obraji, încât Hazel a simţit că-i vine să plângă. Raza lămpașului a pâlpâit în ochiul lui Jack: avea cenușiul desăvârșit al cerului de dimineaţă din Edinburgh.

— Dar… eu chiar sunt mai degrabă chirurg decât chimist și…

— Hazel?

— Da?

— Sărută-mă și gata.

Și ea l-a sărutat.

* * *

Timpul s-a topit și s-a dilatat. Ore și clipe treceau ca și când ar fi fost una, se scurgeau cu aceeași viteză. Nimic altceva nu mai conta, în afară de ei doi. Totuși, la un moment dat, Hazel și-a dat seama că soarele avea să răsară curând.

S-a blestemat în gând, dar a reuşit să se desprindă suficient de buzele lui Jack încât să murmure:

— Trebuie să ne întoarcem la reşedinţa Warwick.

Jack a gemut uşor, însă i-a dat drumul şi şi-au adunat amândoi gândurile, amintindu-şi pentru ce se aflau acolo de fapt. Hazel, simţind încă inima bătându-i în părţi ascunse şi intime ale propriului trup, s-a cocoţat afară din groapă, ca să ajute la îndeplinirea misiunii cu care veniseră.

Din fericire încă era întuneric, dar cerul începuse să se lumineze spre est. Trebuia să lucreze repede.

Dintr-o singură mişcare sigură, Jack a ridicat bucata ruptă din capacul sicriului şi a aruncat-o la suprafaţă.

— Ce e? a strigat Hazel spre el. Cum arată?

— Ăăă, a replicat Jack.

Hazel a ridicat lanterna şi s-a uitat în jos, spre cadavrul pe care-l dezveliseră; era o femeie tânără, într-adevăr, dar complet nepotrivită. Avea părul blond — buclele încadrau un chip care n-avea nimic în comun cu al prinţesei. Charlotte era rotundă la faţă şi avea un nas micuţ, ca un cioc. Chipul Lucretiei Wilkes era alungit, ca al unui cal, cu ochi mari şi buze drepte şi subţiri precum o tăietură de cuţit.

— I-aţi putea pune o perucă, a şoptit Jack.

Hazel a scuturat din cap. N-avea să meargă. Era imposibil. Trebuia s-o ia de la capăt şi să sape după alt cadavru. Dar cât de multe morminte în care abia au fost îngropate femei tinere ar putea exista în cimitirele din Londra? Care erau şansele ca vreuna dintre ele să semene îndeajuns cu Charlotte, încât să fie potrivită ca dublură? Şi chiar dacă ar fi încercat din nou (şi din nou), cât de mult le-ar fi luat jocul acesta de ruletă? Riscul de a fi prinşi devenea tot mai mare cu fiecare expediţie.

Hazel lăsase entuziasmul şi optimismul să-i umbrească judecata. Greşise cu

totul în abordarea ei.

— Ieşi de-acolo, i-a spus lui Jack. N-o putem lua.

Jack se ridica deja pe iarbă şi, cu un oftat, a început să umple groapa la loc. I-a luat doar câteva momente.

— Să mai încercăm unul? a şoptit el. Mai avem câteva ore până se luminează.

Încerca să fie politicos; Hazel ştia că în niciun caz n-ar fi avut timp să mai desfacă un mormânt şi să se şi întoarcă la reşedinţa Warwick, fără să fie descoperiţi.

— Nu, i-a spus ea.

Pornise deja spre poarta cimitirului, cu roaba goală.

— Cred că, de fapt, s-ar putea să am o idee mult mai bună pentru găsirea unui cadavru. Mai rapidă şi mai eficientă decât dezgropatul.

— Oh! a icnit Jack.

— Tu nu trebuie să vii, a adăugat ea repede. Va fi extrem de riscant. Nu vreau să te pun în pericol inutil.

— Extrem de riscant, ha? a spus Jack, scuturându-şi praful de pe mâini şi de pe pantaloni. În cazul ăsta, contează pe mine.

---

[4] Un tip special de suport pentru lumânări, un fel de lampă cu o uşiţă ce poate fi închisă când nu mai e nevoie de lumină, fără ca lumânarea dinăuntru să se stingă (N.t.).

27

Când au sosit Hazel şi Jack, Simon tăia nişte bandaje în infirmeria de la Kew.

— Slavă Cerului că eşti aici, a comentat Hazel când l-a văzut la masa de lucru. Mi-am dat seama pe drum că, dacă n-ai fi aici, chiar n-aş avea habar unde te-aş putea găsi.

— Eu locuiesc aici, a spus Simon.

Hazel a rânjit.

— Nu, vorbesc serios, a replicat doctorul. În apartamentul de la etaj. În perioada în care îl tratam pe rege, mi-au dat câteva camere aici. Mă voiau aproape.

— Desigur, a replicat Hazel. Are… are sens. Şi cum se mai simte regele?

— Mult mai bine. Mulţumită dumitale, domnişoară Sinnett. Vorbeşte iar cum vorbea odată. Desigur, va mai fi nevoie de timp ca să-şi recapete întreaga forţă fizică, dar cred că tratamentul a început minunat.

— Păi, are şi un doctor minunat, a spus Hazel.

Din spatele ei, Jack şi-a dres vocea.

— Oh! a continuat ea. Iertare. Doctore Ferris, acesta este prietenul meu, Jack Cu… Ellis. Jack, el este doctorul Simon von Ferris, medicul personal al Regelui George.

— Am auzit de dumneavoastră, a spus Jack.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Kellis.

— Ellis, l-a corectat Jack.

Niciunul din ei n-a întins mâna spre celălalt. Hazel a rupt tăcerea stânjenitoare:

— Simo… doctore Ferris, eşti cumva membru al Colegiului Regal al Chirurgilor?

— Asociat. Da, sunt.

Privirea i s-a mutat de la Hazel la Jack şi înapoi.

— În Edinburgh, la universitate, era o sală — am auzit de la un prieten — la subsolul facultăţii de Medicină, unde se ţineau cadavrele pentru disecţii. Există şi aici aşa ceva…?

— Da. Este o sală cu cadavre pentru disecţie, aflată la dispoziţia membrilor Colegiului din Londra. Presupun că e cam la fel.

Hazel s-a uitat la Jack, apoi s-a întors iar spre Simon.

— Nu-ţi pot spune de ce. Aş vrea, dar nu pot.

— De ce ai nevoie, domnişoară Sinnett? a întrebat-o Simon.

Părea mai degrabă îngrijorat, ca şi cum şi-ar fi făcut serios griji că Hazel ar putea intra în necazuri.

— Avem nevoie de ajutorul tău ca să furăm un cadavru.

Simon s-a gândit preţ de o clipă, împachetând bandajul pe care tocmai îl tăiase foarte îngrijit şi adăugându-l în teanc.

— Şi cadavrul ăsta trebuie să fie neapărat furat? a întrebat el prudent. Sunt membru al Colegiului Regal. Cadavrele sunt la dispoziţia mea. Pentru achiziţie.

— Oh, a spus Hazel, ridicând din sprâncene. Nu. Ar… ar putea merge. Putem pur şi simplu să… achiziţionăm un cadavru.

— Poate că n-au fost procurate legal de Colegiul Regal, dar cred că preferă un sistem în care medicii și chirurgii se prefac că nu văd, ca să spun așa. Asta îmbunătățește cumva situația?

— Da, a spus Hazel. Adică nu. Nu trebuie să fie furat, asta vreau să zic.

— Minunat. Pot să te duc acolo în după-amiaza asta. Desigur, domnul Ellis este binevenit să ne însoțească, dar cred că vom atrage mai puțin atenția dacă vom fi doar noi doi. În cazul în care aceasta este un soi de misiune secretă de care te ocupi dumneata.

— E în regulă, a spus Jack. Eu pot să te aștept la reședința Warwick.

— Minunat, a zis Simon din nou.

* * *

Lui Hazel nu-i venea să creadă că ar putea fi atât de ușor. După ce, în Edinburgh, petrecuse luni întregi procurându-și cadavrele în mod ilegal, în bezna cimitirelor, îngrozită că ar putea da peste ei polițiști sau tâlhari, trăgând din sicriele sparte trupuri goale, nici nu putea concepe o lume în care cei puternici și respectați să-și permită pur și simplu să… primească ceea ce le trebuia, fără trudă sau frică.

Simon și Hazel au plecat împreună cu o trăsură spre Colegiul Regal al Chirurgilor, care se găsea în piața publică din Lincoln’s Inn Fields. Era o clădire superbă, impozantă, din piatră albă, sclipitoare, cu scări ce duceau spre o intrare păzită de șase coloane ionice: un templu al științei și al bărbaților care-l țineau pe umeri.

— Bună, Fred, l-a salutat Simon pe bărbatul în uniformă aflat la ușă, iar acesta și-a ridicat pălăria.

— Domnule doctor Ferris…

Simon a condus-o pe Hazel printr-o sală cu tavane atât de înalte, încât te durea gâtul dacă încercai să le priveşti, înţesată pe o parte şi pe alta cu rafturi de cărţi, unde bărbaţi fumând pipă citeau aşezaţi în fotolii de catifea roşie. În trecere, Simon i-a salutat pe câţiva dintre ei, dar n-a încetinit pasul, iar Hazel i-a fost recunoscătoare pentru asta; cu cât mai repede intrau şi ieşeau, cu atât era mai bine. Încăperea dădea într-un coridor şerpuit.

— Pe aici, i-a spus Simon, deschizând o uşă pe care nu scria nimic şi dincolo de care începea un rând de scări.

Pe măsură ce coborau în subsol, temperatura scădea tot mai mult (ca să ţină cadavrele la rece, şi-a spus Hazel), iar apoi, înainte de a ajunge la următoarea uşă, a simţit deja mirosul; duhoarea de moarte şi descompunere, de carne putredă, mai întâi înţepenită şi apoi iar flască. Era un miros pe care acum îl cunoştea la fel de bine cum ştia parfumul folosit de mama ei.

— Cauţi un anume tip de cadavru? a întrebat-o Simon, ridicând din sprâncene.

Lângă o uşă aflată în celălalt colţ al camerei stătea un asistent care tuşea într-o batistă murdară.

— Femeie. Tânără. În jur de douăzeci şi cinci de ani?

Cadavrele erau întinse pe jos. Lui Hazel i-a luat doar câteva minute ca să găsească unul aproape perfect — nas încovoiat, bucle castanii, siluetă delicată. În lumina difuză a sălii de la subsol, Hazel şi-a spus că femeia aceea ar fi putut să fie, dacă nu geamăna prinţesei, cel puţin sora ei.

— Acela, a spus ea.

Simon s-a îndreptat rapid spre asistent şi i-a spus încet câteva cuvinte. Apoi s-a întors la Hazel, a împachetat într-un cearşaf cadavrul ales de ea şi l-a ridicat pe umăr ca şi cum n-ar fi cântărit mai mult decât un sac de făină.

— OK. Am rezolvat. Hai să ieşim pe uşa aia care dă în stradă. Putem lega un căruţ în spatele trăsurii.

— Stai, a spus Hazel, scotocind în buzunar după portofel. N-am plătit încă. Cât îi datorez omului ăluia?

— Am avut eu grijă.

— Simon, nu. Ăsta e cadavrul meu. Te rog. Deci cât îți datorez?

Degetele ei au găsit monedele și a întins spre Simon un pumn de bănuți. El a refuzat-o, fluturând din mână.

— Nu e cazul. Atâta lucru îți datorez și eu, ba poate chiar mai mult, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat cu arsenicul și mucegaiul din dormitorul regelui.

— Insist, a spus Hazel.

Simon străbătuse deja o jumătate de sală și era aproape de ieșirea din spate.

— Iar eu, a spus el, refuz. Așadar, spre reședința Warwick. Haide.

Hazel și Simon s-au urcat împreună în trăsură, cu noua încărcătură bine asigurată în spatele lor. Genunchii li se atingeau, în timp ce vehiculul sălta pe pavajul drumului.

— Așadar, a spus Simon la un moment dat, după câteva minute petrecute în tăcere. Presupun că acest cadavru nu este pentru disecție și studiu.

A vorbit, așa cum făcea mereu, pe un ton declarativ.

— Nu, a recunoscut Hazel.

— Și presupun, de asemenea, că n-o să-mi spui pentru ce este.

— Și asta e corect.

A urmat o clipă de tăcere, o altă denivelare în pavaj și apoi Hazel a adăugat:

— Vreau să-ți spun. Adică aș vrea, dar n-ar ieși nimic bun din asta. Este… periculos.

— Periculos, a repetat Simon încet. Ei bine, atunci mă bucur că ai venit la mine şi n-ai încercat să furi vreun cadavru de la Colegiul Regal.

Hazel era conştientă de faptul că genunchii li se atingeau în continuare, că mâna i se odihnea pe coapsă şi, dacă voia, putea să se întindă şi să i-o apuce doar ridicând degetele.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet.

Simon nu a răspuns, însă apoi a rostit din nou o propoziţie afirmativă, nu o întrebare:

— Îl iubeşti pe marinarul ăla scoţian.

Trăsura i-a scuturat zdravăn şi Hazel aproape că s-a lovit cu capul de acoperiş. Brusc, creierul i-a fost invadat de o mie de răspunsuri posibile şi, când în sfârşit şi-a recăpătat controlul asupra propriei limbi, a reuşit să îngaime:

— Nici măcar nu e marinar.

— Dar tu îl iubeşti.

În cuvintele lui nu era nici cruzime, nici gelozie sau răutate. Nu era nici măcar tristeţe; era pur şi simplu un om de ştiinţă care formula o constatare bazată pe observaţie.

— Da.

Nu-l putea minţi pe Simon, care stătea acolo, lângă ea, cu chipul impasibil, luminat de soarele după-amiezii revărsat pe fereastră.

— Nu ştiu dacă putem fi împreună, a adăugat ea încet.

— Hmm, a spus Simon.

— Aşa e. Există o posibilitate ca el să poată… ca eu să nu pot să fac… ce trebuie să fac, pentru ca noi doi să avem o viaţă împreună. Şi dacă nu pot… cred că pur şi simplu o să trăiesc toată viaţa singură. Fiindcă toată viaţa nu

mi-am dorit decât să fiu chirurg şi este în regulă dacă pentru asta trebuie să rămân singură.

A fost minunat s-o poată spună cu voce tare. Hazel nici nu-şi dăduse seama că ţinuse sentimentele acelea bine pecetluite înăuntrul ei.

— N-ar trebui să rămâi singură, i-a spus Simon. Ar trebui să te măriţi cu mine.

A spus-o pe un ton atât de pragmatic, încât lui Hazel i-a luat câteva secunde să-şi dea seama că Simon tocmai o ceruse în căsătorie. El i-a observat expresia şocată de pe chip, aşa că a adăugat:

— Poate că nu mă iubeşti aşa cum îţi iubeşti marinarul. Dar cred că o căsnicie poate fi clădită pe mai mult de-atât. Poate fi respect reciproc. Decizia de a împărţi o viaţă. De susţinere şi de grijă reciprocă. Înseamnă conversaţie. Companie.

— Mă… mă ceri în căsătorie?

— Te cer în căsătorie, da.

Hazel a început să râdă; nu s-a putut abţine. Nu era amuzant, dar râsul părea să fie singura reacţie de care a fost capabil corpul ei în momentul acela.

— Ce-i aşa amuzant? a întrebat Simon zâmbind, chiar dacă nu înţelegea.

— Nu mă pot căsători! Vreau să fiu chirurg, nu nevastă.

— Şi eu vreau să fii chirurg, a spus Simon, de parcă acesta ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Am lucra împreună, aşa cum am făcut-o deja, şi încă foarte bine. Am practica medicina umăr la umăr.

Şi atunci a împărtăşit Hazel minunata lui viziune: ei doi, într-o casă din Londra, cu apartamentul la etaj şi cabinetul la parter, tratând pacienţii care le băteau la uşă. El ar săruta-o pe frunte în timp ce ea lucra, iar ea i-ar turna ceai când el ar sta treaz până târziu în noapte şi poate ar fi şi nişte copii acolo, cu părul blond şi ochii de culoarea mierii pe pâine prăjită, care să li se încurce printre picioare chicotind şi încercând să fure sticluţele de pe rafturi. Hazel şi

Simon ar îmbătrâni împreună, văzând, ca într-o oglindă, cum ridurile se adâncesc pe chipul celuilalt. Din blond, părul lui se va face alb, iar copiii lor vor creşte şi vor avea la rându-le copii. El i-ar arăta Suedia natală şi ea i-ar arăta cum e la Edinburgh, iar amândoi vor fi celebri. Preţuiţi, lăudaţi, poate chiar îndrăgostiţi. Era posibil, nu-i aşa?

Însă în fiecare dintre aceste imagini, în colţul camerei stătea o fantomă, o siluetă cu părul negru şi un zâmbet care făcea ca lui Hazel să i se întoarcă stomacul pe dos. Îşi dorea cu disperare să fie genul de persoană care să poată accepta acel minunat viitor alături de Simon von Ferris. Dar Jack va avea întotdeauna inima ei. Şi astfel, când trăsura s-a oprit zdrăngănind la capătul străzii Pall Mall, Hazel s-a întors spre Simon, iar el a ştiut răspunsul înainte ca ea să rostească vreun cuvânt.

— Înţeleg, i-a spus el. Iubirea e un nod greu de dezlegat.

— Da, a răspuns Hazel. Aşa este.

Au rămas o vreme în trăsură.

— Aşteaptă, a rostit Simon, iar lui Hazel i-a sărit inima din piept, chiar dacă nu ştia ce şi-ar dori să-l audă spunând.

— Dacă ceea ce faci e secret — chestia cu cadavrul —, ar fi o prostie să-l ducem în cârcă până la uşă. Mai bine îl deghizăm în ceva. Poate să cumpărăm un covor, să-l rulăm în el.

Simon avea dreptate. I-a dat o comandă scurtă vizitiului şi, în doar câteva minute, Hazel era în piaţă, plătind pentru un covor mai degrabă urât, de care să nu-i pară rău că va fi distrus de fluidele corporale ale cadavrului în descompunere. După ce au ajuns pentru a doua oară la destinaţie, Simon a ajutat-o să ruleze trupul în el.

— Asta chiar a fost o idee bună, a spus Hazel.

Firește că ar fi putut aştepta până la căderea serii sau s-ar fi putut strecura pe intrarea servitorilor, dar bulevardul Pall Mall era luminat cu lămpi de gaz toată noaptea şi era suficient ca un singur localnic rătăcit să arunce o privire

pe geam, ca să observe ceva dubios. În acest fel, părea cel mult că prinţesa îşi cumpărase un obiect de decor pentru casă.

— Ştiu, a spus Simon.

Jack ajunsese deja la reşedinţa Warwick şi stătea pe verandă, umbrindu-şi fruntea cu palma, ca să blocheze lumina soarelui, în timp ce-i privea pe Hazel şi Simon pregătind cadavrul pentru livrare.

— Eşti un chirurg şi un medic foarte talentat, a spus Simon. Sper ca orice ai de gând să faci cu acest cadavru să meargă aşa cum ai plănuit.

— Mulţumesc, Simon.

Bărbatul a sărutat-o pe amândoi obrajii.

Jack a dus covorul înăuntru, iar Hazel a aşteptat pe scările de la Warwick până ce Simon a plecat cu trăsura înapoi, spre Kew. Se aşteptase ca el să se întoarcă şi să-i arunce o ultimă privire sau s-o strige de la fereastra trăsurii, dar Simon n-a făcut nici una, nici alta.

— Haide, a spus Jack într-un final, întorcându-se la uşă, după ce lăsase cadavrul pe patul lui Charlotte. Suntem cu toţii înăuntru.

* * *

Prinţesa Charlotte s-a aplecat mult, să-şi privească dublura decedată, întinsă pe propriul pat şi purtând una dintre rochiile ei.

— Culoarea ochilor nu e bună.

A deschis larg ochii, ca să-şi demonstreze afirmaţia.

— Vedeţi? Ai mei sunt albaştri. Ai ei sunt căprui.

— Pot să-i cos pleoapele, a spus Hazel. O cusătură care să nu se vadă. N-o să știe nimeni.

Prințesa a dat aprobator din cap și și-a continuat examinarea detaliată.

— Membre bune — poate un pic mai subțiri decât ale mele, dar e posibil să fi slăbit de la boală.

A dat ocol patului.

— Are tălpile mari.

Era adevărat: tălpile moartei erau cu câțiva centimetri mai mari decât ale prințesei Charlotte. Aleseseră cei mai moi papuci ai prințesei, iar Hazel și Jack petrecuseră câteva minute chinuitoare încercând să îndese tălpile acelea în papucii de pânză, fără ca aceștia să-i sară din picioare.

— Dar, în afară de asta, a spus prințesa, asemănarea e remarcabilă.

Eliza aranjase părul tinerei moarte în buclele pentru care Charlotte era bine-cunoscută și o fardase la fel cum se farda și prințesa. De la o oarecare depărtare, era imposibil să le deosebești; de aproape, arătau în continuare remarcabil de asemănător — categoric convingător, dacă ai fi crezut că prințesa suferea de o boală stranie, care i-ar fi putut cauza o transformare fizică.

Charlotte se schimbase deja într-o rochie simplă, neagră, o rochie de servitoare. Avea să treacă drept slujnica Elizei cât timp traversau Canalul Mânecii spre Franța, apoi Olanda și Prusia, spre Bavaria. În seara precedentă își trimisese acasă toți servitorii, iar Hazel îi șoptise strategic fetei care ajuta la bucătărie și despre care se știa că-i place bârfa, că prințesa era extrem de contagioasă.

— Ei bine, a spus Charlotte. Atunci, presupun că asta este.

Își făcuse deja bagajul, în care strecurase câteva dintre cele mai prețioase obiecte pe care le avea, precum și o bogată colecție de bancnote ce aveau să le fie de folos în călătorie. Imediat ce stabiliseră planul de bătaie, prințesa

începuse să le ofere în gura mare bijuterii Elizei și lui Hazel, astfel încât nimeni să nu tragă vreun semnal de alarmă, dacă ar fi descoperit că lipseau.

Prințesa nu avea pe nimeni căruia să-i spună la revedere; Hazel știa, la fel ca toată țara, că mariajul controversat al regentului cu mama lui Charlotte, prințesa Caroline de Brunswick, avusese drept consecință retragerea acesteia în Italia, cu câțiva ani în urmă, ca să-și poată face de cap cu o escadrilă de iubiți, aproape abandonându-și unica fiică.

— Ai putea să trimiți scrisoarea asta, domnișoară Sinnett? a întrebat Charlotte, întinzând spre Hazel un bilet adresat, cu o caligrafie minunată, bunicii sale, regina. Este doar o scurtă notă. Mi-am imaginat că, dacă aș fi cu adevărat pe patul de moarte, aș vrea să-i spun bunicii că o iubesc.

Eliza a strâns mâna lui Charlotte.

— Știe că o iubești.

Pe neașteptate, prințesa a luat-o pe Hazel în brațe și a strâns-o tare.

— Îți mulțumesc, Hazel. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

— Acum să sperăm că planul funcționează, a spus Eliza.

— O să funcționeze, a replicat Charlotte. Știu că așa va fi.

A ridicat-o pe Edwina și a lipit-o de pieptul ei.

— Haide, micuțo, a îngânat ea. E timpul să pornim în aventură.

* * *

Hazel și Jack s-au întors împreună acasă la Hazel. A doua zi de dimineață, Hazel avea „s-o descopere“ pe prințesă, iar apoi nu mai exista cale de întoarcere.

În camera lui Hazel, Jack a desfăcut șireturile ce-i legau rochia la spate. Nu purta decât lenjerie și ciorapi, iar pielea ei s-a înfiorat ușor, atinsă de adierea ce intra pe fereastră. Jack și-a trecut palmele peste umerii ei, coborând pe spate. Avea mâinile ferme și aspre, bătătorite, dar a atins-o atât de ușor, încât aproape că a făcut-o să plângă de emoție. Și-a îngropat fața în părul și în ceafa ei, apoi i-a tras cămașa peste cap. Respirația lui Jack era fierbinte și dornică.

Cât timp fusese plecat, devenise mai puternic; brațele lui, cândva zvelte, erau acum încordate de mușchii întinși ca niște frânghii. Zgârieturi și urme albe și lucioase de arsuri îi brăzdau pielea ca niște tatuaje; Hazel voia să-l cunoască iar, fiecare parte din el, așa cum îl știa odată. Avea să-și lipească buzele de fiecare cicatrice nouă.

Când s-a întins pe pat, cu pielea ei goală strălucind în lumina lumânărilor, Jack s-a ridicat deasupra, făcând-o să se simtă mică și încolăcindu-și brațele în jurul ei. Hazel și-a trecut degetele prin părul lui negru și des și s-a lipit și mai tare de el. Jack i-a șoptit numele iar și iar, până când a devenit o incantație, doar niște sunete golite de înțelesul lor, în ritm cu bătaia în doi timpi a inimii lui. Hazel. Hazel. Hay-zel. Haze-el.

Înainte de a adormi, Jack s-a încolăcit din nou în jurul trupului ei, în pat, îmbrățișând-o din spate și respirând în părul ei.

— Haze, a spus el. Te-ai gândit la ce urmează să se întâmple?

Hazel s-a întors cu fața spre el și a dat perna la o parte, ca să-l vadă mai bine.

— Firește, a răspuns ea. M-am gândit la fiecare detaliu al planului. Prințesa are dreptate. O să meargă.

— Nu, a replicat Jack. Adică, te-ai gândit la ce se va întâmpla cu tine? Dacă prințesa moare… vreau să spun — e atât de iubită, nu-i așa? Oamenii vor fi supărați. Iar tu ești doctorița ei.

Hazel a înghițit în sec. În tot planul pe care-l urzise, acesta era singurul lucru care-i punea un nod în gât. Jack avea dreptate: oamenii vor fi disperați la moartea prințesei. Ea reprezenta tânăra, minunata lor speranță pentru un viitor

liberal. Cine știa ce va aduce viitorul, cine ar putea fi viitorul urmaș la tron? Disperarea avea să se transforme în furie și o mare parte din această furie va fi canalizată spre Hazel, doctorița care o lăsase să moară. Aceasta va rămâne o pată eternă pe reputația lui Hazel, spulberând cu totul aura de respect și stimă care o înconjura de când o „vindecase“ pe prințesă prima dată și îl ajutase pe Simon să-l trateze pe rege.

După ziua de mâine, Hazel n-avea să mai fie o celebritate medicală; poate că va deveni chiar o paria.

— Charlotte este o persoană, a spus ea în cele din urmă, atât pentru sine, cât și pentru Jack. Merită o viață alături de femeia pe care o iubește. O viață care să-i aparțină întru totul. Așa este corect să procedăm. În plus, am reușit să ajung până aici, nu-i așa? Indiferent ce se va întâmpla, voi găsi o cale s-o scot la capăt. Întotdeauna găsesc.

Jack i-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față și i-a trecut-o după ureche.

— Oare astăzi ți-am spus cât ești de frumoasă?

Pântecele lui era dezgolit, iar coastele și mușchii se ghiceau pe sub piele. Pe tot corpul avea zgârieturi și cicatrici, dintre care unele noi, pe care Hazel nu le știa de ultima dată când fuseseră împreună.

— O să mă iubești și după ce toată Anglia o să mă disprețuiască?

— Suntem scoțieni, Hazel, a spus Jack cu un zâmbet larg cât toată fața. Dacă englezii te urăsc, putem să-i urâm și noi pe ei.

Hazel știa că, dacă Jack n-ar fi fost alături de ea în noaptea aceea, n-ar fi reușit deloc să doarmă. Dar cumva, în brațele lui, a reușit să ațipească undeva după miezul nopții, așteptând dimineața care avea să schimbe lumea.

The London Morning Chronicle

27 august 1818

DECESUL ALTEȚEI SALE REGALE, PRINȚESA CHARLOTTE

Aceasta este ziua în care trista noastră datorie este de a aduce la cunoştinţa cititorilor noştri decesul Alteţei Sale Regale, prinţesa Charlotte. Această tânără, minunată şi interesantă prinţesă a supravieţuit, în anii precedenţi, crizelor de febră romană, pentru ca acum să fie doborâtă de o boală misterioasă, care a chinuit-o în ultimele luni.

Şocul produs azi-dimineaţă de acest eveniment neaşteptat şi îngrozitor asupra locuitorilor loiali şi iubitori ai metropolei nu poate fi descris în cuvinte şi va fi resimţit în aceeaşi măsură în toate teritoriile aflate sub stăpânirea Majestăţii Sale. Admirabilele sale virtuţi — strălucitoarea speranţă a tinerei sale vieţi, aşteptata fericire conjugală alături de prinţul moştenitor de Orange, edificatoarea imagine a exemplarei sale dăruiri —, bine-cunoscutele sale principii constituţionale, precum şi înaltele interese politice care depindeau de viaţa ei, toate acestea fac ca moartea sa prematură să fie un dezastru de proporţii, ce va arunca întregul Imperiu în bezna deznădejdii. Toate inimile participă la suferinţa inconsolabilului viitor soţ, a cărui agonie este de nedescris. Alteţa Sa Regală, tatăl prinţesei, este de asemenea, din câte am aflat, cufundat în cea mai adâncă suferinţă.

Prinţesa era tratată de chirurgul-femeie Hazel Sinnett, care a şi descoperit-o fără suflare în această dimineaţă, la ora şapte, şi care l-a şi anunţat pe Alteţa Sa Regală, prinţul regent, de această tragedie îngrozitoare.

Disperarea şi tristeţea care se pot citi pe chipurile tuturor sunt cea mai bună dovadă a caracterului defunctei. Efectul acestui trist eveniment a fost resimţit şi la Bursă, fiind afectată prosperitatea naţională, iar acţiunile au înregistrat o

scădere semnificativă. Prăvăliile de pretutindeni au fost închise de proprietari și toate afacerile și-au încetat temporar activitatea, cu excepția, ne pare rău s-o spunem, a vânzării de ziare în stradă, în gura mare — un scandal dezaprobat de toată lumea. Se știe că veștile triste circulă îndeajuns de repede și fără această ostentație indecentă.

Acum, prin moartea prințesei, ordinea succesiunii la tron este tulburată; și, având în vedere vârsta prinților cu drept de succesiune la tron și situația ilustrei familii, temerile vor pune stăpânire pe toate mințile loiale Tronului. Rugăciunea fierbinte a națiunii se va îndrepta spre stabilirea, cât mai repede cu putință, a unei alianțe de către unul dintre prinții necăsătoriți.

28

N-a durat decât o oră, pentru ca tot oraşul să se îmbrace în doliu. Hazel ajunsese la reşedinţa Warwick la şapte dimineaţa şi trimisese vorbă despre moartea prinţesei la Casa Carlton şi la Buckingham. Până la ora zece, toate casele de pe stradă atârnaseră la fereastră o fâşie de pânză neagră. Până la amiază, magazinele de ţesături şi croitorii din întreaga Londră anunţau că au epuizat stocurile de pânzeturi negre. Pe străzi se auzeau plânsetele oamenilor şi strigătele băieţilor care vindeau fără ruşine ziare cu cerneala încă umedă, ce le păta degetele.

Hazel a rămas la reşedinţa Warwick, întâmpinând şi consolând diverşi membri ai familiei regale extinse şi ai Parlamentului, care veniseră să-şi ia rămas-bun. Logodnicul lui Charlotte, prinţul moştenitor de Orange, era şi el prezent, întreţinându-se cu musafirii şi lăudând zgomotos minunatele virtuţi ale prinţesei. Hazel a aruncat o privire spre ceasul de pe perete: dacă totul mergea conform planului, Eliza şi adevărata Charlotte se îmbarcaseră deja pe un vapor la Dover, cu destinaţia Calais.

Nimeni n-a avut acces în dormitorul prinţesei, până la sosirea prinţului regent. Era îmbrăcat tot în negru şi ţinea capul plecat. Părea să fi îmbătrânit zece ani peste noapte: chipul lui, de obicei pudrat şi rujat, era nefardat, iar părul părea rar şi nepieptănat. I-a ignorat pe curtenii care l-au întâmpinat cu o plecăciune adâncă, pe cei care au încercat să-l atingă pe umăr sau să-i vorbească. În schimb, regentul s-a îndreptat direct spre Hazel Sinnett — atât de rapid, încât secretarul personal care mergea în urma lui s-a împiedicat, încercând să ţină pasul.

— Arată-mi-o pe prinţesă, a spus el.

Hazel l-a condus în dormitor. Lăsase intenţionat o lumină cât mai difuză, cu lumânări aşezate în jurul patului, dar fără lămpi aprinse — însă nici nu era

nevoie de asta: cadavrul era vânăt și umflat, într-o stare de descompunere normală la o zi după deces, iar fața se deformase. Având în vedere faptul că-l gătiseră cu hainele și bijuteriile prințesei, era imposibil să-ți dai seama dacă adevărata Charlotte ar fi arătat cu mult diferit, în cazul în care ar fi decedat. Prințul a întins mâna, ca și cum ar fi vrut să atingă chipul moartei, dar apoi s-a întors cu spatele.

— Unica mea fiică, a spus el încet. Minunata mea fiică.

Secretarul particular s-a strecurat pe ușă, în spatele regentului. S-a întors pe călcâie spre Hazel, mijind ochii cu răutate, și a șuierat:

— E vina ta. Tu ai ucis-o pe prințesă!

— Sunt sigur că ea a făcut tot ce-a putut, Hornsby, a murmurat regentul. Poate că e vina mea, că am angajat un chirurg-femeie.

— Niciodată nu e vina dumneavoastră, Alteța Voastră Regală, a gângurit secretarul. De unde era să știți că este o incompetentă?

Hazel a deschis gura să protesteze, fără să știe exact ce va spune, când în ușă s-a auzit o bătaie ușoară.

— În sfârșit! a oftat secretarul privat.

Simon von Ferris a intrat încet în cameră, ca și cum s-ar fi temut să nu sperie un animal înfricoșat, înghesuit într-un colț.

— Alteța Voastră Regală, a spus el, făcând o plecăciune în fața regentului. Și domnișoară Sinnett.

Regentul i s-a adresat lui Hazel:

— M-am gândit că l-am putea chema pe doctorul Ferris s-o examineze pe prințesă. Să examineze… cadavrul. Să vedem dacă își poate da seama de ce… de ce…

Regentul s-a cutremurat de un oftat tăcut.

Secretarul privat arăta de parcă ar fi dat orice pe lume să-l poată consola, însă, desigur, atingerea unei persoane de viță regală era complet interzisă. Așa că a continuat s-o țintuiască pe Hazel cu privirea.

— Da, desigur, sire, a spus Simon și s-a apropiat de femeia moartă, care zăcea întinsă pe pat.

Dintr-odată, Hazel a simțit cum i se încordează toți mușchii din corp. A încercat să-și relaxeze fața, să arate firesc. Simon nu s-a grăbit. A apăsat ochii femeii (în mod sigur și-a dat seama că pleoapele erau cusute, nu?) și a pipăit umflătura de la gât. I-a ridicat încet mâna, apoi a lăsat-o în jos. A dat ocol patului și a repetat procedeul și pe cealaltă parte. Simon nu a dat niciun semn că ar fi recunoscut cadavrul pe care el însuși îl cumpărase și la al cărui transport la reședința Warwick ajutase personal.

— Deci? a întrebat regentul. Care este diagnosticul dumitale?

Simon abia dacă i-a aruncat o privire lui Hazel, apoi s-a uitat la regent.

— Prințesa e moartă, a spus el.

— Păi, știm că e moartă! a răbufnit secretarul privat. Dar de ce anume a murit?!

De data asta, privirea lui Simon a rămas pironită în ochii lui Hazel, care l-a implorat în tăcere s-o ajute.

— Opinia mea? Boala sângelui alpin. Incredibil de rară. Da, de fapt sunt sigur că asta e. Prințesa a murit de boala sângelui alpin. Semnele sunt evidente.

— Boala sângelui alpin? a întrebat regentul. N-am auzit niciodată de ea.

Nici Hazel nu auzise. Pe parcursul ultimului an își făcuse o misiune din a citi absolut fiecare curs de medicină pe care a putut să pună mâna și în niciunul dintre acestea nu fusese menționată o astfel de boală, nici măcar vreo referire la orice în legătură cu „sângele alpin“. Simon o inventase pe loc. Mulțumesc, a mimat ea în tăcere.

— Ce-i asta? a întrebat secretarul privat, arătând spre o cicatrice lungă, ce brăzda mâna dreaptă a falsei prințese.

Părea o cicatrice rămasă de la o tăietură cu un cuțit. Hazel n-o observase. Cum de n-o observaseră?

— Prințesa n-a avut niciodată cicatrici sau mutilări de orice fel!

— Oh, a intervenit Simon, vorbind rar, ca să-i dea timp creierului să umple spațiile goale din propoziție, pe măsură ce o formula. Cicatricile sunt, de fapt, efectul cel mai frecvent al bolii sângelui alpin. Pur și simplu… apar. Este foarte normal ca organismul — după moarte — să capete unele semne ciudate și neobișnuite de acest tip.

Secretarul privat a oftat zgomotos.

— Ce aș dori eu să aflu, a spus el, este cum de n-a recunoscut domnișoara Sinnett o afecțiune atât de ușor de identificat. Neglijența ei este de vină pentru moartea prințesei. Dacă Alteța Sa Regală ar fi fost tratată de doctorul Ferris sau de un alt medic bărbat, mai potrivit, nici nu-mi pot închipui că ea n-ar fi astăzi cu noi, la câteva zile distanță de celebrarea propriei nunți!

Hazel a dat să spună ceva, dar a fost întreruptă de Simon.

— De fapt, a intervenit el, domnișoara Sinnett și cu mine lucram îndeaproape la un tratament pentru prințesă, așa cum am lucrat îndeaproape și la un tratament pentru Majestatea Sa Regele. Domnișoara Sinnett a sugerat în urmă cu câteva săptămâni că prințesa suferă de boala sângelui alpin, dar eu i-am respins teoria. Incorect, așa cum s-a dovedit.

— Ah, a spus secretarul privat. Ei bine, în orice caz…

— Mulțumesc, i-a spus regentul lui Hazel. Și dumitale, doctore Ferris, pentru timpul acordat. Nu vă acuz de lucrările necunoscute ale Domnului și de tragediile pe care el alege să le suferim. Și acum vă rog să mă scuzați, aș vrea să merg acasă.

Hazel și Simon au făcut o reverență, iar prințul regent a plecat cu secretarul

particular împletindu-se în urma lui și arătând de parcă existau lucruri pe care era disperat să le spună, dar nu mai avea niciun motiv s-o facă.

— Simon, a spus Hazel după ce ușa s-a închis în urma regentului și în dormitor au rămas numai ei doi. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc. Nu trebuia să faci asta! Reputația ta…

— …nu va suferi câtuși de puțin. Și este mai puțin fragilă decât reputația primului și singurului chirurg-femeie cu client regal.

Simon a rămas lângă masa de scris a prințesei, ridicând unul dintre tocurile ei și rulându-l între degete.

— Nu încercam să fiu amabil. Dacă te acuză pe tine, asta va însemna un regres pentru sute de tinere care ar vrea să-ți urmeze exemplul în medicină. Succesul tău este succesul lor, iar eșecul tău este eșecul lor. Acum ai o anvergură mai mare decât propria persoană. Nu este corect să fii un simbol, domnișoară Sinnett, când este mult mai ușor să fii o persoană.

— Nu, a spus Hazel. Nu este.

— Și, a adăugat Simon, lăsând tocul pe masă, la locul lui, amândoi știm foarte bine că nu ești tu de vină pentru moartea prematură și extrem de tragică a prințesei.

— Îți mulțumesc, a repetat ea cu toată convingerea.

Îi era mult mai recunoscătoare lui Simon decât putea el înțelege.

— În plus, a adăugat medicul, plănuiesc să mă întorc în Suedia. Pentru mine nu mai contează ce cred englezii ăștia despre mine. Mi-e dor de familie. Frații mei devin bărbați fără mine.

— Sunt sigură că și lor le e dor de tine.

— Chiar le este. Și mi-e dor și de frig. Aici plouă prea mult. E prea multă ceață. Frigul este reconfortant, iar când soarele se reflectă în zăpadă e cea mai frumoasă priveliște din lume.

Simon s-a îndreptat de spate și și-a aranjat o șuviță de păr care îi căzuse pe față.

— Nu știu unde te va duce drumul, domnișoară Sinnett, dar, dacă ajungi vreodată în Stockholm, te rog să-mi dai un semn.

— Așa voi face, a spus Hazel.

— Cred că vei reuși lucruri mărețe.

A spus-o așa cum spunea aproape totul, doar ca pe o constatare a faptelor. În tonul lui nu era nici condescendență și nici flirt. Nu era decât Simon, care spunea ceva ce credea că este adevărat.

— Ei bine, cred că va trebui s-o fac, a replicat Hazel.

A tras de pe masă geanta medicală și a ridicat-o în fața lui Simon, cu inițialele H.S. vizibil ștanțate în piele.

— Simt că e datoria mea să fac geanta asta mândră de mine.

Simon a sărutat-o pe Hazel pe obraji și i-a strâns mâinile într-ale sale.

— Nu sper decât ca dragostea ta pentru marinar să-ți fie întotdeauna îndestulătoare, a spus el. Și sper că ești fericită.

— Este cineva fericit cu adevărat? l-a întrebat Hazel.

— Dintre cei ca mine și ca tine? Adică oameni foarte inteligenți? Aproape niciodată. Dar cine știe? Poate că noi vom fi excepțiile.

I-a făcut cu ochiul, cu irișii lui căprui sclipind, iar Hazel a știut că într-o bună zi Simon va fi un soț minunat pentru altcineva.

— Boala sângelui alpin este foarte dificil de tratat, să știi, a spus Simon în drum spre ușă.

— Da, i-a replicat Hazel. Aproape imposibil. Dar am auzit că tratamentul ar putea fi o viață liniștită în Bavaria.

— Hm, a spus Simon contemplativ, dând din cap. Da, cred că asta ar putea s-o vindece.

Și apoi a dispărut pe ușă, topindu-se, cu tot cu haina lui neagră de medic, în corul de bocitori de afară.

Extras din Pelerinajul lui Childe Harold,

cântul 4, versurile 167–168,

„Moartea Prințesei Charlotte“, de Lord Byron

Dar liniște! Din hău aud o larmă,

Un murmur surd, un murmur de departe,

Cum iscă un popor la ceas de-alarmă,

Atunci când Soarta l-a rănit de moarte.

Pământul geme și-n genuni iar sparte

Fantome noi apar… Una-i regină,

Coroană chiar de nu mai stă să poarte.

Frumoasă, pală, de tristețe plină, în van la sânul ei un pruncușor alină.

O, unde ești, vlăstar de falnici regi?

Speranța multor nații e zdrobită!

Tu, moarte cruntă, nu puteai s-alegi

Pe una mai de rând, mai neiubită?[5]

---

[5] Pelerinajul lui Childe Harold, Univers, București: 1985, traducere de Aurel Covaci (N.t.).

29

Atmosfera mohorâtă copleșise Londra și contaminase și clubul Însoţitorilor Morții, în salonul lor de la Șapte Cadrane. În șemineu, jarul ardea mocnit și împuținat, mai mult cenușă și fum decât flacără. Doamna Thire, înfășurată în vălul ei negru și subțire, lung până la tălpi, își sorbea ceaiul dintr-o ceșcuță mică de porțelan; Banneker se holba în gol, cu capul în mâini; Charles Armitage Brown citea și recitea un ziar, ca și cum ar fi putut, dacă îl cerceta îndeaproape, să descripteze o altă versiune a evenimentelor, în care prințesa poate că era încă în viață sau în care să descopere că totul nu fusese decât o farsă crudă.

Byron stătea deoparte, pe un fotoliu, cu genunchii la piept și cu sprâncenele încruntate.

— Groaznic, a spus el. S-a terminat cu minunatul nostru vis romantic! Ce speranță mai au acum liberalii?

Marie-Anne scria ceva într-un registru uriaș, dar, când a auzit lamentările lui Byron, a ridicat privirea.

— O să facem ce facem întotdeauna, a spus ea.

— Și ce anume? a întrebat-o Byron. Să scriem poezie? Pe asta am făcut-o deja.

— Să privim spre viitor, desigur, i-a răspuns Marie-Anne.

Vocea ei suna ușoară și muzicală, aproape cântată.

— Prințesa a murit. Prințul regent — sau presupun că acum s-ar putea numi iar „prinț“ și atât — va deveni rege, așa cum și-a dorit dintotdeauna. Iar

acum, una dintre surorile sale mai tinere va trebui să se căsătorească şi să aibă copii legitimi cărora, într-o zi, le va veni rândul să fie rege sau regină. Poate că ducele de Clarence ne va da un moştenitor. Sau cel de Cambridge. Sau de Kent. Răbdare, George. Lucrurile sunt complicate acum, însă povestea nu s-a încheiat.

— Dar cât o să mai dureze? a întrebat Byron.

— Atât cât o să fie nevoie, a replicat Marie-Anne.

Când a ajuns Hazel, toţi cei prezenţi s-au întors spre ea şi au privit-o ţintă. Nimeni n-a rostit un cuvânt. Tăcerea a durat atât de mult şi atârna atât de greu în aer, încât Hazel şi-a dres vocea cu un gest ciudat.

— Mi-aş… mi-aş fi dorit să fi putut face mai multe, a spus ea într-un final. Îmi pare… atât de rău.

Banneker a fost cel care s-a ridicat şi a bătut-o pe umăr.

— Suntem siguri că ai făcut tot ce-ai putut, a spus el încet, însă fără s-o privească în ochi.

Byron a pufnit.

Păşind uşor, Hazel s-a apropiat de Marie-Anne Lavoisier. A fost atentă să nu-şi lase vocea să sune mai tare decât o şoaptă, speriată că ar putea tulbura asistenţa mai mult decât o făcuse deja.

— Mă întrebam dacă mi-ar fi permis să folosesc o parte din echipamentul din laboratorul de sus pentru propriile mele cercetări.

— Da, i-a răspuns Marie-Anne. Cred că e în regulă.

— E prea târziu să mai găseşti un tratament! a strigat Byron tocmai din cealaltă parte a sălii.

Hazel l-a ignorat.

— Şi mă mai întrebam, a spus ea cu inima bătând să-i spargă pieptul, dacă aş

putea să obțin un eșantion din Tinctură, ca să-l folosesc în cercetare.

Marie-Anne și-a curățat penița tocului și a lăsat-o lângă registru.

— Domnișoară Sinnett, a spus ea, oricât de bucuroasă aș fi de pasiunea dumitale pentru cercetare, Antoine și cu mine am făcut un pact de neîncălcat între noi, și anume că nu vom împărtăși nimănui și nu vom învăța pe nimeni formula chimică a Tincturii. Așadar, dacă speri să o reproduci…

— Nu, a spus repede Hazel. Nu asta intenționez. Vreau să-i anulez efectul.

— Marinarul, a zis Marie-Anne.

N-avea niciun rost să mintă.

— Da.

Dacă ar fi avut acces la Tinctură, dacă ar fi putut s-o înțeleagă, poate nu cum s-o producă, dar cel puțin cum funcționează, atunci poate că ar fi avut o șansă de a afla și cum să-i anuleze efectele. Trecuseră luni de la aparenta moarte a lui Beecham și nu ajunsese la ei nicio șoaptă despre o altă rudă a doctorului apărută prin Europa sau despre vreun tânăr chirurg răsărit de nicăieri, cu abilități care să întreacă prezumata lui experiență. Lui Hazel i se părea tot mai ușor să se convingă de faptul că omul murise cu adevărat. Și dacă Beecham fusese în stare să pună capăt nemuririi și vieții lui, atunci putea și ea să-l facă iar pe Jack muritor.

Marie-Anne s-a ridicat.

— Presupun că, în calitate de membră a Însoțitorilor Morții, chiar și neoficial, ai dreptul la o fiolă pe care s-o folosești după bunul plac.

A scos cheia de sub combinezon, unde atârna legată pe un lanț lung.

— Trebuie să descui dulapul.

Hazel a urmat-o pe scările scârțâitoare ce duceau în laborator. S-a întrebat dacă și Marie-Anne, nemulțumită de moartea prințesei, dădea vina pe ea că nu o tratase corespunzător, chiar dacă în ziare apăruse, într-un fel sau altul,

informația că „boala sângelui alpin“ era o afecțiune atât de rară și fatală, încât niciun tratament nu se dovedise eficient. Sau poate că Marie-Anne își dăduse deja seama că nu era ceva în regulă în povestea asta. Cu fiecare pas făcut pe treptele acelea, Hazel simțea cumva că păşeşte într-o capcană.

Dar nu, laboratorul era gol; nici măcar Antoine nu se afla acolo. Experimentele lui fuseseră mutate altundeva, mesele erau curate și soarele se revărsa limpede și strălucitor prin sticla curbată a ferestrei. Înăuntru era cald; sticla păstra căldura la fel ca o seră.

Dulapul era un obiect mare și impozant, din lemn negru, mai înalt decât Hazel și Marie-Anne Lavoisier. Încuietoarea era din aramă pătată, marmorată cu verde și patinată de vechime. Marie-Anne a băgat cheia în broască și deschis larg ușa.

Și iată-le acolo: o duzină de fiole cu Tinctură. Hazel le văzuse de multe ori, dar nu încetase s-o fascineze culoarea lor imposibilă, negru și auriu în același timp. Era un lichid, dar părea să se rotească precum eterul. Lăsa pe lateralele fiolei un luciu lăptos. În dulap mai erau și alte rafturi: tot rândul de jos era ocupat cu diluție de Tinctură galben-aurie, în fiole cu pipetă la capăt — formula care permitea reatașarea membrelor moarte.

Și apoi veneau rânduri întregi de sertare, mici ca acelea din farmacie, etichetate ordonat, cu un scris de femeie pe care acum Hazel îl recunoștea ca fiind al lui Marie-Anne. S-a apropiat încă un pas. Din dulap venea mirosul cunoscut de țărână și descompunere, pe care căldura verii îl făcea și mai puternic.

— Poftim, a spus Marie-Anne, scoțând o fiolă de Tinctură din dulap și întinzându-i-o lui Hazel.

Avea dopul sigilat cu ceară neagră.

— Este a ta, să faci cu ea ce vrei. Chiar dacă vrei s-o iroseşti într-un experiment care se va dovedi zadarnic.

Însă Hazel nu era atentă. Mirosul îi era atât de cunoscut, precum un vis uitat, dar nu putea să-l localizeze în propria memorie. Și venea dintr-unul dintre

sertarele acelea mici.

— Ce ţii acolo? a întrebat ea.

Marie-Anne a clipit.

— Diverse substanțe chimice pentru experimentele noastre. Unguente. Ierburi. Minerale. Soțul meu și cu mine suntem chimiști, domnișoară Sinnett.

Hazel nu se putea abține. Mirosul devenea tot mai puternic, vâjâindu-i sub frunte ca o sirenă și, de parcă ar fi fost în vis, a simțit cum întinde mâna spre unul dintre sertărașele de lemn, înainte ca Marie-Anne să apuce să protesteze, și îl deschide.

Era mucegai. Spori pufoși, coloraţi în negru și verde strident, lipiţi pe toată suprafaţa interioară a sertarului. Era mucegai, viu și respirând, toxic și înțepător și, dintr-odată, Hazel a știut unde mai simțise mirosul acela. Răspunsul era scris pe eticheta lipită pe sertar, cu literele perfecte și elegante ale lui Marie-Anne Lavoisier: Kew.

— Tu, a spus Hazel, trăgând sertarul afară din locașul lui și lăsându-l să se izbească de pământ.

Mucegaiul s-a desprins și s-a răspândit pe podea.

— Tu… îl otrăveai pe rege. Tu îl înnebuneai.

— Nu fi prostuță, domnișoară Sinnett, a spus Marie-Anne, dar expresia ei nu arăta deloc că glumește.

— Tu ai pus mucegaiul în pereți. Știai ce avea să se întâmple cu arsenicul din tapet. Firește că știai. Probabil că tu ai și pus tapetul acela în dormitorul lui! Tu sau unul dintre… dintre Însoțitorii tăi.

Marie-Anne a oftat. S-a aplecat, a cules cu degetele sporii de mucegai împrăștiați pe jos și i-a pus în sertar, apoi a băgat sertarul la loc, în locașul său din dulap. Hazel a făcut un pas înapoi când a văzut cum își scutură calmă praful și resturile de mucegai de pe mâini.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva, a spus ea. La început, când a izbucnit Revoluția în Franța, în 1789, Antoine şi cu mine am fost entuziasmați. Vedeam cum în jurul nostru, peste tot, se petrece o schimbare. Avea să înceapă o nouă eră a raţiunii şi a ştiinţei! Am văzut nevestele de pescari mărşăluind spre Versailles cu furcile în mâini: capetele gărzilor regale căzând la pământ peste masele fericite de jos şi, chiar şi atunci, am considerat că furia poporului era justificată, că regele şi elita lui abuzaseră de putere şi luaseră prea mult de la o țară care acum cerea ceva înapoi.

A fost un moment, în 1791 sau 1792, înainte de ceea ce acum se numeşte Regimul Terorii, când Antoine şi cu mine am fi putut fugi din țară. Regele Ludovic şi Marie Antoinette erau pe atunci ţinuţi prizonieri la Paris, dar încă în viaţă. Oamenii negociau pentru un nou tip de guvernare, pentru o nouă Franţă, născută din Iluminism. Şi ştiam că oamenii sunt furioşi pe cei care beneficiaseră de Vechiul Regim, oameni ca Antoine şi ca mine. Dar Antoine era membru al Académie des Sciences — al Academiei de Ştiinţe. Voia să protejeze ce construise, înțelegi? Era un servitor, dar nu al regelui, ci al oamenilor.

Au venit după el în primăvara lui 1794. Îmi amintesc cum în Paris răsăriseră narcise galbene şi albe, care au înflorit chiar în ziua în care i-au luat pe el şi pe tata, precum şi pe alţi douăzeci de bărbaţi, şi i-au decapitat în stradă, izbucnind în urale. Strigau de bucurie, domnişoară Sinnett, când a căzut capul lui Antoine al meu. Respect poporul, a continuat Marie-Anne. O națiune trebuie să fie în serviciul propriului popor, iar guvernarea trebuie să reprezinte oamenii. Țara noastră n-ar trebui să fie condusă, aşa cum au ales să creadă conservatorii, de un despot. Ei consideră că pumnul de fier al unui rege va aduce siguranţă şi ordine. Am văzut pe pielea mea că nu astfel se întâmplă lucrurile.

— Aşa că ai încercat să-l ucizi pe Regele George? a întrebat Hazel. Pentru că urăşti monarhia?

Marie-Anne a privit-o cu o îngrijorare blândă.

— Nu, a gângurit ea. Bineînţeles că nu. Dacă am fi vrut ca Regele George să moară, acum ar fi fost mort. Noi voiam… să-l controlăm. Asta presupune, înțelegi dumneata, un echilibru precis şi delicat. Un rege prea puternic atrage

după sine revolta poporului. Un rege complet scos din uz… atrage domnia haosului. Națiunea are nevoie de un conducător, dar trebuie să fie și controlată de cei cu viziune și inteligență. Prințul e un bufon — doar știi asta. Nu este nici popular, nici iubit. Dar e ușor de controlat și de manipulat. Și — și-a trecut ea degetele peste lama unui bisturiu — după prinț am fi avut-o pe Charlotte. Biata, sclipitoarea și osândita Charlotte. Crescută să înțeleagă rolul unui monarh în lumea modernă. Să servească poporul.

Marie-Anne a ridicat bisturiul și i-a examinat lama ascuțită.

— O viață lungă îți oferă o anumită perspectivă, domnișoară Sinnett. Lucrurile par… mai mici. Noi putem vedea întreaga tapiserie chiar în timp ce este brodată, înțelegi? Și astfel, odată cu această putere aparte vine și o datorie specială. Însoțitorii Morții au un scop: să dirijeze națiunea — cu blândețe, ține cont, dar s-o dirijeze, în felul în care un vizitiu ar struni un cal nărăvaș. Pentru ca un cal să avanseze în direcția corectă, trebuie să fie bine strunit și să asculte de porunci.

Marie-Anne a micșorat distanța dintre ea și Hazel, ținând încă bisturiul în mână.

— Ce păcat că Anglia a pierdut-o pe prințesă. Mare păcat, a spus ea, pronunțând răspicat fiecare silabă și rostind cuvintele din vârful limbii. Ce-a avut, boala sângelui alpin, nu-i așa?

— Așa se spune, a confirmat Hazel, încercând să nu pară agitată și să-și păstreze postura dreaptă.

Simțea cum inima îi bate cu putere; se întreba dacă aude și Marie-Anne. Se întreba dacă vede minciuna din ochii ei, pupilele dilatate și clipitul rapid.

Dintr-odată, mâna stângă a lui Marie-Anne s-a repezit la gâtul lui Hazel.

A strâns.

Hazel a icnit. Avea fața încinsă și roșie; tendoanele de la gât se încordaseră sub strânsoarea lui Marie-Anne. A încercat să îndepărteze mâna franțuzoaicei, dar o părăsiseră toate puterile. Se zbătea neputincioasă și se

îneca, sufocându-se. Vedea cu coada ochiului o străfulgerare argintie: Marie-Anne încă avea bisturiul în cealaltă mână.

— Unde e prințesa Charlotte? a șuierat ea printre dinții încleștați. Ce-ai făcut?

Lui Hazel i s-a pus în gât un nod urât, care o sufoca încercând să iasă, și s-a auzit spunând cu o voce gâjâită și subțire:

— E moartă.

S-a smucit și a auzit zgomot de sticlă spartă: spărsese fiolele din dulap. Se rostogoleau toate pe jos, răspândind lichidul pe rafturile de lemn și pe podea, însă Marie-Anne nu le-a dat nicio atenție. Strânsoarea ei se încleșta tot mai tare pe gâtlejul lui Hazel.

— Nu mă lua drept proastă, domnișoară Sinnett. Ai fost bine primită aici. Eu te-am invitat. Adu-o. Pe prințesă. Înapoi.

Lumea începea să se întunece. O durere surdă îi înflorea lui Hazel în frunte; deschidea și închidea gura ca un pește pe uscat.

— O să te distrug. Sunt prea multe de pierdut pentru nesăbuința asta copilărească!

Hazel știa că trebuie să facă ceva. Mâna de pe gâtul său strângea cu tot mai multă putere; Marie-Anne își înfipsese în carnea ei degetul mare și alte trei degete. Simțea că nu mai are aer, nu mai avea aer și, când clipea, întunericul era tot mai greu și mai greu de alungat. Chiar ea cususe acest braț care îi storcea acum viața din trup. Chiar ea se asigurase că mușchii fuseseră corect suturați și că ligamentele erau la locul lor, că sângele va ajunge din nou în fiecare deget. Chiar ea cususe acel umăr, în întregime, făcând suturi puternice, egale, invizibile.

A fost un reflex, un instinct negândit, asemănător cu felul în care un animal se repede asupra vânătorului: Hazel a întins și ea mâna și, cu puținele puteri ce-i mai rămăseseră, și-a înfipt degetele exact deasupra locului unde credea că trebuie să fie cusăturile din umărul lui Marie-Anne, apoi a tras cât de tare a putut.

Marie-Anne a urlat.

Strânsoarea ei a slăbit și Hazel a tras adânc aer în piept. Atunci a putut să vadă ce făcuse: desprinsese cusătura prin care brațul franțuzoaicei era atașat de restul corpului, iar capetele firelor negre atârnau libere.

Hazel s-a mai smucit o dată.

Brațul lui Marie-Anne a căzut cu un plescăit pe podea, ca o portocală prea zemoasă, aruncată de la mare înălțime.

Hazel a clipit, așteptând ca oxigenul să-i ajungă iar în creier. Sângele se împrăștia pe podea, într-o băltoacă de un roșu-aprins. A reușit să-și tragă geanta de piele cu trusa medicală, înainte ca sângele să ajungă la ea. Marie-Anne se ținea de umărul ologit — icnind, strigând și văicărindu-se. Apoi a tăcut brusc — fie din cauza șocului, fie din cauza pierderii de sânge.

Din clipă în clipă, restul Însoțitorilor aveau să năvălească tropăind pe scări, să vadă ce s-a întâmplat — nu avea decât câteva secunde ca să iasă.

Brațul detașat al lui Marie-Anne se zvârcolea pe podea ca o insectă. Toate cele patru degete tremurau. La câțiva centimetri distanță, rostogolindu-se prin sângele de pe jos, se afla o singură fiolă intactă, cu dopul sigilat în ceară neagră. Hazel a pus mâna pe ea și a luat-o la goană.

Când a ajuns acasă, a încuiat și a tras zăvoarele. S-a prelins gâfâind pe podea, cu spatele lipit de ușă. Cât de departe se întindeau legăturile lui Marie-Anne Lavoisier? Cât de multe știa? Însoțitorii păreau să fie atotștiutori; odată îi livraseră o invitație direct pe pernă. La momentul acela, i se păruse fermecător; acum, asta făcea să-i înghețe sângele în vine. Cine putea ști de ce erau capabili?

Poate că o parte din ea știuse dintotdeauna ce făceau Însoțitorii. Cu o lună în urmă, Hazel era fascinată de ideea că exista un loc secret unde oameni influenți, cu o inteligență sclipitoare, făceau planuri și strategii. Era minunat — ba chiar liniștitor! — să știi că exista o asemenea cabală de putere, că soarta acestei țări nu era cu totul în mâinile unui regent caraghios, cu apucături de clovn, care se gătea ca o cocotă și se îngropase până-n gât în

datorii la jocurile de noroc. Era reconfortant să știi că Marea Britanie nu era o bărcuță purtată de curenți. Părea nobil, și-a spus Hazel, să ți-i închipui pe filosofi la treabă, ascunși dincolo de suprafață, acționând ca niște cârmaci.

N-a fost nevoie decât de un sertăraș plin cu mucegai pentru ca Hazel să înțeleagă că Însoțitorii care existau în mintea ei nu erau decât o fantezie. Puterile dumnezeiești pe care le aveau reduseseră pentru ei omenirea la un simplu joc. Deveniseră cruzi. În timp ce stătea acolo, jos, cu spatele rezemat de ușă, Hazel și-a promis că misiunea ei ca medic va fi întotdeauna să ajute oamenii. Nu va face niciodată compromisuri și nici nu va conspira, dacă prețul era suferința umană. Pentru ea nu vor exista scurtături, nici mari viziuni, cu planuri imposibile de a repara societatea în ansamblul ei. Munca lui Hazel avea să fie înceată, îndelungată și intenționată: om cu om, câți indivizi va putea servi. Avea să fie fascinant. Poate că nu va mai exista șampanie franțuzească, vin italian sau coate atinse de celebrități și fețe regale. Dar avea să facă ceea ce era corect.

Hazel Sinnett își alesese calea. Ea nu se va transforma niciodată în genul de creatură care devenise Marie-Anne Lavoisier. Avea să părăsească Londra, orașul care venera faima, originea nobilă și banii — precum și puterea oferită de toate acestea.

Era timpul să meargă mai departe.

30

Gaspar a sosit acasă la Hazel, îmbrăcat tot în negru, dar purtând încă peruca lui demodată, pentru a o informa că, din moment ce prinţesa murise, serviciul ei ca medic regal se încheiase oficial.

— Sunt sigur că putem aranja ca o trăsură să te ducă înapoi la Edinburgh, dacă doreşti, domnişoară Sinnett, a adăugat el, lăsându-i lui Hazel impresia că familia regală nu-l însărcinase şi cu acel aranjament.

— Este în regulă, Gaspar.

Îşi împacheta deja rochiile şi le aşeza în cufăr. Doar câteva meritau păstrate. (Auzea în minte vocea Elizei, spunându-i că probabil ar trebui să le arunce pe toate.) Rochia bleumarin-închis făcută de doamna Thire era cea mai frumoasă din câte văzuse Hazel vreodată, dar acum, doar privind-o, îşi amintea de Însoţitori. Mirosea mucegaiul şi nebunia din ea şi simţea degetele lui Marie-Anne Lavoisier înfipte în gâtlejul ei. Avea să lase rochia aici, s-o păstreze menajera sau s-o vândă.

— De fapt, nici nu ştiu dacă o să mă întorc la Edinburgh.

— Dar de ce nu? a întrebat Gaspar.

Adevăratul răspuns era Jack: Hazel ştia că Jack nu se va mai putea întoarce niciodată acolo, în oraşul unde chipul lui fusese expus săptămâni întregi în paginile ziarelor. Unde avea prieteni şi duşmani care-i ştiau adevăratul nume. Unde se presupunea că ar fi trebuit să fie mort. Hazel nu ştia dacă va mai putea să revadă castelul Hawthornden — să doarmă în patul ei, să lucreze în laboratorul pe care şi-l înjghebase în temniţa de sub deal, să stea la balconul din camera ei şi să se uite la despicătura înverzită a pârâului care curgea în văiuga de la baza castelului. Nu ştia dacă va mai ajunge să vadă vreodată

moșia Hawthornden. Dar știa că nu vrea să trăiască fără Jack. Mai degrabă și-ar fi dus viața alături de el într-un oraș nou, străin, decât să și-o petreacă în coconul amorțitor al lucrurilor confortabile și familiare.

— Mama și fratele meu mai mic sunt în Windsor, a spus ea. El învață la Eton. Mă gândeam să merg să-i văd.

Nu a mai adăugat că, de acolo, ea și Jack vor pleca mai departe: spre vest, la Bristol, sau spre sud, la Portsmouth. Undeva de unde puteau lua un vapor.

Toată perioada petrecută de Hazel la Londra intra într-un singur cufăr. În afară de câteva rochii vechi, câteva perechi de pantaloniși dăruite de prințesă (Charlotte jurase, printre chicoteli, că vor fi cel mai confortabil lucru purtat de Hazel vreodată pe sub rochie), trusa medicală și paginile din tratatul ei, cu toate că, fără relațiile și influența Însoțitorilor, Dumnezeu știe când avea să-l vadă publicat.

Și mai era și fiola cu Tinctură, încă sigilată. Sângele de pe ea se uscase și se coagulase, lăsând pe sticlă urme de degete cleioase și maronii, care începeșau lichidul din interior. Cu toate astea, când o răsucea în anumite unghiuri, încă îl vedea: un negru ca de cerneală, sclipitor și vâscos.

Oriunde aveau să locuiască ei doi, Hazel își va urma misiunea de a studia și de a înțelege lichidul din fiolă. Va afla cum funcționează legile nemuririi și va descoperi dacă erau sau nu reversibile.

— Să știi că eu nu te învinovățesc, i-a spus Gaspar la plecare. Dacă are vreo importanță. Dumnezeu alege când să-l ia pe fiecare dintre noi. Și cred că ești un medic grozav, domnișoară Sinnett.

— Îți mulțumesc, Gaspar. Pentru tot.

El i-a sărutat mâna și a închis ușa atât de încet, încât aceasta n-a scos niciun sunet. Nu mai avea de făcut decât un singur lucru înainte de a angaja o trăsură care s-o ducă la docuri, unde se întâlnea cu Jack.

Ținea în mână scrisoarea de la domnul Eastman, Esq., executorul testamentar al doctorului Beecham, prin care i se indica o adresă din strada Chalton.

Venise, în fine, momentul să ridice suma considerabilă pe care i-o lăsase moștenire doctorul. Avea să folosească banii pentru a-și clădi, alături de Jack, un viitor împreună.

Clădirea cu numărul 128 de pe strada Chalton se găsea într-un complex de condiție medie, denumit Sommers Town, aproape de complexul de case înșiruite cunoscut drept „Poligonul“. Poligonul nu era complet; cu toate că inițial fusese gândit ca o structură cu cinci laturi, înconjurând o grădină comună, dispusă în mijloc, constructorii dăduseră faliment pe la jumătatea proiectului, iar acum Poligonul nu avea decât două rânduri de case, așezate în unghi, iar apartamentele înconjurate de câmpuri goale fuseseră ocupate de genul de artiști și muncitori care n-aveau nicio speranță să-și permită vreodată locuințele urbane mult mai la modă, aflate în centrul Londrei, spre sud.

Nu exista nicio plăcuță pe care să scrie numele vreunui anume domn Samuel Eastman, însă, după ce a verificat adresa de pe plicul primit ca să se asigure că se afla în locul corect, Hazel a sunat la ușă. I-a deschis o menajeră foarte bătrână, cu ochi lăptoși și orbi și o față moale ca piureul de cartofi. Fără o vorbă, a băgat-o repede pe Hazel înăuntru.

Domnul Eastman ședea la biroul lui, într-o încăpere aproape cu totul lipsită de mobilier, citind vreo dare de seamă. Rafturile nu erau nici pe jumătate pline cu cărți. Nu exista niciun scaun pe care Hazel să se poată așeza, față în față cu avocatul. Hârtiile acestuia păreau răvășite, împrăștiate peste tot, unele dintre ele chiar căzute pe jos. Hazel se întreba cum fusese posibil ca doctorul Beecham să-și fi încredințat averea unui astfel de avocat, însă în momentul acela, domnul Eastman a ridicat privirea din hârtii și Hazel nu și-a mai pus această întrebare.

Fiindcă doctorul Beecham nu era mort.

Se dădea drept propriul avocat.

— Domnișoară Sinnett, a spus el pe un ton amabil, mă întrebam când te voi revedea.

Înțelegerea realității se revărsa încă asupra ei, ca un șuvoi de apă rece:

Beecham nu murise.

Până în acel moment, când a simţit cum dezamăgirea i se cuibăreşte în pântec, Hazel nici nu şi-a dat seama cu câtă speranţă se agăța de ideea că doctorul găsise o cale de a pune capăt nemuririi, că Tinctura nu era permanentă şi că, într-o bună zi, ea şi Jack vor putea să trăiască o viaţă normală împreună. Cumva, în mintea ei acest lucru devenise, pur şi simplu, incontestabil: până la urmă, ea şi Jack vor găsi o cale. La un moment dat, lucrurile vor intra în matca lor firească.

Acum, Beecham era chiar în faţa ei. Respirând, frunzărind hârtiile, la fel de viu pe cât fusese şi ultima oară când îl văzuse, cu luni înainte. Moartea lui fusese o şaradă, la fel de falsă ca viitorul pe care cândva şi-l imaginase posibil.

— Dumneata, a spus Hazel. Nu… nu eşti mort.

Doctorul Beecham s-a ridicat. De ultima dată când îl văzuse îi crescuse un pic părul, altminteri părea că nu îmbătrânise nici măcar o zi. Era nevătămat. Şi purta încă mănuşile negre de piele.

— Nu, domnişoară Sinnett, a spus el în felul în care îi vorbeşti unui copil derutat. Nu, sigur că nu sunt.

— Mă gândeam că…

— Ah!

Beecham a adunat câteva hârtii de pe masă.

— Da. Moştenirea. Moartea cere un soi de angajament, am descoperit şi eu. Hârţoage. Finanţe. Chestii plicticoase, pe care am descoperit că-mi place să le gestionez singur. De aici şi numele de război. E mai simplu aşa. Dar banii pe care ţi i-am promis în testament sunt foarte reali. Cum zicea în scrisoare — o mie de lire? Dă-mi câteva clipe, am bancnotele pe aici, pe undeva.

— Nu-mi pasă de bani! a izbucnit Hazel, suficient de tare pentru ca lămpile de cupru montate pe pereţi să vibreze. Eşti… am crezut că ai murit.

— Nu, a spus Beecham cu blândețe. Doar o iau de la capăt. De data asta, poate în Philadelphia, așa mă gândeam. Ai fost vreodată acolo?

— Ce? În Philadelphia? Nu, a spus Hazel.

Își dorea să fi existat un scaun pe care să se așeze. A început să se învârtă prin încăpere în cercuri mici.

— Credeam că există o cale să îndrept lucrurile. Să anulez efectul.

Beecham a gesticulat, oferindu-i scaunul lui de la birou, dar Hazel a fluturat din mână, în semn de refuz.

— Trebuie să plec, i-a spus ea. Nu vreau banii dumitale.

Beecham a găsit bancnotele și i le-a întins cu degetele înmănușate.

— Sunt ai tăi. E mai puțin decât ce-ți datorez pentru toate cele întâmplate, sunt sigur.

Hazel a strâns pumnii. Simțea cum unghiile i se înfig în carne.

— Tu l-ai ucis. Tu i-ai înscenat lui Jack Currer crimele pentru care a fost spânzurat. Tu ai ucis o grămadă de oameni și tu…

— Doamnă Parker? Ne poți aduce niște ceai?

Beecham s-a întors iar spre Hazel.

— Am descoperit că discuțiile lungi sunt mult mai ușor de suportat la o ceașcă de ceai.

Bătrâna menajeră a sosit cu o tavă care-i tremura în mâini.

— Îți mulțumesc, doamnă Parker, a spus Beecham. Acum, domnișoară Sinnett, ia spune, vrei puțin zahăr?

Hazel nu i-a răspuns.

— Ai permis să fie spânzurat pentru lucrurile făcute de tine.

Beecham a oftat.

— Dacă trăieşti suficient de mult, trecutul vine peste tine ca o paradă nesfârşită de greşeli şi lucruri pe care le-ai fi putut face mai bine sau diferit. Ce putem face ca să continuăm şi să mai încercăm o dată?

A luat o gură de ceai.

— În plus, cred că suntem amândoi conştienţi de faptul că spânzurarea a fost numai, hai să spunem aşa, un inconvenient temporar pentru prietenul nostru, domnul Currer.

Hazel nu a acceptat ceaşca de ceai pe care i-a turnat-o, împingând-o pe birou, spre el.

— Ah, a spus Beecham. Cred că acum înțeleg mai bine interesul tău în revocarea nemuririi.

— Acum e inutil, a zis Hazel. Nu mai contează. Nu ai murit.

— Nu, a replicat Beecham. N-am murit.

Aburul ceaiului se răsucea în cercuri şi tentacule. Îi amintea lui Hazel de felul în care se comporta şi Tinctura, în fiola ei.

— Dar este oare posibil? a întrebat ea. S-o revoci?

Chiar dacă îi oferise un scaun, n-avea de gând să se aşeze. Voia doar opinia lui ca om de ştiinţă şi apoi să plece. Dar Beecham nu se grăbea deloc. Şi-a turnat şi el o ceaşcă de ceai.

— Uită-te în ceaşcă, domnişoară Sinnett, a spus el.

Hazel s-a uitat. Frunzele de ceai negru pătaseră apa. Filamente roşcate şi cafenii se unduiau laolaltă în ceaşcă.

Apoi Beecham a luat laptele şi a adăugat câţiva stropi. A învârtit cu linguriţa

o dată, de două ori, de trei ori, iar Hazel a văzut cum culoarea trece de la translucid la opac.

— Există multe aspecte din lumea științei pe care nu le înțelegem încă, a spus Beecham. Însă Tinctura este pentru suflet cum e laptele în ceai: poți s-o amesteci, dar apoi, oricât de viguros ai amesteca în cealaltă parte, laptele nu se va mai separa niciodată. Ceaiul s-a modificat fundamental. Iar procesul de precipitare, fierbere sau condensare pe care l-am putea încerca pentru a separa ceaiul de lapte nu va putea niciodată să ne redea aceeași ceașcă de ceai pe care am avut-o înainte de a alege să turnăm lapte.

— Marie-Anne Lavoisier mi-a spus cam același lucru, a confirmat Hazel.

— Ea, Antoine și cu mine am creat împreună ceva miraculos. Asta nu înseamnă că nu poate fi creat și un alt miracol. Dar, pe măsură ce îmbătrânesc, trebuie să admit că mortalitatea este un lucru la care mă trezesc gândindu-mă. De care îmi tot amintesc. Care îmi trezește nostalgii. Și, trebuie s-o spun, încă n-am găsit o modalitate prin care separarea laptelui de ceai să devină posibilă.

Hazel a simțit cum o lasă inima. Mai târziu avea să-l întâlnească pe Jack la docuri, iar chipul lui va fi luminos și plin de speranță. Iar ea urma să-i spună că n-are răspunsuri. Că n-a aflat nimic.

— Te rog, a spus Beecham. Ia banii. Domnul Eastman ar fi un avocat groaznic, dacă n-ar putea să execute termenii unui testament foarte simplu.

Hazel a luat distrasă bancnotele.

— Atunci îți doresc numai bine în Philadelphia, domnule Eastman, a spus ea.

Și-a lăsat ceașca de ceai pe birou, lângă a lui. Una cu lapte și una fără, amândouă devenind tot mai tari și mai închise la culoare cu fiecare secundă care trecea, în timp ce frunzele de ceai continuau să se infuzeze.

31

Jack aştepta în port, îmbrăcat cu haina lui albastră, acum descheiată complet, cu un cuţit atârnând la şold. Când a văzut-o pe Hazel apropiindu-se în trăsură, i-a zâmbit mai larg decât îl văzuse ea vreodată zâmbind. A sărit — a zburat — de pe bancheta trăsurii în braţele lui, iar Jack a ridicat-o de la pământ şi a învârtit-o în aer. Toată viaţa ei era împachetată în cufărul din spatele trăsurii: el îşi dăduse oficial demisia din postul de pe Iphigenia.

Hazel voia să fugă de toate: de familia regală, de Însoţitori, de oamenii puternici, cu planurile lor îngrozitoare. Era în sfârşit liberă, era în sfârşit cu Jack.

Când a lăsat-o pe pământ şi lui Hazel i-a trecut ameţeala, şi-a dat seama că el ţinea în mână un obiect micuţ.

— Nu e mare lucru. Dar mi s-a părut că ar trebui să-ţi aduc ceva.

Ţinea în palmă un inel argintiu. Metalul se răsucea ca un şarpe, fără să facă un cerc complet. Când s-a uitat mai atent, Hazel şi-a dat seama că inelul era făcut dintr-un ac, cu urechea la un capăt şi vârful ascuţit la celălalt.

— Am obţinut de pe vas un ac de chirurg. Chiar eu i-am dat forma asta. E stângaci, ştiu, dar m-am gândit că poate o să-ţi placă.

I l-a strecurat lui Hazel pe deget.

— Ştiu că nu-ţi pot promite multe, Hazel, dar pot să-ţi promit că o să mă ai pe mine, atât timp cât o să mă vrei. Voi fi alături de tine toată viaţa ta. O să-ţi dau tot ce am. Dacă o să găseşti… un leac sau dacă n-o să găseşti — nu e chip pe lumea asta să mă mai despart de tine vreodată.

Ea l-a sărutat acolo, la docuri, fără să-i pese de vorbele batjocoritoare aruncate de marinari şi negustori. El a ajutat-o să urce iar în trăsură şi s-au îndreptat amândoi spre bisericuţa găsită de Hazel în cealaltă parte a oraşului. Hazel nici măcar nu intenţionase ca ei să se căsătorească, însă Jack a insistat.

— Lasă-mă să-ţi fac această promisiune, Hazel Sinnett, a spus el, sărutând-o pe gât. Lasă-mă să spun lumii că sunt al tău şi că tu eşti a mea. Până când moartea ne va despărţi.

Saint Pancras era o bisericuţă mică, de piatră, cu o giruetă care se răsucea leneşă în vârful turlei. În acea dimineaţă de miercuri nu era nimeni înăuntru, în afară de un beţiv aşezat în strana din spate şi tânărul vicar, care abia dacă împlinise treizeci de ani şi deja începuse să chelească. A fost de acord să oficieze căsătoria chiar şi fără o dispensă specială, pe de o parte, pentru că Jack îşi desfăcuse haina şi arăta ca un marinar şi, pe de altă parte, pentru că Hazel i-a strecurat o donaţie generoasă (pe care vicarul a băgat-o stânjenit în buzunar, înainte de a începe). Soţia vicarului, o femeie cu ochii ca două mărgele, pironiţi pe pântecul lui Hazel, în încercarea de a-şi da seama dacă este sau nu însărcinată, a fost de acord (pentru o donaţie suplimentară) să le slujească drept martor.

Hazel şi Jack au îngenuncheat în faţa stranelor, în timp ce vicarul a deschis Cartea de rugăciuni. Hazel nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată la biserică, dar nu uitase totuşi ritmul vorbelor; îi reveneau toate în minte, familiare ca un cântec vechi. Lumina de dimineaţă pătrundea prin vitralii, iar înăuntru era cald şi moleşitor. În timp ce vicarul vorbea, Hazel i-a aruncat lui Jack o privire cu coada ochiului, iar Jack a privit-o la rândul lui. Apoi i-a făcut cu ochiul şi Hazel a ştiut că-şi va petrece restul vieţii ei iubindu-l, cu sau fără slujba de la biserică.

— Jack Ellis, a spus vicarul. O iei pe această femeie să-ţi fie soţie legiuită şi să trăiţi împreună după legile Domnului, în sfânta legătură a căsniciei, până când moartea vă va despărţi?

— Da, a spus Jack.

— Şi tu, Hazel Almont Sinnett: îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ legiuit şi să trăiţi împreună după legile Domnului, în sfânta legătură a căsniciei, până

când moartea vă va despărți?

— Da, a spus Hazel.

Vicarul și-a dres vocea.

— Cine dă această femeie… ăăă… păi, dumneata, deci. Ia-o de mână. Aveți vin? Ați adus vinul?

— Da, a spus Hazel. Scuze, doar o clipă.

S-a ridicat și a revenit cu geanta ei medicală, unde pusese o carafă mică de vin. Vicarul a gesticulat, arătându-i că trebuie să i-l dea lui Jack.

— O clipă, a spus Hazel. Aș prefera să-l torn eu însămi.

Întorcându-se cu spatele la Jack și la vicar, a turnat vinul cu grijă în două pahare, unul pentru Jack și unul pentru ea. Atentă să nu verse nicio picătură, a adus paharele înapoi și a îngenuncheat la loc.

— Ei, acum beți o înghițitură, a spus vicarul.

Hazel a băut din vin. Avea un gust puternic și ciudat — de tanin și ușor amărui totodată. Jack a băut și el.

— Să aveți o viață îmbelșugată și dulce precum vinul pe care ni l-a dat Domnul, a spus vicarul. Iar acum… N-aveți inel, nu-i așa?

Din tonul vocii lui, nu părea să aibă prea multe speranțe. Hazel a scos de pe deget inelul din ac și i l-a întins lui Jack, așa încât el să i-l poată da înapoi. Vicarul și-a ferit privirea, prefăcându-se că n-a văzut.

— Cu acest inel, a spus Jack, te iau în căsătorie.

— Te iau în căsătorie, s-a auzit Hazel ca un ecou.

Cu palmele lipicioase, vicarul le-a unit mâinile.

— Dându-vă mâinile, a spus el, iar vocea i-a crescut spre un ton ușor

dramatic, despre care Hazel bănuia că vine dintr-un vis zădărnicit de a juca pe scenă, vă declar soţ şi soţie, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Hazel şi Jack s-au ridicat, ţinându-se încă de mână.

— Soţia mea, a spus Jack.

— Dragostea mea, a zis Hazel, strângându-i mâna într-ale ei.

Îi simţea pulsul în palmă, bătaia inimii prin piele, în pielea ei. Au ieşit din biserică şi au păşit peste iarba uscată şi maronie a verii târzii, îndreptându-se către trăsură. Hazel nu se simţea în niciun fel diferit, aşa cum credea că se va întâmpla. Era ca şi cum ea şi Jack fuseseră dintotdeauna împreună, iar slujba bietului vicar nu reprezenta decât cel mult un ritual minor şi anost pe care erau nevoiţi să-l suporte înainte de a porni în viaţa lor comună. Vinul i se învârtea în stomac, dar poate că era numai imaginaţia ei.

Hazel cumpărase doi cai pentru trăsura lor, un docar mic pe două roţi, fără vizitiu, pe care aveau să-l conducă chiar ei. Docarul urma să-i ducă la Windsor, pentru ca Hazel să-şi ia rămas-bun cum se cuvine de la mama ei şi de la Percy, iar apoi avea să-i lase pe coastă, de unde să plece cu un vapor spre America.

Căzuseră de acord să meargă la New York, locul unde se găsea King’s College, din Manhattan, prima facultate de Medicină din America ce acorda diploma de Doctor în Medicină. Când Hazel i-a spus lui Jack că nu acceptau studente femei, el a pufnit.

— Dar n-au cunoscut-o încă pe Hazel Sinnett, nu-i aşa? Fac prinsoare că ştii mai multe decât toţi profesorii ăia de acolo, la un loc. Aşteaptă să te vadă şi după aia mai vedem noi dacă o să mai spună că nu acceptă studente femei!

Hazel şi-a lăsat capul pe umărul lui, în timp ce trăsura îi purta prin oraş. Vedea în depărtare turlele de la Westminster Abbey şi acoperişul palatului St. James. Undeva dincolo de orizont se afla Pall Mall, unde erau împachetate lucrurile rămase în urma prinţesei, pentru a fi trimise tatălui ei. Undeva, şi mai departe, Charlotte şi Eliza erau împreună. Spera că sunt în siguranţă şi

fericite.

— Și se spune că în Manhattan sunt teatre care-l fac de rușine pe Le Grand Leon, a spus Jack. Aș putea construi scene.

— Va fi un univers întreg de lucruri pe care le vom putea face, i-a replicat Hazel. Și nu suntem în criză de timp, ca să hotărâm repede ce anume ne dorim.

Caii își continuau trapul pe drumul tot mai denivelat și mai îngust. Copacii îl mărgineau îndeaproape, iar Londra devenea tot mai mică în urma lor. Doar câteva trăsuri și-au intersectat drumul cu ei; Hazel și Jack mergeau în ritm domol, fără grabă, așa încât caii să nu obosească înainte de a găsi un loc de popas.

Hazel tocmai aţipise sub căldura soarelui de după-amiază, când a fost brutal trezită de un nechezat. Docarul s-a zguduit; unul dintre cai se speriase. Drumul le era blocat de un armăsar negru, pe spinarea căruia se afla un bărbat în pantaloni și jachetă neagră. Jack a întins protector o mână peste Hazel.

— Tâlhar la drumul mare, a șoptit el, scoțând cuțitul de sub haină.

Și atunci Hazel și-a dat seama că mâneca stângă a jachetei tâlharului atârna goală. Marie-Anne Lavoisier a alunecat din șa și s-a îndreptat spre Hazel și Jack, cu chipul ca o mască a furiei.

— Fugi din oraș ca o lașă, a spus ea. Aveam o părere mai bună despre tine, domnișoară Sinnett.

— Nu-ți datorez nimic, i-a răspuns Hazel. Plecăm în pace.

Marie-Anne a slobozit un hohot de râs crud și nebunesc.

— În pace! Tu distrugi ani întregi de muncă, subminezi toate lucrurile pentru care am muncit din greu spre binele acestei națiuni, iar acum pleci într-o trăsură, cu un bărbat care nu-i cu nimic mai vrednic decât un măturător de străzi. Dacă n-aș fi știut că ești atât de capabilă, chiar aș fi crezut că ești complet nebună. E o nebunie ce faci. Să-ți arunci la gunoi tot viitorul,

invitația de a trăi în inima societății britanice, de a servi omenirea. În loc de asta, tu ai ales să fugi cu… — a gesticulat spre Jack — un iubit?

— Un soț, a spus Hazel.

— Atunci chiar că ești o proastă, domnișoară Sinnett.

Și-a trecut limba peste dinți.

— El a luat Tinctura, așa că n-o să irosesc un glonț.

Apoi, înainte ca Hazel sau Jack să poată reacționa, Marie-Anne Lavoisier a scos din haină un pistol, spunând către Jack:

— O să fie mai simplu dacă le zici că a fost un jaf. Mai puține întrebări.

Într-o clipită, s-au întâmplat o mulțime de lucruri: Jack a sărit din trăsură cu cuțitul scos, Hazel a strigat, iar Marie-Anne Lavoisier i-a descărcat pistolul direct în piept.

A ieșit fum și s-a simțit miros de praf de pușcă. S-au auzit strigăte — pe urmă și mai multe strigăte.

Iar apoi lumea lui Hazel s-a întunecat.

32

În pieptul lui Hazel se căsca o rană de lățimea unui deget, cu marginile zdrențuite, fluturând ca petalele de iris. Era umedă și, când și-a retras degetele, Hazel și-a dat seama vag, undeva în străfundul minții, că erau pline de sânge.

Fața lui Jack era la câțiva centimetri de a ei, îi simțea respirația și știa că-i spune ceva. Buzele i se mișcau, ochiul i se căscase de groază și o ținea de mână.

— Hazel, îi spunea el. Hazel, Hazel.

A înghițit greu. Cel puțin asta reușea să facă. Mai era destulă putere în ea încât să împingă pe gât saliva groasă adunată pe limbă. S-a ridicat în capul oaselor. Durerea nu se simțea încă, dar știa că va veni. Se aflau pe un drum mărginit pe ambele părți de copaci, așternut de-a lungul unui câmp. Drumul de ieșire din Londra — oh, da, erau într-o trăsură, dar acum stăteau jos, pe pământ. Palmele lui Hazel purtau urmele pietrișului de pe drum.

— Hazel, spunea Jack. Hazel, mă auzi?

Geanta ei medicală căzuse în haosul creat, iar instrumentele și ierburile se împrăștiaseră în praful drumului. Nimeni nu observase fiola goală, cu sigiliul de ceară rupt, ce se rostogolise sub trăsură.

— Cred că am un glonț în inimă, a spus Hazel.

Simțea cum mușchii ei se luptă, încercând în van să pompeze sânge, în timp ce el se scurgea cu totul prin gaura lăsată de mica bilă de plumb. Îi amorțise fața și începea să apară și durerea — da, iat-o — o crampă îngrozitoare, pornind din piept și extinzându-se în tot corpul, încât își simțea până și

degetele de la picioare strânse în pantofi ca într-un cleşte.

Jack avea ochiul umed; plângea. Şi era tot plin de sânge. Pieptul lui, pantalonii, haina. Ăsta nu poate fi tot de la mine, şi-a spus Hazel.

— Am un cleşte pentru extragerea gloanţelor. În geanta mea, a spus Hazel. Mă întreb dacă mi l-aş putea scoate singură. Probabil că aş înrăutăţi lucrurile. Aş lăsa o gaură mai mare. Dacă sunt nemuritoare, probabil că ar fi mai bine să-l las acolo, pur şi simplu.

Acum inima ei îşi reluase bătăile, însă ritmul era încă neregulat, o bătaie urmată de două fluturări mai mici, apoi încă o bătaie. Şi apoi s-a oprit. Şi a început iar să bată.

— Ce ciudat, a spus Hazel.

— Trăieşti, a zis Jack, răsuflând uşurat. Ai luat-o… Ai băut-o.

— A fost în vinul de la nuntă, a spus Hazel. Am făcut un angajament de genul „până când moartea ne va despărţi“. Aşa mi s-a părut corect.

Jack era furios. Era furios? Greu de zis. Răsufla pe nări, repede şi cu forţă, şi înghiţea greu.

— Cum ai putut face aşa ceva, Hazel? a spus el, cu faţa udă de lacrimi.

A sărutat-o cu putere, de parcă ar fi vrut să se asigure că era încă acolo.

— Cum ai putut face una ca asta? Aveai s-o rezolvi. Aveai s-o rezolvi pentru amândoi.

— Şi încă o pot face, a spus Hazel. Doar că acum n-o să mai îmbătrânesc fără tine.

Jack a sărutat-o din nou, atât de tare încât Hazel i-a simţit dinţii. Plângea, iar Hazel a simţit gustul sărat al lacrimilor lui.

Marie-Anne şi calul ei dispăruseră. Mai târziu, Jack avea să-i povestească lui Hazel că, după ce Marie-Anne trăsese în ea, el o atacase cu cuţitul şi o tăiase

la întâmplare, cât de mult a putut. Îi crestase braţul şi unul dintre picioare şi îi spintecase o parte zdravănă din piept, înainte ca ea să aibă timp să-şi reîncarce revolverul.

— Presupun că am fost cel mai aproape s-o ucid, atât cât ar putea fi vreodată cineva, a spus Jack. Acum e mai mult bucăţi dintr-o persoană, decât un om întreg.

Jack a rămas lângă Hazel, pe marginea drumului, până când s-a operat singură, şi-a cusut şi şi-a bandajat rana. Nu mai făcuse asta niciodată până atunci, dar acum, că luase Tinctura, şi-a închipuit că s-ar putea să fie nevoie să înceapă s-o facă. Glonţul era prea adânc înfipt, înţepenit de-a dreptul în muşchiul inimii, iar inima ei nemuritoare începuse deja să bată în jurul lui, ca trunchiul unui copac ce creşte peste şi în jurul unui obiect din apropiere. Cusăturile erau inegale şi mai mari decât de obicei, dar tocmai murise, aşa încât s-a iertat pentru asta. După ce rana a fost închisă, Jack şi-a apăsat palma pe pieptul ei şi a aşezat mâna lui Hazel pe inima lui.

— Inima mea este a ta, a spus el. Indiferent dacă bate sau nu.

— Ştii, tot aş putea încerca să găsesc un leac, a zis Hazel. Am putea îmbătrâni împreună.

— Şi când o să obosim de lumea asta, o să fiu bucuros să-l beau, i-a răspuns Jack. Dar, uitându-mă la tine acum, nu-mi pot imagina măcar cum ar fi să obosesc să trăiesc alături de tine.

— Hai să începem cu o sută de ani, a spus Hazel, şi decidem după aia.

— Două sute.

— În regulă, a încuviinţat ea. Două sute de ani. În anul Domnului două mii optsprezece, când vom trăi cu toţii în adâncul apelor şi vom brăzda cerul cu maşinării zburătoare, putem decide dacă vrem să ne continuăm vieţile nemuritoare împreună.

Jack a ridicat-o pe Hazel şi a aşezat-o încet în trăsură, ca să poată sta întinsă, cu capul în poala lui, în timp ce-şi vedeau de drum către apus. Şi-a împletit

degetele în părul ei și s-a jucat încet cu șuvițele mătăsoase, în timp ce Hazel privea lumea ce-i trecea pe deasupra capului, ramurile copacilor, lumina soarelui și cerul. Din când în când, Jack se uita în jos și-i zâmbea, iar Hazel se întreba dacă eternitatea va fi suficient de lungă.

* * *

În ziua de Crăciun, la finalul anului 1818, într-o mică așezare de pe râul Altmühl, denumită Riedenburg, și-au făcut apariția două femei. Erau îmbrăcate în haine de doliu, dar nu păreau nefericite. De fapt, erau entuziasmate de spiritul sărbătorilor și se plimbau râzând și zâmbind, ducând în lesă un cățeluș gri pe străzile orășelului, abia pudrate cu zăpada căzută în noaptea dinainte. Una dintre ele vorbea germană; cealaltă urma să învețe și ea, în curând. În orășel se deschisese târgul de Crăciun, iar mirosul de castane coapte se răspândea în aer. Bărbatul care le-a vândut o cană de vin fiert le-a îndrumat spre proprietatea pe care o căutau. Văduve, și-a spus el. Ce noroc pe ele că s-au găsit una pe alta. Noua lor casă era un castel medieval cu turn de piatră și acoperiș roșu, construit pe laterala unei stânci de calcar, înconjurat din toate direcțiile de copaci. Era la mică distanță de oraș, dar complet izolat. Un loc unde să-ți trăiești toată viața.

* * *

La primul etaj al unei clădiri din zona Șapte Cadrane din Londra, un bărbat cu o cusătură în jurul gâtului ținea în mână o carte, dând încet paginile. La prima vedere, părea că-și citește lui însuși. Dar nu era singur în încăpere.

Alături de el, așezat pe o tejghea, se afla un cap.

Era capul unei femei, clipind și respirând. Nemuritor, însă doar un cap.

Încercaseră să-l coasă din nou de trup — lipsit de membre şi sfâşiat tot, dar un trup, totuşi —, însă eforturile lor fuseseră inutile. Dulapurile cu Tinctură fuseseră distruse; nu mai era timp să facă altele înainte ca trupul să se descompună dincolo de punctul în care să mai poată fi recuperat. Deşi obrajii îşi păstraseră culoarea, iar ochii rămăseseră strălucitori, torsul pălise, apoi se albise, cuprins de moarte. În cele din urmă, au luat decizia de a-l amputa din nou.

Cu toate astea, ea era vie, atât cât putea fi. O minte genială, prinsă într-un cap fără trupul de dedesubt. Ea şi soţul ei aveau să continue să se întreţină unul pe altul, să primească în vizită câţiva prieteni aleşi pe sprânceană, cu toţii artişti stimaţi şi membri ai înaltei societăţi, să împartă vinul şi serile lor împreună, să vorbească despre filosofie, literatură şi moduri în care lumea putea fi cârmită într-o direcţie mai bună.

* * *

Pe puntea vasului ce se îndrepta spre America se afla şi un cuplu căsătorit. Bărbatul se ţinea bine pe picioare, clătinându-se uşor în tangajul vasului. Râdea când soţia lui vărsa şi o bătea uşurel pe spinare, strângându-i bine părul la spate. Vorbeau şi râdeau cu accent scoţian. Pe parcursul lungii lor călătorii pe mare, femeia a ajutat la aducerea pe lume a doi copii. Cei doi soţi n-aveau să spună niciodată despre ei că sunt americani, spre deosebire de ceilalţi imigranţi, dornici să lase în urmă oamenii care fuseseră. Ei doi erau scoţieni şi o ştiau foarte bine, şi nicio perioadă de timp, oricât de lungă, petrecută în Manhattan, n-avea să le netezească accentul, care a rămas tăios ca un scalpel.

Bărbatul a primit o slujbă la Park Theatre, pe strada Chatham, iar peticul de pe ochi avea să-i dea aerul de mister care-i făcea pe tinerii actori să se refere la el ca la un soi de legendă. Femeia s-a înscris la Facultatea de Medicină de la King’s College, din Manhattan. Au respins-o de zece ori, dar a continuat să insiste, aşteptând în birourile administratorilor şi profesorilor şi vizitând ore întregi diverşi chirurgi, cărând o geantă medicală imprimată cu iniţialele sale

şi ţinând în poală un tratat scris de ea. Rochiile îi acopereau cicatricea albă şi strălucitoare de lungimea unei palme, care îi brăzda pieptul.

Avea să aştepte atât cât era nevoie, le spunea ea. Avea timp.

Extras din Un tratat de medicină modernă

(1822) de Hazel Sinnett-Ellis

BOALA SÂNGELUI ALPIN — este o afecţiune extrem de rară, a cărei proveniență exactă rămâne necunoscută. Simptomele includ somnolenţă extremă, oboseală, cicatrici şi vânătăi inexplicabile şi picioare umflate. Boala sângelui alpin este incurabilă şi mortală. Totuşi este atât de rară şi puţin probabilă, încât medicii care citesc acest tratat sunt sfătuiţi să nu-şi sperie pacienţii cu acest diagnostic prezumtiv.

Note și mulțumiri

Nemurire. O poveste de iubire este o operă de ficțiune și, cu toate că m-am inspirat din fapte istorice reale, o parte din bucuria scrierii unui roman o reprezintă dilatarea sau contractarea acestei istorii, așa încât să se potrivească obiectivului meu narativ. În tot cazul, presupun că e limpede pentru toată lumea faptul că febra romană nu-i decât o boală fictivă, cu toate că are niște asemănări cu febra roșie. (De fapt, cea mai evidentă modificare a realității este aceea că, din câte știu eu, nimeni nu a creat încă o tinctură care să ne facă nemuritori.)

Potrivit istoriei reale, prințesa Charlotte a murit în chinurile facerii, în 1817, la un an după nuntă. În acest univers mi-am imaginat-o suferind de un puseu de febră romană, care a cauzat amânarea cu câțiva ani a căsătoriei, permițând evenimentelor din roman să aibă loc. Alte câteva modificări minore: lui Sir Robert Mends i-a fost acordat gradul de comandor abia în 1821, la trei ani după evenimentele din acest roman. În lumea noastră, anestezia a fost folosită pentru prima dată în chirurgie de către William Morton, în Boston, în 1846. În timpul unei demonstrații ce a avut loc în Regatul Unit, el s-a referit la acest procedeu ca la „eschiva yankee“. În universul acestei cărți, doctorul Beecham și-a inventat propria anestezie cu câteva decenii mai devreme, iar aceasta a devenit cunoscută sub numele de „eschiva scoțiană“.

Sper ca acest roman să te inspire să explorezi istoria reală a personajelor și locurilor pe care le-am folosit de dragul jocului și al ficțiunii și, dacă te-ai supărat pentru orice-aș fi făcut greșit, poți să-mi trimiți un e-mail, chiar dacă nu-ți pot promite că o să-l și citesc.

Această carte a devenit posibilă doar datorită uriașului volum de muncă și dedicării oamenilor incredibili care au ajutat — ca și la precedenta, Anatomie. O poveste de iubire — ca ea să-și găsească publicul. Îi mulțumesc, firește, și agentului meu, Dan Mandel, care răspunde întotdeauna e-mailurilor

mele disperate şi care înţelege că am nevoie de mai multă încurajare decât ar trebui să-i fie necesară unui adult care se respectă. Întreaga echipă de la Wednesday Books este minunată şi datorez mulţumirile mele neînfricatei şi incredibil de răbdătoarei editoare Sara Goodman, precum şi lui Alexis Neuville, Mary Moates şi Rivka Holler. Îi mulţumesc nespus de mult redactorului strălucit care este Eliani Torres, pentru munca ei detaliată şi răbdătoare. De asemenea, le datorez recunoştinţă specială lui Kerri Resnick şi Zack Meyer, pentru efortul lor în crearea unor coperte atât de frumoase şi captivante. Chiar cred cu adevărat că, indiferent cât succes va avea această carte, el se va datora şi calităţii extraordinare a copertei şi am dreptul s-o spun, pentru că acesta este un element al cărţii la care nu am contribuit cu nimic.

Le mulţumesc foarte mult echipei de la Reese's Book Club şi lui Reese Witherspoon pentru că a ales Anatomie. O poveste de iubire, lucru care mi-a schimbat viaţa, cum îi mulţumesc şi Blondei de la Drept, care mi-a schimbat şi ea viaţa, dar într-un mod diferit, mult mai subtil.

Prima şi singura persoană care a citit versiunile de început ale acestei cărţi a fost sora mea, Caroline Schwartz, care ştie exact ce vor cititorii. Îţi mulţumesc pentru că ai citit repede, m-ai consolat şi mi-ai dat proporţia corectă de validare printr-un feedback foarte util. Cartea a devenit mult mai bună datorită ţie.

Mulţumesc Stories Books & Cafe din Echo Park, unde am scris aproape în întregime cea de-a doua jumătate a acestei cărţi, sorbind dintr-o foarte bună cafea la filtru, cu lapte de ovăz.

Katie Donahoe, tu ai fost susţinătoarea mea asiduă de-a lungul întregului proces şi sunt atât de norocoasă să-ţi fiu prietenă. Îţi mulţumesc pentru încrederea ta în faptul că pot scrie romanul acesta, chiar dacă m-am plâns încontinuu.

Le mulţumesc şi pisicilor Eddie şi Beetlejuice, pentru permisiunea de a le folosi numele.

Îi mulţumesc soţului meu, Ian Karmel — sunt atât de norocoasă că te-am găsit. Tot ce fac e mai bun pentru că fac alături de tine. Te iubesc atât de

mult!

Cuprins

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

Note și mulțumiri